สนพ. ดอกหญ้า
ดอกหญ้าพับลิเคชั่นส์
DOKYAHNGAASUK PUBLISHERS

ปโลกล้นปี

เพชรพิรุณ

ทั้งคณะพากันยืนนิ่งขึงหันไปชั่วขณะ เบิกตาโพลงจ้องไปในทิศทางนั้นเป็นตาเดียว กลุ่มพรานพื้นเมืองยังไม่มีใครเฉลียวคิดอะไรได้ในขณะนี้ ต่างแยกย้ายกันถือโอกาสลงนั่งพักเหยียดแขนขา และดื่มน้ำอย่างกระหาย

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตื่นจากภวังค์อันหนักอึ้ง และเกือบสะดุ้งเมื่อรู้สึกว่ามีมือวางบนไหล่ ท่านหัวหน้าคณะนั่นเอง เชษฐายิ้มให้อย่างเยือกเย็น

"ใบ ผู้กอบ ถ้ามันไม่ดีเสียแล้วซิ"

จอมพรานไม่กล่าวอันใดทั้งสิ้น ยกนิ้วขึ้นดีด กลุ่มพรานพื้นเมืองหันมามองตามเสียงนั้นเป็นตาเดียว พอสบตาแงซายผู้กำลังยืนยืดอกสูดลมหายใจลึกล้ำหน้าห่างจากทุกคนออกไปทางหนึ่ง เขาก็กวักมือเรียก ร่างนั้นเดินสวบๆ เข้ามาหาโดยปกติ

พรานใหญ่คงไม่กล่าวอะไรอยู่เช่นเดิม หากแต่ส่งกล้องส่องทางไกลให้แล้วชี้มือแทนความหมายไปยังช่องเขาขาดนั้น แงซายมีสีหน้าฉงนเล็กน้อย ไม่ถามอะไรเหมือนกัน ยกกล้องขึ้นจรดกับสายตาทั้งคู่แล้วปรับเลนส์ช้าๆ อย่างเยือกย็น

อึดใจใหญ่จึงลดกล้องลง สีหน้าและแววตาเปลี่ยนไป หันมองหน้าจอมพรานและคณะเจ้านาย

“แกเห็นแล้วใช่ไหม แงซาย?”

เชษฐาถามเบาๆ

“ครับ นายใหญ่ ผมเห็นแร้งตัวนั้น”

“แล้วแกคิดยังไง เหตุการณ์บังเอิญ? แร้งคนละตัว?...”

ไชยยันต์พูดเร็ว จ้องหน้าเขม็ง

แงซายเบือนหน้าช้าๆ ไปทางพรานใหญ่เหมือนขอทราบความรู้สึกของเขา ก็ไม่พบอะไรมากไปกว่าสัญญาณเงียบขรึมจากดวงตาคู่นั้นเท่านั้น

“มีทางอื่นที่เราจะตัดทิวเขานี้ออกไป โดยไม่จำเป็นต้องผ่านช่องที่เห็นอยู่นั่นบ้างไหม?”

รพินทร์พูดเรียบๆน้ำเสียงปกติที่สุด แต่ก็เป็นการงานที่สุดเช่นกัน

จอมพเนจรกระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปากนิดหนึ่ง เหลียวกลับไปมองทางช่องเขาซึ่งเห็นอยู่เบื้องหน้าแห่งเดิม

“ผู้กองเห็นแล้ว จากแผนที่ลายแทงฉบับนั้น และผมก็เห็นเหมือนกันในแผ่นภาพแห่งความฝัน ไม่มีเส้นทางอื่นใดอีกเลยทั้งสิ้น นอกจากว่าเราจะปีนเขาอันสูงชัน และถ้าปีนได้สำเร็จ

ก็หมายถึงว่าจะต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่าอาทิตย์เต็ม ๆ มันเสียเวลาและเสี่ยงอันตรายโดยใช่เหตุ”

“ถ้างั้นก็แปลว่า ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เราจะต้องตัดผ่านช่องเขานั่นออกไปให้ได้ และในระยะเวลาที่จำกัดด้วย!”

พรานใหญ่พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง บดริมฝีปากแน่น ตาทั้งคู่หรี่ลงเหมือนจะตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง

“รพินทร์...หมายความว่าไอ้ยักษ์...มันดักอยู่ตรงนั้นหรือ?”

ดารินสะกิดแขนเขาถามเกือบเป็นเสียงกระซิบ หน้าขาวเผือด

“รูปการณ์มันบอกอย่างนั้นเสียแล้วละครับคุณหญิง ถ้าแร้งที่เราเห็นในกล้องนี่เป็นตัวเดียวกันกับที่ติดตามเรามาตลอดก็ไม่มีปัญหา มันแน่...”

แล้วเขาก็หันมาทางหัวหน้าคณะ กล่าวโดยเร็วต่อมาว่า

“พวกคุณชายและทุกคนรอพักอยู่ที่นี่สักครู่ได้ไหมครับ ผมกับแงซายสองคนจะเข้าไปใกล้กว่านี้อีกสักนิดและเลือกชัยภูมิส่องกล้องสำรวจดูให้รู้ชัด ถ้าเป็นมันจริง ๆ เชื่อว่าเราจะต้องเห็นได้จากกล้องแน่นอน เพราะภูมิประเทศตรงช่องเขานั่นไม่มีอะไรบังมากนัก มันคงไม่สามารถหลบกำบังได้มิดชิด”

ก่อนที่เชษฐาจะตอบ ดารินก็ชิงพูดขึ้นทันที

“ทำไมจะต้องให้พวกเราออยู่ที่นี่ด้วย จะไปดูให้เห็นแน่ก็ไปด้วยกันนี่แหละ ยกเว้นสัมภาระกับลูกหาบให้หยุดอยู่ตรงนี้ก่อน”

“จริงด้วย ผู้กอง เราไปด้วยกันทั้งหมดนี่แหละ ยกเว้นพวกลูกหาบให้เฝ้าของรออยู่ที่นี่”

ไชยยันต์ยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

ไม่มีปัญหาที่จะต้องโต้เถียงกันมาก เมื่อคณะนายจ้าง ปรารถนาเช่นนั้น ก็ไม่มีความจำเป็นที่เขาจะต้องขัด รพินทร์หันไปร้องสั่งพวกพรานพื้นเมืองของเขาทั้งหลายให้ทราบวัตถุ-ประสงค์ แล้วออกเดินนำเลาะลัด เลียบกำบังไปตามชายป่าหินเตี้ย ๆ ซึ่งติดกับทุ่งราบที่โผล่ออกมาพบนั้นโดยเร็วแข่งกับเวลาเพียงชั่วไม่กี่นาที ก็เลือกได้หมู่หินบนพื้นที่ดอนลูกหนึ่งในมุมเฉียงกับตำแหน่งซึ่งลูกหาบพักอยู่ในขณะนี้ ห่างจากที่เดิมออกมาได้ประมาณ 200 เมตร ปีนขึ้นไปบนยอดสูงแล้วพังพาบกายบนยอดเนินนั่น ใช้กล้องส่องตรวจดูตรงช่องเขาขาดอย่างระมัด-ระวัง เชษฐา ดารินและไชยยันต์ ซึ่งมีกล้องประจำตัวติดมืออยู่แล้วก็ปฏิบัติตามโดยแยกกันส่องคนละมุม

ชั่วไม่ทันถึงอึดใจ ของการส่องตรวจดูจากตำแหน่งใหม่นี้ ไชยยันต์ก็อุทานลั่นออกมาอย่างลืมตัวว่า

"ชัดเลย มันละ! นอนหมอบอยู่บนชะง่อนหินที่โผล่ยื่นขวางออกมานั่น!"

และทุกคนก็เห็นพร้อมกันหมด ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก

รพินทร์ถอดกล้องออกจากสายตา ส่งไปให้แงซาย ตนเองใช้นิ้วมือคีบสันจมูก หลับตานิ่งเหมือนจะนอนพักอยู่ตรงนั้น แงซายเมื่อมองเห็นชัดแน่ใจแล้ว ก็ส่งผ่านไปให้มาเรีย

จากภาพในกล้อง หรือแม้จะด้วยตาเปล่าก็ตาม ซึ่งอาจเห็นได้รางๆ หากมีการชี้ตำแหน่งบอกกันเสียให้รู้ชัด ไอ้มหายักษ์จ้าวแห่งพิภพโลกในอดีตนอนหมอบนิ่งดักขวางอยู่ปากทางของช่องเขาขาด อาการของมันราวกับว่าจะรอคอยดักพบคณะมนุษย์ทุกคนที่กำลังจะบ่ายหน้าเข้าไปหาอยู่ในขณะนี้ สีสันและท่าหมอบตัวของมันแทบจะกลืนกับสภาพของก้อนหินที่แวดล้อมอยู่ก็จริง แต่โดยเลนส์ขยายขนาด 12 เท่า ช่วยแยกให้เห็นชัดทีเดียวว่า ส่วนไหนคือหิน และส่วนไหนคือร่างกายของมัน ซึ่งปรากฏอยู่ในทิศทางมองของฝ่ายมนุษย์ยามนี้เกือบจะเห็นครบหมดทั้งตัว

แร้งตัวนั้น บินว่อนอยู่เหนือตัวของมัน บางขณะก็บังอยู่กับยอดหิน และบางขณะก็โผล่ออกมาทาบท้องฟ้าซึ่งเป็นแบ็คกราวนด์อยู่เบื้องหลังช่วยให้เห็นชัดขึ้นอีก เพราะปราศจากต้นไม้บัง

มาเรีย ฮอฟมันขยับริมฝีปากขมุบขมิบ เหลือบตาขึ้นไปเบื้องบนท้องฟ้า แล้วเอามือทำอาเมนอย่างคนใกล้จะหมดลมหายใจ

“นี่คือเจ้าเวรนายกรรมเก่าของพวกเราทุกคนละ...”เชษฐากล่าวแหบแห้ง “เดี๋ยวนี้ พิสจน์ได้ชัดแล้วว่า พวกเราทั้งหมดกำลังฝืนกฎของธรรมชาติอย่างร้ายแรงที่สุด เพื่อที่จะเดินทางไปสู่ดินแดน ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าหวงห้ามไว้ และ ‘เขา’ ก็มีหน้าที่คอยสกัดกั้นยับยั้งเราไว้ เราจะตายกันทั้งหมด หรือว่าจะยอมจำนนถอยกลับเท่านั้น เอาละ! ผู้กอง พวกเราทุกคนอยากจะฟังความเห็นของคุณว่าจะเอายังไง จากสิ่งที่เราเห็นกันอยู่นี้แล้ว

ถ้าคุณเห็นว่าเราสมควรจะกลับ ผมก็พร้อมแล้วที่จะกลับ อย่าย้อนถามหรือฟังความเห็นจากผมอีกนะ ผมบอกแล้วว่ามอบหน้าที่การตัดสินใจให้กับคุณ”

อย่างไม่ต้องใช้เวลาไตร่ตรองอะไรทั้งสิ้นรพินทร์ไพรวัลย์พูดเรียบๆ ว่า

“ฆ่ามัน แล้วก็ผ่านช่องเขานั่นไปให้ได้ หรือมิฉะนั้นก็ให้มันฆ่าเรา”

อดีตท่านทูตทหารบกสูดลมหายใจลึก ส่งมือมาให้เขาจับแล้วบีบกระชับแน่น

“ตกลง!”

ทุกคนหันมาจ้องเขาเป็นตาเดียวด้วยความรู้สึกตรงกันหมด รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้พิสจน์ธาตแท้ออกมาอย่างแจ่มชัดที่สุดด้วยคำพูดเพียงไม่กี่คำของเขาเท่านั้น **เดี๋ยวนี้...ทุกคนรู้จักเขาอย่างไม่มีอะไรเคลือบแคลงอีกแล้ว ในทุกด้านไม่ว่าจะความซื่อสัตย์ มั่นคงต่อหน้าที่ หรือความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวแม้กระทั่งแงซาย ซึ่งบัดนี้ก็มองนิ่งมาด้วยสายตาอันคารวะยกย่องจากส่วนลึกของหัวใจ**

และก่อนที่พรานใหญ่ใจเพชรจะขยับตัวลุกขึ้นจากท่าที่หมอบพังพาบอยู่นั่นเอง เชษฐาก็เอื้อมมือมากดไหล่ไว้เสียก่อน

“เดี๋ยว! ใจเย็นๆ ผู้กอง อย่าเพิ่งทำอะไรพรวดพราด เรามีแผนการที่รอบคอบรัดกุมกันมาทุกระยะแล้วและนี่เป็นช่วงสุดท้าย เป็นศึกในขั้นแตกหักแล้วระหว่างเรากับมัน มาวางแปลน

กันให้รัดกุมที่สุด ไอ้เรื่องเสี่ยงตายน่ะ พวกเราเสี่ยงกันหมดทุกคนอยู่อย่างเลี่ยงไม่ได้แล้ว แต่เป็นการเสี่ยงที่เราต้องใช้สมองซึ่งเป็นอาวุธสำคัญชนิดเดียวเท่านั้นที่เราจะพิชิตมันได้ บอกมาซิคุณวางแผนยังไงสำหรับเหตุการณ์ที่เห็นเฉพาะหน้านี่?”

“ซึ่งๆหน้าและเดี๋ยวนี้เลย...ผมกับแงซายจะเดินเข้าไปหามัน โอกาสก็มีอยู่สองอย่างเท่านั้นว่า ธนูติดระเบิดของเราที่จะยิงไปถึงตัวมันกับการที่มันจะพุ่งเข้าใส่เรานั้นใครจะเร็วกว่ากัน แต่ผมเชื่อตัวเองกับแงซาย และอำนาจระเบิด ขอให้ได้ยิงเพียงลูกแรกเท่านั้น โอกาสซ้ำจะมีขึ้นในทันทีและแน่นอนขึ้น”

เชษฐาสั่นศีรษะอย่างตัดสินใจเฉียบขาดเหมือนกัน ที่จะขอยับยั้ง

“ผมจะคล้อยตามคณ ก็ต่อเมื่อขึ้นอยู่กับเหตผลที่สมควรเท่านั้น รพินทร์”

เสียงของท่านหัวหน้าคณะเครียด

“แต่ในกรณีที่บอกมานี่ ผมไม่เห็นด้วย มันขึ้นอยู่กับภูมิประเทศเหตุการณ์และเวลาซึ่งไม่เข้าข้างเราเลยสักอย่างเดียวประการแรก อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้ก็จะมืดสนิทลงแล้ว กว่าคุณกับแงซายจะเข้าไปถึงตัวมันก็คงจะมืดพอดี ทำให้พวกเราทางนี้ไม่สามารถมองเห็นเหตการณ์ได้ว่าอะไรมันเกิดขึ้นทำนองไหน ประการที่สอง เรากรากกรำเดินหนักอ่อนเพลียกันมาแล้วทั้งวัน ถ้าเหตุการณ์ต่อสู้เกิดขึ้นในตอนนี้เราจะไม่มีความคล่องตัวเหลืออยู่เลย ถึงคุณกับแงซายซึ่งทรหดอดทนที่สุดก็หนีความจริงข้อนี้ไม่พ้น ถ้าหลีกเลี่ยงได้เราควรหาทางเลี่ยงพักดูเชิงมันก่อน อย่างน้อยที่สุดก็ให้เราได้มีเวลาพักกันบ้างสักระยะหนึ่ง”

“คุณชายทราบดีอยู่แล้วว่า เรารอช้าหรือถ่วงเวลาให้ยืดออกไปไม่ได้ เราจะต้องผ่านช่องเขาไปให้ได้ในระยะเวลาจำกัดตายตัว ผมแน่ใจว่ามันจะต้องรู้เชิง และดักเฝ้ารอเราอยู่ตรงนั้นเอง เป็นการสกัดกั้นเราไว้”

“ให้ผมถามคุณสักคำ รพินทร์ สมมุติว่าคุณกับแงซายฆ่ามันลงได้สำเร็จภายในคืนนี้ แล้วคืนนี้เราจะเดินทางกันต่อไปได้ไกลสักแค่ไหน”

คำพูดของราชสกุลหนุ่มใหญ่หัวหน้าคณะ ทำให้รพินทร์ชะงักคิดใคร่ครวญอีกครั้ง เชษฐาเห็นเขานิ่งไปก็กล่าวต่อมาว่า

“ก็คงไม่ไปกันอีกไกลสักแค่ไหนไม่ใช่หรือ ซึ่งตามแผนเดิม เราก็กำหนดกันไว้แล้วว่าจะพักแรมตรงเขาขาดนั่นแหละ แล้วทีนี้แทนที่จะย้ายเข้าไปยึดที่พักตรงนั้น กับการที่เราพักคมเชิงอยู่ในบริเวณป่าหินนี่มันต่างกันหรือว่าช่วยคืบระยะทางไปได้สักแค่ไหน ตรงนี้กับตรงนั้นห่างกันไม่เกิน 3 กิโลเมตรเท่านั้น ผลมันก็ไอ้เท่านั้นเอง ในกรณีที่คุณอ้างว่าเราจะเสียเวลาไปอีก ความจริงไม่เสียเวลาเลยสักนิดเดียว ถ้าเราเลือกเวลาเข้าโจมตีมันอย่างเหมาะสมถูกต้อง โดยไม่เสียเปรียบมันเกินไปนัก”

รพินทร์กุมขมับแล้วก็รู้สึกว่าตนเองเขลาไปถนัดใจเพราะความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ซึ่งทำให้สมองอ่อนเปลี้ยทำงานช้าลง โชคดีเหลือเกินที่นายจ้างของเขาเป็นผู้ที่รอบคอบและฉลาดเฉลียวเสมอ

แล้วพรานใหญ่ก็ยิ้มออกมากร่อย ๆ

“แล้วคุณชายจะเอายังไงครับ? ผมนึกอะไรไม่ออกเลยตอนนี้ มันมึนงงไปหมด”

เชษฐาหัวเราะเบา ๆ ตบไหล่อย่างปรานี

“คุณเหนื่อยมาก รพินทร์ เราทุกคนก็เหนื่อยเกือบขาดใจกันหมดทุกคนนั่นแหละ และในภาวะเช่นนี้ เราไม่พร้อมสำหรับการต่อสู้อันเป็นศึกใหญ่อย่างที่เห็นอยู่นั่น ผมถึงได้บอกว่าใจเย็น ๆ ไว้ค่อย ๆ คิดให้รอบคอบดีกว่า ถึงอย่างไรเราก็ยังมีเวลาพอสมควรที่จะใช้สมองได้ ความเห็นของผมก็คือ คืนนี้เราถอยกลับเข้าไปพักในป่าหินนั่นก่อนเป็นการพักเอาแรง และดูท่าทีมันด้วย จะยังไม่ทำอะไรทุกอย่างเกี่ยวกับมัน นอกจากระวังเตรียมพร้อมไว้ในกรณีที่มันบุกเข้ามา พักผ่อนกันให้เต็มที่ นอนหลับกันให้เต็มอิ่ม ตะวันขึ้นพรุ่งนี้ถ้ามันยังดันทุรังนอนขวางเป็นเจ้าอยู่อย่างนั้น เราจะจัดการกับมันทันที คุณกับแงซายจะเดินเข้าไปยิงมันด้วยธนูซึ่ง ๆ หน้า หรือมีแผนอย่างใดผมจะไม่ขัดเลย ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ให้ผ่านคืนนี้เสียก่อน และเราจะได้ดูเจตนาของมันให้แน่ชัดด้วยอีกว่า มันต้องการจะดักขวางเราจริง ๆ หรือเปล่า ถ้าตะวันขึ้นพรุ่งนี้แล้ว มันยังอยู่ที่เก่าก็แน่นอนที่สุด แต่ว่าได้หรือ คืนนี้มันอาจเคลื่อนย้ายไปที่อื่นก็ได้”

ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย เห็นพ้องด้วยกับคำพูดของหัวหน้าคณะ ต่างยืนยันสนับสนุนมาเป็นเสียงเดียว จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น เหลือบตามาทางแงซายเหมือนอยากจะเห็นความคิด ก็พบว่าเจ้ากะเหรี่ยงพเนจรคู่ขาของเขาจับตานิ่งมาก่อนแล้วอย่างอ่านความคิดไม่ถูก

“ผมเขลาไปมากครับ จริงอย่างคุณชายพูด”

ในที่สุด เขาก็ถอนใจเบา ๆ รับออกมาตามตรง

ทั้งหมดล่าถอยจากที่หมอบซุ่มส่องกล้องดู ย้อนกลับมายังพวกลูกหาบ ซึ่งกำลังนั่งรอกันอยู่อย่างไม่เฉลียวคิดถึงสิ่งใดทั้งสิ้น แต่แล้วคำสั่งกะทันหันของรพินทร์ที่ให้เคลื่อนย้ายเข้ายึดที่ตั้งแค้มป์พักนอนสำหรับคืนนี้ ตามชายป่าหินที่เพิ่งจะโผล่กันออกมาหยก ๆ แทนที่จะบ่ายหน้าตรงไปยังช่วงเขาขาดตามที่กำหนดไว้แต่แรก ทำให้พวกนั้นเกิดความสงสัย

“อ้าว! ทำไมล่ะนาย คืนนี้เราไม่ไปนอนกันที่ช่องเขาเห็นอยู่โน่นหรอกหรือ?”

บุญคำหน้าตื่น ถามขึ้นอย่างแปลกใจ

“อย่าเพิ่งถามอะไรทั้งนั้น ทำตามคำสั่งก่อนเร็ว! จวนมืดเต็มทีแล้ว”

การแสวงหาชัยภูมิสำหรับพักผ่อน ในขณะเดียวกันก็ต้องปลอดภัยสะดวกต่อทางหนีทีไล่ทุกด้าน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ได้ถูกกระทำกันขึ้นอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา รพินทร์เป็นผู้สำรวจและค้นหาเลือกบริเวณด้วยตนเอง แฉกสีน้ำเงินของสายฟ้าแลบให้เห็นอยู่ทางด้านตะวันออก พร้อมกับลมแรงซึ่งกรรโชกมาเป็นระยะ และมีเสียงฟ้าร้องแว่วมาแต่ไกลตามสันเขาลิบ ๆ ราวกับจะเป็นเสียงบ่นพึมของอสูร คงอีกไม่นานนักทั้งคณะมีหวังเผชิญกับพายฝนอย่างแน่นอน ซึ่งความหลักหเลขลกขลักจะต้องเกิดขึ้นอย่างไม่มีปัญหา

ในที่สุด สิ้นแสงพลบค่ำพอดี ก็เลือกได้ใต้เพิงหินใหญ่แห่งหนึ่งในแวดวงของที่กำบังจากธรรมชาติ พอจะป้องกันพายุ

และสายฝนซึ่งอาจกระหน่ำซัดลงมาได้ แม้จะไม่ดีนัก ก็เป็นชัยภูมิเหมาะเจาะที่สุดแล้วเท่าที่จะแสวงหาได้ในละแวกนั้น

พรานพื้นเมืองผู้ร่วมคณะทุกคนจึงได้รับทราบว่าเกิดอะไรขึ้น แผนจึงเปลี่ยนอย่างกะทันหันเช่นนั้น รวมทั้งแผนคืบหน้าในอันดับต่อไป

คนเหล่านั้นทันทีที่ทราบเรื่อง ก็ผวาตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้ง แต่ขวัญและกำลังใจยังคงดีเยี่ยมอยู่เหมือนเดิม

“นายใหญ่ตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว...”

บุญคำเอ่ยขึ้น อาการของแกเครียดขรึมไปจากเดิมเกือบจะเป็นคนละคน

“เราควรรอให้ถึงรุ่งเช้า กลางคืนไม่ดี คืนนี้บุญคำจะทำพิธีบวงสรวงเจ้าป่าเจ้าเขาและฟ้าดินอธิษฐานขอเปิดทางกรวดน้ำแผ่เมตตาแผ่กุศลไปให้มัน ถ้าไม่มีเวรกรรมกันมาก่อน ก็ขอให้มันหลีกทางให้เราด้วย แต่ถ้ามันยังไม่ยอมไปจนถึงตะวันขึ้นพรุ่งนี้ ก็ให้มันบรรลัยกันไปข้างหนึ่งรู้แล้วรู้รอดเสียที”

ไชยยันต์หัวเราะแค่นๆ บอกมาว่า

“ป่วยการเสียเวลา บุญคำ อย่าไปคิดแผ่เมตตาแผ่กุศลอะไรให้มันเสียให้ยากเลย ถ้าเวรกรรมระหว่างเรากับมันจะหลีกเลี่ยงได้อย่างที่บุญคำหวัง มันก็ควรจะเลี่ยงได้เสียก่อนที่จะเกิดการปะทะจนถึงเลือดทั้งฝ่ายเราและมันอย่างที่ผ่านมาแล้ว จนกระทั่งในวาระสุดท้าย ทางผ่านจำเป็นที่เราจะต้องอาศัยผ่านไป มันก็ยังอุตส่าห์มาคอยดักขวางส่อเจตนาชัดร้ายแบบนี้ ก็แปลความหมายได้อยู่แล้วว่า มันจงใจจะจองล้างจองผลาญเราจนถึงที่สุด เราจะแผ่ส่วนกุศลให้แก่มันเหมือนกัน แต่แผ่ด้วยระเบิด

ทีเอนที! ไม่ใช่วิธีการกรวดน้ำลงกับแผ่นดิน ปราสาทพันธุมวดีและนิทรานครอันอาถรรพณ์ ยังถล่มราบคาบหมดฤทธิ์เดชไปแล้วด้วยอำนาจระเบิด งูยักษ์ก็ดี ตะขาบยักษ์ก็ดี มีอะไรเหลืออยู่ได้บ้าง ไอ้ไดโนเสาร์ตัวนี้มันจะเก่งไปกว่านั้นก็ให้มันรู้ไป ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับปัญญาและความกล้าหาญตลอดจนฝีมือของพวกเราทุกคน”

ประโยคหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่กล่าวเพื่อเป็นการปลอบขวัญพวกพรานพื้นเมืองทุกคน

แล้วฝนก็ซัดกระหน่ำลงมาจริง ๆ ฟืนก็ไม่มีจะสุมไฟ ทั้งคณะนั่งห่อตัวหนาวสั่นอยู่ในความมืดมิด ภายใต้เพิงหินนั้น คอยฟังทั้งเสียงฟ้าฝน และเสียงอื่น ๆที่จะแปลกปลอมเข้ามาอย่างอึดอัดพะวักพะวนใจ มันช่างเป็นสถานการณ์ที่เลวร้ายกาจกระไรฉะนี้ ทุกคนได้แต่รำพึงอยู่ในใจ แต่ไม่มีใครปริปากบ่นต่างผวาหวาดกริ่งเกรงเหมือนกันหมดในข้อที่ว่าระหว่างที่ฝนซัดหนักจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นระคนไปกับเสียงฟ้าคำรามกึกก้องผ่าเปรี้ยงปร้างอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ ถ้าไอ้มหายักษ์ไทรันถือโอกาสนั้นคืบเข้าจู่โจมเล่นงานฝ่ายมนษย์ จะรับมือแก้ไขกันได้อย่างไร สายฝนอันหนาทึบและมืดมัว เป็นอุปสรรคสำหรับทางหนีทีไล่ทุกประตู และแน่ละ เสียเปรียบมันอย่างเต็มที่

“ธรรมชาติของสัตว์ทุกชนิดจะไม่ออกล่าเหยื่อ หรือเล่นงานศัตรูในเวลาฝนตกหนักและฟ้าผ่าคะนอง มันอาจไม่กลัวสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น แต่กลัวธรรมชาติวิปริตที่สุด”

จอมพรานกล่าวพึมพำขึ้นกับตนเอง เหมือนจะอ่านใจคณะนายจ้างของเขาที่คิดกริ่งเกรงอยู่ในขณะนี้ได้ถูก

เป็นความจริงตามทฤษฎีเชื่อมั่นของเขาตลอดระยะเวลาที่ฝนตกหนักชั่วโมงเศษ ที่คณะพรรคนั่งคอยระวังระแวงจิตใจและสำระสายเต้นระทึก รอคอยว่าวินาทีมหานรกมันจะพรวดพราดเกิดขึ้นเมื่อไหร่นั้น ไม่ปรากฏว่าจะมีวี่แว่วท่าทีร้ายอย่างใดจากเจ้ายักษ์นั่นเลยจนนิดเดียว จับรหัสไม่ได้ด้วยว่ามันยังนอนเป็นจ้าวปฐพีขวางช่องทางอยู่ในช่องเขาทางผ่าน หรือว่าเคลื่อนย้ายขยับขยายไปอยู่ที่ใดในระหว่างฝนตกหนัก

เมื่อฝนซาเม็ดลง เหลือเพียงพรำๆ ซึ่งมีท่าว่าอาจไปรยพรำเช่นนี้ไปตลอดครึ่งค่อนคืน ต่างก็เผชิญกับความเงียบขนาดได้ยินความคิดของตนเอง และน้ำฝนที่ไหลเซาะตามขอบพื้นแง่หินจากที่สูงไปหาที่ต่ำ อากาศไม่เพียงแต่จะหนาวเยือกเย็นอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังชื้นไปด้วยละอองน้ำ จนหมอดารินต้องจัดเอายาออกมาแจกและบังคับให้ทุกคนกิน ก่อนที่จะเกิดอาการเช่นไรขึ้นมา แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม ส่างปาผู้ทรหดที่สุด กับเกิดซึ่งเป็นลูกป่าแท้ๆ ก็ยังจับไข้ลงนอนสั่นถึงขั้นต้องตรวจอาการและเตียวยากัน แม้จะไม่หนักหนาน่าวิตกอะไรนักสำหรับหมอดาริน แต่ก็เต็มไปด้วยความฉุกละหุกพอดู ท่ามกลางวิกฤติกาลที่แวดล้อมอยู่รอบๆ ตัวก่อให้เกิดการห่วงหน้าพะวงหลัง วิตกต่อเหตุการณ์ไปหมด

นมเทียน
WBSWS:01
ปากโลกสังคม

“ส่างปาจะเป็นอะไรมากไหม น้อย?”

มาเรียแอบเข้ามากระซิบถามดารินด้วยความเป็นห่วงในทุกอย่าง สีหน้าของหล่อนกลัดกลุ้ม เมื่อเห็นอาการอันไม่เข้าท่าของลูกศิษย์ก้นกุฏิราชสกุลสาวผู้เป็นแพทย์มือเยี่ยมของคณะตบเบาๆ ที่ไหล่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างปลอบใจ

“นิดหน่อย เมย์ ไม่ต้องห่วงหรอก ไข้ธรรมดาเท่านั้น ร้อนอบอ้าวเหนื่อยหนักมาทั้งวันแล้วจู่ๆก็โดนฝนอย่างกะทันหัน ร่างกายปรับไม่ทัน ว่าแต่เธอเองเถอะ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง มีอาการยังไงละก็ รีบบอกฉันทันทีนะ จะได้สกัดทันแต่เนิ่นๆ พวกเราขณะนี้อยู่ในสภาพทุลักทุเลกันเหลือเกิน”

แหม่มสาวฝืนยิ้มตอบ บีบมือดารินแน่น

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอกน้อย เป็นห่วงแต่ว่า ถ้าคนของฉันเกิดไม่สบายมากจะเป็นอุปสรรคให้แก่พวกเราทั้งหมดเท่านั้น แล้วเจ้าเด็กหนุ่มคนนั้นของไพรวัลย์นั่นละ”

“เหมือนกัน ไข้ปวดหัวตัวร้อนธรรมดา นอนพักเสีย พรุ่งนี้ก็หาย”

“โอ! พระเจ้า พระองค์ช่างลงโทษทรมานพวกเราเสียจริง ตลอดเวลาเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้าย ไม่มีเวลาได้หยุดพักผ่อนหายใจกันได้สะดวกเลย เราทั้งหมดจะทนทานฟันฝ่ากันไปได้นานอีกสักเพียงไหนหนอ”

“เราจะต้องผ่านพ้นอุปสรรคทั้งปวงไปได้โดยตลอด เมย์”

“ในที่สุด เธอก็หนักแน่นมั่นคงกว่าฉันเสียอีก น้อย!”

มาเรียพึมพำแผ่วเบา กอดราชสกุลสาวไว้พร้อมกับซบหน้าลงกับไหล่ดารินอย่างท้อแท้อิดโรยใจ

กาลเวลาที่ผ่านไปอย่างแช่มช้า ภายใต้เพิงหินแคบๆ ที่มนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวกำบังตนนั้น ในที่สุดฝนก็ขาดเม็ด ได้ยินแต่น้ำหยดเปาะแปะจากยอดหินลงสู่พื้นเบื้องล่างอยู่ทั่วไป เสียงพูดคุยกันเบาๆ ระหว่างเชษฐา ไชยยันต์ทอดระยะห่างออกไปเป็นลำดับ ในที่สุดก็เงียบสงบ ทั้งหมดบ้างนั่งบ้างนอนขดรวมกลุ่มกันอยู่ภายในบริเวณอันจำกัด ถูกสะกดด้วยมนต์ของนิทรารมณ์ที่ค่อยๆ คืบคลานเข้ามา รพินทร์ ไพร-วัลย์ นั่งชันเข่าพิงผนังหินอยู่ปากเพิง ใบหน้าซุกก้มอยู่ในระหว่างท่อมแขนที่กอดเข่า ไม่มีใครทำนายได้ถูกว่าเขาหลับหรือตื่น ฝังตรงข้ามเยื้องออกไปเล็กน้อย แงซายนั่งเหยียดขาพิงก้อนหินต้นเคอพาดอยู่กับแง่ตอนบนนิ่งสงบพอๆ กับหินทุกก้อนที่แวด-ล้อมอยู่ยามนี้

ต่อมา ทุกคนก็ถูกปลุกให้ผวาอย่างคนประสาทเสียขึ้นมาพร้อมกันหมด เมื่อเสียงหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างชัดเจน แม้แต่เด็กปาและเกิดซึ่งยังซมอยู่ด้วยพิษไข้ยามนี้ก็ผงกกายพรวดพราดขึ้นมาในลักษณะอกสั่นขวัญแขวน

มันเป็นเสียงการเคลื่อนไหวตัวของสัตว์ใหญ่ชนิดหนึ่งค่อยๆ ผ่านเอย่างจดๆจ้องๆ มาตามดงหิน น้ำหนักตัวอันมากของเจ้าพงร่างกายไม่สามารถจะปิดบังเสียงของการเคลื่อนตัวนั้นได้ แม้ว่ามันจะมาอย่างเงียบสักเพียงใดก็ตาม ทุกคนไหวตัวพร้อมกันหมด ใจที่เต้นโครมครามแทบจะระเบิดออกมานอกอก มือเท้าแข็งเฉียบไปหมด เพราะเป็นการถูกเสียงนั้นปลุกขึ้นมาอย่างผู้ไม่ทันทันในระหว่างเคลิ้มหลับ

“มันเอาเราแล้ว นาย!”

ใครคนหนึ่งในบรรดาพรานพื้นเมืองของรพินทร์ร้องออกมาอย่างลืมตัว แต่แล้วก็เงียบไปอย่างกะทันหันเพราะใครอีกคนหนึ่งตะครุบอุดปากไว้มั่น คนร้องก็คือเส่ย และคนอุดปากมิหนำยังกดศีรษะลงไปทิ่มอยู่กับพื้นคือตาเฒ่าบุญคำ

คะหยิ่น คลานตะกายมาที่พรานใหญ่โดยเร็ว ในขณะที่แงซายเอื้อมไปกำคันธนูแน่นกระชับ อีกมือหนึ่งควานไปที่กระ-บอกศรเพื่อความแน่ใจว่าลูกธนูทุกดอกยังอยู่ครบถ้วน แล้วอดีตนักเลงโตหล่มช้างก็เอาหูฟังกับพื้น

นายจ้างทั้งสี่พากายอย่างเงียบกริบมาชุมนุมรวมกลุ่มออแน่นอยู่ที่รพินทร์เช่นกัน ในระหว่างที่เขาหมอบพังพาบกระซิบกระซาบหารืออยู่กับคะหยิ่น

เสียงนั้นดังขาดๆ หายๆ อยู่เป็นระยะ แต่เว้นช่วงห่างไม่นานนัก และยิ่งฟังได้ถนัดชัดเจนขึ้นทุกที เมื่อมันเคลื่อนใกล้เข้ามาอีก สามารถฟังได้ยินแม้แต่หูปกติของฝ่ายนายจ้างเป็นเสียงของการเดินช้าๆ เลาะลัดมาในระหว่างหมู่ก้อนหินอันระเกะระกะ บางขณะก็ย่ำลงไปบนพื้นแอ่งที่ขังน้ำฝนเสียงกระ-ฉอกกระเซ็นของน้ำฟังชัด

อึดใจใหญ่ต่อมา จอมพรานก็เงยหน้าขึ้น ประกายตาในความมืดคู่นั้นวาวโชติ แฝงไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ใจ

“แปลกมากครับ...” เขากระซิบกับทุกคนตื่นๆ “เสียงมันเดินเตาะแตะอย่างไรพิกล คล้ายๆอาการเดินของเป็ด แต่ขยายขนาดขึ้นไปประมาณหลายพันเท่า แล้วก็มีเสียงเหมือนเอาปากไซ้น้ำตามแอ่งน้ำฝนที่ขังไว้เล่นด้วย”

“ตัวอะไร?”

ใครคนหนึ่งร้องออกมาในเสียงกระซิบเช่นกัน

พรานใหญ่สั่นศีรษะอย่างมึนงง หันไปซุบซิบเร็วปรื๋อกับคะหยิ่นซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งเรดาร์ และโซนาร์พร้อมอยู่ในตัวแล้วจึงหันมารายงานต่อ

“คะหยิ่นบอกว่าเดินด้วยอุ้งเท้านิ่ม ๆสองเท้า แต่รวมเสียงแล้วมีสี่ขา ก็น่าจะต้องเป็นสองตัวและมาจากทางด้านใต้ไม่ใช่ด้านเหนือที่ไอ้ยักษ์นั่นดักเราอยู่ในขณะนี้”

“ฮ้า! แน่ใจหรือว่าไม่ใช่ไอ้ยักษ์ไทรันตัวนั้น”

“แน่ใจครับ ฟังจากเสียงเดิน แม้จะเป็นขนาดใหญ่ก็ตามแต่ก็เล็กกว่าไอ้ยักษ์ไทรันนั่นมาก ลักษณะของมันไม่ได้มีเจตนาจะย่องเข้ามาที่เรา หากแต่เดินเฉียดผ่านใกล้เท่านั้น ม่ายงั้นมันคงไม่เดินไปพลางเล่นน้ำไปพลางด้วย”

ทุกคนเต็มไปด้วยความพิศวงยิ่ง และภายหลังจากเงี่ยหูสดับเสียงประหลาดที่แว่วมาให้ได้ยินนั้นอย่างพิเคราะห์ ก็รู้สึกว่ามันจะเป็นจริงตามที่รพินทร์บอกทุกอย่าง เจ้าสัตว์ใหญ่ลึกลับชนิดนั้น เคลื่อนใกล้เข้ามาทุกที จนรู้สึกเหมือนกับว่ามันอยู่ห่างออกไปจากปากเพิงที่พักไม่กี่เมตรนี่เอง ท่าทางไม่ได้เฉลียวคิดหรือรู้มาก่อนว่ายังมีสัตว์อีกประเภทหนึ่งที่เรียกตัวเองว่า‘มนุษย์’เป็นจำนวนหมู่ใหญ่ หลบซ่อนตัวอยู่ใต้เพิงหินที่มันเฉียดกรายใกล้เข้ามา

แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม อาการที่มันใกล้เข้ามาเต็มทนและแผ่นดินที่สะเทือนไหวเพราะน้ำหนักตัวทำให้ไว้วางใจต่อสถาน-การณ์ไม่ได้ทั้งสิ้น

“จะใช่ไอ้ยักษ์นั่นหรือไม่ใช่ก็ตาม รูปการณ์มันไม่ดีแน่ ถ้าขืนป้วนเปี้ยนเข้ามาใกล้แบบนี้ ออกไปดูมันดีกว่า...ผมไปด้วย”

เชษฐาบอกด้วยเสียงหนักๆ

รพินทร์พยักหน้าเป็นสัญญาณกับแงซายซึ่งเตรียมพร้อมอยู่เสมอแล้วให้ย่องเข้ามาสมทบ กลุ่มนายจ้างอีกสี่คนรวมทั้งเขาด้วยก็เคลื่อนตัวออกจากใต้เพิงที่ซ่อนหลบอย่อย่างแผ่วเบาเงียบกริบ โดยให้พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายสงบระวังพร้อมอยู่ที่เดิมก่อน

ทั้งหกคนแฝงกายไปตามซอกหินซึ่งขณะนี้เย็นเยียบและชุ่มไปด้วยน้ำ บ่ายหน้าไปทางด้านที่ได้ยินเสียงดังอยู่ในขณะนี้ แล้วเพียงชั่วไม่กี่ก้าวที่ออกมาจากใต้เพิงสำหรับหลบตัวนั่นเอง ต่างก็มองไปเห็นภาพประหลาดชนิดหนึ่งปรากฏเป็นเงาตะคุ่มสูงเด่นโผล่ล้ำขึ้นมาในหมู่ก้อนหินเตี้ยซึ่งแซมยอดสลับอยู่ทั่วไป แม้ฉากจะเป็นราตรีอันมืดมน แต่ปรากฏการณ์บนท้องฟ้าภายหลังฝนตกหนักผ่านไปแล้วก็ช่วยทำให้สายตาที่ชินความมืดมองเห็นอะไรได้รางๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป้าหมายที่มีขนาดใหญ่นั้นและเห็นได้พร้อมกันหมดโดยไม่จำเป็นต้องสะกิดบอกกัน

ครั้งแรกต่างก็เข้าใจว่าเป็นยอดหิน เพราะความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมรอบด้าน แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อเห็นสิ่งที่แลผาดๆ ในความมืดว่าเป็นก้อนหินนั้นเคลื่อนไหวได้ มันห่างออกไปเพียงไม่เกิน 15 เมตร ท่ามกลางด่านสายใหญ่ซึ่งบัดนี้เป็นทางไหลของน้ำฝน สัณฐานที่สังเกตได้ชัดเจนที่สุด ก็

คือส่วนคอที่ยาวสูงขึ้นไปเหมือนยีราฟและหัวเรียวยาว ขณะนี้มันกำลังหยุดนิ่งอยู่กับที่...ชูคอสูงและเหลียวเฉพาะส่วนศีรษะอยู่ไปมา

เชษฐา ประทับ.460 ขึ้นไหล่อย่างระมัดระวัง ใช้ศอกสะกิดเตือนน้องสาวที่หมอบแนบซอกหินตะลึงอยู่ใกล้ๆ เป็นสัญญาณให้ฉายไฟ ส่วนรพินทร์กับแงซาย ขณะนี้จ้องสำรวจนิ่งเหมือนจะคะเนให้แน่ใจที่สุดว่า มันคือตัวอะไรแน่

ทันทีที่ดารินพุ่งไฟฉายปราดออกไปกระทบกับศีรษะที่ชูสูงนั้น มาเรียซึ่งเตรียมไรเฟิลพร้อมอยู่ในมือเช่นกันก็ร้องห้ามอย่างกะทันหันก่อนที่ใครจะทันปล่อยกระสุนออกไป

“อย่ายิง!”

เสียงร้อง และไฟฉายที่สาดออกไปกระทบมันอย่างจ่โจมนั่นเอง เจ้าสัตว์ใหญ่รูปร่างประหลาดผู้มีศีรษะเหมือนเป็ด ลำตัวออกเทาหม่นสลับไปกับลายเหลืองก็ผวาตื่นตกใจ ผงะออกไปพร้อมกับเสียงร้องเบาๆ มันมีอยู่ด้วยกันสองตัวเดินเคียงคู่กันมาตรงตามที่คะหยิ่นคำนวณไว้อย่างแม่นยำ เชษฐากับไชยยันต์ยั้งมือได้ตามเสียงห้ามของมาเรีย ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น ทั้งๆ ที่ยังไม่เข้าใจนักว่านักโบราณชีวศาสตร์สาวมีเหตุผลอันใดในการห้ามยั้งไว้

ด้วยท่าทีอันตื่นตกใจ ระคนพิศวงในสิ่งอันแปลกปลอมที่มันได้รับอย่างกะทันหันนั้น เจ้าสัตว์ยุคหินลักษณะเหมือนเป็ดที่ปราศจากขน นอกจากหนังหนาลายเทาสลับเหลืองคู่นั้น พาก้าวแต่ละก้าวอย่างพรวดพราด และเหลียวหน้าเหลียวหลังตลอดเวลา

ไฟฉายหลายดวงที่ส่องตามหลังมันไปขณะนี้ ทำให้มองเห็นรูปร่างของมันอย่างถนัดถนี่ ตีนสั้นคู่หน้างอติดอกในลักษณะเดียวกับไทรันโนซอรัส แต่แผ่เป็นพืดหนังติดกันเหมือนตีนของสัตว์ประเภทสะเทินน้ำสะเทินบก วางลำตัวอยู่บนขาหลังอันอวบใหญ่แข็งแรงทั้งสอง ซึ่งเป็นตีนเป็ดเช่นเดียวกัน และมีหางยาวลากไปบนพื้นอันเป็นหางแบบสัตว์เลื้อยคลานดึกดำบรรพ์ทั้งหลาย

อาการเดินที่ดูว่าเตาะแตะต้วมเตี้ยม ก็เป็นการเดินของเป็ดไม่ผิดกัน เพียงแต่ว่า ตัวใหญ่ ขายาว ทำให้มันเคลื่อนห่างฝ่ายมนุษย์ที่จ้องไฟฉายและเตรียมยิงอยู่ในขณะนี้ออกไปอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าตัดป่าหินออกสู่ที่ราบโล่งด้านเหนือ ลักษณะของมันเห็นชัดจากส่วนศีรษะว่าไม่น่าจะเป็นสัตว์ที่ดุร้ายอะไรเลย แม้ว่าขนาดอันใหญ่ยักษ์จะทำให้น่าสะพรึงกลัวก็ตาม รพินทร์กับแงซายจ้องมองดูมันเฉยอยู่โดยไม่มีปฏิกิริยาอะไรทั้งสิ้น นอกจากอาการใคร่ครวญพิเคราะห์อย่างระมัดระวัง

“ตัวอะไร รูปร่างแปลกจัง!”

ดารินร้องเสียงสั่นด้วยความตื่นเต้น ระคนไปกับความรู้สึกอันพรั่นพรึงหวาดสยองนานาประการที่จำแนกไม่ถูก

“แทรคโคดอน!!”

มาเรียบอก

“มันไม่ดุร้ายเป็นอันตรายต่อใครหรอก กินพืชสาหร่ายและพวกปลาเป็นอาหาร นิสัยตื่นกลัวอยู่เสมอ เป็นเหยื่ออย่างดีที่สุดของพวกไดโนเซาร์กินเนื้อทั้งหลาย”

ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก เชษฐากับไชยยันต์

ผดไรเฟิลลงจากไหล่ ต่างส่องไฟฉายตามดูการเคลื่อนไหวของมันไปจนกระทั่งลับตา เสียงไชยยันต์สบถพำด้วยความเสียเส้นต่างพากันออกจากที่มั่นเข้ามารวมหมู่กันอีกครั้ง พรานใหญ่ส่องไฟตรวจดูรอยเท้าตามพื้นแฉะที่มันเหยียบย่ำไว้เป็นเทือกแล้วกราดไปยังทิศที่มันเดินมาแต่แรก

"โผล่ออกมาจากดงหินด้านใต้จริง ๆ ด้วย แล้วก็บ่ายหน้าตัดขึ้นเหนือ"

จอมพรานพูดเบา ๆ อย่างงุนงง ไม่สามารถจะคะเนอะไรได้ทั้งสิ้น เพราะนิสัยใจคอและธรรมชาติของสัตว์ดึกดำบรรพ์ประเภทนี้ เขาไม่เคยพานพบศึกษามาก่อน

"เราอยู่ใกล้หนองน้ำหรือมิฉะนั้นก็บึงใหญ่จริง ๆ ด้วย ตรงตามที่คาดคะเนไว้แล้วไพรวัลย์ ฉันรับรองได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าข้ามฟากเขาที่กั้นหน้าเราไว้ไป จะต้องเป็นทะเลสาบมรณะอย่างไม่ผิดจุดหมาย"

"คุณรู้ได้ยังไง?"

"แทรคโคดอนคู่นั้น เป็นสัญลักษณ์บอกเตือนให้รู้ได้ดีที่สุด มันเป็นสัตว์อาศัยและหากินอยู่ในเขตที่ลุ่มหนองน้ำทะเลสาบหรือบึง ถ้าฝนไม่ตกน้ำนองเจิ่งไปหมดอย่างเมื่อตอนหัวค่ำนี้ เราก็คงไม่มีโอกาสได้เห็นมันหรอก ฉันสันนิษฐานว่ามันคงจะเตร็ดเตร่เที่ยวอยู่ที่ใดที่หนึ่งทางด้านใต้ของป่าหิน ซึ่งอยู่ในรัศมีของทะเลสาบที่มันอาศัยอยู่ พอฝนตกหนัก มันก็เดินเล่นฝนและบ่ายหน้าย้อนกลับไปยังทะเลสาบถิ่นเดิม"

"แน่ใจหรือเมย์ ว่าไอ้เป็ดไดโนเสาร์คู่นั้น กำลังจะไปที่ทะเลสาบ?"

เชษฐาถามโดยเร็ว ลืมตากว้าง

“แน่ใจค่ะพี่ใหญ่ ถ้าธรรมชาตินิสัยและชีวิตการเป็นอยู่ของสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่ฉันศึกษาร่ำเรียนมาไม่ผิดออกไป”

“ถ้างั้นก็แปลว่ามันจะต้องผ่านช่องเขาขาดที่เจ้ายักษ์ไทรันฯ นั้นดักเฝ้าเราอยู่ในขณะนี้นะซิ?”

“ถ้ามันจะกลับไปยังทะเลสาบ และถ้าไม่มีเส้นทางผ่านทางด้านอื่นอีกอย่างที่ไพรวัลย์กับแงซายบอก มันก็จะต้องอาศัยผ่านช่องเขาขาดนั่นแน่นอน”

คำบอกเล่าของมาเรียทำให้ทั้งหมดมองหน้ากัน

ต่างกลับเข้ามาในเพิงพักอีกครั้งในนั้นพวกพรานพื้นเมืองทุกคนนั่งรวมกลุ่ม ปืนและไฟฉายพร้อมอยู่ในมือคอยฟังข่าวด้วยความเร่าร้อน ส่วนคะหยิ่นก็ยังคงอาศัยเอาหูฟังเสียงกับพื้นตามเดิม

“มันไปทางเหนือนาย...ทางช่องเขาขาดที่ไอ้ยักษ์ดักอยู่!!”

เสียงคะหยิ่นรายงานอย่างตื่นเต้น ตรงกับที่มาเรียคาดหมายไว้ทุกประการ

ทกคนเงียบกริบ ได้แต่นั่งเบิกตาโพลง หคอยสดับตรับฟังเสียงที่จะเกิดขึ้นอยู่ในความเงียบด้วยใจเต้นระทึก และไม่สามารถจะทายเหตุการณ์ถูก ทุกสิ่งทุกอย่างมันเต็มไปด้วยปริศนา ซึ่งจะต้องรอผลคำตอบออกมาด้วยตัวของมันเอง

แทรคโคดอนคู่นั้นจะเฉลียวคิดไหวทันหรือไม่ว่า มัจจุราชจ้าวพิภพดักขวางปากทางผ่านที่มันกำลังบ่ายหน้าใกล้เข้าไปทุก

ฯและ สภาพของมันในขณะนี้ไม่ผิดอะไรกับกวางที่กำลังจะเดินเข้าไปสู่ปากเสือ

และเจ้าไทรันโนซอรัสตัวนั้นเล่า...**ที่มันไปเฝ้าดักคุมเชิงอยู่ปากทางผ่าน มันมีเจตนาดักเฝ้าอะไรของมันแน่ ดักหาเหยื่อจากบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ซึ่งจะอาศัยผ่านเส้นทางอันจำเป็นนั้น หรือต้องการจะดักมนุษย์กลุ่มนี้โดยตรง!**

อย่างไรก็ตาม แทรคโคดอนคู่นั้น อุปมาประหนึ่งเรือนำร่อง หรือเครื่องชิมลางที่ล่วงหน้าเข้าไปก่อนแล้ว เพื่อให้ฝ่ายมนุษย์ที่ฉลาดกว่าเฝ้าสกัดฟังข่าวแล้วประมวลผลหยั่งหาลู่ทางต่อไป และคงจะรู้ชัดกันออกไปภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้...

เข็มวินาทีกระดิกผ่านไปอย่างแช่มช้า ท่ามกลางความเงียบสงัด คงได้ยินแต่เสียงน้ำฝนที่ไหลเซาะไปตามพื้นหินดังอยู่วิก ๆ ทุกคนอยู่ในสมาธิอันแน่วนิ่งแทบไม่มีใครหายใจ

บัดดลนั้นเอง สิ่งที่ต่างรอคอยอยู่ด้วยความระแวงไว้ก่อนแล้ว ก็ระเบิดขึ้นด้วยสำเนียงเสียงกึกก้อง ฟังสยองไปทุกขุมขน

มันเป็นเสียงแผดคำรามสนั่นหวั่นไหวราวกับฟ้าร้องพร้อมกับเสียงแผ่นดินไหวเฮือก ระคนไปกับเสียงก้อนหินพลิกกลิ้งกระจัดกระจาย เสียงร้องแหลมอย่างตระหนกตกใจและเจ็บปวด และเสียงของการดิ้นรนฟาดฟันต่อสู้ ระหว่างผู้ล่ากับผู้ถูกล่า เสียงเหล่านี้ดังประสานปะปนกันจนจำแนกไม่ถูก

“เอาเข้าแล้ว! มันเล่นงานแทรคโคดอนสองตัวนั้นจริง ๆ!”

ไชยยันต์ผวาสะดุ้ง ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

เสียงแผดคำราม ระคนต่อสู้ซึ่งดังก้องไปทั้งราตรีแห่งความสงัดราวกับโลกจะถล่มทลาย ดังอยู่เพียงอึดใจใหญ่ ท่ามกลางการตะลึงฟังด้วยเลือดในกายอันเย็นเยียบของฝ่ายมนุษย์ในที่ซุ่มทั้ง 12 ชีวิต แล้วมันก็จางเงียบหายไป

ทุกสิ่งทุกอย่างกลืนอยู่ในความสงัดและความมืดต่อไป

“เสร็จหมดทั้งสองตัวหรือ?”

เชษฐากระซิบขึ้นลอย ๆ ในความมืด

“สงสัยครับ คงขบขมองแหลกหมดทั้งสองตัวนั่นแหละ และใช้เวลากะทันหันรวดเร็วเหลือเกิน ทั้งโหดร้าย ทั้งหิว และทั้งตะกละตะกลาม”

ผู้ตอบคือพรานใหญ่ ซึ่งนั่งประสานมือกอดเข่าอยู่ ดารินกับมาเรียครางออกมาอย่างสยองใจ

“โธ่ ไอ้เป็ดไดโนเสาร์คู่นั้นเคราะห์ร้ายแท้ ๆ นี่มันไม่รู้ตัวบ้างเลยหรือว่า มันเดินเข้าไปหามัจจุราช พวกเราก็ใจร้ายกันเหลือเกิน ทำไมเราถึงไม่ทำอะไรสักอย่างหนึ่ง ให้เจ้าสัตว์ที่น่าสงสารคู่นั้นเบนทิศออกไปเสีย นี่ทั้ง ๆ ที่เรารู้อยู่แล้วว่า ไอ้มหา-กาฬนั่นดักอยู่ ก็ยังดดายปล่อยให้แทรคโคดอนค่นั้นเดินไปเข้าปากไอ้ยักษ์อย่างเลือดเย็นที่สุด”

หมอดารินอดปลงสังเวชออกมาไม่ได้ตามนิสัย

“เหลวไหลน่า น้อย!...”

ไชยยันต์ดุมาด้วยเสียงขุ่น ๆ

“มันไม่ใช่ความผิดของเราสักนิด แล้วก่อนที่จะนึกพุทโธ

สงสารอะไร ก็หันมาสงสารตัวเองก่อนดีกว่า เราจะไปมัวห้ามหรือป้องกันไอ้สองตัวนั่น ไม่ให้เข้าไปหาที่ตาย แล้วพวกเราเองก็ต้องตายแทนมันงั้นหรือ ฉันเห็นว่าเป็นการดีที่สุดแล้ว ที่แทรคโคดอนคู่นั้นเซ่อซ่าเข้าไปเป็นเหยื่อให้ไอ้ยักษ์นั้นเสียก่อน ซึ่งอาจเป็นผลดีแก่เราก็ได้”

“ผลดียังไง?”

ดารินถามอ่อย ๆ

“นี่เราคิดอีกแง่หนึ่งสมมติว่าถ้ามันไปดักคอยเหยื่ออยู่ตรงนั้นเพื่อจะจับอะไรกินพอให้อิ่มท้อง เดี๋ยวนี้มันก็ได้แทรคโคดอนคู่นั้นเป็นอาหารแล้ว ถ้ามันกินอิ่ม มันอาจผละออกจากการนอนเป็นจระเข้เจ้าขวางปากทางเราก็ได้ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นได้ ก็จะดีที่สุด”

“แกอาจพูดถูกก็ได้ ไชยยันต์...”

สหายราชสกุลผู้เป็นหัวหน้าคณะของเขากล่าวขึ้นโดยเร็ว แล้วหันมาทางจอมพรานซึ่งยังใช้ความคิดหนักอยู่

“คุณละ ผู้กอง คุณคิดยังไง?”

“ก็อาจเป็นความจริงอย่างที่คุณไชยยันต์คาดคะเนก็ได้ครับ และถึงที่เมย์ได้บอกเอาไว้ก่อนแล้ว ก็มีส่วนถูกอย่างมาก หนทางช่องเขาขาดนั้น แบ่งแยกแผ่นดินออกเป็นสองฟาก ฟากหนึ่งแห้งแล้งกันดาร อีกฟากหนึ่งเป็นทะเลสาบใหญ่อุดมสมบูรณ์ สัตว์ใหญ่น้อยทั้งหลายที่ท่องเที่ยวหากินอยู่ในละแวกนี้ จะต้องอาศัยช่องทางนั้นเป็นทางผ่านเข้าออกอยู่เสมอ ไอ้ยักษ์ไทรันจะต้องรู้ดีอยู่แล้ว มันจึงไปดักคอยหาเหยื่ออยู่ที่นั่น และเดี๋ยวนี้มันก็ได้เหยื่อพอที่จะอิ่มได้แล้ว กินเหยื่อเสร็จอาจไปก็ได้”

“โอ! พระเป็นเจ้า...ขอให้เป็นเช่นนั้นจริงเถอะ”
มาเรียพึมพำ ประสานมือไว้ระหว่างอก

ในความเงียบนั้น ทุกคนซึ่งโสตประสาทยังเปิดเตรียมพร้อมได้ยินเสียงตะกุยฉีกเนื้อและเสียงเคี้ยวขยอกกินอย่างสดๆ ร้อนๆ ดังแว่วมาจางๆ แม้จะมองไม่เห็นด้วยตา ก็พอจะนึกวาดภาพได้อย่างชัดเจนที่สุดจากซากของไดโนเทเรี่ยมและสเตโกซอรัส ที่ไอ้ยักษ์เคยฉีกกินทิ้งซากอันเรี่ยราดกะรุ่งกะริ่งเป็นที่หวาดสยองไว้ให้เห็นมาก่อน ต่างสงบเงี่ยหูฟังเสียงนั้นอย่างใจเต้นระทึกไม่เป็นส่ำ ไม่มีใครเดาความคิดของใครถูกในขณะนี้ จนกระทั่งเชษฐางัดกล้องยาเส้นออกมาจุดสูบ ควันอันฉุนกึกที่กระจายไปทั่วบริเวณแคบๆ ที่รวมกลุ่มกันอยู่ ช่วยปลุกประสาทอันเป็นเหน็บชาของทุกคนให้ตื่นจากห้วงคิดอันวกวนขึ้นมาอีกครั้ง เสียงพรานใหญ่พูดอะไรแผ่วเบาอยู่กับคนของเขา และคะหยิ่นอดีตนายบ้านหล่มช้าง คงทำหน้าที่ฟังเสียงจากแผ่นดินต่อไปอย่างตั้งอกตั้งใจ เสียงเคี้ยวขย้ำกัดกินเหยื่อนั้น แว่วมาให้ได้ยินอยู่เป็นเวลานานทีเดียว แล้วในที่สุดก็เงียบไปอีก

“ถามคะหยิ่นซิ ผู้กอง ว่ามันได้ยินเสียงเคลื่อนไหวอย่างไรของไอ้ยักษ์บ้างไหมตอนนี้?”

ไชยยันต์เตือนเขาขึ้น เมื่อไม่อาจสงบทนจมอยู่ในความเงียบที่แฝงไปด้วยปริศนานั้นต่อไปได้

“คะหยิ่นบอกว่า มันหยุดกินซากเหยื่อแล้ว และนิ่งอยู่กับที่ ไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างใดทั้งสิ้น”

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ที่เก่า โดยไม่ผละจากไปแล้ว?”

“ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ คะหยิ่นไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนตัวใดๆ ทั้งสิ้น ก็น่าจะแปลว่ามันคงนิ่งอยู่กับที่เก่านั่นเอง อาจนอนพักอยู่ที่เดิมก็ได้ ผมให้คะหยิ่นกับบุญคำคอยเฝ้าจับเสียงอยู่ตลอดเวลาแล้ว”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง เริ่มกระสับกระส่ายไม่เป็นสุขขึ้นมาเดี๋ยวนี้ทันที

“เอ มันจะเอายังไงกับเราแน่แฮะ ได้เหยื่ออิ่มหมีพีมันแล้วก็น่าจะไปเสียที ไหงถึงยังคุมเชิงนิ่งอยู่ตรงนั้น”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้ภาวนาอยู่ตลอดเวลาที่จะให้ไอ้มหายักษ์ไทรัน ย้ายตัวเองออกไปเสียให้พ้นปากทาง กล่าวขึ้นมาอย่างหนักใจ และก็เป็นความรู้สึกชนิดเดียวกันกับทุกคนในขณะนี้นั่นเอง

“รอฟังมันดูอีกสักพักเถอะ นายทหาร...”

บุญคำบอกมาอย่างปลอบใจ

“มันอาจเขมือบเข้าไปเต็มคราบ พุงกางเดินไม่ไหวก็เลยลงนอนพักอยู่ตรงนั้นก่อน ตอนใกล้ๆรุ่งอาจไปก็ได้ บุญคำก็ยังไม่อยากเชื่อนักว่ามันมีเจตนาร้ายที่จะจ้องอาฆาตดักเราโดยเฉพาะ นอกจากคอยดักเหยื่อทั่วๆ ไปตามธรรมชาติหาอาหารพุงมัน พวกเจ้านายทั้งหลายอย่ามัวนั่งเฝ้ากังวลใจอยู่เลย แอบพักผ่อนเสียเถอะ ปล่อยหน้าที่ให้บุญคำกับไอ้พวกนี้เองมันคอยจับฟังเสียงไม่ให้พลาดไปได้”

“บุญคำพูดถูกแล้วครับ เราควรนอนพักเอาแรงดีกว่า พรุ่งนี้ก็รู้ชัดกันเองว่ามันไปหรือไม่ไป ตอนนี้จะมัวมาคอยนั่งเฝ้าท่าทีของมันอยู่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร สิ่งที่ผมกล้ารับรองได้แน่ๆ

ก็คือ ไม่ว่ามันจะไปหรือไม่ไปจากที่นั่นก็ตาม ตลอดทั้งคืนนี้มันจะไม่บุกเข้ามาที่นี่เป็นอันขาด”

รพินทร์บอกกับคณะนายจ้างของเขามาอีกคนหนึ่ง ทั้งสี่คนจึงชวนกันย้ายที่กลับเข้าไปในส่วนลึกของเพิงหินเพื่อพักนอนต่อไปตามคำแนะนำนั้น ปล่อยให้พรานใหญ่กับคนของเขานั่งชุมนุมกันอยู่ตรงปากเพิงด้านนอก ดารินถือโอกาสนั้นเรียกแงซายให้เข้ามานั่งใกล้ชิดตรงหน้า

“ธนูของเธอทุกดอกเรียบร้อยไว้วางใจได้ดีอยู่หรือ?”

“เรียบร้อย นายหญิง แต่จะระเบิดหรือไม่ระเบิด ระยะช้าเร็วเพียงใด ขึ้นอยู่กับนายทหารและผู้กองที่ทำไว้”

“เข้าใจแผนของเขาดีอยู่แล้วใช่ไหม พรุ่งนี้ ถ้ามันยังขวางทางอยู่อีก เราจะไม่หลบเลี่ยงมันอีกแล้ว แต่จะจัดการอย่างเด็ดขาด”

แงซายก้มศีรษะลงอย่างสงบ

“แงซายเข้าใจ, นายหญิง”

“ขอให้ฉันหวังไว้ล่วงหน้าด้วยนะว่า เมื่อเหตุการณ์สำคัญที่สุดในวันพรุ่งนี้ เธอจะให้การประสานงานร่วมมือกับผู้กองรพินทร์อย่างดีที่สุด โดยไม่มีอะไรขัดแย้ง ไม่ว่าจะในด้านทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งจะทำให้พวกเราพินาศกันทั้งหมด”

ในความมืด ผู้กำชับสั่งความคาดคั้น และอีกสามคนที่นั่งฟังอยู่ด้วย ไม่สามารถจะมองเห็นเค้าเงื่อนใดๆ จากใบหน้าเจ้าคนรับใช้พิเศษนั้นได้ เห็นแต่เพียงว่า มันนิ่งอยู่เป็นครู่ก็รับคำเสียงลึกว่า

“แงซายจะพยายามทำให้ดีที่สุด, นายหญิง”

“เอาละ ต่อไปนี้เป็นคำถาม ที่ฉันต้องการให้เธอตอบด้วยสุจริตใจจริง...”

ราชสกุลสาวเอ่ยเน้นหนัก แช่มช้า หางเสียงเคร่งขรึมหนักแน่นยิ่งขึ้น

“เธอรู้ดีอยู่แล้วว่า เราทั้งหมดจะต้องเดินทางไปให้ถึง ‘เนินพระจันทร์’ วันขึ้นห้าค่ำเดือนหน้า ซึ่งก็เหลือกำหนดจวนเจียนอีกเพียงไม่นานนักแล้ว เธอรู้ทางตัดขึ้นเทือกเขาพระศิวะอยู่กับตัวเองดีแล้วไม่ใช่หรือ?”

อาการอั้นอึ้งและวิ่แวว่ของความลำบากใจเกิดขึ้นจากร่างแน่น ทุกคนสังเกตเห็นได้ ไชยยันต์ก็ดุตามด้วยเสียงแข็งซ้ำมาในทันทีนั้น

“อย่าโกหก...อย่าออกลูกไม้ใช้เล่ห์คารมบิดพลิ้วเงื่อนงำใดๆเป็นอันขาด ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องพูดกันอย่างตรงไปตรงมา รู้ไว้ด้วยว่าฉันไม่ใช่ผู้กองรพินทร์ เขาอาจอภัยให้แกเสมอมาไม่ว่าแกจะออกลูกไม้อะไรเอากับเขา แต่ฉันกับนายใหญ่กระทืบแกแน่ๆ ลองดูก็ได้”

แงซายยิ้มอยู่ในความมืด

“โดยสัตย์ปฏิญาณ ถ้าแงซายปกปิดมดเท็จ หรือมีเล่ห์ทุจริตใดๆ ขอให้ถึงกาลแตกดับไปด้วยอำนาจอาถรรพณ์ของไพรเถื่อนที่เราเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ แงซายไม่รู้เส้นทางเดินครั้งนี้มากไปกว่าผู้กองรพินทร์ ปราศจากผู้กองเสียแล้ว แงซายจะไม่มีวันไปถึงที่นั่นได้ แต่ในทางตรงข้าม ถ้าปราศจากแงซายผู้กองก็ยังสามารถนำพวกเราทุกคนไปถึงได้ นี่เป็นความรู้สึกเชื่อมั่นและพูดด้วยความสุจริตใจ”

“แกพูดอย่างฉลาด แงซาย” เชษฐาว่า “พูดด้วยสมองและลิ้นของปัญญาชนซึ่งแฝงซ่อนอยู่ภายในคราบคนดงของแก ซึ่งเราก็ยอมรับว่า เราไม่มีวันที่จะต้อนแกได้จนมุม...ว่ากันให้ตรงประเด็นดีกว่า คืนหนึ่งแกได้เขียนภาพลงไปบนแผ่นหินเพื่อให้พรานใหญ่เห็น ภาพที่เขียนนั้นเป็นภาพแผนที่บริเวณ ‘เนินพระจันทร์’ และมีเทวรูปของศิวะเทพประทับนั่งทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์นั้น มีจันทร์เสี้ยวเป็นปิ่น ใช่หรือเปล่า? แกเขียนภาพนั้นใช่ไหม?”

โดยสงบ แงซายก้มศีรษะรับอีกครั้ง

“ครับนายใหญ่ ผมวาดภาพเช่นนั้นจริง”

“อะไรเป็นเจตนาของเธอ หรือว่าภาพนั้นมีความหมายอย่างไร เราต้องการคำอธิบายที่กระจ่างที่สุด”

ดารินสอดถามมาโดยเร็ว

“ผมได้รับคำสั่งหรือคำบอกเตือนมาว่า **‘ปิ่นพระศิวะฉายแสงเรืองรองขึ้นเมื่อใด เมื่อนั้นถันพระอุมาจะปรากฏให้เห็น’** และนั้นหมายถึงการตัดทางขึ้นเทือกเขาพระศิวะได้อย่างถูกต้อง จากเสียงสอนเตือนที่ยังแว่วอยู่ในโสตของผมจนกระทั่งบัดนี้ บันดาลใจให้ผมวาดเป็นรูปพระศิวะผู้ทรงจันทร์เป็นปิ่นขึ้น และทิ้งไว้ให้ผู้กองเห็น เพื่อว่าจะช่วยให้เกิดความคิดอะไรแก่เขาขึ้นได้บ้าง แต่ผมก็ไม่เห็นว่าเขาจะสนใจต่อภาพที่ผมเขียนใดๆ ไม่ ไม่แม้แต่จะถามผมว่ามันหมายถึงอะไร?”

คำพูดของแงซาย ทำให้คณะนายจ้างหันมองหน้ากัน ดารินซักต่อมาในน้ำเสียงรัวลิ้นเช่นเดิมว่า

“ผู้กองสนใจมาก ในภาพเขียนของเธอ เพียงแต่เขาไม่ได้

แงซายให้เธอรู้เท่านั้น ว่าแต่ว่า เธอรู้ปริศนาในลายแทง ฉบับที่ผู้กองใช้เป็นเครื่องนำทางอยู่ในขณะนี้หรือเปล่า?"

"ผมไม่ทราบว่า ปริศนาในลายแทงนั้นเป็นอย่างไร"

"แล้วเธอรู้ข้อความนี้ โดยอ้างว่าได้รับคำสั่งหรือคำบอกเตือนมาจากไหน?"

"พระธุดงค์ 'หลวงปู่' อาจารย์ซึ่งเป็นทั้งผู้อุปการะผมมาแต่น้อย ท่านย้ำเตือนผมไว้หนักหนา ท่านบอกถึงเส้นทางเข้าสู่มรกตนคร และสั่งให้ผมกลับคืนเข้าสู่แผ่นดินเดิมของผมเมื่อคราวัยผมถึงขีดกำหนด"

"ประหลาดมาก! มันตรงกัน กับข้อความในปริศนาลาย-แทงของผู้กองที่ระบุไว้เช่นนั้น?"

ไชยยันต์ร้องขึ้น เชษฐาก็ร้องเรียกพรานใหญ่ขึ้นเบา ๆ สั่งให้เขามารวมกลุ่มกันทันที

"รพินทร์ เราซักความแงซายออกไปแล้ว ต้องการให้คุณมาร่วมฟังรู้เห็นกันซึ่ง ๆหน้าอย่างนี้เลย จะได้ช่วยกันขบคิดหารือกันด้วย"

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็เล่าให้ฟังว่า แงซายพูดเช่นไรบ้างแล้วว่า

"คณมีอะไรจะพดกับแงซาย ก็พดกันเสียต่อหน้าเรานี่แหละ"

ภายหลังจากนิ่งไปครู่ใหญ่ จอมพรานก็เอาตะเกียงแบต-เตอรี่แห้งขนาดจิ๋ว ซึ่งสงวนไว้สำหรับใช้คราวจำเป็นที่สุดของคณะมาเปิดสว่างเรืองขึ้นกลางวง ขอกระดาษจากสมุดไดอารี่

ของไชยยันต์มาแผ่นหนึ่ง ยื่นส่งให้แงซายพร้อมกับปากกาหมึกแห้ง สั่งว่า

"เอาละ แงซาย แกเขียนภาพอย่างชนิดที่แกเคยเขียนทิ้งไว้ให้ฉันดูคืนก่อนนั้นอีกครั้งหนึ่งซิ...เขียนให้เหมือนที่สุด"

แงซายไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น รับปากกากับกระดาษก้มหน้าสเกตซ์อยู่ครู่หนึ่ง ก็เงยขึ้นส่งให้แก่เขาอย่างสงบเสงี่ยม ระหว่างนั้นทุกคนเงียบกริบ รอดูปฏิกิริยาท่าทีจากบุคคลซึ่งเท่าเทียมกันทั้งสอง ต่างเห็นรพินทร์รับเอาไปตรวจพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ต่อมาจึงล้วงเอาแผนที่ลายแทงของเขาออกมากางแผ่ตรงหน้าของทุกคนที่มุงล้อมอยู่ แล้วเอาภาพที่แงซายเขียนค่อยๆ วางเทียบลงไปในแผ่นลายแทงใหญ่ ยังตำแหน่งที่ระบุบอกไว้ว่า 'เนินพระจันทร์' โดยเปรียบเทียบหันด้านให้ตรงกับทิศในแผนที่

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมด จ้องมองเขม็ง แล้วก็เห็นชัดในการเปรียบเทียบนั้นด้วยความรู้สึกอันยากจะกล่าวถูก ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้วนแฝงเงาอยู่ในปริศนาอย่างไรพิกล บริเวณเนินพระจันทร์ในเสี้ยวส่วนที่แงซายเขียนนั้น มีรูปลักษณะสัณฐานใกล้เคียงกับที่ปรากฏในแผนที่ใหญ่มาก แม้ทิศที่กำหนดไว้ก็ตรงกัน ตลอดจนทิวเขาอันเป็นภูมิประเทศแวดล้อมอื่นๆ ถ้าจะมีแตกต่างพิเศษออกไปจากแผนที่ใหญ่ก็คือ ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์เท่านั้น ในแผนที่ใหญ่เป็นลักษณะทิวเขา แต่ในแผนที่ที่แงซายเขียน ปรากฏเป็นภาพเทวรูปพระศิวะทรงจันทร์เสี้ยวประทับนั่งอยู่ หันพระพักตร์ไปทางเนินพระจันทร์ ซึ่งอยู่ด้านตรงข้าม

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองสบตานายจ้างเขาไปทีละคนตาม

เ เต้า และในที่สุดก็ไปหยุดนิ่งอยู่ที่แงซาย พร้อมกับเอ่ยขึ้นต่ำ ๆ
ว่า

"โปรดพิจารณาให้ถี่ถ้วนรอบคอบ ระหว่าง 'เนินพระจันทร์' ในแผนที่ใหญ่แผ่นนี้ กับ 'เนินพระจันทร์' ในแผนที่ย่อย อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งของแงซาย อะไรที่จะเกิดเป็นคำถามขึ้น ก็โปรดถามแงซายออกไปเดี๋ยวนี้เลย"

ไชยยันต์ขยับปาก แต่เชษฐายกมือขึ้นโบกห้ามเสียก่อน แววตาของหัวหน้าคณะอันเต็มไปด้วยการไตร่ตรองอย่างสุขุมคัมภีรภาพ หรี่มองลงไปยังภาพเปรียบเทียบทั้งสองที่แผ่อยู่ตรงหน้านั้น แล้วพยักหน้ากับตนเองช้า ๆ เอานิ้วเคาะลงไปในแผ่นของแงซาย ตรงตำแหน่งที่เขียนรูปพระศิวะไว้

"เทวรูปพระศิวะในภาพเขียนของแกนี่อยู่ทางด้านตะวันตกใช่ไหมแงซาย แล้วก็หันพระพักตร์ไปทางตะวันออกด้านเนินพระจันทร์?"

"ใช่แล้ว นายใหญ่"

"แกมีหลักเกณฑ์หรือเหตุผลอย่างใด จึงเขียนภาพเทวรูปนี้ไว้ทางด้านตะวันตก หันหน้าไปทางตะวันออก"

นั่นเป็นคำถามที่ถูกต้องตรงกับประเด็นอันควรถามที่สุดแล้วในความรู้สึกของรพินทร์ผู้นั่งฟังอยู่ด้วย นายจ้างใหญ่ของเขาฉลาดเฉลียวเสมอ

แล้วก็คอยสังเกตดูว่า เจ้าคนลึกลับจะตอบเช่นไร

"หลวงปู่ บอกผมว่า 'พระศิวะ' จะประทับอยู่ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์ และหันพระพักตร์ไปทางด้านนั้น"

แงซายตอบชัดเจน แช่มช้า ภายใต้น้ำเสียงราบเรียบปราศจากวี่แววใดให้จับความรู้สึกแท้จริงภายในได้

“พระศิวะที่หลวงปู่ของแกบอกนี่หมายถึงอะไร ภาพปั้นหรือภาพสลักเป็นองค์เทวรูป ซึ่งประดิษฐานอยู่ยังบริเวณนั้นหรือ?”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงสั่นศีรษะ

“ข้อนี้ผมไม่ทราบ หลวงปู่ไม่ได้บอกละเอียดแน่ชัดลงไปนัก ท่านบอกแต่เพียงว่า พระศิวะจะอยู่ทางฟากตะวันตก ให้รอเวลาปิ่นที่ปักมุ่นเกศาของพระองค์ส่องแสงเรืองขึ้น ก็จะแลเห็นทางขึ้นได้เอง และจากสิ่งที่จดจำฝังใจมาเป็นเวลานานแสนนานของผมนี่เองผมจึงได้วาดเป็นภาพนี้ขึ้นในลักษณะสมมติฐานให้ผู้กองได้เห็นมาแล้ว และได้วาดขึ้นอีกครั้งหนึ่งตามคำสั่งของผู้กองบนกระดาษแผ่นนั้น”

เชษฐายกมือขึ้นลูบปลายคางอย่างใช้ความคิดหนักเหลือบตาดูจอมพราน

“มีอะไรต่ออะไรหลายอย่าง ในพื้นฐานการรับรู้มาก่อนของแงซาย กับสิ่งที่ระบุไว้ในลายแทงของคุณ ประสานสอดคล้องกันได้อย่างไรพิกลอยู่ มาช่วยกันใช้ความคิดให้รอบคอบที่สุด บางทีเราอาจตีปริศนาออกไปได้ โดยใช้พื้นฐานการรับร้องแงซายเป็นส่วนประกอบช่วยเหลือ ด้วยเราเคยตีปัญหากันมาก่อน และลงความเห็นแล้วว่า คำว่า‘ปิ่นพระศิวะ’ก็คือพระจันทร์เสี้ยวในคืน 5 ค่ำนั่นเอง แต่แงซายเขียนเป็นภาพเทวรูปพระศิวะอย่างชัดเจนที่สุด ตั้งทิศไว้ทางตะวันตก ลองคิดให้ดี มันน่าจะมีอะไรสัมพันธ์กันอยู่บ้างเหมือนกัน”

ระหว่างที่พรานใหญ่ยังใช้สมองอยู่ ดารินก็เปิดฉากเฉลยปากคำแงซายแทนให้แก่ทุกคนทันทีโดยอาศัยความละเอียดที่มีอยู่เป็นทุนแล้ว

"ปฏิญาณไว้แล้วใช่ไหม แงซาย ว่าเธอจะพูดแต่ความจริงเท่าที่เธอรู้ โดยไม่ปกปิด"

"แงซายปฏิญาณแล้ว นายหญิง"

"พระธุดงค์องค์นั้น ท่านกำหนดบอกเธอไว้ตายตัวหรือเปล่าว่า 'ปิ่นพระศิวะ' จะฉายแสงให้เห็นทางได้ก็เฉพาะแต่วันขึ้นห้าค่ำเดือนสิบสองในรอบปีหนึ่งๆ เท่านั้น"

"ใช่แล้ว คืนเดียวเท่านั้นในรอบปี ผิดจากวันเวลานั้นไปจะหาทางขึ้นไม่ได้เลย มือของเทพเจ้าหรือมิฉะนั้นก็มนต์ขาถรรพณ์จะปิดบังหนทางไว้หมดสิ้น ไม่ให้ใครมองเห็นทางมรกตนคร เป็นนครที่แฝงซ่อนอยู่ในแดนสนธยา แดนซึ่งไม่ปรากฏในแผนที่ของภูมิศาสตร์โลก"

"ก็เป็นอันว่าข้อความนี้ตรงกันแน่นอน กับคำสั่งที่ระบุไว้ในลายแทงของมังมหานรธา"

หล่อนหันมาบอกกับพรรคพวกทุกคน เหมือนจะเตือนให้รับทราบและตั้งข้อสังเกตไว้ แล้วหันมาถามแงซายต่อไป

"อาจารย์หรือหลวงปู่ของเธอ ท่านไม่ได้บอกไว้ด้วยหรอกหรือ ที่ว่า 'ปิ่นพระศิวะฉายแสง...' หมายถึงลักษณะอะไรอย่างใด?"

"ท่านไม่ได้บอกอะไรผมมากไปกว่านั้น บอกแต่เพียงว่าถ้าผมไปถึงยังตำแหน่งนั้น ตรงกับวันเวลาเมื่อใดก็จะค้นหาคำตอบได้เอง"

“ก็แปลกดีเหมือนกัน มันล้วนเป็นปริศนาไปหมด คำสั่งในลายแทงมังมหานรธา บอกไว้ในลักษณะปริศนาที่จะต้องให้ขบเอง ส่วนแงซายเท่าที่เขาได้รับคำบอกเล่ามาจากพระธุดงค์องค์นั้น ก็เป็นปริศนาอีกนั่นแหละ ประมวลความจากทั้งสองฝ่าย ยังไม่สามารถจะทำให้เราคาดคะเนหรือเดารูปการณ์ใดๆ ได้ทั้งสิ้น จนกว่าเราจะไปถึงเนินพระจันทร์ด้วยตัวเองแล้ว บางทีภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมของสถานที่นั้นอาจให้คำตอบได้”

“แกลองคิดหาคำตอบ คาดคะเนเอาเองไว้บ้างหรือยังว่าที่หลวงปู่ของแกบอกไว้เช่นนั้น คืออะไร?”

ไชยยันต์ถามบ้าง

“ผมเองก็ยังนึกเดาไม่ถูกเหมือนกัน และก็หวังไว้อย่างที่นายหญิงพูดเมื่อคร่นี้ คือพยายามไปให้ถึงที่นั่นตามวันเวลานั้นเสียก่อน”

“จะเป็นไปได้ไหม”

มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งตลอดเวลานั่งฟังเงียบอยู่ เอ่ยขึ้นบ้าง

“สมมติว่า ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์มีเทวรูปนั้นเป็นหินสลักปรากฏเป็นองค์ให้เห็นชัดอยู่จริง ตรงกับที่พระธุดงค์บอกแงซายไว้”

“ใครจะมาปั้นหรือสลักเทวรูปไว้ที่นั่น เพื่ออะไรนั่นประ-การที่หนึ่ง ส่วนประการที่สอง ถ้าแม้ว่ามีองค์เทวรูปเป็นที่หมายให้เห็นชัดปรากฏอยู่จริง ในแผนที่ของมังมหานรธาฉบับนี้ ก็ควรจะต้องระบุชัดไว้แล้ว แต่สังเกตจากแผนที่นี่ ล้วนเป็นทิวเขาสลับซับซ้อนสูงชันทั้งสิ้น โปรดอย่าลืมว่าที่แงซายเขียนภาพเทวรูปไว้ทางด้านตะวันตกของเนินพระจันทร์ เป็นการเขียนขึ้น

ง เกมโนภาพที่จำลองออกมาจากคำบอกเล่า ของพระธุดงค์องค์
นั้น เป็นภาพซึ่งเจ้าตัวเองก็บอกอยู่แล้วว่า เป็นสมมติฐาน”

พรานใหญ่แย้งขึ้น แล้วต่อมาว่า

“ผมคิดว่าเรายังตีปัญหาอะไรไม่ได้ ก่อนที่เรายังไม่ถึง
เนินพระจันทร์อย่างคุณหญิงว่า บางที ถ้าเราไปถึงแล้วอาจพบ
ว่า มันเป็นเส้นผมบังภูเขาอยู่นิดเดียวก็ได้ การจะมาคาดคะเน
ล่วงหน้าขณะนี้มันไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย อย่างไร
ก็ตาม การสอบถามแงซายเสียในคืนนี้ ทำให้เราได้เค้าเงื่อน
เพิ่มเติมเพื่อประกอบข้อใคร่ครวญวินิจฉัยต่อไปข้างหน้าอยู่
เหมือนกัน สำหรับเดี๋ยวนี้นอนพักเอาแรงกันไว้ดีกว่าครับ”

พร้อมกับกล่าว เขาพับเก็บแผนที่ลายแทงทั้งฉบับของ
ตนเองและของแงซายที่เขียนไว้ แล้วดับตะเกียงมืดลงตามเดิม

ค่อนของราตรีนั้น ผ่านไปโดยไม่มีอะไรกระโตกระตาก
ขึ้นอีก จวบกระทั่งรุ่งเช้า

ขณะที่ฝ่ายของนายจ้างเริ่มรู้สึกตัว และปลุกกันเอง
นั้นก็พบว่า รพินทร์และพวกพรานพื้นเมืองทุกคน รวมทั้งเกิด
และส่างปาผู้จับไข้อยู่เมื่อคืนนี้ ได้ออกไปจากเพิงหินหมดแล้ว
เสียงคนเหล่านั้นพูดกันเบาๆ แต่หางเสียงเต็มไปด้วยความร้อน
รนอยู่หน้าปากทางเข้า จึงรีบลุกพรวดพราดตามออกไปทันที ยัง
ไม่ทันจะออกพ้นหลืบหิน พรานใหญ่ก็สวนเข้ามาเสียก่อน
ลักษณะของเขาต้องการจะเข้ามาปลุกนั่นเอง แสงสว่างของยาม
เช้าตรู่ พอจะทำให้มองเห็นสีหน้าและแววตากันชัดเจน

“เป็นยังไง ผู้กอง ไอ้มหากาฬนั่นไปแล้วหรือ?”
ท่านหัวหน้าคณะถามเร็วปรื๋อ
“เตรียมตัวได้แล้วครับ มันยังดักเราอยู่ที่เดิม!!”
ทั้งสี่คนตะลึงกันไปชั่วขณะจิต เมื่อได้ยินคำบอกเครียดๆ ประโยคนั้น

เมื่อต่างสงบจิตใจ และตามออกมายังเบื้องนอกเพิงพักธรรมชาติ ที่อาศัยยึดเป็นที่หลบกำบังนอนเมื่อคืน แล้วใช้กล้องส่องตรวจดูตรงช่องเขาขาด ก็พบว่าเป็นจริงตามที่จอมพรานบอก

ไอ้มหายักษ์เจ้ากรรม ยึดที่มั่นอยู่บนชะง่อนหินใหญ่ก้อนเดิม นอนหมอบนิ่งอยู่ตรงนั้น ทัศนวิสัยในเช้าวันนี้ปลอดโปร่งกระจ่างใสยิ่ง ทำให้สามารถมองเห็นอะไรต่ออะไรได้ถนัดเสียยิ่งกว่าตอนโพล้เพล้เมื่อวานอีก

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ในขณะที่ไชยยันต์สบถอะไรออกมาในลำคอ ดารินกับมาเรียนั้นมือที่กำกล้องส่องทางไกลเกร็งโดยไม่รู้สึกตัว

“เมื่อคืนนี้ มันจับแทรคโคดอนคู่นั้นขยอกกินแก้หิวเพื่อเอาแรงไว้รอเรานั่นเอง”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวลอดไรฟันออกมา ลดกล้องลงจากระดับสายตา

“ไม่มีทางเลือกแล้ว รพินทร์”

“รองท้องกันเสียก่อนดีไหมครับ หรือจะให้ผมดำเนินการเสียเดี๋ยวนี้เลย”

“ท้องหิว ทำให้คนขาดแรง เท่าๆ กับขาดความคิด และเราไม่มีเหตุผลที่จะต้องรีบร้อนกันจนเกินไปนัก เวลามีพอเพียง

ที่เดียว อีแบบนี้ก็บอกชัดอยู่แล้วว่า มันไม่ไปไหนหรอก นอนรอเวลาอยู่แล้ว”

ทุกคนอาบน้ำลูบหน้าขจัดความมึนงงเหนื่อยและกินอาหารกันอย่างไม่มีอะไรรีบร้อน เกิดกับสร่างปาหายไข้เป็นปกติเรียบร้อย และแข็งแรงดีที่สุดแล้ว ทราบได้จากอาการอันแคล่วคล่องปราดเปรียวเหมือนเดิม และการตรวจเช็กโดยละเอียดของดาริน ทุกคนอยู่ในสภาพที่พร้อมที่สุด เพราะการพักผ่อนที่เพียงพอ

อาจมีอยู่เพียงสองคนที่หมอดารินอดหวาดระแวงเสียมิได้ คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ อีกไม่กี่นาทีข้างหน้านี้แล้ว ที่เขาจะต้องทำงานสำคัญที่สุดในการเอาชีวิตเข้าเสี่ยง ถ้าพ่อเจ้าประคุณเกิดไข้กลับ มีอาการสั่นขึ้นมาในตอนนั้นละก็ หล่อนคงไม่มีโอกาสได้แก้ไขเยียวยาอีกแล้ว อีกคนหนึ่งก็คือเชษฐา พี่ชายของหล่อนเอง ระหว่างประจัญบานฉุกละหุกอยู่ เกิดขาแพลงซ้ำเข้าอีกก็นั่นตรายก็จะถึงตัวโดยช่วยกันได้ยากที่สุด

แต่หล่อนก็ไม่มีโอกาสที่จะท้วงติง หรือแสดงความรู้สึกใด ๆ เกี่ยวกับความกังวลใจข้อนี้อีกแล้ว ในภาวะเช่นนี้ นอกจากคิดภาวนาอยู่ในใจ และฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า

“เริ่มต้นกันยังไง?”

เมื่ออิ่มหนำและพร้อม อดีตท่านทูตทหารบกตั้งคำถาม

“อย่างที่ผมได้เรียนไว้แล้วเมื่อวาน ทุกคนรอคอยอยู่ที่นี่ ผมกับแงซายเพียงสองคนเท่านั้นจะเข้าไปจัดการเอง”

“ไม่ถูกหลัก เมื่อตัดสินใจแน่นอนแล้วว่าจะล่ามัน พวกเราทั้งหมดมีกันอยู่ 12 คน ก็ควรจะเป็นทั้ง 12 คนนี่แหละประสานงานช่วยกันหมดทุกแรง 12 แรงย่อมดีกว่า 2 แรงแน่นอน แม้ว่า 2 แรงจะเป็นหลักใหญ่ อีก 10 แรงเป็นส่วนประกอบช่วยเหลือก็ได้ ธุระอะไรที่จะให้คนถึง 10 คนงอมืองอเท้า คอยฟังข่าวอยู่เท่านั้น”

“ผมยังมองไม่เห็นว่าพวกเราคนอื่นๆ อีก 10 คนจะมีหน้าที่อย่างไรบ้าง สำหรับไอ้ยักษ์นั่น นอกจากเสี่ยงโดยไร้ประโยชน์”

“เสี่ยง แต่ไม่ไร้ประโยชน์หรอก และก็เสี่ยงน้อยกว่าที่จะปล่อยให้คุณดำเนินการกับแงซายตามลำพังสองคนด้วย เราไปที่ก้อนหินที่เราซุ่มดูมันเมื่อเย็นวานนั่นก่อน รพินทร์ ประเดี๋ยวผมจะบอกเองว่าเราจะวางแผนเช่นไร”

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองหน้าสุภาพบุรุษในราชสกุลด้วยความพิศวง แต่ถึงอย่างไร เขาก็ศรัทธาเชื่อถือในด้านความคิดอ่าน และความรอบคอบของเชษฐาเสมอ เพราะเห็นฝีมือในด้านนั้นมาอย่างดีแล้ว ระหว่างที่เขายังอ้ำอึ้งลังเล ไชยยันต์ก็หัวเราะออกมา ตบไหล่และกล่าวอย่างให้เกิดอารมณ์ขันว่า

“ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ให้แม่ทัพเชษฐาเป็นผู้วางแผนดีกว่า ถึงอย่างไรพันโทหม่อมราชวงศ์เชษฐา วราฤทธิ์ ก็ผ่านการเป็นเสนาธิการมาแล้ว เชื่อเขาเถอะผู้กอง”

จอมพรานยิ้มออกมาได้ เพราะคำพูดติดตลกของไชยยันต์ซึ่งเขาจับเคล็ดรู้เส้นมาตลอดเวลาด้วยความเคยชินแล้วว่า ในครั้งใดก็ตามที่จะถึงคราวคับขันกันถึงชีวิต ระหว่างความเป็นกับความตาย ไชยยันต์มักจะต้องพูดหรือทำอะไรให้ขบขันเสมอ

เมื่อนายจ้างติงมาเช่นนี้แล้ว เขาก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะขัดได้ ทั้งหมดรวมทั้งพรานพื้นเมืองทุกคน ทิ้งสัมภาระส่วนใหญ่ไว้อยู่ในที่พัก คงมีแต่เฉพาะไรเฟิลประจำตัวพร้อมกระสุนเต็มเข็มขัดเท่านั้น พากันยกขบวนมาซุ่มอยู่ที่หมู่หิน ซึ่งรพินทร์และฝ่ายนายจ้างของเขายึดที่มั่น ส่องกล้องสำรวจดูไอ้ยักษ์ยังช่องปากทางผ่านนั้น ซึ่งทำให้มองเห็นภูมิประเทศและตัวมันได้ถนัดถนี่ที่สุด

ภายหลังจากส่องกล้องสำรวจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนพักหนึ่ง อดีตท่านทูตทหารบกก็กำหนดแผนขึ้นในทันทีนั้น

"เห็นหินใหญ่หมู่นั้นไหม?"

พร้อมกับพูด เชษฐาชี้มือไปยังยอดหินหมู่ย่อมๆ หมู่หนึ่งทางด้านซ้ายมือของปากทาง ห่างจากชะง่อนที่ไอ้ยักษ์ขึ้นไปนอนหมอบนิ่งอยู่ประมาณ 150 เมตร ตั้งเด่นเป็นกองอยู่ในที่ราบโล่งบริเวณตีนเขา พอจะใช้เป็นที่พรางตัวหมอบซุ่มได้ตำแหน่งเดียวเท่านั้น ท่ามกลางภูมิประเทศที่โปร่งตารอบด้าน

จอมพรานมองตามอย่างพิเคราะห์ และพยายามจะเดาความคิดของเชษฐาไปด้วย

"ครับ...เห็น!"

"ธนูติดระเบิดของเรา จะไปซุ่มดักรอจังหวะคอยมันอยู่ที่นั่น วิธีไปอย่าให้มันทันเห็น โดยการอ้อมเลาะไปตามตีนเขาด้านซ้ายมือ แล้วค่อยๆ คืบเข้าไปซุ่มอยู่ตรงหินหมู่นั้น ระยะที่เราซุ่มอยู่ตรงก้อนหิน กับที่มันนอนหมอบตัวอยู่โน่น แน่ละ!

ธนูยิงไม่ถึงและไม่ได้ผล แต่ถ้ามันเดินลงมา และผ่านก้อนหินหมู่นั้น ไม่ว่าด้านซ้ายหรือขวา จะเข้าระยะเหมาะเจาะของธนูทันที นึกภาพออกไหม...ที่บอกนี่"

พรานใหญ่หรี่ตาลง แล้วพยักหน้า

"ครับ พอจะเข้าใจ แล้วยังไงต่อไป?"

"ปัญหามันอยู่ที่ เมื่อฝ่ายธนูเข้าไปดักรอจังหวะอยู่แล้ว ทำยังไงถึงจะให้ไอ้ยักษ์ลงมาจากชะง่อนผาที่มันขึ้นไปนอนอืดอยู่นั้น เพื่อเดินเข้ามาเป็นเป้าธนูได้ถนัด โดยฝ่ายธนูไม่จำเป็นจะต้องเดินออกไปให้มันเห็นตัวล่วงหน้า...เอาละ คราวนี้ดูไปทางป่าหินเตี้ยๆ ทางตีนเขาด้านขวามือ ห่างจากหมู่หินทางด้านซ้ายนั่นราวๆ 500 เมตร และเป็นด้านที่ใกล้กับปากทางช่องเขาขาด เราทำทีเหมือนจะผ่านช่องเขาไปให้ได้และไม่มีปัญหา มันจะต้องเห็นพวกเราฝ่ายนี้แน่นอน วิธีที่จะยั่วยุให้มันทะยานลงมาเล่นงานฝ่ายล่อให้เร็วขึ้นก็คือ เดินเข้าไปใกล้ปากทางพอสมควร ไม่กระชั้นชิดนัก เว้นระยะห่างพอที่จะหลบหนีเข้าไปยึดกำบังอยู่ในป่าหินเตี้ยๆขวามือนั่นได้ ในกรณีที่มันรุกไล่เข้ามา และในระยะที่เห็นว่าเหมาะสมแล้วนั้น ถ้ามันยังไม่ไล่เข้ามา เราจะใช้กระสุนไรเฟิลยุยั่วมัน เมื่อมันปรี่เข้าไล่ฝ่ายล่อ มันจะผ่านหมู่หินที่ฝ่ายธนูดักคอยโอกาสนั้นอย่"

เพียงแค่นั้นเอง รพินทร์ก็มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างปรุโปร่งตามแผนอันแยบยลของเชษฐา ซึ่งแน่ละ! มันเป็นแผนที่รอบคอบรัดกุมกอปรไปด้วยไหวพริบชั้นเชิงอันชาญฉลาดยิ่งกว่าวิธีที่เขาคิดไว้แต่แรกว่าจะเดินเข้าไปยิงมันด้วยธนูซึ่งๆหน้ามากมายนัก

ระยะที่จะเดินตรงเข้าไปยิงมันด้วยธนูอย่างได้ผลนั้น ย่อมพอจะว่าเป็นระยะอันตรายขีดสุด เป็นการแลกกันซึ่งๆ หน้า ถ้าพลาดแม้แต่นิดเดียวก็แปลว่า ทั้งเขาและแงซายจะหมดโอกาสมีชีวิตรอดอีกแล้ว

และก่อนที่จะเดินตรงเข้าไปจนได้ระยะ มันก็ย่อมมองเห็นอยู่ตลอดเวลาแล้ว ภูมิประเทศบริเวณนั้นไม่มีที่กำบังพอจะย่องเข้าไปใกล้มันได้โดยไม่ให้มันเห็นได้เลย แต่วิธีของเชษฐา เป็นการวางซุ่มดักรอและล่อให้มันเข้ามาสู่ระยะธนูเอง โดยให้พวกพ้องทุกคนร่วมมือด้วย และก็ไม่เสี่ยงจนเกินไปนัก

จอมพรานมองดูนายจ้างผู้ปรีชาของเขาด้วยตาที่เป็นประกายแจ่มใส ก้มศีรษะให้อย่างน้อมคารวะสุจริตใจจริง

“เป็นแผนที่ดีมากครับ ผมเองเคยลามาตั้งแต่เมื่อเย็นวานแล้ว”

“ทีนี้ว่าถึงฝ่ายธนู แต่เดิมที คุณจับคู่กับแงซายสองคนและคิดว่าพอเพียงแล้ว แต่วิธีนี้จะให้แน่นอนเชื่อมั่นได้มากที่สุด ควรจะมีใครสำรองไปด้วยอีกคนหนึ่ง คนคนนั้นเตรียมพร้อมอยู่เสมอที่จะรับหน้าที่แทนคนใดคนหนึ่งได้ทันที ถ้าคุณพลาดเขาทำงานแทนคุณ ถ้าแงซายพลาดก็จะแทนแงซาย ผมขอเสนอตัวเองว่า ไม่มีใครจะเหมาะไปกว่าผมอีกแล้ว เพราะผมถนัดยิงน้ำหนัก 80 ปอนด์ของแงซายได้ เท่าๆ กับที่จุดชนวนระเบิดได้เหมือนกัน เป็นอันว่าฝ่ายธนูไปด้วยกันสามคน มีคุณแงซายและผม นอกนั้นที่เหลือทั้งหมด ภายใต้การควบคุมของเชษฐาให้เป็นฝ่ายล่อ มีใครจะคัดค้านหรือมีปัญหาอะไรอีกไหมครับ”

ประโยคสุดท้าย เขาหันไปถามทางไชยยันต์ มาเรียและดาริน ทั้งสามคนเต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดหนัก แต่แล้วก็มองไม่เห็นวิธีอื่นใดจะดีไปกว่าที่ท่านหัวหน้ากำหนดไว้นี้อีกแล้ว

“เป็นอันตกลงตามที่แกว่า เชษฐา”

ในที่สุดไชยยันต์ก็พยักหน้า รับคำมาเสียงหนักๆ อย่างตัดสินใจแน่นอน

“ว่าแต่ฝ่ายฉันเถอะ จะมีรายละเอียดให้ทำอย่างไรบ้าง?”

“ก็อย่างที่บอกแล้ว เดินตรงเข้าไปตามปกติ เพื่อล่อให้มันไล่ ระยะที่จะเล่นเอาเถิดเจ้าล่อเข้าด้ายเข้าเข็มที่สุดนั้น ไม่จำเป็นจะต้องพากันเข้าไปใกล้มันหมดทั้ง 9 คน ให้คัดเอาพวกที่คล่องแคล่ว รวดเร็ว และฝีเท้าตลอดจนการรักษาตัวรอดได้อย่างดีที่สุด 3 คน เข้าไปล่อมันใกล้ๆ นอกนั้นให้คอยยึดป่าหินคอยช่วยยิงหน่วงเหนี่ยวไว้ เราจะแยกจากกันเป็นสองฝ่าย พวกแกคอยถ่วงเวลารอดูอยู่ที่นี่ก่อน เมื่อเห็นทางด้านฉัน รพินทร์และแงซายอ้อมเลาะตีนเขา เข้าไปซุ่มประจำในหมู่ก้อนหินนั่นเรียบร้อยแล้ว จึงค่อยเดินเข้าไปตามแผน”

“เอาละ เข้าใจแล้ว”

เชษฐาก็ให้รพินทร์เรียกพวกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเข้ามารวมกลุ่มประชุม บอกย้ำแผนการทั้งหลายตามที่กำหนดกันไว้ให้เป็นที่เข้าใจทุกคน ชั่วไม่กี่อัดใจหลังจากนั้นทุกคนก็พรักพร้อม

“ลงมือได้ แยกกันเดี๋ยวนี้แหละ!”

เชษฐาสั่งการในทันทีนั้น

สันการะทั้งหมด คงกองไว้ยังที่พักเมื่อคืน ทั้งคณะ 12 คน บัดนี้คงมีแต่ปืน และกระสุนเต็มอัตราศึกเท่านั้น สำหรับศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งนอนขวางทางรออยู่เบื้องหน้า

ฝ่ายของพรานใหญ่ อันประกอบด้วยแงซายและเชษฐา รวมสามคน ตัดแยกออกด้านซ้าย ในขณะที่ฝ่ายของไชยยันต์กับที่เหลือทั้งหมดอีก 8 คน มุ่งอ้อมไปด้านขวา ลักษณะของการเดินจะโอบเป็นปีกเพื่อมุ่งเข้าไปสู่ปลายทางเดียวกัน คือช่องเขาขาดที่ไอ้มหายักษ์ไทรันโนซอรัส นอนคุมเชิงขวางเป็นนายแวารดักอยู่

ก่อนจะผละห่างกันออกไป ดารินก้าวสวบเข้ามายืนดักหน้าพรานใหญ่กับแงซาย สายตาของหล่อนที่แลมาเต็มไปด้วยความกังวล

“แน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มไหมว่า จะไม่เกิดอาการหนาวสั่นขึ้นอีก?”

รพินทร์ยิ้มให้

“ถ้าสั่นคราวนี้ก็คงสั่นเพราะความกลัวครับคุณหญิง คงไม่สั่นเพราะโรคเก่าหรอก ในประวัติการป่วยของผม ไม่เคยมีอาการติดๆ กันในระยะไล่เลี่ย ถ้าเป็นทีหนึ่งแล้วก็วางใจได้ไปเป็นอาทิตย์ๆ ว่ามันจะไม่เกิดขึ้นอีกจนกว่าจะถึงรอบของมัน”

ดารินลอบถอนใจ คราวนี้มองไปทางพี่ชาย

“ระวังเรื่องขาให้มากๆ นะคะ พี่ใหญ่”

พี่ชายกรากเข้ามาโอบกอดน้องสาวไว้ หัวเราะกว้างๆขณะที่ตบไหล่หนักหน่วงด้วยความรักใคร่เอ็นดู

“วางใจเถอะน้อย พี่พยายามระวังจุดอ่อนของตัวเองให้ดีในที่สุด น้อยรักษาตัวให้ดีก็แล้วกัน อย่าเสียสติเมื่อเหตุคับขันจริงๆ มาถึง และยิงล่อรังควานมันไว้ พยายามยิงให้ได้ผลด้วย ตาขวามันยังอยู่อีกข้างหนึ่ง ถ้าดับตะเกียงข้างนั้นได้อีก เราก็จะโค่นมันได้ง่ายขึ้น”

“แงซาย!”

“ครับ นายหญิง”

“ฝากนายใหญ่ด้วย!!”

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายสำหรับดาริน ก่อนที่ทั้งสองฝ่ายจะแยกพวกห่างกันออกไป ความจริงนักมานุษยวิทยาสาวยังรีรอห่วงหน้าห่วงหลังอยู่ แต่มาเรียปราดเข้ามาลากแขนกระซิบว่า

“อย่ามัวห่วงให้เสียเวลาอยู่เลย น้อย สามคนที่เธอห่วงใยเขาเสียหนักหนาเหล่านั้นนะ มือชั้นยอดทั้งนั้น รวมทั้งพี่ชายของ

เดชเองด้วย ถึงอย่างไรเขาก็เอาตัวรอดได้อยู่วันยังค่ำ พวกเรา ๆ คนฝ่ายนี้ซิ อาการหนักน่าชม เราจะต้องล่อให้มันพุ่งเข้าใส่ และที่มันลุกไล่ฝ่ายเรา หากสามคนนั่นยิงธนูไม่ทัน หรือไม่ได้ผล ก็แหลกแน่ ไปกันเถอะ!”

ทั้งสองฝ่ายที่แยกกันออกไป ตาจับอยู่ที่เป้าหมายรวม ชุดเดียวกัน แล้วก็ค่อย ๆคืบหน้าเข้าไปเป็นลำดับ ตามทิศทาง ของแต่ละฝ่าย ไชยยันต์เข้าใจแผนดีอยู่แล้ว เส้นทางของเขาที่ จะนำพรรคพวกอีก 8 คนในบังคับบัญชามุ่งเข้าไปนั้น เกือบจะ เป็นที่กำบังตนเวลาฉุกเฉินจวนตัวเท่านั้น แต่ฝ่ายของเชษฐาและ รพินทร์จะต้องอ้อมไกลกว่านั้น เพราะต้องเข้าให้ถึงตีนเขาทาง ด้านตะวันตกก่อน โดยให้พ้นจากสายตาเหลือบเห็นของไอ้ยักษ์ แล้วจากนั้นจึงจะค่อย ๆ ย่องหลบที่กีดขวางอำพรางตาเข้าไปซุ่ม อยู่ในหมู่หินริมปากทางดังเช่นที่กำหนดหมายตาไว้แล้ว

ดังนั้นไชยยันต์จึงนำพวกทุกคนเดินไปอย่างช้า ๆถ่วงเวลา ให้เชษฐา รพินทร์ และแงซายเข้าซุ่มพร้อมในที่หมายเสียก่อน

ในลักษณะที่แยกกันออกไปคนละทิศ ตีโอบเป็นปีกกา ที่สองฝ่ายสามารถมองเห็นกันได้ และติดต่อกันโดยสัญญาณ มือ กลุ่มของไชยยันต์เดินเกาะหมู่กันไปด้วยอาการปกติ และ สนทนากันเบา ๆ เพื่อให้ลักษณะการเดินทางก็ดี เสียงพูดก็ดี แม้ไปเป็นจุดสนใจและคอยสังเกตของไอ้ยักษ์ ซึ่งบัดนี้ยังหมอบ อยู่ไม่ติงกายแม้แต่น้อย แลดูประหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภูเขา นั่นเอง ส่วนทางฝ่ายเชษฐาชั่วไม่กี่อึดใจใหญ่ต่อมาเงาของบุคคล

ทั้งสามก็เริ่มจะถูกบดบังอยู่ในหมู่หิน และพื้นบริเวณลุ่มๆดอนๆ เป็นลอนคลื่นของภูมิประเทศใกล้ติดเขาฟากตะวันตก

ตะวันสาย เริ่มส่องแสงกล้าขึ้นทุกขณะ ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกระจ่างชัดกับสายตา ซึ่งเป็นโอกาสอันดียิ่งของฝ่ายมนุษย์

ใกล้เข้าไป...และใกล้เข้าไปตามลำดับอย่างแช่มช้า ภายใต้การนำแฝงกายเลาะลัดโดยพรานใหญ่ ไม่ช้าก็เข้าถึงตีนเขา ด้านคล้อยต่ำลงมาจากระดับที่เจ้าเหี้ยโบราณดักคุมเชิงอยู่แล้วค่อยๆ ซุ่มกำบังไปตามแนวหินโผล่ระเกะระกะเหล่านั้น เพื่อคืบเข้าให้ถึงที่มั่นอันหมายตากำหนดไว้แล้วอย่างเงียบกริบ

“มันเป็นฝ่ายตามล่าเรามานานแล้ว ตลอดเวลาเรามีแต่จะหนี หนีอย่างหัวซุกหัวซุน แต่คราวนี้เราจะล่ามันบ้างละ”

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบลอดไรฟันออกมา ขณะที่กำไรเฟิล.460 กระชับแน่นอยู่ในมือทั้งสอง ระหว่างนั้นสามคนหมอบซุ่มเข้ามาบังอยู่หลังแนวก้อนหิน สังเกตไปยังเป้าหมายเพื่อสำรวจท่าทีชั่วขณะหนึ่งก่อนจะเคลื่อนต่อ

จอมพรานไม่ตอบเช่นไร เพียงแต่หันมายิ้มกร้านๆนิดหนึ่ง และเชษฐาก็ย่อมตระหนักได้อย่างดีที่สุดจากทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวของเขาว่า ณ บัดนี้วิญญาณแห่งการเป็นยอดนักล่าของเขา ได้กลับคืนมาสิงสถิตอยู่ในทุกเส้นเลือดแล้ว ภายหลังจากที่มันได้เซาสงบแฝงเงาซ่อนเร้นอยู่เป็นเวลานานตลอดระยะเวลาช่วงหลัง ซึ่งทำหน้าที่ในด้านการมุ่งนำทางอย่างเดียว **และแน่ละ! ลงถ้าพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์ พร้อมแล้วที่จะ ‘ล่า’ ก็ย่อมเป็นที่มั่นใจได้ว่าจะไม่มีสรรพดิรัจฉาน จตุบททวิบาทใดๆ ในพิภพโลกนี้รอดพ้นไปได้**

ณ ที่ที่ทั้งสามคนมาเร้นกายซุ่มดู เพื่อหาทางคืบหน้าต่อ ไป สามารถจะมองเห็นที่หมายตำแหน่งนอนหมอบพักตัวอยู่ บนเขาะง่อนหินริมทางของช่องเขาได้ถนัดที่สุด ไม่ว่าเบื้องสูงหรือ เบื้องต่ำ ระดับพื้นด้านล่างซึ่งมีลักษณะเป็นลอนคลื่นนั้น ต่าง เป็นแต่างกายอันใหญ่โตบางส่วนของซากสัตว์ตายชนิดหนึ่งโผล่ล้ำ ให้เห็นมันจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากแทรคโคดอนหรือที่ดาริน เรียกว่าเป็ดไดโนเสาร์เคราะห์ร้ายคู่นั้นนั่นเอง

เจ้าแร้งใหญ่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ให้ฝ่ายมนุษย์ยึดเป็นที่หมาย เป็นเครื่องเตือนภัยได้อย่างดีนั่น มันก็ไม่ได้หายไปไหน หากแต่แทนที่ จะวนเวียนอยู่บนอากาศเหมือนเช่นที่เคยเห็นอยู่เช่นนี้ทุกครั้ง ไป เหมือนว่ามันลงมาเกาะจับจิกกินซากแทรคโคดอนเบื้องล่าง มัน ไม่ผิดหวังเหมือนกัน ในการอุตส่าห์บินตามไอ้ยักษ์อยู่เพื่อหวัง ผล เพราะอันหมายถึงการล้มตายของชีวิตหนึ่ง ถ้าไม่จากเหยื่อของ ไอ้ยักษ์ใหญ่ ก็อาจเป็นตัวไอ้ยักษ์เองและก็เป็นผลดีของฝ่าย มนุษย์อย่างยิ่งที่จะอาศัยมันเป็นที่สังเกต เพื่อรู้ตำแหน่งของ ผู้เผชิญรูเจ้าพิภพแม้จะอยู่ในระยะไกล

โดยไม่ต้องนัดแนะหรือกล่าวเตือนกันเลย รพินทร์กับ แดงชายตรวจทางลม เชษฐาผู้พยายามจะใช้สายตาจับสังเกต เพื่อทราบความนัยเองโดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยปากถามคำใด อัน เป็นนิสัยประจำของเขา ก็แลเห็นเค้าอึกอักลังเลใจจากบุคคล ทั้งสอง สำหรับพรานใหญ่ ยืนสงบนิ่งอยู่กับที่ อาการเหมือน จะใช้ประโยชน์จากเซลล์ทุกส่วนในสมอง แล้วหันไปมองดูฝ่าย พวกไซยยันต์ซึ่งพากันเดินเกาะหมู่อยู่ลิบ ๆ อีกฟากหนึ่งของพื้นที่

โล่ง ส่วนแงซายก็กลอกกลิ้งตาอันคมกริบไปรอบด้านเหมือนจะค้นหาลู่ทางที่เหมาะสมที่สุด

ตำแหน่งหมู่หินที่กะการณ์ไว้ว่า จะเข้าไปแอบซุ่มยึดเป็นที่มั่นดักยิง ก็แลเห็นอยู่เบื้องหน้าห่างไม่เกิน 400 เมตรนี่เอง ตลอดแนวทางที่จะเข้าไปถึงที่นั่น ก็ล้วนมีที่กำบังตาอย่างดี แต่พรานใหญ่มีอาการเหมือนจะไม่เหมาะใจอะไรบางอย่าง

“มีอะไรเป็นปัญหา?”

“ภูมิประเทศเข้าข้างเราก็จริงครับ แต่ลมกลับไปเข้าข้างมัน”

“เราอยู่เหนือลมหรือ?”

“ครับ...”

จอมพรานตอบแผ่วเบา เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง

“ตรงที่เรายืนอยู่นี่ก็ไม่เท่าไหรนัก เพราะลมพัดไปทางด้านผนังของพืดเขา แต่ถ้าเราย้ายไปซุ่มอยู่ตรงหมู่หินโน่นเมื่อไหร่ มันจะได้กลิ่นเราอย่างถนัดที่สุด เพราะหมู่หินนั้นอยู่ในแนวทางเดียวกับช่องเขาและลมพัดจากที่โล่งฟากนี้ ผ่านช่องเขาไปทางฟากโน้น ยากมากที่เราจะเข้าไปซุ่มอยู่นั่นโดยไม่ให้มันรู้ตัวได้อย่างที่หวังไว้”

“เอ๊ะ! ถ้างั้นแผนเดิมของเราก็เห็นจะไม่เข้าท่าเสียแล้วซิ พวกนั้นยังเดินกันอยู่ลิบๆ โน่น คงจะเจตนาถ่วงเวลารอให้เราเข้าไปซุ่มอยู่ที่หินหมู่นั้นก่อน แล้วถึงจะเคลื่อนใกล้เข้ามา ถ้าเราเข้าไปถึงที่หมายแล้วไอ้เหี้ยโบราณนั้นได้กลิ่น พรวดพราดลงมาเล่นงานเราเสียก่อน แผนการทั้งหมดมันจะเปลี่ยนไปทันที”

"ผมกำลังคิดอยู่นี่ว่าเราจะแก้ไขกันยังไง ถ้าเราเข้าไปถึงที่นั่นก่อนในตอนนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่สอดคล้องกันได้อย่างที่หมายไว้แต่แรก ผมเชื่อว่าถ้ามันได้กลิ่นเราเสียก่อน มันจะต้องพุ่งเข้าใส่ทันที ลมแรงเสียด้วย"

จริงอย่างที่พรานใหญ่บอก กระแสลมค่อนข้างแรง พัดอยู่เป็นระยะสม่ำเสมอจากใต้ขึ้นสู่ด้านเหนือ เสียงลมผ่านช่องเขาที่ไอ้ยักษ์หมอบคุมเชิงคอยท่าอยู่ดังหวีดตลอดเวลา ฟังแล้วแสบลึกเข้าไปในขั้วหัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก ราวกับจะเป็นเสียงดนตรีของพญามัจจุราชที่บรรเลงขับกล่อมอยู่เบื้องหน้า

ระหว่างที่รพินทร์กับแงซายยังยืนนิ่งอยู่ เชษฐาควักกล้องส่องทางไกลออกมาสำรวจอีกครั้ง ระยะที่ใกล้เข้ามาเพียงครึ่งกิโลเมตร ในมุมเฉียงกับปากทางช่องเขา ท่านหัวหน้าคณะสามารถจะมองเห็นเจ้าเหี้ยโบราณคู่เวรคู่กรรมอย่างถนัดชัดเจนที่สุด มันพักตัวอยู่บนชะง่อนใหญ่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งหมอบเกาะขาอันสั้นกุดด้านหน้าทั้งสองไว้กับแง่หินที่สูงขึ้นไป วางลำตัวนั่งอยู่บนลานหินด้านล่าง และปล่อยหางอวบใหญ่มหึมาให้ทอดไปกับพื้นเบื้องล่าง มีส่วนปลายห้อยตกอยู่ จากเลนส์ขยายอันมีคุณภาพสูงของกล้อง สามารถจะเห็นได้ชัดแม้แต่ริ้วรอยย่นขรุขระน่าเกลียดของผิวหนังตลอดทั้งตัว ขึ้นไปจนกระทั่งส่วนศีรษะตอนบน ซึ่งถูกก้อนหินที่ยื่นโผล่ล้ำออกมาก้อนหนึ่งบังมุมไว้

สังเกตเห็นได้ด้วยความรอบคอบของเชษฐาก็คือลักษณะ

ท่าทางที่มันหมอบอยู่ โดยหันข้างของลำตัวซีกขวาออกมาทางด้านใต้หรือด้านที่ฝ่ายมนุษย์กำลังเคลื่อนใกล้มันเข้ามาในขณะนี้ แสดงว่ามันระวังเตรียมพร้อม โดยใช้ตาด้านขวาซึ่งยังดีอยู่คอยเฝ้าจับมอง เพราะตาซ้ายนั้นบอดพิการไปเสียแล้ว ส่อเจตนาชัดถึงแผนการร้ายที่มีอยู่ในสัญชาตญาณพยาบาท จองล้างของมันในขณะนี้

และก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่า บัดนี้กลุ่มของไชยยันต์ที่พากันเดินเกาะหมู่ตรงเข้ามาโดยห่างลิบออกไปร่วมสองกิโลเมตรนั้น จะเข้าไปปรากฏในเลนส์แก้วตาของมันแล้วหรือไม่

หันกล้องไปยังกลุ่มของไชยยันต์ ก็เห็นด้วยความกระวนกระวายใจว่า พรรคพวกฝ่ายนั้นทั้งเก้าคน ยังเดินทอดน่องกันเข้ามาอย่างไม่เป็นระเบียบนัก โดยมีคะหยิ่นกับบุญคำนำอยู่เบื้องหน้า ไชยยันต์ ดาริน และมาเรีย รวมกลุ่มตามมาเบื้องหลังในระยะใกล้ พร้อมกับส่างปา และพรานพื้นเมืองอีกสามคนของรพินทร์ คนเหล่านั้นมองด้วยตาเปล่าเหมือนจุดที่เคลื่อนที่ได้ แต่มองผ่านกล้องก็เห็นถนัดพอสมควรว่าเดินกันไปพลาง แกล้งพูดจาส่งเสียงเอะอะกันไปพลาง ตามแผนซึ่งกำหนดไว้ และคงอีกนานทีเดียวกว่าจะเข้าถึงจุดหมายสุดท้าย **ขณะเดียวกันคนเหล่านั้นก็คงหารู้ไม่ว่า บัดนี้ฝ่ายของเชษฐากำลังเผชิญกับปัญหาเช่นไรซึ่งกำลังจะทำให้แผนเดิมต้องเปลี่ยนแปลงไปเสียแล้ว**

“คุณเชื่อว่า ระบบฆานประสาทของมันจะเฉียบไวสามารถได้กลิ่นเราหรือ ถ้าเราเข้าไปซุ่มที่หินหมู่นั้น”

ในที่สุดเชษฐาก็พยายามจะฟังความเห็นของรพินทร์ เพื่อตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งให้แน่นอนลงไป

“แต่เดิมเราคิดกันไว้ว่าจมูกของมันไม่น่าจะไวต่อกลิ่นนัก แต่จากเหตุการณ์ที่เคยปรากฏมาแล้ว มันทำให้เราวางใจเช่นนั้นไม่ได้เลย ตอนที่มันไล่พวกเราเมื่อสามวันก่อนเป็นเครื่องพิสูจน์ได้ดีที่สุด ขณะที่มันอยู่ตรงหนองน้ำกลางป่าหิน มันไม่รู้มาก่อนเลยว่า เราลวงหน้ามาก่อนมัน แต่แล้วพอลมหวนพัดจากเราไปทางมันเท่านั้น มันก็บุกไล่ตามกลิ่นเข้ามาได้อย่างแม่นยำ นี่แสดงให้เห็นว่าจมูกของมันใช้การได้ดีพอสมควรทีเดียว แล้วระยะจากหินหมู่นั้นไปยังที่มันนอนหมอบอยู่ก็ห่างไม่มากนัก มีหนำซ้ำยังไม่มีอะไรกำบังขวางกั้นอยู่ทั้งสิ้น ลมพัดแรงและพัดเป็นแนวตรงไปหามัน มันจะต้องได้กลิ่นเราอย่างแน่นอนที่สุด เว้นแต่ว่า...”

“ยังไงหรือ?”

“เราจะเสี่ยง!...โดยไม่ต้องสนใจรอฝ่ายของคุณไชยยันต์พุ่งตรงไปที่หินหมู่นั่นเดี๋ยวนี้ทันที เมื่อมันจะได้กลิ่นของเรา ก็ให้ใช้เป็นเครื่องล่อเรียกให้มันพุ่งเข้ามาเลยฟาดกับมันซึ่งๆหน้าโดยไม่ต้องให้ฝ่ายของคุณไชยยันต์มาถึง และร่วมด้วยตามแผนเดิม”

เชษฐาสั่นศีรษะ

“ไม่เหมาะแน่ จะอย่างไรก็ตาม วิธีปลอดภัยดีงามที่สุดก็คือเราจะต้องรอให้พวกเราฝ่ายโน้นเข้าถึงจุดหมายตามที่ตกลงกันไว้ก่อน ให้มันไล่พวกโน้นแล้วเราดักยิงสกัดดีกว่าที่จะให้มันสนใจพุ่งเข้ามาหาเราโดยตรง”

“แต่เราไม่สามารถจะเข้าไปถึงก้อนหินโน้นได้ โดยมันไม่รู้ตัวนายใหญ่”

แงซายเอ่ยห้าวๆ ขึ้นเป็นประโยคแรก

“ช่วยกันคิดว่าจะเอายังไงดี ต้องรอบคอบที่สุดอย่างน้อย เราก็จะต้องเป็นฝ่ายถ่วงเวลาคอยพวกโน้น จนกว่าเขาจะใกล้เข้ามาจนได้ระยะให้มันเห็นและไล่ ซึ่งเราจะถือโอกาสในเวลาเดียวกันนั้น พุ่งเข้าไปที่หินหมู่นั้น ระยะเวลามันจะได้สอดคล้องประสานงานกันได้ทันเมื่อมันเห็นพวกนั้น และมันได้กลิ่นเราพร้อมๆ กัน ก็ไม่แปลกอะไร ไชยยันต์จะต้องมีอุบายหาทางล่อให้มันไปสนใจฝ่ายเขา และรุกไล่ทางด้านนั้นไปมากกว่าที่ปล่อยให้มันพะวงดมกลิ่นตามมาที่เรา มันควรจะเชื่อประสาทตาที่มองเห็นอยู่ชัดๆ ในระยะใกล้ มากกว่าที่จะคลำเข้าหาฝ่ายเราทางกลิ่น ปัญหาตอนนี้ก็มีอยู่ที่ว่า เราจะติดต่อส่งข่าวให้พวกนั้นรู้ได้อย่างไรเท่านั้น ว่าแผนของเราจำเป็นต้องเปลี่ยนไปแล้วเช่นนี้ มิฉะนั้นพวกนั้นจะไม่รู้เรื่อง และมัวคอยเราอยู่นั่นเอง ว่าเมื่อไหร่เราจึงจะเข้าไปยึดที่มั่นตรงนั้น เพราะตกลงกันไว้แต่แรกแล้วว่า พวกเขาจะเข้าไปล่อมันก็ต่อเมื่อเราเข้าประจำที่มั่นแล้ว”

ภายหลังจากใช้ความคิดหนักอยู่ครู่ รพินทร์ถามว่า

“คุณไชยยันต์มีความรู้ในทางสัญญาณหรือรหัสระบบมอร์สบ้างไหมครับ?”

เชษฐาลืมตากว้างขึ้นอย่างได้ความคิด ตอบโดยเร็วว่า

“ต้องรู้แน่ ไชยยันต์เคยอบรมในหน่วยสื่อสารมาก่อน ว่าแต่คุณจะใช้อะไรเป็นเครื่องส่งสัญญาณ”

พรานใหญ่ไม่ตอบ แต่วางไรเฟิลประจำมือพิงไว้กับโคนหิน ตัวเองค่อยๆ ไต่ขึ้นบนยอดสูงของหินหมู่นั้นแล้วล้วงย่ามหลัง ดึงเอากระจกลักษณะวงกลมรูปไข่ขนาดเล็กออกมาทันที

ทางด้านไชยยันต์นั้น ทุกคนเกาะหมู่กันเดินเข้าหาจุด

เหมายตามนัดแนะอย่างไม่เร่งร้อนอะไรนัก ดวงตาทุกคู่นอกจากจะจับสังเกตไปยังไอ้ยักษ์ที่นอนขวางปากทางอยู่แล้ว ยังคอยสำรวจไปยังท่าทีการเคลื่อนไหวของฝ่ายเชษฐาอยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

แล้วมาเรีย ผู้มีประสาทสัมผัสอันคมไวที่สุด ก็รู้สึกได้ต่อความผิดปกติบางประการ หล่อนเดินไปพลางก็จ้องดูการเคลื่อนไหวของกลุ่มสามคนนั่นไปพลาง ในที่สุดก็ขมวดคิ้วอย่างเอะใจ

"พี่ใหญ่กับสองคนนั่น ทำไมถึงไปหยุดอยู่ที่ทิวหินโน่นแทนเกินไปนัก เขาควรจะเคลื่อนเข้าไปยึดตรงหมู่หินที่กำหนดกันไว้ได้แล้ว ระยะห่างกันแค่นั้นเอง"

ไชยยันต์กับดารินหันขวับไปมองตามในทันที และพบได้ถึงจุดสะดุดใจนั้นตามที่แหม่มสาวตั้งข้อสังเกต

"จริงด้วย ไชยยันต์ สามคนนั่นไปรีรออะไรอยู่ตรงนั้นตั้งแต่แล้ว เกิดอะไรขึ้นกระมัง?"

ดารินพูดโดยเร็วอย่างร้อนใจ

ทั้งคณะเก้าคนของไชยยันต์ ก็หยุดชะงักลงในทันที อดีตนายทหารปืนใหญ่ ซึ่งบัดนี้มีกล้องส่องทางไกลคล้องติดอยู่กับคอตลอดเวลายกกล้องขึ้นส่องดู เห็นสหายราชสกุลของเขาพรานใหญ่ และแงซายยืนรวมกลุ่มกำบังอยู่หลังแนวหินคล้ายๆ จะทำอะไรกันอยู่"

"เอ...ก็ไม่น่าจะเกิดอุปัทวเหตุอะไรขึ้นเลยนี่ ทั้งเชษฐาและอาพินทร์ท่าทางเป็นปกติดี แต่ดูเหมือนจะพูดอะไรกันอยู่"

แล้วไชยยันต์ก็ดีดนิ้วเรียกบุญคำกับคะหยิ่น ซึ่งยังเดินล้ำ

ไปเบื้องหน้า ให้กลับเข้ามารวมกลุ่มทันที และบอกให้ทราบถึงท่าทีผิดสังเกตของพรานใหญ่กับพวก

"ไหน! ขอกล้องให้บุญคำหน่อยซิ นายทหาร"

ตาพรานเฒ่าเขม้นมองตาม แล้วแบมือไปทางไชยยันต์เขารีบส่องกล้องให้โดยเร็ว บุญคำรับมาส่องอย่างถี่ถ้วนและกราดสำรวจไปในละแวกใกล้เคียงแถบนั้นอย่างต้องการอ่านเหตุการณ์

แล้วแกก็ทำหน้าพิกล ยกมือขึ้นเกาหัวกราก ๆ ครางออกมาอ่อย ๆ

"ท่ามันไม่ดีเสียแล้วละ นายทหาร..."

"ทำไม! มีอะไรหรือ?"

สามคนของฝ่ายนายจ้างที่รอฟังความเห็นจากแกอยู่ ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

"บุญคำทายว่า ที่สามคนไปหยุดชะงักกันอยู่ตรงนั้นก็คงจะเพราะเรื่องทางลม"

แกพูดพร้อมกับแหงนหน้ามองท้องฟ้าโล่ง ๆ ทั่วไปราวกับจะมองเห็นทิศทางพัดของลมฉะนั้น

"ลมพัดจากใต้ย้อนไปเหนือ ผ่านจากหมู่หินนั่นตรงไปยังปากทางช่องเขาขาดที่ไอ้ยักษ์นอนขวางอยู่ พรานใหญ่กับแงซายคงเห็นแล้วว่า ถ้าย้ายจากที่นั่นเข้าไปยึดหมู่หินตรงโน้นมันจะต้องกะสากลิ่นทันที คงเป็นเพราะเหตุนี้แน่ ทำให้ชักช้ากันอยู่"

ไชยยันต์กับดาริน อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจมาเรียก็เรียกส่างปาคนของหล่อนเข้ามาซักถามเร็วปรื๋อ เจ้าต่อง-สู่ทำอาการเช่นเดียวกับตาบุญคำ คือแหงนไปรอบ ๆ แล้วเอานิ้วจิ้มน้ำลายยกชูขึ้นสูง อึดใจเดียวก็บอกหน้าตาเฉยว่า

"เหี้ยโบราณอยู่ใต้ลม ถ้าพรานใหญ่เข้าไปที่หินหมู่นั้นเมื่อไหร่มันจะได้กลิ่นทันที"

"ยุ่งละซิทีนี้ แล้วจะเอากันยังไงนี่"

ไชยยันต์ครางหนัก ๆในลำคออย่างตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก

"รออยู่ที่นี่ก่อนเถอะ เรายังเข้าไปไม่ได้ ถ้าสามคนนั่นยังไม่เข้าไปซุ่มอยู่ตรงหินนั่นเสียก่อนตามที่ตกลงกันไว้ประเดี๋ยวเดียวแผน ได้แหลกกันหมดเท่านั้น"

ดารินพูดเร็วปรื๋ออย่างรุ่มร้อนกระสับกระส่าย

"ต่างคนต่างแยกกันไปห่างลิบแบบนี้ จะติดต่อส่งข่าวกันก็ไม่รู้เรื่องว่าจะเอากันยังไง ฉันทายใจพวกนั้นไม่ถูกเลยว่าเขาจะเอายังไง ถ้าขืนรอจนกว่าลมจะเปลี่ยนทิศอยู่แบบนี้ละก็มีหวังรอจนกระทั่งตะวันตกดิน"

มาเรียกระวนกระวายใจไม่น้อยไปกว่าเพื่อนสาวราช-สกุลของหล่อน

และไม่ทันจะขาดเสียงของแหม่มสาวนั่นเอง จุดสะ-ท้อนแสงอันวาววับบาดตา ก็ส่องวอบแวบเข้ามายังคณะทั้งเก้าคนที่กำลังยืนชมนมจ้องกันอยู่ ทำให้ต้องชะงักเฝ้าสังเกตดด้วยความสงสัย ดารินใช้กล้องส่องแล้วร้องออกมาว่า

"พรานใหญ่ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดหินสูง ดูเหมือนเขาพยายามจะส่งสัญญาณอะไรมาที่เรา ใช่แล้ว! ใช้กระจกเงาสะท้อนกับแสงอาทิตย์"

"พระเจ้า! แล้วใครจะไปอ่านสัญญาณของเขาออก!"

มาเรียอุทาน แต่ไชยยันต์ใช้แขนปาดแหม่มสาวผู้ยืนบังอยู่เบื้องหน้าให้พ้นทางไป จ้องตาเขม็งพร้อมกับบอกว่า

“ถอยออกไปเมย์ อย่าบัง”

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็ยกมือขึ้นชูโบกเหนือศีรษะเพื่อบอกให้ฝ่ายตรงข้ามทราบว่า เขากำลังสนใจรับสัญญาณอยู่ อย่างไรก็ตามทั้งสองฝ่ายส่องสำรวจท่าทีอยู่ด้วยกล้องส่องทางไกลอยู่แล้ว จึงมองเห็นปฏิกิริยาตอบรับของกันได้ถนัด

ครั้นแล้วสัญญาณแสงสะท้อนจากดวงอาทิตย์ ด้วยกระจกเงาก็เริ่มฉายวูบวาบมาเป็นระยะ เป็นช่วงถี่และห่างตามรหัสสากลของหน่วยสื่อสาร โดยอดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดน ผู้ผ่านการฝึกอบรมด้านสื่อสารมาแล้ว

“ที่หมายอยู่เหนือลม จำต้องเปลี่ยนแผนเฉพาะหน้า... เข้าใจแล้วตอบด้วย!”

ไชยยันต์อ่านดังๆ ออกมาเป็นคำ ไปให้ทุกคนซึ่งยืนจ้องนิ่งอยู่ได้รับทราบตามความหมายนั้นด้วย

“ตายล่ะ! จริงอย่างที่บุญคำบอกจริงๆ นั่นแหละ ถามเขาซิไชยยันต์ว่าจะเปลี่ยนแผนอย่างไร?”

ดารินพูดอย่างตกใจ

ไชยยันต์หมนตัวคว้าง งงอยู่ชั่วขณะหนึ่งเพราะไม่ทราบว่าจะเอาวัตถุสะท้อนแสงชนิดใดมาเป็นเครื่องมือรหัสตอบได้ รพินทร์ส่งข้อความชนิดนั้นซ้ำๆ มาอีกสองสามเที่ยว อดีตนายทหารปืนใหญ่จึงเพิ่งนึกถึงกล่องบุหรี่โลหะขาวเคลือบนิกเกิลของเขาขึ้นมาได้ รีบล้วงออกมาจากย่ามหลัง เปิดออกเช็ดด้านในจนเป็นมันเงาวับแทนกระจกแล้วฉายตอบไปว่า

“ทราบแล้ว...บอกแผนต่อไป”

ทั้งสองฝ่ายฉายสัญญาณ โดยอาศัยแสงสะท้อนจากดวงตะวันกล้าแสงบนท้องฟ้าโต้ตอบกันอยู่ครู่ใหญ่ ทั้งดารินและมาเรียจึงเห็นไชยยันต์ปิดกล่องบุหรี่เก็บไว้ตามเดิม

“ทั้งสามคนนั่นบอกว่าจะยึดแนวหินตรงเชิงเขาด้านซ้ายมือนั่นก่อน สั่งให้พวกเราเดินเข้าไปตามแผนเดิม เมื่อเราเข้าไปได้ระยะยิงไอ้ยักษ์นั่นเมื่อไหร่ พวกเขาจึงจะวิ่งเข้าไปที่หมู่หินโน่น และให้เราพยายามล่อให้มันไล่ทางฝ่ายเราไว้ ไปกันเถอะ ผู้เรื่องกันแล้ว”

ดารินลืมตาโพลง

“แปลว่าเขาจะไม่เข้าไปยังที่ซุ่มตามแผนที่กำหนดเดิม หากว่าไอ้ยักษ์จะถลันเข้าไล่เรางั้นหรือ?”

“สามคนนั่นเข้าไปที่หินหมู่นั้นไม่ได้ น้อย ขืนเข้าไปก่อนที่เราจะถึงจุดหมาย ไอ้ยักษ์นั่นจะปราดเข้าเล่นงานพวกเขาก่อนที่แท้ ระยะมันก็กระชั้นชิดติดพันมาก”

“อ้อ! ดีนี่...แล้วก็เลยเกี่ยงให้พวกเราทางด้านนี้เข้าไปประจันหน้าก่อนงั้นหรือ”

คนพูดไม่เจตนาที่จะว่าไปถึงใครอื่น นอกจากกรพินทร์ไพรวัลย์คนเดียว ทว่าก็บ่นว่าไปเช่นนั้นเอง ไม่มีความหมายอะไรนัก

“ทางด้านเราจะถอยหนีมันได้สะดวกกว่าฝ่ายเขา เพราะมีป่าหินอยู่ทางฟากขวามือทึบกว่าทางซีกซ้ายที่พวกเขาอยู่กันในขณะนี้ อย่ามัวแต่เกิดปัญหาอะไรอยู่เลยน้อย ทำตามที่เขาสั่งเถอะ”

“ช่วยส่งสัญญาณบอกไปอีกหน่อยได้ไหม?”

“ส่งสัญญาณบอกอะไร?”

“บอกว่า นายไพรวัลย์ คนรู้มาก เห็นแก่ตัว ไม่เอาไหนเลย ทำแบบนี้จะถูกตัดเงินค่าจ้าง”

ไชยยันต์หัวเราะออกมาได้

“หมั่นมีอารมณ์ขันอย่างนี้เสียบ้างก็ดี น้อย โดยเฉพาะอีตอนฉุกเฉินขีดสุด”

“ฉันไม่ได้มีอารมณ์ขันหรอกย่ะ แต่ฉันโมโหนายนั่นจริงๆ ตกลงกันไว้แบบหนึ่ง แต่แล้วก็กลับมาเป็นอีกแบบหนึ่ง”

“แผนทุกอย่าง มันจำเป็นต้องเปลี่ยนไปสุดแต่ภูมิประเทศ เหตุการณ์ จะถือตายตัวอยู่ไม่ได้ เธอไม่น่าจะลืมเสียว่า พี่ชายขาเป๋ของเธอตกอยู่ในภาวะรับผิดชอบของเขาด้วย ในขณะนี้เธอคงไม่ต้องการให้พี่ชายเธอเสี่ยงจนเกินไปไม่ใช่หรือ ฉันเห็นว่าเขาทำถูกแล้ว ที่ไม่บ้าระห่ำจนเกินไป ถ้าไม่ติดเชษฐาอยู่ด้วย ฉันว่าป่านนี้ไอ้เสือนั่นกับแงซายฟาดกับเจ้าเหี้ยโบราณนั่นเข้าให้แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องขอความร่วมมือจากเราให้เสียเวลาหรอก”

หมอดาริน คนขี้งอแง ก็เลยเงียบเสียงไปในทันทีนั้น

เก้าคน คืบหน้าต่อไปในทิศทางเดิม และเริ่มทำเวลาทันทีโดยไม่จำเป็นต้องห่วงพะวงอะไรอีกเพราะทราบแผนการแล้ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ กระโดดลงจากยอดหินที่ขึ้นไปยืน

ส่งสัญญาณโต้ตอบกับไชยยันต์พร้อมกับถอนใจเฮือก

“เอาละครับ คุณไชยยันต์คล่องในการใช้รหัสมอร์สยิ่งกว่าเมแสียอีก”

“คราวนี้ เราก็เป็นฝ่ายรอพวกนั้น ให้คุณตัดสินใจเอาเองก็แล้วกันว่าในระยะไหน และเหตุการณ์อย่างไรเราจึงจะผละออกจากที่นี่ไปยึดที่หมายนั้น”

แล้วเชษฐาก็เรียกแงซายเข้ามา ขอดอกธนูที่ติดระเบิดพร้อม ออกมาตรวจดูอย่างถี่ถ้วนอีกครั้งเพื่อความแน่ใจที่สุด เขาพูดถึงลักษณะของระเบิด ที่ผูกมัดติดอยู่กับดอกศรว่ามันมั่นคงแน่นหนาดีเหมือนเดิมหรือไม่ และตรวจสายชนวนว่ามันจะไม่ทรยศเป็นอันขาดในระหว่างลุกติดไฟและธนูพาแหวกดิ่งไปในอากาศ

“เราจะพลาดโอกาสครั้งนี้ไม่ได้อีกแล้ว”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นอย่างหนักแน่น เหมือนจะประกาศบัญชาไปยังบุคคลทั้งสอง แล้วตบหนักหน่วงลงไปบนบ่าของรพินทร์กับแงซายคนละข้างพร้อมทั้งบีบไว้แน่นกระชับ

ไชยยันต์นำคณะของตนใกล้เป้าหมายอันตรายเข้ามาทุกขณะ จนกระทั่งเหลือระยะอีกเพียง 150 เมตร ซึ่งมองเห็นกันอย่างถนัดถนี่ที่สุด ไอ้ยักษ์โบราณเอาศีรษะหลบมุมแง่หินอยู่อย่างฉลาด โผล่แต่ส่วนหนึ่งของดวงตาซีกขวาออกมาซ่าเลืองจ้องเขม็ง โดยไม่ไหวติงกายอยู่เช่นนั้น คล้ายจะรอจังหวะที่เหมาะเจาะที่สุด ชนิดโผนพรวดเดียวถึงตัวฝ่ายมนุษย์ทุกคน และเมื่อนั้นเองรพินทร์ก็ให้สัญญาณกับแงซายและเชษฐาให้ออกวิ่งสุดฝีเท้าพุ่งเข้าหาหมู่หินซึ่งหมายตาไว้เป็นที่มั่น

มีการสั่งการกำหนดกันไว้อย่างเรียบร้อยล่วงหน้าแล้วจากไชยยันต์ เกิด เส่ย จัน และส่างปา เมื่อเข้าระยะวิกฤตินี้ต่างแยกตัวแฝงเข้าหาเงาหินทันที เพื่อเตรียมสาดกระสุนสกัด คะหยิ่น บุญคำ ไชยยันต์ มาเรีย และดาริน คงปรี่ดิ่งเข้าไปอีกอย่างเยือกเย็น ทั้งห้าคน กระจายกันออกทิ้งระยะช่วงห่างกันประมาณ 10 เมตร ในมือกระชับไรเฟิลพร้อมในท่าเตรียมระเบิดกระสุนออกไปได้ทุกขณะ

แล้วทันทีนั้นเอง มาเรีย คะหยิ่น และบุญคำ สามคนซึ่งจัดว่าคล่องตัวที่สุดในการประจันหน้ากับอันตราย ก็วิ่งล้ำหน้าออกไป เมื่อผ่านระยะ 100 เมตรเข้าไปแล้ว

“เฮ้ย! ไอ้บอด ไอ้ยักษ์งั่ง เอ็งแน่จริง มาไล่กัดก้นข้านี่ฯลฯ”

ตาเฒ่าบุญคำ ตะโกนด่าเอ็ดอึงคะนึงออกไป ผสมไปกับเสียงผรุสวาทโวยวายอย่างยุยั่วของคะหยิ่น บ๊งเบ๊งก็กก้องไปในความสงัดที่แวดล้อมอยู่ สองคนนั่น กระโดดโลดเต้นช่วยกันร้องด่าท้าทายขรมถมเถไปหมด

มาเรียไม่ยั่วเย้ามันด้วยเสียง แต่หล่อนยั่วด้วย.375แม็กนั่มในมือเป็นปฐมฤกษ์ และเป็นการแหย่ด้วยพริบไหวที่ฉลาดเยี่ยมแทนที่จะยิงเข้าไปยังส่วนอื่นใดของร่างกายอันใหญ่โตซึ่งกระสนไรเฟิลแทบจะหาความหมายใดๆ ไม่ได้เลยนั้น หล่อนเล็งไปที่โคนหางที่เห็นวางราบอยู่บนชะง่อนหิน เสียงตูมสนั่นสะท้อนก็กก้องไปทั้งภูเขาหินที่แวดล้อมอยู่

ได้ผลอย่างยิ่ง สำหรับการสร้างโทสะให้แก่ไอ้มหายักษ์ไทรัน ผู้พยายามจะวางตนเป็นอุเบกขาอยู่ มันแผดเสียงร้อง

ว ทวมกับฟ้าคำรนแว้งตัววูบจนแผ่นดินไหวเฮือก ก้อนหินใหญ่น้อย
ไหและแวดล้อมตัวถล่มร่วงครืนโครมประดุจปลาอานนท์พลิกตัว
ก่อนที่จะกระโจนลงจากชะง่อน.600 ไนโตรของไชยยันต์
และ.300 เวฯ ของดาริน ซึ่งคอยจังหวะอยู่แล้ว ก็ปะทุลั่นกลบ
เสียงแผดคำรามของมันขึ้นพร้อมกัน ที่หมายก็คือกลางแผ่น
ท้องอันทึบทะมึนราวกับภูผา

จ้าวพิภพโลกล้านปี เคลื่อนตัวของมันเองลงมาถึงพื้น
เบื้องล่างในลักษณะไถลลื่นเสียการทรงตัว

และบัดนี้ทั้งคะหยิ่นกับตาบุญคำก็หันหลังกลับ วิ่งตูด
แข่งกันย้อนกลับมา ระหว่างที่ดารินกับมาเรียสลัดลูกเลื่อน
ไชยยันต์ซึ่งใช้ไรเฟิลแฝดก็ระเบิดนัดที่สองจากลำกล้องขวาของ
เขาออกไปอย่างรวดเร็ว ไม่ต้องเล็งเพราะเป็นการยิงเป้าหมาย
ขนาดกำแพงเมืองจีนอยู่แล้ว จากนั้นเขาก็ฉุดกระชากลากแขน
ดารินเอาตัวรอดไว้ก่อน เหลือแต่เพียงมาเรียเท่านั้น ก็รั้งท้าย
และใกล้ชิดอันตรายที่สุด หล่อนปล่อยกระสุนนัดที่สอง ใน
ระหว่างวิ่งถอยไปพลาง นัดนี้เสยเข้าปลายจมูกและเรียดไถเป็น
ทางไปตามสันของหน้ามันแฉลบพ้นกะโหลกด้านบนขึ้นไป

ด้วยอาการเกรี้ยวกราด ดร้ายปานราหูพิโรธชนิดที่ทุกคน
เคยพบเห็นกันมาแล้ว มหายักษ์ไทรันโนซอรัสทรงตัวอยู่บนขา
หลังสองได้ถนัด ก็อ้าปากกว้าง ส่งเสียงขู่คำรามปานจะถล่มฟ้า
พังดินออกรุกไล่ติดตามมาในทันที ทุกสิ่งเข้าตามแผนที่รพินทร์
ได้แชษฐาวางไว้แล้ว บัดนี้มันไม่ได้หันไปสนใจทางด้านอื่นใดทั้ง
สิ้น นอกจากเหยื่ออันเป็นมนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยฝ่ายล่อ ที่เข้า

ไปยุยั่วอยู่ใต้จมูกใกล้ๆ นั่นเอง มันกวดไล่ฝ่ายของไชยยันต์อย่างหมายจะงับเก็บไปคนละคำ

เกิด เส่ย จัน และส่างปา อันเป็นทัพหนุนเบื้องหลังก็สาดกระสุนเข้าปะทะไว้ตามแผน เพื่อเปิดโอกาสการล่าถอยผละหนีของพวกที่เข้าไปล่อมันใกล้ๆ กระสุนไรเฟิลต่างขนาดผสมกับลูกซองเหล่านั้น จริงอยู่! ไม่สามารถจะหยุดยั้งมันได้แต่ก็ทำความสะดุ้งสะเทือนได้เหมือนกัน ประดุจถูกสาดซัดด้วยกรวดทรายคั่วไฟร้อน สองมืออันกุดสั้นไม่ได้ส่วนของมันตบปัดอยู่ไปมา พร้อมกับแผดเสียงร้องสนั่นหวั่นไหวจนหูดับไปหมดแต่ก็ไม่ยอมชะงัก หรือยอมเสียเวลาเปิดโอกาสให้ คงกวดไล่อย่างกระชั้นชิด หวุดหวิดเข้ามาอย่างน่าหวาดเสียว เพราะอัตราส่วนหนึ่งก้าวของมันต่อเกือบยี่สิบก้าวของฝ่ายมนุษย์

มาเรียจำต้องแตกหนีออกนอกทางเสียแล้ว เพราะความจวนตัว หล่อนไม่สามารถจะแล่นหนีมาทางเดียวกับที่พรรคพวกวิ่งย้อนกลับได้ หลบฉากแผล็บเข้าไปในป่าหินเตี้ยๆ ทางซ้ายมือ และไอ้ยักษ์ก็ชะงักหันขวับมาให้ความสนใจกับหล่อนเป็นเป้าหมายใกล้ที่สุด หมุนตัวกวาดหางเข้าต้อน ขู่คำรามก็ก-ก้องไปพลาง

เชษฐา รพินทร์และแงซายเห็นภาพเหตุการณ์นั้นอย่างถนัดชัดเจนที่สุด เพราะต่างก็พากันวิ่งหน้าตั้งเข้ามา ยังไม่ทันจะถึงที่หมายที่กำหนดไว้ มิหนำซ้ำ เหตุการณ์ยังผันแปรไปเสีย

แล้ว ไอ้ยักษ์ไปมุ่งไล่ต้อนมาเรียอยู่คนเดียว มันจึงยังไม่มีทีท่าจะผ่านใกล้หมู่หินด้านที่คอยหมายดักนั้น

"คุณชายกับแงซาย ไปคอยดักอยู่ที่หมายเดิมเร็ว ไม่ต้องตามผมมา"

รพินทร์ตะโกนสุดเสียง ละล่ำละลักสั่งการแทบไม่เป็นภาษาตะเบ็งแข่งกับสรรพสำเนียงอื้ออึงน่าสะพรึงกลัวนั้น เสียงคำรามของไอ้ยักษ์ เสียงปืนที่ระดมกันระเบิดอย่างสับสนไม่เป็นจังหวะ ไม่ทราบว่าจากใครต่อใครบ้างในภาวะที่เต็มไปด้วยความชุลมุนสับสนสุดยอดเช่นนี้ แล้วตัวเขาเองก็วิ่งแยกตัดทางพุ่งเข้าไปยังเจ้าเหี้ยโบราณ ซึ่งขณะนี้กำลังตะกายรื้อยอดหินกระจุยกระจายค้นหามาเรียอยู่

เชษฐาพะว้าพะวังด้วยความตกใจแทบหมดสติอยู่พริบตาเดียว แต่แล้วก็ถูกแงซายสะกิดให้ออกแล่นตรงไปยังหมู่หินที่มั่นตามคำสั่งของจอมพราน จึงออกวิ่งตามไปในทันที ทั้งๆ ที่เป็นห่วงไปหมด และเดาไม่ถูกว่าเหตุการณ์มันจะดำเนินเช่นไรต่อไป รู้แต่เพียงว่า วิกฤตการณ์สุดยอดเกิดขึ้นกับแม่สาวผมทองแล้ว

บุญคำ คะหยิ่น ยังโกยอ้าวต่อไปจนถึงป่าหินที่พรรคพวกอีกสี่คนตั้งป้อมระดมยิงสกัดให้อยู่ ส่วนดารินกับไชยยันต์หมุนตัวกลับมาเห็นภาวะคับขันของมาเรีย ก็หยุดชะงักอีกครั้ง

"เมย์! ช่วยเมย์เร็ว ไชยยันต์"

ดารินร้องแหลมกรีดและอย่างลืมตัวชั่วขณะเพราะความเป็นห่วงเพื่อนสาวต่างผิวผู้ตกอยู่ในห้วงอันตรายขีดสุด ราชสกุลสาวกลับปราดย้อนทางเดิม ไชยยันต์เพิ่งจะมีโอกาสหักหางเหยี่ยว บรรจุกระสุนคู่ใหม่ลงรังเพลิงได้ ออกวิ่งตามไปพร้อม

กับส่งเสียงร้องห้ามดารินก้อง มันแซ่ส่ำอลหม่านไปหมด จนจำแนกไม่ถูกว่าอะไรเป็นอะไร

เกิด เส่ย จัน และส่างปา ก็พรวดออกมาจากที่ซุ่มยิงในเวลาใกล้เคียงกันทั้งหมดโดยไม่ต้องนัด มันหมายถึงความสามัคคีประกอบกับความกล้าหาญเยี่ยม เมื่อมองเห็นอันตรายตำตาบังเกิดขึ้นกับผู้ร่วมคณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่างปา ผู้ตามปกติแล้วจะเชื่องช้าที่สุด แต่บัดนี้มันไวปานปรอท ออกห้อแน่บตัดหน้าดารินออกไปด้วยความเป็นห่วงนายสาวผมทองของมัน

แต่ทุกคนประสาทสั่งการช้าไปเสียแล้ว อย่างน้อยที่สุดก็ช้ากว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ซึ่งการเคลื่อนไหวปฏิบัติการของเขาทุกชนิด เป็นไปด้วยสัญชาตญาณเคยชินมากกว่าสมองจะทันสั่งการ

เขาวิ่งอ้อมเลาะแนวหินมาอีกด้านหนึ่ง ลืมคิดถึงตัวเองหรืออะไรทั้งสิ้น นอกจากสิ่งเดียวเท่านั้น คือชีวิตของบุคคลผู้ร่วมคณะคนหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ตายมากกว่าเป็นสำหรับภาวการณ์เช่นนี้

ไอ้ยักษ์ผู้เกรี้ยวกราด ซึ่งกำลังผวาอ้าแขนขยับปากอันกว้างใหญ่ดักอยู่ยังหมู่หินเตี้ย ๆ ซึ่งเห็นมาเรียแวบหายเข้าไปนั้น และในทันที เขาก็เห็นมันชะโงกหัวบลงไปพร้อมกับสำเนียงกรีดร้องของมาเรีย พริบตาต่อมามันก็เงยหัวสะบัดขึ้น

ภาพที่เห็นในสายตาอันเบิกโพลงก็คือชิ้นส่วนที่จำได้ว่าเป็นเสื้อของมาเรียติดปากมันขึ้นมา ส่วนจะมีเนื้อหรือเลือดปะปนขึ้นมาด้วยหรือไม่นั้น เขาไม่อาจมองเห็นได้ในสายตาตะลึงแลชั่วแวบนี้

และบัดนั้นเอง ดวงตาอันลุกโชติด้านขวาของมัน ก็หันมาทางด้านเขาพอดี...

ถ้าแม้ว่าวินาที สามารถจะแยกออกไปเป็นส่วนละเอียดปลีกย่อยที่สุดได้สักเท่าใดก็ตาม หนึ่งในจำนวนส่วนย่อยของเวลานั้น คือปฏิกิริยาเคลื่อนไหวของรพินทร์ ไพรวัลย์ยามนี้

ช่วงระยะปฏิบัติการดังกล่าว หมายถึงไรเฟิลที่วูบขึ้นมาอยู่ในแนวเล็ง นิ้วซึ่งแตะไก เข็มแทงชนวนพุ่งเข้ากระทบชนวนที่กระสุนแก๊สเผาไหม้แปรเป็นพลังงานขับโลหะหัวแข็งน้ำหนัก ๒๐๐ เกรน ให้รีดควงตัวไปตามเกลียวลำกล้อง แล้วพุ่งทะยานเข้าสู่เป้าหมาย

.458 แม็กนั่มแอฟริกันนัดนั้นก็กก้องกัมปนาทขึ้นเร็วกว่าพริบตาเสียอีก! ที่หมาย ดวงตาด้านขวาของไอ้ยักษ์ข้างนั้น!

ต่อจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเขา ก็ดับวูบลงชั่วขณะหนึ่ง เหมือนภาพยนตร์ขาดกลางจอ...

แต่สายตาอื่น ๆ ที่จ้องอย่างตะลึงอยู่ในขณะนั้น เห็นเหตุการณ์และเรียงลำดับภาพนั้นได้อย่างชัดเจน

กระสุนนัดนั้นของจอมพรานพุ่งเข้าทะลวงเป้าหมายอย่างแม่นยำถนัดที่สุด จนของเหลวและเศษเยื่อตาบางส่วนกระจายออกไปทันที โดนเข้าอย่างจัง และเป้าหมายอันเป็นจุดอ่อนที่สุดของร่างกายไอ้มหายักษ์หมุนคว้างไปหนึ่งรอบตัวราวกับถูกมือเทพเจ้าตบ ร่างกายอันใหญ่โตของมันในจังหวะที่ผวาตื่นและดิ้นรนด้วยความเจ็บปวดนั้น ปะทะกับก้อนหินที่แซมยอดระเกะระกะตามด้านหักพังถล่มทลายเหมือนตึกล้มทับ ชิ้นส่วนจากสะเก็ดหินที่กระเด็นว่อนไปรอบทิศทางส่วนหนึ่ง ลอยมาที่ร่างของ

รพินทร์ แล้วต่างก็เห็นเขากระเด็นผงะขึ้นทั้งตัว ในอากัปกิริยาแทบไม่ผิดอะไรกับไอ้ยักษ์ขณะโดนปืน ล้มคว่ำหน้าลงกับพื้นไรเฟิลในมือหลุดกระเด็นห่างตัวไปทางหนึ่ง ดูเหมือนจะแน่นิ่งอยู่ตรงนั้น

ไทรันโนซอรัสตนนั้น ภายหลังจากดิ้นผวาไปครบรอบศีรษะอันใหญ่มหึมาซึ่งยังอ้าปากค้างอยู่นั้น ก็ปักทิ่มลง ตอนนี้เองที่มันส่งเสียงขึ้น เป็นเสียงที่แหบเครือลากยาวเยือกอย่างโหยหวน แสดงถึงความเจ็บปวดรวดร้าวแสนสาหัส เนื้อตัวร่างกายทุกส่วน ดูเหมือนกับว่าจะสั่นระริกเต้นกระตุกเกร็งไปหมด

แล้วมันก็เงยพรวดขึ้นมาอีกครั้ง ลักษณะไม่ผิดกับหมาบ้ากัดขย้ำหินทุกก้อนที่มันควานไปกระทบ ดวงตาข้างขวาบัดนี้เลือดแดงฉานกลบท่วมไปหมด อากัปกิริยาเคลื่อนไหว บอกได้ชัดว่า มันมองไม่เห็นอะไรเสียเลย...ทุกสิ่งทุกอย่างมืดสำหรับมัน

ไม่มีใครรู้ว่ามาเรีย ในขณะนี้ อยู่ที่ไหน ในภาวะไร ภายในเงาของหมู่หินใต้คางของไอ้ยักษ์ และก็ไม่มีใครคาดถูกว่ารพินทร์จะมีโอกาสหายใจได้อีกหรือไม่ จากร่างที่นอนมือกางเท้ากางคว่ำหน้าอยู่กลางพื้นไม่กระดิกกระเดี้ยนั้น

ในสภาพที่ตาบอดสนิทหมดทั้งสองข้าง ซึ่งตกอยู่ในความเจ็บปวด ผสมไปกับโกรธแค้นเกรี้ยวกราดจนถึงที่สุด ไอ้ยักษ์ไทรันเปิดฉากอาละวาดเป็นไฟบรรลัยกัลป์เอากับสิ่งที่อยู่ใกล้เคียงกับมันรอบตัว ซึ่งก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าก้อนหินใหญ่

ไม้ยืนต้นขึ้นสูงๆ ต่ำๆ ทั่วไปตามพื้นภูมิประเทศ มันก้าวตะลุยมาเบื้องหน้า ตีนข้างหนึ่งของการขยับเดินเกือบจะเหยียบลงมาบนร่างของรพินทร์ที่นอนนิ่งอยู่ แล้วก็ผ่านพ้น เปะปะไปทางด้านหลังไชยยันต์ ดารินและกลุ่มพรานพื้นเมืองทุกคน ซึ่งบัดนี้ชะงักเท้าตาตะลึงมองอยู่

จะมองเห็นหรือไม่ก็ตาม แต่เพราะทิศทางที่มันเดินถือเข้าใส่คนเหล่านั้นกระจัดกระจายกันออกไปอีกอย่างไม่เป็นส่ำ

เชษฐานั้น ทันทีที่แลเห็นพรานใหญ่ถูกหินกระแทกกระเด็นลงไปล้มนิ่ง เขาก็ถลันจะแล่นตามออกไปด้วยสัญชาตญาณ แต่ก็ต้องชะงักเพราะแงซายฉุดแขนไว้มั่น

“อย่า นายใหญ่ เราช่วยใครในขณะนี้ไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากสิ่งเดียวเท่านั้นที่จะทำในขณะนี้...ฆ่า!!...โอกาสเป็นของเรา แล้ว ตามันบอดหมดทั้งสองข้าง”

แล้วแงซายก็ยิ้ม เห็นฟันขาวทั้งสองแถว ส่งทั้งคันธนูและดอกศรติดระเบิดมาให้ราชสกุลหนุ่มใหญ่ หัวหน้าคณะ

“...นายใหญ่ควรจะทำลายมันด้วยมือเอง”

ไม่มีเวลาที่เขาจะคิดอะไรอีกแล้วทั้งสิ้น ในภาวะเช่นนี้เมื่อแงซายส่งธนูกับดอกศรมาให้ เชษฐาก็กระชากมาโดยเร็วกัดกรามจนนนเป็นสัน วางดอกธนูขึ้นพาดสายยกขึ้นเตรียมพร้อมจะเคยทดลองยิงมาก่อนหรือไม่ก็ตาม บัดนี้ความจำเป็นสุดยอดมาถึงแล้ว เชษฐาตัดสินใจเฉียบขาดด้วยเจตนาอันแน่วแน่

“ล่อมันให้ออกไปทางที่โล่งขวามือ แล้วหนีให้ห่างไม่ต่ำกว่า 50 เมตร หลบหาที่กำบังไว้!”

ท่านหัวหน้าคณะตะโกนขึ้นสุดเสียง สั่งความไปยังไชยยันต์

มีเสียงตะโกนร้องบอกกันต่อ ๆไป อื้ออึงระคนไปกับเสียงปืนที่ระงมก้องไม่เป็นจังหวะ แล้วเหตุการณ์ก็เป็นไปตามคำสั่งของเชษฐา

คนเหล่านั้นภายใต้การนำและบงการของไชยยันต์ ยิงล่อไอ้ยักษ์ให้มันหันเหออกเดินเปะปะเป็นไก่ตาแตกไปทางด้านที่โล่งใกล้เคียงกับป่าหินขวามือ แล้วทุกคนของฝ่ายล่อ ก็หยุดยิง โกยแน่บสุดฝีเท้า หนีออกพ้นรัศมี 50 เมตร เข้ายึดที่หลบกำบังตน สุดแต่ใครจะหาได้

เชษฐาเผ่นออกมายืนเด่นอยู่ในที่โล่ง ทิศทางของเขาเยื้องสี่สิบห้าองศา จากด้านหลังของไอ้ยักษ์ซึ่งเงอะงะ หมุนอยู่พร้อมกับเสียงคำรามไม่หยุดปาก มือทั้งสองตะกุยปัดตามหน้าของมันเองอยู่ไปมาวุ่นไปหมด แงซายปราดเข้ามาขนาบข้างเขา ในมือถือไต้ที่ลุกติดไฟพร้อม

“จุดชนวน!”

เขาร้อง ยกธนูขึ้นในมุมที่จะส่งลูกออกไปในวิถีโค้ง

แงซายก็แตะปลายคบเข้ากับสายชนวนระเบิดที่มัดติดอยู่กับดอกศรทันที

“ยิง! นายใหญ่...”

เชษฐานาวสายสุดแรงเกิด ด้วยพละกำลังทั้งหมดรวมทั้งอำนาจกำลังใจที่กอปรด้วยเจตนามุ่งมั่นอย่างเต็มที่

ศรของพระรามเชษฐา ซึ่งความจริงก็คือ ดอกธนูติดระเบิดทีเอนที บัดนี้สายชนวนกำลังลามไหม้ แหวกอากาศเคว้ยวออกจากแหล่ง ทะยานเป็นวิถีโค้งพุ่งเข้าหาไทรันโนซอรัสอย่างเที่ยงตรงที่สุด โดยไม่เฉไฉออกนอกทิศทางหรือว่าเปะปะเสียการ

ทางตัวไปทางอื่นใดเลยทั้งสิ้น ด้วยกำลังส่งของคันน้าวน้ำหนัก 80 ปอนด์ ยามนั้นไอ้ยักษ์หมุนตัวตะแคงกลับมาพอดี หัวธนูซึ่งทำด้วยโลหะแหลมเป็นแฉกเงี่ยงในจังหวะที่บ่ายหัวลงในมุมต่ำก็เสียบฉึกเข้าไปยังซอกรักแร้ ตรงบริเวณขาหน้าเบื้องซ้ายของมัน จมมิดเข้าไปในผิวหนังอันขรุขระ ประมาณ 1 ใน 5 ส่วนของดอกธนูซึ่งยาวรวมเมตร

ทั้งเชษฐา และแงซาย ทรุดตัวลงนั่งติดพื้นทันทีโดยไม่ต้องร้องบอกเตือนกัน ทันทีที่เห็นธนูเสียบติดเป้าหมายหลบกำบังอยู่หลังก้อนหินใหญ่ ไม่มีใครสามารถคาดคิดทำนายเหตุการณ์ได้ถูก ในวินาทีดับจิตนี้

เจ้าเหี้ยโบราณผู้ครองความเป็นจ้าวพิภพโลกในอดีตสมัยร้องว้ากอย่างโกรธแค้นจัด จากพิษสงของหัวธนูที่ปักทะลุหนังเข้าไปเพิ่มความเจ็บคันกระตุ้นโทสะ ฟาดฟันตัวเองอยู่ไปมา เสียงสนั่นลั่นปฐพีไปหมดราวกับพสุธาจะพลิกคว่ำลง แต่แล้วบัดใจต่อมานั้นเอง ทุกสรรพสำเนียงอันน่าสะพรึงกลัวอยู่ขณะนี้ก็ถูกกลบเสียหมดสิ้น เสียงที่ดังกลบนั้นดังเหมือนระเบิดที่ทิ้งจากเครื่องบิน เชษฐากระดอนขึ้นทั้งตัว แล้วล้มพังพาบไปกับพื้นตรงหน้า ส่วนแงซายหงายผึ่งจากท่าที่นั่งคุกเข่า

โลกประหนึ่งว่าจะหยุดหมุนลงชั่วขณะ!

ระยะเวลานั้น จะผ่านพ้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้

เมื่อได้สติขึ้นอีกครั้ง ท่านหัวหน้าคณะตะกายเกาะหิน ค่อย ๆ พยุงกายโผล่ขึ้นมองไปยังที่หมายเบื้องหน้า

ท่ามกลางม่านควันและผงธุลีที่ปลิวคลุ้มเป็นหมอกสีขาว ร่างมหึมาเป็นภูเขาเลากาของไอ้ยักษ์หงายท้องอยู่กลางแผ่นดิน ขาอันทรงพลังด้านหลังทั้งสอง ถีบตะกายอากาศอยู่แด่วๆ อ้าปากพะงาบ เลือดทะลักถะถั่งออกมาจากปากและรูจมูก ด้วยอานาจแรงอัดมหาศาลของทเอนท

ชั่วพริบตาต่อมา มันก็ค่อยๆ ตะแคงจากท่าที่นอนหงายท้องอยู่มาเป็นท่าหมอบติดดิน แล้วส่วนหัวอันโงนเงนสั่นริกๆ พยายามจะเชิดชันขึ้น แต่กำลังขาดูเหมือนจะหมดสิ้นไปเสียแล้ว มันพยายามลุกล้มอยู่หลายครั้ง สำลักกระอักคายเลือดพลักๆ ออกมาจากปากเช่นนั้น ราวกับรถดั๊มขนาดใหญ่ ยกกระบะเทโคลนเหลวๆ ลงมาเพื่อถมพื้นที่

“ช่วยให้มันพ้นทรมานเสียโดยเร็วเถอะ นายใหญ่”

เสียงกระซิบเบาๆ มาจากเบื้องหลัง ปลุกสติสัมปชัญญะซึ่งเหมือนถูกสะกดให้ตกอยู่ในห้วงฝันของเชษฐาขึ้นอีกครั้ง อดีตท่านทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์พาดดอกธนูเป็นคำรบสอง สูดลมหายใจลึกเต็มปอด แล้วพยักหน้าเป็นความหมาย แงซายก็จุดสายชนวนให้ พร้อมกับให้สัญญาณยิง

เขาปล่อยดอกที่สองแหวกอากาศออกไป เป็นการซ้ำแม่นยำราวกับสวรรค์จะเป็นใจช่วย ครั้งนี้มันปักสวบเข้าไปที่ก้านคอ เยื้องมาทางด้านหน้าของไอ้ยักษ์ ผู้อ้าปากสำรอกเลือดอยู่เป็นระลอก เชษฐากับแงซายไม่หลบลงต่ำเหมือนครั้งก่อน แต่เกาะนิ่งกับแง่หิน จ้องมองภาพเหตุการณ์อย่างสงบด้วยหัวใจอันแน่วนิ่ง

ทีเอนทีลูกที่สองระเบิดขึ้นเร็วกว่าลูกแรกเสียอีก พอมันควันขึ้นสิ่งที่เห็นก็คือ ศีรษะอันน่าสะพรึงกลัวนั้น สะบัดเริดขึ้นไฟพร้อมกับเปลวไฟที่แลบแดงฉานแลเห็นถนัด แม้ท่ามกลางแสงแดดอันแผดเปรี้ยงแล้วม่านควันก็กลบมัวมนอีกครั้ง แลเห็นแต่ท่อนปลายหางของมัน ที่วาดอย่างแช่มช้าอยู่กับพื้น แล้วก็เงียบหายไปก่อนที่ควันจะจางลง

ไอ้มหายักษ์คู่เวรคู่กรรมของคณะเดินทางมหาวิบากทั้งหมด สงบฤทธิ์ลงอย่างราบคาบแล้ว ร่างของมันกองนิ่งอยู่ที่เดิมในท่าตะแคงคอหันพับขึ้นมาเกยอยู่บนลำตัว หน้าแหงนเงยขึ้นสู่ท้องฟ้า

ในโสตประสาทอันลั่นอื้อของเชษฐา ไม่ได้ยินสรรพเสียงใดๆ อยู่ชั่วขณะ โลกทั้งโลกดูจะเงียบไปหมด ครั้นแล้วต่อมา เขาก็แว่วเสียงโห่ร้องอื้ออึงสนั่นหวั่นไหวของพวกพรานป่าแมือง เสียงกู่ตะโกนร้องบอกกันอย่างยินดีของคณะพรรคและเงาของคนเหล่านั้น ก็พากันวิ่งพรูออกจากที่ซ่อนตรงมาที่เขา ส่วนเบื้องหลังเหลียวมาก็ไม่พบแงซายเสียแล้ว เจ้าคนใช้พิเศษผู้ทำหน้าที่จุดชนวนระเบิดให้แก่เขา บัดนี้ผละวิ่งไปยังร่างพรานใหญ่ซึ่งนอนอยู่กับพื้น และยามที่เขาเหลียวไปมองตามก็เห็นรพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังคลานสี่ขาสะบัดหัวเร่าๆ อยู่กับพื้น

เชษฐาออกแล่นตามแงซายเข้าไปโดยเร็ว ปรากฏว่าแงซายเข้าถึงตัวก่อนแล้ว ประคองให้ขึ้นมานั่งเหยียดขาอยู่กับพื้น

“รพินทร์!! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?”

“ไม่ต้องเป็นห่วงผม...”

จอมพรานพูดอย่างยากเย็น แล้วชี้มือไปในป่าหินเล็กตรงหน้า

“ผมคงไม่เป็นไรมาก เข้าไปดูเมย์ก่อนเร็ว?”

เชษฐาพะว้าพะวัง แต่เขาก็ไม่เงอะงะอยู่นานนัก ถลันปราดเข้าไปในหุมู่หินเบื้องหน้าทันที พอดีกับที่กลุ่มของไชยยันต์ ดาริน และพวกพรานพื้นเมืองทั้งคณะห้อแนบมาถึงทุกคน ส่งเสียงร้องถามกันแซด บางคนมุงอยู่ที่พรานใหญ่ บางคนก็กระโจนตามเชษฐาไป

แล้วทั้งหมดก็พบมาเรีย ฮอฟมัน นอนคว่ำหน้าแน่นิ่งอยู่ในซอกหินตอนหนึ่ง เสื้อล่าสัตว์ทางด้านหลังทั้งแผ่นขาดกระจุยหายไป แลเห็นผิวขาวโพลน ตลอดทั้งกายโซมไปด้วยเลือดและรอยขีดข่วน อันเกิดจากแง่หินบาด ที่ศีรษะก็โชกเลือดเช่นกัน เชษฐาปราดเข้าไปถึงเป็นคนแรก ร้องเรียกเสียงสั่น ทรุดตัวลงอุ้มประคองพลิกหงายหน้าขึ้น ดวงตาทั้งคู่ของแหม่มสาวปิดสนิท พริบตาต่อมาดารินกับไชยยันต์ก็เข้าถึงด้วยความตกใจขีดสุด

ระหว่างที่ทกคนช่วยกันปลกเขย่าเรียก อันเป็นสัญชาต-ญาณทั่วๆ ไปของมนุษย์เท่าที่จะทำได้ รพินทร์ ไพรวัลย์เดิน เขยกเข้ามาถึงเป็นคนสุดท้าย ต่างดูเหมือนจะตระหนกอกสั่นต่อภาพที่เห็นและลืมสติกันไปหมด แม้กระทั่งหมอดารินเองก็ลืมไปเสียแล้วว่าตนเองเป็นแพทย์ ร้องเสียงหลงออกมาว่า

“โธ่! เมย์...เธอตายเสียแล้วหรือนี่”

"คุณหญิงเป็นหมอ จะลงความเห็นว่าคนตายโดยไม่ยอมตายจเลยหรือ?"

เสียงแหบๆ ดังมาจากบุคคลซึ่งบัดนี้พิสูจน์ได้ชัดแล้วว่าเผ็ด กำลังใจ และความทรหดเหนือกว่าทุกคน พรานรพินทร์เนเอง

ดารินรู้สึกตัวขึ้นมาได้จากเสียงเตือนนั้น รีบตรวจบุคคลที่เคราะห์ร้ายที่สุดของคณะอย่างลนลาน ใจแทบไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ครู่เดียวหล่อนก็มีสีหน้าดีขึ้น เงยขึ้นบอกเร็วปรื๋อว่า

"เร็ว! ช่วยกันหามเข้าไปพักในที่ร่มก่อนเถอะ"

กำลังใจของคณะทั้งหมด ก็กลับคืนมาในทันทีนั้น

"นายแหม่มไม่ตายไม่ใช่รึ นายหญิง?"

เจ้าต่องสู่ตะโกนลั่นออกมาเป็นภาษาพม่า แต่หมอดารินหรือใครทั้งสิ้นก็ไม่สนใจกับคำถามของมัน ท่ามกลางความผิดละหุก ซึ่งจะต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลาเช่นนี้ เสียงเชษฐาออกคำสั่งลั่นพันกันอย่างรีบด่วน แงซายกับคะหยิ่นตรงเข้ามาช่วยกันหามร่างของมาเรียขึ้น แบกลิ่วตามหมอดารินซึ่งล่วงหน้าไปเลือกได้ใต้เพิงหินในที่ร่มไม่ห่างไกลไปยังกองสัมภาระ ซึ่งต่างปลดพักไว้ ก่อนหน้าจะเข้ามาทำศึกประจัญบานกับไอ้ยักษ์

คงเหลือแต่เพียงรพินทร์ เชษฐา ไชยยันต์ และดาริน สี่คนเท่านั้นที่เข้ามารุมล้อมดูอาการของแม่สาวผมทองผู้เคราะห์ร้าย และให้การร่วมมือกับหมอในการปฐมพยาบาลไปพลางๆ รอเวลาที่คนใดคนหนึ่งในกลุ่มพรานพื้นเมือง ที่ส่งย้อนให้กลับไป

ยังกองสัมภาระนั้น จะลิ่วมาถึงพร้อมด้วยหีบเวชภัณฑ์ประจำคณะ ยามนี้ไม่มีใครหันไปสนใจกับซากของไอ้ยักษ์ ที่กองพะเนินสิ้นฤทธิ์เดชตายสนิทอยู่ทั้งสิ้น

"หนักมากไหม น้อย?"

ไชยยันต์เพิ่งจะเอ่ยออกมาได้เป็นคำแรก อย่างกระสับกระส่าย ตลอดเวลาทุกคนเห็นแพทย์สาวประจำคณะง่วนอยู่กับการตรวจสอบสภาพร่างกายของคนเจ็บอย่างถี่ถ้วน ร้อนรนที่สุด ก่อนที่เครื่องมือจะมาถึง และท้ายสุดแม้แต่อกเสื้อด้านหน้าที่ยังเหลืออยู่ก็ถูกหมอดารินถอดเปลือยออกไปจนหมดถึงผิวเนื้อ โดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น ลงทุนเอาหูแนบฟังลงไปกับหัวใจ

"ไม่มีบาดแผลฉกรรจ์ตามร่างกายมากนัก นอกจากรอยหินบาดและหัวแตกไม่ใช่หรือ น้อย"

พี่ชายถามมาอีกคนด้วยความร้อนใจ เพราะยังไม่ได้ความเห็นใดๆ จากหมอให้แน่ชัดลงไปพอแก่การวางใจได้

ดารินเม้มริมฝีปากแน่น หันมาตรวจบาดแผลที่ศีรษะอีกครั้ง หลุดปากพึมพำออกมาว่า

"กะโหลกร้าวหรือเปล่าไม่รู้ รู้สึกว่าหัวจะฟาดลงอย่างแรงทีเดียว จากรอยแผลฉีกของหนังศีรษะข้างนอกที่เห็นนี่"

อึดใจต่อมา หล่อนก็บอกว่า

"เจ้าประคุณ เทวดาอารักษ์ ขออย่าให้เมย์เป็นอะไรลงไปเลย ตรวจดูนี่ก็ไม่รู้สึกว่าจะรุนแรงอะไรนัก"

"แล้วทำไมนิ่งตัวอ่อนไปแบบนั้น?"

“สันนิษฐานว่าน็อกพื้นอย่างแรง สลบ เหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไรนี่ ฉันมองไม่เห็นถนัดเลยในขณะนั้น”

“เมย์จวนตัวขีดสุดครับ คุณหญิง ผมเห็นเขาวิ่งเข้าไปแล้วแอาเถิดเจ้าล่อกับมันอยู่ในหมู่หินนั้น และคงจะต้องวิ่งตะแกียกตะกายหลบกำบังไปตามก้อนหิน ในระหว่างที่มันฉกหัวลงมาหมายงับ ครั้งสุดท้ายที่สุด เศษเสื้อของเมย์ถูกงับติดปากมันขึ้นมา เข้าใจว่าตอนนั้นเมย์คงก้มลงหลบอย่างหวุดหวิด คมเขี้ยวของมันผ่านสันหลังไปงับติดเสื้อเข้า และพอมันกระชากขึ้น เสื้อก็ขาดติดปากขึ้นไป ส่วนตัวเขาเองคงจะกลิ้งหล่นจากก้อนหินลงไปกระทบกับแง่หินที่ต่ำกว่า แล้วก็เลยนอนสิ้นสติอยู่ตรงนั้น เพราะศีรษะฟาดแง่หิน แต่ก็ยังโชคดีที่เขาพลัดหลุดจากกรงเขี้ยวมันได้ ถ้าติดปากขึ้นไปด้วยก็คงป่นเป็นผงไปแล้ว ผมรู้สึกว่ามันจะฉกหัวลงมาควานงับซ้ำอีก จึงแยกกับคุณชายและแงซายวิ่งเข้ามายิงมันเผาขนซึ่ง ๆ หน้า แล้วผมเองก็หน้ามืดงุบลงชั่วขณะ เดาไม่ถูกเหมือนกันว่าโดนอะไรเข้า มารู้สึกตัวเอาอีตอนที่เสียงระเบิดครั้งแรก”

“คุณโดนก้อนหินที่กระเด็นว่อนไปทั่วเพราะการแว้งสะบัดตัวของมัน หลังจากถูกลูกปืนนัดนั้นเข้าไปแล้ว ผมเห็นชัดทีเดียวว่าคุณคะมำหน้าล้มคว่ำลงไปนอนนิ่ง นึกว่าเสร็จไปแล้วเหมือนกันตอนนั้น เกือบจะหลวมตัววิ่งตามเข้ามาอีกคน ดีแต่แงซายฉุดไว้แล้วเตือนให้ยิงมันด้วยธนู คุณเองล่ะ เรียบร้อยดีหรือ?”

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบคลำต้นคออันปวดหนึบ

“พอไหวครับ นอกจากผมกับเมย์แล้วมีใครได้รับอันตรายอะไรบ้างไหม?”

“ปลอดภัยดีทุกคน”

“เมย์เป็นคนกล้าและระห่ำอย่างนี้เสมอ เขาเป็นคนเดียวที่พุ่งเข้าไปใกล้มันที่สุด ใกล้เกินกว่าระยะที่เรากำหนดไว้ เลยทำให้เกิดเรื่องร้ายขึ้น ถ้าทำตามแผนให้ตรงกับที่กำหนดไว้ก่อน ตัวเขาเองก็จะไม่ต้องเคราะห์ร้ายถึงอย่างนี้”

ไชยยันต์พึมพำพร้อมกับโคลงศีรษะช้า ๆ มองดูแม่เพื่อนชมของเขาด้วยความเป็นห่วงและสมเพชยิ่ง

“ก็อีแบบนี้แหละครับ ที่พลอยพาให้คนอื่นเดือดร้อนได้รับอันตรายไปด้วย”

รพินทร์พูดเสียงต่ำ ดารินหันขวับมาตาเขียวทันที

“นี่! อย่าทำเป็นคนใจดำนักเลย นายพราน คุณนะอะไรต่ออะไรก็ล้วนดีสารพัด แต่ในด้านวาจาใช้ไม่ได้เลย เวลาอื่นก็เว้นไว้เสียเถอะ แต่นี่คนกำลังเจ็บจะตายหรือไม่ตายยังไม่รู้ อย่างที่เห็นกันอยู่แล้วนี่ ยังจะว่าเขาได้ลงคออีกหรือ เมย์รอดตายอย่างหวุดหวิดก็เพราะคุณเสี่ยงเข้ามาช่วยไว้ได้ทันการ ก็ขอให้มันเป็นบุญคุณให้เขาระลึกถึงจะดีกว่าที่จะให้บุญคุณต้องหมดสิ้นไป เพราะสันดานกระด้างไม่รู้จักถนอมน้ำใจคนบ้างแบบนี้ คนน้ำใจดีแต่ปากเสียมันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก”

นี่คือธาตุแท้ของดาริน วราฤทธิ์...

และนี่คือความงามน้ำใจที่เหนือกว่าความงามใด ๆ ทั้งปวง ซึ่งรพินทร์ ไพรวัลย์ มองเห็น แม้ว่าจะเป็นการมองเห็นด้วยการที่ตนเองถูกตอกหน้าเอาอย่างแรง มันพิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า ราชสกุลสาว แม้จะมีเรื่องระหองระแหงปืนเกลียว

ที่แพ้พ่ายมากับแม่เพื่อนสาวต่างผิวมาตลอดเวลาเช่นไรก็ตาม โดย
แท้ที่จริงแล้ว หล่อนไม่มีอคติอะไรกับมาเรียทั้งสิ้น

น้ำใจส่วนลึกเต็มไปด้วยความห่วงใย และปรานีเสมอ
เขาไม่โต้ตอบอะไร เมื่อรู้สึกว่าหล่อนขวางในคำพูดของตน
เป็นเวลาๆ แล้วก็เดินผละถอยห่างออกมาเสีย ซึ่งก็เป็นเวลา
เดียวกับที่ส่างปาห้อเริดนำหน้าพรรคพวกมาถึงพร้อมกับหีบ
เพลิงเณศ์

ระหว่างที่คนเหล่านั้นกำลังเอาใจใส่อยู่กับการแก้ไข
เยียวยามาเรีย จนสุดฝีมือแพทย์มือเกียรตินิยมประจำคณะ
พวกนใหญ่เดินกะโผลกกะเผลกเข้ามาหยุดยืน พิจารณาซาก
ของไอ้มหายักษ์โลกล้านปีอยู่ใกล้ๆ คนเดียว ในสมองของเขา
มันเต็มไปด้วยกวนไปหมด ไม่อยากจะเชื่อว่าเท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้
มันจะเป็นเหตุการณ์แท้จริงที่เผชิญอยู่ซึ่งๆ หน้าหรือ ในที่สุด
มันก็ลงมาพบกับวาระสุดท้ายเข้าจนได้ ไม่ได้จากน้ำมือของเขา
หรือของแงซาย แต่ด้วยมือของพันโท ม.ร.ว. เชษฐา วราฤทธิ์
บุรุษในราชสกุลผู้เป็นหัวหน้าคณะ ซึ่งไม่มีใครคาดฝัน
ถึงมาก่อน

ภวังค์ถูกปลุก เมื่อรู้สึกว่าจะมีใครคนหนึ่งมายืนอยู่เบื้อง
หลัง หันมาก็พบสีหน้าเยียบเย็นตายด้านชนิดอ่านความรู้สึกไม่
ได้ของแงซายกำลังมองอยู่ที่ซากภูเขานั้นเช่นกัน ต่างฝ่ายต่าง
มองตากันเงียบๆ

“ทำไมแกไม่ยิงธนูด้วยมือแกเอง?”

“ผมต้องการให้นายใหญ่ เป็นผู้สังหารมัน”

“ฉันรู้ ว่าแกต้องการให้เกียรตินายใหญ่ ต้องการให้เขาเกิดความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นในตนเอง สำหรับการเป็นผู้นำคณะของเขา แต่เป็นการตัดสินใจที่ท้าทายคำสั่งของฉัน และอยู่ในความประมาทมาก”

“ผมประมาทอะไรหรือผู้กอง?”

“แกจะเชื่อหรือรู้ได้อย่างไรว่า นายใหญ่สามารถจะยิงธนูติดระเบิดอย่างได้ผล ถ้าพลาด ผลเสียมันก็จะเกิดขึ้น แทนที่ไอ้ยักษ์นั่นจะตาย ตัวนายใหญ่ ตัวแกเอง หรือพวกเราคนอื่นๆ อาจพินาศไปเพราะระเบิดก็ได้”

แงซายยิ้มน้อยๆ

“ผมคิดว่าผมรู้จักนายใหญ่ดี...เขาเป็นคนมีฝีมือ มีสติสัมปชัญญะและปณิธานความมุ่งมั่นที่แน่วแน่ สิ่งเหล่านี้เมื่อมาประกอบกันเข้าจะช่วยให้เขาทำอะไรสำเร็จลุล่วงไปได้เสมอ หากเขามีเจตนาแท้จริงที่จะกระทำ ขณะนั้น ผมเห็นแล้วว่า ไอ้ยักษ์ตาบอดหมดทั้งสองข้างโดยมือของผู้กอง ไม่เหลือบ่ากว่าแรงนักในการที่จะให้เขายิงธนูไปประหารมัน นายใหญ่ยิงธนูได้ดีทีเดียว ผู้กอง”

“เมื่อไหร่ ฉันจึงจะพ้นหน้าหลีกห่างไอ้คนฉลาดลึกอย่างมหาวายร้ายอย่างแกได้เสียทีนะ แงซาย?”

รอยยิ้มนั้น เผยกว้างออกไปอีก ทำให้ใบหน้าประดุจหล่อด้วยสัมฤทธิ์สุกใสขึ้น ยกมือขึ้นชี้ข้ามทิวเขาสูงไปยังทิศเหนือ เสียงลึกกังวานตอบมาแผ่วเบาแต่ชัดเจนว่า

“อีกไม่นานนักหรอก ผู้กองรพินทร์-ไกลโพ้นเบื้องโน้น

มากตนคร! ไอ้คนที่ผู้กองทั้งเกลียดและทั้งรักผู้นี้ จะไปฝังอยู่ณาณอยู่ที่นั้น เราคงจะไม่ได้เห็นกันอีกแล้ว เมื่อถึงคราวที่เราจะต้องแยกจากกัน ณ ที่นั้น”

กล่าวจบ เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับก็ก้มศีรษะให้เขาเล็กน้อยแล้วกึ่งสุภาพกึ่งไว้ตัว พร้อมกับหมุนกายกลับเดินจากไปเงียบ ๆ

จอมพรานตื่นจากภวังค์ในคำพูดอันแฝงไว้ด้วยปริศนา

เจ้าฟองแงซายอีกครั้ง เมื่อเชษฐาเดินตรงเข้ามาด้วยรอยยิ้ม อาการของท่านหัวหน้าคณะคลายกังวลลงแล้ว

“เมย์รู้สึกตัว และปลอดภัยแล้ว รพินทร์ แต่ก็สะบักสะบอมพอด เขายินดีมากที่ร้ว่าเราโค่นไอ้ยักษ์ลงได้ และฝากขอบคุณคุณที่ช่วยเขาไว้ได้อย่างหวุดหวิดในตอนคับขันขีดสุด”

“อาการทั่ว ๆ ไปเป็นอย่างไรบ้างครับ ผมเป็นห่วงเรื่องระยะเวลาอันจำกัดของเราที่จะต้องรีบเดินทาง โดยหยุดพักเสียเวลาไม่ได้อีกแล้ว”

“คงไม่เป็นไรหรอก เจ้าตัวเองและน้อยแน่ใจว่า พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางต่อได้ทันที”

เชษฐากล่าวอย่างเข้าใจเจตนาของเขาดี เข้ามาโอบไหล่กดไว้ เอ่ยต่อมาว่า

“จะไม่เข้าไปเยี่ยมเขาหน่อยหรือ”

“อีกสักครู่ก็ได้ครับ ให้เป็นหน้าที่ของหมอก่อนดีกว่า”

แล้วพรานใหญ่ก็มองซากของไทรันโนซอรัส กับหน้าของเชษฐาสลับกันอยู่เช่นนั้น พลางยิ้มออกมานิดหนึ่งแทนความ

ฉบับเทียน
พิมพ์ที่ 1

หมายแห่งคำพูดทั้งหมด โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวสรรเสริญยก-ย่องใดๆทั้งสิ้น อดีตท่านทูตทหารบกหันไปมองตามแล้วถอนใจลึก

“หมดเวรหมดกรรมกันไปเสียที ต่อไปนี้ หนทางคงจะเปิดสะดวกสำหรับเราแล้ว ผมเชื่อมั่นเช่นนั้น”

แล้วเชษฐาก็พึมพำกล่าวขมาโทษ อโหสิกรรมให้กับเจ้าสัตว์ใหญ่ที่จองเวรสกัดขัดขวางการเดินทางมาตลอดระยะ บัดนี้บนท้องฟ้าเหนือซากไทรันฯ แร้งใหญ่ตัวนั้นบินว่อนเวียนอยู่ในระยะสูง

ถูกแล้ว! มันเป็นสัญลักษณ์แห่งความมรณะ

และก็ได้ประจักษ์กันออกไปเดี๋ยวนี้เองว่ามรณกาลที่เกาะกุมอยู่ตลอดเวลานั้น เป็นของเจ้าสัตว์โลกล้านปีตนนั้น หาใช่ของฝ่ายมนุษย์ซึ่งดวงชะตาแข็งกว่าไม่

ต่างนิ่งกันไปครู่ใหญ่ ระหว่างแหงนมองแร้งตัวนั้น ทั้งรพินทร์และเชษฐามีสีหน้าแช่มชื่น เต็มไปด้วยความหวังเพิ่มขึ้น

“มันเหมือนกับบอกให้ทราบว่า โชคชัยเป็นของเราแล้วในความพินาศของไอ้ยักษ์ตนนี้ ในที่สุด สวรรค์ก็เข้าข้างเราจนได้ ผมก็นึกไว้ก่อนแล้วเช่นกันว่า ถ้าเราจะถึงวาระสุดท้ายกันทั้งหมด อันหมายถึงแผนเดินทางสะดดชะงัก ก็เพราะไอ้ยักษ์นี่แหละแต่เมื่อผ่านมันได้แล้วเช่นนี้ความสำเร็จผลก็ควรจะเป็นของเรา...”

รพินทร์ประสานสายตากับเชษฐา ยิ้มให้

“น่าขอบคุณต่อเหตุการณ์ ที่ทำให้คุณชายวางแผนได้อย่างถูกต้อง โดยขอร่วมมาทางฝ่ายผมกับแงซายด้วย ถ้าลำพังมีผมกับแงซายเพียงสองคน และโดยเหตุการณ์วิกฤตอย่างที่

เกิดขึ้นแล้วนั้น ยังไม่แน่นักว่าเราจะเป็นฝ่ายย่อยยับหรือเปล่า เพราะผมมีความจำเป็นที่จะต้องแยกห่างจากแงซายออกไป และแงซายคนเดียวก็คงยิงธนูไม่ทันการแน่”

เชษฐาหัวเราะเบาๆ ด้วยความเป็นสุข

“ก็ผมเกรงอยู่ในข้อนี้แหละ ถึงได้ขอร่วมมาด้วยอีกคน ตลอดเวลาคุณกับแงซายร่วมทีมกันเพียงสองคนเท่านั้น และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นหลายครั้งแล้วที่ต้องพลาดโอกาสไป คนถึงกับคนจุดสายชนวนมีอันเป็นไปให้ต้องพลัดพรากแยกจากกันไปคนละทางเสมอ เมื่อเวลาสำคัญมาถึง”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็เล่าให้เขาฟังอย่างละเอียดว่าเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไรในตอนฉุกเฉินขีดสุด ภายหลังจากวิพันทร์คว่ำหน้าหมดสติไปชั่วขณะ

“แงซายยัดเยียดธนูมาให้ผม พร้อมกับบอกให้ยิง ตอนนั้นเป็นเหตุการณ์จำเป็นบังคับ ทำให้ผมคิดอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น เมื่อมันไม่ยิง ผมก็ต้องยิง แล้วสวรรค์ก็เข้าข้างเป็นพิเศษ ผมยังอดประหลาดใจไม่ได้จนเดี๋ยวนี้ว่า ตอนนั้นทำไมผมถึงยิงธนูได้อย่างดีที่สุดและได้ผลทั้งสองลูก มันเป็นเรื่องปาฏิหาริย์แท้ๆ”

“คุณชายถามมันแล้วหรือยังครับว่า ทำไมมันถึงไม่ยิงด้วยตนเอง”

เชษฐาคงหัวเราะอยู่เช่นเดิม ท่าทางท่านหัวหน้าคณะไม่ได้เฉลียวใจคิดอะไรทั้งสิ้น ตอบว่า

“ถามมันแล้ว มันบอกว่าข้อมือข้างซ้ายของมันเคล็ดตั้งแต่วานนี้แล้ว แต่มันไม่กล้าบอกให้คุณทราบ ผมเองก็ไม่รู้จนกระทั่งมันบอกภายหลังจากที่ผมถามนี่แหละ ก็ดีไปอย่างที่มัน

ไม่ฝืนยิงทั้งๆที่ข้อมือเคล็ด เพราะอาจจะทำให้พลาดได้ โชคดีมากที่ผมอยู่กับมันด้วยในขณะนั้น”

แงซายน่ะรึ ข้อมือเคล็ด? คนที่เท่าทันอยู่แล้วในทุกด้านหัวเราะหึๆอยู่ในใจ ก็ยังดีอยู่หรอก ที่กับเขามันไม่ได้กล่าวความเท็จอำพราง หากแต่บอกตามตรงว่ามีเจตนาที่จะให้เชษฐายิงธนูสังหารไอ้ยักษ์ด้วยมือเอง และมันก็ฉลาดล้ำที่จะหาเรื่องกล่าวแก้ตัวกับเชษฐาไปอีกอย่างหนึ่ง เพื่อให้เกิดความดีงามในด้านความรู้สึกของท่านหัวหน้าคณะขึ้น และกีดกันตัวเองให้ออกไปพ้นข้อกังขาแคลงใจของเชษฐา

ลึกลงไปกว่านั้น คนอย่างแงซายอาจเห็นแล้วว่า เป็นง่ายดายเกินไป ในการที่จะปล่อยธนูระเบิดไปสังหารเจ้าสัตว์ตาบอดตนนั้น แล้วก็เลยโยนภาระไปให้นายจ้างเสีย

ทำไม รพินทร์ ไพรวัลย์จะไม่รู้เท่าทัน!

ทั้งสองชวนกันย้อนกลับมาที่คณะทั้งหมดซึ่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่มาเรีย คนที่เคราะห์ร้ายและเจ็บมากกว่าเพื่อน บัดนี้นอนเหยียดยาวอยู่กับพื้นผ้าปู มีย่ามหลังหลายใบหนุนศีรษะสูง ตาสีดอกผักตบทั้งค่เปิดขึ้นแล้ว เต็มไปด้วยแววอิดโรยอ่อนเพลียและเหม่อลอย เสื้อที่ขาดจนไม่สามารถจะสวมได้อีกต่อไป ถูกเปลี่ยนใหม่เรียบร้อยแล้วโดยเสื้อของหมอดาริน ซึ่งมีสำรองอยู่หลายชุด ศีรษะถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผลหนา พอมองเห็นหน้าพรานใหญ่ ก็พยายามจะยิ้มให้ ตลอดทั้งใบหน้างามมีรอยแตกและฟกช้ำดำเขียวไปหมด เพราะถูกกระแทกกับหิน

“ฉันตายยากเหมือนกันนะ ไพรวัลย์”

จอมพรานยิ้มตอบ

“ไม่มีใครอยากให้คุณตายหรอก และผมก็เกือบตายเพราะการที่พยายามช่วยไม่ให้คุณตาย”

“ฉันรู้แล้ว หลายคนเล่าให้ฉันฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยละเอียด ภายหลังจากที่ฉันสลบไป คุณไม่เป็นอะไรมากไม่ใช่หรือ?”

“หมอดูดวงชะตาของผมไว้นานแล้ว บอกว่าถ้าจะตายก็ตายบนเสื่อ มีหลังคาบัง ตายเพราะเป็นไข้ตาย ไม่ใช่เพราะถูกไทวเหตุหรือการปองร้าย ไม่ว่าจากคนหรือสัตว์”

ทุกคนหัวเราะ เพราะนาน ๆ จะเห็นอารมณ์ขันจากกรพินทร์เสียทีหนึ่ง แม้แต่คนเจ็บเอง หล่อนหัวเราะจนรอยบวมเบ่งที่แก้มและริมฝีปากตึงจนต้องยกมือกุม และร้องครางไปพลาง

“หมอดารินให้ฉันพักในครึ่งวันของวันนี้ กับอีกคืนหนึ่งพรุ่งนี้เขาบังคับให้ฉันเดินต่อแล้ว”

“แล้วยังไง? ไหวไหม?”

“ถึงไม่ไหว ก็ต้องไหวอยู่ดีนั่นแหละ”

แหม่มสาวตอบอย่างไม่หวั่นระย่อตามนิสัยทรหดขาดใจ

“แต่ฉันไม่ชอบเลย เขาเล่นโด๊ปฉันด้วยมอร์ฟีน ฉันติดอะไรง่าย ๆ เสียด้วยนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก ติดมอร์ฟีน ก็ยังดีกว่าติดเพนนิส...อ้า ซิลลิน!”

ไชยยันต์พูดหน้าตาเฉย แกล้งลากเสียงยาวที่คำท้ายโดยเติมเสียงเอสเข้าไปยังตัวที่ไม่ควรจะเติม

มาเรียอาจมีประสาทหูที่มืนชาเกินกว่าที่จะจับหางเสียงทัน แต่หมอดารินร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ตบฉาดเข้าไปเต็มเหนี่ยวที่หัวไหล่ของอดีตนายทหารปืนใหญ่ผู้คะนองปากจนศีรษะแทบตำ ตวาดแหลมออกมาเป็นภาษาไทยว่า

“บ้า! หยาบคายใหญ่แล้ว ไชยยันต์!”

เชษฐาพยายามวางหน้าเคร่งขรึม จุ๊ปากห้ามเบา ๆ ส่วนรพินทร์กับแงซายหันหน้าเบือนออกไปทางอื่น แทบจะปล่อยก้ากออกมางอหาย มาเรียหน้าตื่น ถามว่า

“อะไร เกิดอะไรขึ้นหรือ น้อย”

ดารินค้อนไชยยันต์จนตาคว่ำ หน้าแดงก่ำ แล้วหันมาฝืนยิ้มให้คนเจ็บ

“เปล่าหรอก เมย์ อย่าสนใจอะไรเลย นอนพักเสียเถอะ ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยลงด้วยดีแล้ว วันนี้ฉันขอสั่งการเองโดยเหตุผลทางการแพทย์ว่า เราทั้งหมดควรจะตั้งแค้มป์อยู่ที่นี่แหละ พรุ่งนี้จะเอายังไงก็ค่อยว่ากันต่อ”

“ขอให้ฉันลุกขึ้นหน่อยได้ไหม ฉันรู้สึกดีขึ้นมากแล้ว ฉันอยากจะไปดูที่ซากไอ้ยักษ์นั้น กับซากแทรคโคดอน”

“อย่าเพิ่งดีกว่า หน้าที่ของเธอตอนนี้ก็คือนอนพักนิ่ง ๆ ให้มากที่สด อย่าขัดคำสั่ง”

มาเรีย ฮอฟมันถอนใจยาว ปิดเปลือกตาลงโดยดี

ไชยยันต์บ่นอะไรพำอยู่ในลำคอ ไม่เข้าหน้าดารินอีก เดินเลี่ยงไปคุยกับตาบุญคำและกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์

เสีย เชษฐาหารือกับพรานใหญ่เรื่องแผนคืบหน้า และต่างก็เห็นด้วยกับเหตุผลของหมอดารินว่า สำหรับเวลาที่ยังเหลืออยู่อีกประมาณครึ่งวันก่อนตะวันตกดินนี้ ไม่สมควรจะเคลื่อนย้ายไปไหนเลยทั้งสิ้น นอกจากวางแค้มป์ลงตรงบริเวณใกล้ปากทางช่องเขาพาดนี่ก่อน เพื่อให้มาเรียได้พักฟื้น

ทุกคนเริ่มแจ่มใสเต็มไปด้วยขวัญและกำลังใจอันเต็มเปี่ยมอีกครั้ง ภายหลังจากพิชิตอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ลงได้สัมฤทธิผล และคณะพรรคทุกคนยังพร้อมหน้ากันอยู่ครบทีม โดยไม่มีใครได้รับอันตรายจนถึงชีวิต พวกพรานพื้นเมืองเริ่มพูดจาตลกคะนองและหยอกล้อกันได้อีกครั้ง ร่าเริงสนุกสนาน ระหว่างช่วยกันจัดที่นอน

ภายหลังจากจัดที่ทางเตรียมพร้อมสำหรับแรมคืนเสร็จเรียบร้อย รพินทร์ก็ชวนเชษฐาและแงซายออกเดินผ่านช่องเขาเพื่อสำรวจล่วงหน้าไปยังอีกฟากหนึ่ง เพราะเห็นว่าเวลายังเหลืออยู่อีกหลายชั่วโมงก่อนค่ำ

ตะวันบ่ายสาดแสงอร่ามสุกใสไปทั่วภูมิภาค ทัศนวิสัยกระจ่างปลอดโปร่งยิ่งทำให้มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างทั้งใกล้และไกลได้อย่างชัดเจน ทั้งสานคนเดินได้ทางอันเริ่มจะลาดชันขึ้นไปสู่ช่องเขาเสมือนหนึ่งใครมาตัดไว้เป็นถนน ผ่านกำแพงภูผาอันกั้นเป็นทิวทะยานเยี่ยมเนมไว้รอบด้านนั้น เพื่อทอดไปสู่ยังแผ่นดินอีกฟากหนึ่ง

ตรงพื้นที่ต่ำ ริมทางที่จะขึ้นสู่ช่องเขานั้น ซากของแทรค-โคดอนหรือเป็ดไดโนเสาร์ทั้งสองตัวกองเรี่ยรายอยู่ทั่วบริเวณ ลักษณะอันถูกฉีกเนื้อย่อยยับขยอกกินจากเจ้าสัตว์ที่มีอิทธิพลเหนือกว่า แลไม่ผิดอะไรกับซากของสเตโกซอรัสที่ต่างเคยพบเห็นกันมาก่อนแล้ว มันถูกจู่โจมเข้าขย้ำขบอย่างดุร้ายกระหายเลือดโดยหนีไม่ทันทั้งสองตัวและตายลงอย่างรวดเร็วปราศจาก

การต่อสู้โต้ตอบใดๆ ทั้งสิ้น ราวกับหนูที่ถูกแมวตะครุบ จากนั้นก็ถูกฉีกเนื้อกินชนิดสดๆ ร้อนๆ ด้วยความตะกละตะกลามหิวไซและละโมบมูมมาม เห็นได้ชัดจากร่องรอยที่ปรากฏอยู่

"มันกินตัวหนึ่ง ยังไม่ทันจะหมด ก็หันไปกินอีกตัวหนึ่ง"

พรานใหญ่ ชี้ให้นายจ้างของเขาดูซากอันน่าสยดสยองบนจอนาถนั้น ระหว่างที่ไต่ขึ้นมาบนขอบหินสูงก่อนจะบรรจบกับทางเดินใหญ่

"สันดานของมัน จากรอยที่เห็นนี่ ส่อชัดถึงนิสัยอันชั่วร้ายกาจ ไม่ได้ฆ่าเพื่อที่จะหวังเป็นอาหารอย่างเดียว แต่มันจะฆ่าหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่มันพบเห็น ไม่มีความจำเป็นอะไรเลยที่มันจะต้องขย้ำแทรคโคดอนเสียทั้งสองตัว ในเมื่อเพียงตัวเดียวมันก็อิ่มพอแล้ว นี่มันกัดเสียทั้งสองตัว แล้วก็กินทิ้งขว้าง สันดานคล้ายๆ หมาป่า นี่ก็ดีที่มีอยู่เพียงสองตัวเท่านั้น ที่เดินเซ่อซ่าเข้ามา ถ้ามากกว่านี้มันก็คงจะฆ่าโดยกัดตายหมดไม่ยอมให้เหลือ"

แล้วจอมพรานก็ชี้อธิบายประกอบข้อสันนิษฐานให้เชษฐาทราบว่า เหตุการณ์เมื่อคืนที่ผ่านมานั้น ควรจะเกิดขึ้นในลักษณะไหน ไทรันโนซอรัสหลบซ่อนซุ่มตัวอยู่ที่ใด และแทรคโคดอนเคราะห์ร้ายทั้งสองตัวเดินผ่านเข้ามาทางด้านไหนโดยไม่ทันรู้ตัวพอแกระทั่งได้ระยะที่มัจจุราชจู่โจมเข้าถึง

ขนาดของไดโนเสาร์ประเภทกินพืช และมีถิ่นอยู่ใกล้หนองน้ำคู่นั้น พอๆ กับช้างที่ใหญ่เต็มที่ แต่ก็เทียบกันไม่ได้เลยกับเจ้าวพิภพไทรันซึ่งใหญ่กว่าหลายเท่าตัว โครงร่างลักษณะของร่างกายธรรมชาติก็ไม่ได้สร้างสรรค์ให้มันมีเขี้ยวเล็บสำหรับ

ที่จะต่อสู้อย่างใดได้เลย นอกจากเป็นสัตว์ประเภทที่ตกเป็นเหยื่อฝ่ายเดียว สำหรับสัตว์ที่มีอำนาจมากกว่า

เมื่อมาพิจารณาใกล้ๆ เห็นชัดเช่นนี้ เชษฐาจึงเห็นด้วยกับมาเรีย ผู้เชี่ยวชาญทางโบราณชีวศาสตร์ที่ห้ามคณะทั้งหมดไว้ไม่ให้ยิงมัน แหม่มสาวคงจะศึกษาเรียนรู้มาอย่างดีแล้วว่า เจ้าสัตว์โบราณประเภทนี้ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใครทั้งสิ้น แต่ถึงอย่างไร ขนาดและรูปร่างของมัน เท่าที่มนุษย์โผล่ออกมาเห็น ก็ทำเอาตกใจขวัญหนีดีฝ่อไปเหมือนกัน

“เสียดายที่เมย์บาดเจ็บและต้องนอนพัก ไม่ได้มาเห็นใกล้ๆ กับเราด้วย มิฉะนั้นเขาคงจะอธิบายอะไรให้เราทราบดีขึ้นอีก เกี่ยวกับสัตว์ประหลาดยุคดึกดำบรรพ์ประเภทนี้ หน้าตารูปร่างมันเหมือนเป็ดจริงๆ นั่นแหละ ผิดกันแค่ไม่มีขน แต่ดันมีหางเหมือนพวกเหี้ย แล้วก็มีตีนอีกคู่หนึ่งอยู่ข้างหน้า ก็น่าขอบใจมัน ที่มันเป็นหน่วยลาดตระเวนล่วงหน้าเข้ามาชิมลางก่อนเรา”

“เราควรจะนึกถึงบุญคุณของแร้งไก่งวงตัวนั้นให้มากที่สุด” รพินทร์บอก พร้อมกับบุ้ยปากขึ้นไปบนท้องฟ้าด้านที่เห็นพญาแร้งบินร่อนอยู่

“ถ้าไม่ได้มันคอยบินเป็นเงาตามตัวไอ้ยักษ์อยู่ เราก็คงยังไม่รู้ตัวล่วงหน้าเนิ่นๆ ว่า ศัตรูของเราดักซุ่มอยู่ที่ไหน มันทำหน้าที่เป็นสัญญาณเตือนภัยให้แก่เราอย่างดีที่สุด”

เชษฐามองตาม แล้วยิ้ม

“ตั้งแต่วันแรกที่มันบินตามเราแล้ว น้อยกับไชยยันต์รำคาญลูกนัยน์ตา จะยิงมันให้ได้ ดีแต่เมย์ห้ามไว้ ถ้ายิงแร้งตัวนั้นเสีย เราก็คงหมดเครื่องสังเกต และอาจเสียเปรียบมันมาก

กว่านี้ หวังว่าต่อไปนี้มันคงจะเลิกบินป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ทิศทางเราเสียที”

ท่ามกลางแสงแดดแผดกล้าและลมที่พัดแรงอยู่เป็นระยะสม่ำเสมอ ทั้งสามคนเดินผ่านเข้าไปในระหว่างช่องเขา อันเป็นซอกอยู่ในระหว่างแนวขนาบสูงชันของภูเขาตัด ซึ่งเป็นช่องทางกว้างประมาณ 50 เมตร ตรงกลางเป็นเส้นทางราบโล่งอุดมไปด้วยกรวด ส่วนริมสองฝั่งเกะกะไปด้วยหมู่หินงอกงามตาช่องรอยอาศัยเป็นเส้นทางด่านของสัตว์ต่าง ๆ แลเห็นชัด

ช่องทางซึ่งมองจากระยะห่างเห็นว่าเล็กแคบนิดเดียวเท่านั้น ครั้นเมื่อกำลังเข้ามาเดินอยู่จริง ก็ปรากฏว่ามันไม่ใช่ช่องเล็ก ๆ อย่างที่ภาพลวงตาไว้เลย ช้างทั้งโขลงสามารถผ่านเข้าไปเป็นขบวนได้ โดยไม่จำเป็นต้องจำกัดเรียงจำนวนหรือว่าเบียดเสียดเยียดยัดกันเกือบจะเรียกไว้ว่า เป็นถนนมาตรฐานขนาดใหญ่ตัดผ่านเทือกเขาเชื่อมโยงแผ่นดินสองฝั่ง และมีระยะทางยาวร่วม 2 กม. เป็นอย่างต่ำ

กว่าจะพ้นออกไปสู่ที่ราบฟากตรงข้าม ซึ่งบัดนี้แลเห็นแต่ท้องฟ้าสีเขียวคราม และทิวเขาที่ห่างลิบลับออกไปไกลโพ้นเบื้องหน้า โดยยังไม่สามารถจะสังเกตเห็นภูมิประเทศอื่นใดได้แน่ชัดนัก เพราะการเดินอยู่บนช่องทางนี้ ก็คือการขึ้นมาอยู่ในระดับส่วนหนึ่งของฐานภูเขา ซึ่งสูงกว่าพื้นที่ราบต่ำลงไปของฝั่งตรงข้าม แนวจักษุจึงยังไม่สามารถจะมองลงต่ำเห็นได้ เพราะพื้นที่บังไว้

“โอ้โฮ! ดูครั้งแรกว่าช่องทางแคบๆ สั้นๆ แท้ๆ มันไกลลิบเลย กว่าจะผ่านเส้นทางนี่ไปถึงด้านโน้นได้”

เชษฐาคร่างออกมา เมื่อขึ้นมาเดินอยู่บนเส้นทางและเห็นภูมิประเทศได้ถนัดขึ้น

“ภาพมันลวงตาครับ”

รพินทร์ตอบด้วยเสียงเรียบปกติ สังเกตภูผาสองฟากทางไปทุกระยะด้วยสัญชาตญาณพรานและนักเดินไพรชั้นเยี่ยมของเขา

“โปรดอย่าลืมว่าช่องทางนี้ เป็นช่องทางที่ตัดผ่านเทือกเขาที่สูงยันเมฆ แม้ธรรมชาติจะเลือกตัดช่องไว้ในส่วนแคบที่สุดของเทือกเขาก็ตาม ความกว้างใหญ่ของเขาทั้งเทือกก็ย่อมจะทำให้เส้นทางยาวออกไปเป็นธรรมดา ผมกะดูแล้ว ถ้าปราศจากเส้นทางนี้ โดยเราใช้วิธีข้าม ภายในหนึ่งอาทิตย์ยังไม่ทราบว่าจะข้ามพ้นหรือเปล่า”

แล้วจอมพรานก็หันมามองหน้านายจ้างของเขา

“ระยะทางห่างไม่ใช่เล่นนะครับ ก่อนจะพ้นช่องเขานี่หรือว่าเราจะกลับไปพักเสียก่อน พรุ่งนี้ค่อยเดินผ่านไปพร้อมๆ กับพวกเราทุกคน เพราะถึงอย่างไรพรุ่งนี้เราก็ต้องผ่านทางนี้อยู่แล้ว”

“ว่าแต่คุณเถอะ เป็นการขืนเกินไปไหม เห็นบักโกรกอยู่เหมือนกัน เดินเหินก็ยังไม่ถนัดนัก”

“สำหรับผมไม่ต้องห่วงหรอกครับ ผมชินเสียแล้ว ถ้าไม่ถึงกับลุกไม่ขึ้นละก็ เรื่องเดินเป็นเรื่องเล็กสำหรับผม เกรงแต่ว่าจะทำให้คุณชายเหนื่อยเปล่าในการที่ผมชวนมานี่”

เชษฐาดูนาฬิกาข้อมือ เปรียบเทียบกับองศาของตะวัน

“เวลาเรายังเหลืออีกหลายชั่วโมงก่อนค่ำ และไม่มีอะไรต้องรีบร้อนในตอนนี้ ถึงจะกลับไปนั่งพักตรงแค้มป์ของเรา ก็คงไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่านั่งคุยฆ่าเวลาเราไปเรื่อย ๆ ก็แล้วกัน อย่างน้อยที่สุด ไปให้ถึงสุดปลายเส้นทางนี่ก็ยังดี ถ้าทะเลสาบมรณะไม่ห่างไกลออกไปมากนัก เราจะไปกันให้ถึงที่นั่นเลย แต่ถ้าเห็นว่าไม่สะดวก จะทำให้เสียเวลามาก เราก็จะหยุดกันเพียงแค่สุดปลายทางของช่องเขาขาดนี่ แล้วก็กลับ”

“ตกลงครับ”

โดยการเดินกันไปเรื่อย ๆ ไม่มีอะไรจะต้องเร่งร้อน ทั้งสามคนก็บรรลุถึงสุดปลายทางช่องเขาขาดนั้นภายในเวลาไม่เกินเกินไปนัก และเมื่อมาพักดื่มน้ำกันอยู่ยังปากทางอีกด้านหนึ่ง ก็แลเห็นภูมิประเทศเบื้องต่ำลงไปได้ถนัดชัดเจนขึ้น

มันเป็นทุ่งหญ้า สลับไปกับละเมาะไม้เตี้ย ๆ ดารดาษอยู่ทั่วไป ซึ่งแตกต่างกันไป เป็นตรงข้ามกับภูมิประเทศป่าหินล้วนที่ผ่านกันมาแล้วร่วมอาทิตย์เต็ม ๆ สัญลักษณ์แห่งชีวิต แลเห็นได้อยู่ทั่วไปตามลักษณะแห่งความอุดมสมบูรณ์ชุมชื่นนั้น แต่ต้นไม้และพืชพันธ์ที่เห็นก็คงมีลักษณะแปลกชวนพิศวงอย่างไม่เคยพบมาก่อนอยู่นั่นเอง ไม่ว่าจะเป็นปาล์มสน หรือแม้ประเภทพวกเครือเถา ปราศจากต้นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ประเภทที่เห็นในดงดิบทางป่าล่าง ราวกับว่ามันจะเป็นป่าในจินตนาการ บนผืนผ้าใบของจิตรกรผู้มีความฝันอันสวยสดงดงามระคนไปกับความลึกลับ

ทิวเขาเขียวรางๆ จรดขอบฟ้าประหนึ่งเขตชั้นจักรวาลอยู่ทางด้านเหนือ เหมือนระบายไว้ด้วยเส้นพู่กันบางๆ ส่วนทางด้านตะวันออกและทิศตรงข้าม แลลิบลิ่วออกไปสุดสายตาไกลแสนไกล จนในที่สุดกลายเป็นความมัวมนอย่างว่างเปล่าสุดทำนายว่าไปสิ้นสดลงที่ใด

สามคนยืนพิจารณาเงียบๆ กันไปชั่วขณะหนึ่งด้วยความตื่นตาแปลกใจ ต่อมารพินทร์ก็คลี่แผนที่ออกดู ในระหว่างที่เชษฐาใช้กล้องส่องทางไกลกราดสำรวจอย่างระวังถี่ถ้วนไปรอบด้าน

“มีที่ลุ่มต่ำอยู่ทางด้านซ้ายนี่นะ ผู้กอง เชื่อว่าคงจะไม่ผิดเป้าหมายหรอก ทะเลสาบมรณะที่ระบุในแผนที่ของมังมหานรธาต้องทางด้านนั้นแน่”

ท่านหัวหน้าคณะชี้มือประกอบคำพูด สีหน้าแช่มชื่นแจ่มใสเห็นได้ชัด

“ที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าในขณะนี้ ก็คงเป็นเพราะละเมาะไม้ที่เป็นทิวทึบนั่นบังไว้ วัดจากที่นี่ไป มันห่างไม่ใช่เล่นทีเดียว กว่าจะไปถึงละเมาะนั่น ผมกะว่าเห็นจะไม่หนี 5-6 กิโลเมตร โดยตัดท่งหญ้าไป”

จอมพรานเงยหน้าขึ้นจากแผนที่ แลตามด้วยตาเปล่าแล้วใช้เข็มทิศเล็กๆ ประจำตัว เทียบกับทิศทางแท้จริงโดยยึดตะวันเป็นหลักในขณะนี้

“ใช่แล้วครับ คงไม่ผิดไปหรอก สังเกตภูมิประเทศทางด้านนี้เป็นเขตชุ่มชื้นมากที่สุด แล้วก็ตรงกับทิศที่แผนที่ระบุด้วย”

แล้วเขาก็หันมาทางแงซาย ผู้ตลอดเวลาเงียบสงบ

“ไหนแกบอกว่า พอพ้นปากทางช่องเขาขาดนี่แล้ว จะแลเห็นทะเลสาบมรณะไม่ห่างออกไปนักยังไงล่ะแงซาย”

“ก็ไม่ห่าง พ้นจากละเมาะที่บังอยู่นั่นเข้าไป ก็จะถึงบริเวณขอบบึงใหญ่แล้ว เดินไม่เกิน 2 ชั่วโมงก็ถึง”

เชษฐาหัวเราะออกมาเบาๆ

“ไอ้แกนี่ บางขณะก็ยวนหน้าเซ่อเหมือนไอ้ส่างปาเหมือนกันนะ ไม่บอกนี่ ว่าเดินแค่ไก่ขันก็ถึง ทะเลสาบมรณะห่างเกินไปกว่าที่เราจะเดินไปดูได้ในขณะนี้ ม่ายงั้นกว่าจะกลับถึงที่พักก็ค่ำแน่ เอาว่าหยุดกันแค่นี้ก็แล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยไปพร้อมๆ กันทั้งหมด ฉันก็ชักจะขี้เกียจเดินเสียแล้ว ถ้ารู้ว่าเดินไปแล้ว ก็ต้องเดินย้อนกลับอีก”

“เสียดายที่เมย์เจ็บเสียในวันนี้ ม่ายงั้น เราคงจะเคลื่อนหน้ากันได้อีก พอมีเวลาเหลือพอ”

รพินทร์อดไม่ได้ที่จะบ่นออกมาเบาๆ

“แต่ผมถือว่าเราไม่ขาดทุนแล้วสำหรับวันนี้ ในกรณีที่ล้มไอ้ยักษ์ลงได้สำเร็จ จะได้หมดอุปสรรคข้อใหญ่ไปเสียที เป็นอันว่าถ้าเราเข้าถึงทะเลสาบมรณะเมื่อไหร่ ก็เข้าสู่จุดหมายแน่นอนไม่ผิดลายแทงแล้วใช่ไหม?”

“ครับ เราจะเริ่มจับเส้นทางตามลายแทง โดยใช้ทะเลสาบมรณะเป็นจุดเริ่มต้นได้ทันที ต่อไปนี้จะไม่มีการเดินกันอย่างเสี่ยงสุ่มอีกแล้ว เพียงแต่มุ่งเข้าหาที่หมายไปเป็นลำดับเท่านั้น ความหวังมองเห็นอยู่แค่นี้เอง คืนนี้ผมจะอธิบายให้ทราบอีกทีหนึ่งว่า จากจุดทะเลสาบมรณะ เราจะเริ่มไต่ขึ้นเส้นทางด้าน

ไหนเป็นลำดับต่อไป ง่า...คุณชายกับแงซายพักอยู่บนนี้ก่อนได้ไหมครับ?”

“ทำไม?”

“ผมจะลองไต่ทางนี่ ลงไปเดินตรวจดูอะไรตามบริเวณชายทุ่งข้างล่างใกล้ๆ นี่ รับรองว่าจะไม่ไปให้ไกลพ้นสายตาคุณชายนั่งอยู่บนนี้จะมองเห็นผมทุกระยะ”

เชษฐาพยักหน้าอนุญาตง่ายๆ พรานใหญ่กำชับสั่งแงซายให้นั่งคอยเป็นเพื่อนนายใหญ่ แล้วตนเองก็ตัดทางอันสูงชันของซอกเขาไต่ลงไปยังทุ่งหญ้าเบื้องล่าง

ร่างของเขาแลเห็นเดินดุ่มๆไปตามลอนสูงๆต่ำๆของทุ่งหญ้านั้นในรัศมีสายตาของเชษฐาโดยไม่มีอะไรบัง และเขาก็ปฏิบัติตามสัญญา คือไม่เดินห่างออกไปมากนัก ต่างมองเห็นกันได้ทุกระยะ ไม่ว่าจะเคลื่อนไปทางทิศใดระหว่างฝ่ายหนึ่งที่คอยเฝ้าจับตาอยู่บนที่สูง และอีกฝ่ายที่เดินอยู่ยังระดับต่ำและพื้นโล่งเบื้องล่าง

เชษฐาใช้กล้องตรวจดอย่ตลอดเวลา ท่านหัวหน้าคณะเห็นพรานใหญ่เดินมองตรวจดูตามพื้นตลอดจนยอดหญ้า ยอดไม้เตี้ยๆ ระหว่างที่เคลื่อนไหวไปทางด้านต่างๆ

“ผู้กองดูอะไรหรือ แงซาย?”

“รอยสัตว์ ผมเข้าใจเช่นนั้น ยิ่งกว่านั้น ลักษณะของพืชต้นไม้ และพื้นดิน จะช่วยให้พรานใหญ่อย่างเขาประมาณการ

ต่อสภาพของภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมได้ ผู้กองรพินทร์เป็นคนที่รอบคอบเสมอ”

“ฉันรู้ ว่าแกทันเขาทุกฝีก้าวย่างทีเดียว เพียงแต่ฉันถามแกเท่านั้น ฉันก็รู้ได้ในทันทีว่า เขากำลังคิดหรือทำอะไรอยู่ ยังกับว่าแกจะเป็นตัวเขาเสียเองงั้นแหละ”

“ก็ถ้าอยากจะรู้ว่าแงซายคิดหรือทำอะไรอยู่ ก็จงถามผู้กองรพินทร์ดูเถิดครับนายใหญ่ เราหลบซ่อนหรือเงื่อนงำอะไรกันไว้ไม่ได้หรอก เขาเป็นตำรวจป่ามาแล้ว ผมก็เคยเป็นทหารป่า เขาเป็นพราน ผมก็เป็นพราน”

“แต่เขามีความสุจริตใจจริงและซื่อตรง แกล่ะ...มีบ้างไหม?”

“เวลาเท่านั้น ที่จะเป็นเครื่องพิสูจน์”

“ระหว่างแกกับฉัน เราไม่ค่อยจะมีเวลาได้คุยกันนักหรอก แงซาย แต่ถึงเช่นนั้น ฉันก็คิดว่าฉันรู้จักแกได้ดีพอสมควร จากสิ่งต่างๆ ในบุคลิกภาพของแกเท่าที่ฉันเห็น ฉันอาจไม่เท่าทันแกอย่างพรานใหญ่ก็จริง แต่ก็คงไม่โง่จนถึงขั้นที่จะมองข้ามสิ่งอันซ่อนเร้นอยู่ในตัวแก ฉันบอกตามตรงว่าฉันชอบแก นับตั้งแต่วินาทีแรกที่แกเข้ามาขอสมัครร่วมทางมาด้วยแล้ว ผู้กองเขาอ่านใจฉันออก เขาถึงได้ยอมรับสมัครให้แกร่วมทางมาด้วยเพื่อเอาใจฉันนั่นเอง”

แงซายก้มศีรษะลง

“ผมเข้าใจดี นายใหญ่ และสำนึกเป็นบุญคุณอยู่จนวินาทีสุดท้ายแห่งชีวิต ถ้ามิใช่เพราะนายใหญ่ต้องการผมแล้ว ผู้กองย่อมจะไม่ยอมให้ผมมาด้วยเป็นอันขาด แต่ไหนแต่ไรมา เขาไม่

ค่อยจะชอบหน้าผมนัก คิดระแวงอยู่ตลอดเวลาว่าผมจะเป็นอันตรายต่อเขา”

“มีเหตุผลอะไรนักหนาหรือ ที่เขาจะต้องคิดเช่นนั้น เอาละ! ฉันขอถามในด้านความรู้สึกของแก”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงถอนใจเบา ๆ แต่ดวงตาทั้งคู่แจ่มใส ปราศจากรอยหวั่นกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น

“อย่างที่นายใหญ่ทราบมาแล้ว อดีตครั้งหนึ่ง ระหว่างผมและเขา เราเคยเป็นฝ่ายตรงข้าม เราเคยรบกันโดยหน้าที่ และเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้เพราะยุทธวิธี เขาคงนึกเจ็บใจตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่า ถ้าเขาฆ่าผมเสียแต่ต้นมือ ผมก็คงไม่มีโอกาสนำกองทหารมาปล้นค่ายของเขาได้สำเร็จ”

“แต่แกก็ปล่อยให้เขามีชีวิตรอดตายในการโจมตีครั้งนั้นไปได้ไม่ใช่หรือ ทั้ง ๆ ที่ถ้าแกจะสังหารเขาเสียก็ได้”

“นั่นคือความจริงที่ผมรู้อยู่แต่ในใจของตนเอง เป็นความจริงซึ่งเขาไม่สามารถมองเห็นได้ และเมื่อผมพูดออกไปย่อมจะกลายเป็นการเอ่ยอ้าง เพื่อหักลบบุญคุณของเขาที่ได้เคยไว้ชีวิตของผมไว้เก่าก่อน ฉากเป็นความมืด ภูมิประเทศเป็นป่าเขาดงทึบ เขาวิ่งซมซานหนีศัตรูที่ล้อมฆ่าเข้ามาทุกทิศ และผ่านแนวปืนกลกระบอกหนึ่ง เขามองไม่เห็นว่ามีปืนกลคอยดักเขาอยู่แล้วและก็ไม่มีโอกาสจะรู้ด้วยว่า ใครคุมอยู่หลังปืนกระบอกนั้น อะไรเป็นสาเหตุให้ปืนกระบอกนั้นนิ่งสงบอยู่โดยไม่โปรยกระสุนไปที่เขา ปล่อยจนกระทั่งเขาแล่นลับลำห้วยปลอดภัยไปได้”

“แกช่วยเขาไว้ทำไม อย่าเรียกว่าช่วยเลย เรียกว่าปล่อยชีวิตให้รอดเถอะ ทำไมถึงให้เขารอดไปได้ ในเมื่อขณะนั้น เป็น

เวลารบ เหตุผลส่วนตัวไม่น่าจะอยู่เหนือเหตุผลทางหน้าที่ แก ช่วยเขาเพราะต้องการจะปลดหนี้บุญคุณงั้นหรือ?”

“หามิได้ บุญคุณของเขาที่เคยช่วยชีวิตผมไว้ก่อนมีอยู่ เช่นไร ถึงเดี๋ยวนี้และตลอดไป ก็จะไม่มีวันลบหายไป แต่ผมช่วย เขาเพราะผมรักน้ำใจของเขา เขาเป็นลูกผู้ชาย ผมก็เป็นลูกผู้ชาย เหมือนกัน ระหว่างที่ช่วยเขาไว้ ผมก็ไม่คิดอีกเลยว่าจะต้องมา พาเปะเกี่ยวข้องกับเขาอีก และไม่ได้หวังอะไรจากเขาทั้งสิ้น”

“ฉันไม่รู้เรื่องราวส่วนตัวในชีวิตของเขานัก จะเป็นไปได้ ไหมที่เขาต้องออกจากราชการ มาเป็นพรานป่าประกอบอาชีพ ส่วนตัวอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะสาเหตุมาจากราชการพิจารณาความ ผิดพร่องต่อหน้าที่ ทำให้ค่ายแตกเพราะถูกแกบุกโจมตีครั้งนั้น แล้วก็เลยทำให้เขาคุมแค้น หวาดระแวงแกอยู่ทุกวันนี้”

“ผมไม่ทราบในข้อนี้ ผมไม่ได้ข่าวคราวเขาอยู่หลายปี หลัง จากคืนที่เขารอดตายจากการโจมตีของผมในคืนนั้นแล้ว มาได้ ข่าวอีกทีก็ตอนที่เขามาเป็นพรานแล้ว และผมเองขณะนั้น ก็หนี ออกจากกองโจรกะเหรี่ยง เร่ร่อนพเนจรไปตามป่าดงทุกแห่ง ไหยปราศจากจุดหมายปลายทางที่แน่นอน เราไม่เคยพบหน้ากัน มีเลย จนกระทั่งผมได้ข่าวว่าเขาจะมุ่งหน้าไปยังเทือกพระศิวะ ผมจึงเดินทางไปพบเขาที่หนองน้ำแห้ง ดังที่นายใหญ่ได้เห็นผม เป็นวันแรกนั่น”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ หวนนึกไปถึงภาพในอดีตที่เห็นแงซาย เป็นครั้งแรก แล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ

“แกกล้ามากนะ ที่บังอาจโผล่ไปพบเขาอีก พร้อมทั้งขอ สมัครในครั้งนั้น แกไม่กลัวเลยหรือว่า ในฐานะศัตรูหรือคู่แค้น

เก่า เขาอาจทำอันตรายต่อแกได้ หรืออย่างน้อยที่สุดก็จับแกส่งตำรวจ”

แงซายยิ้มน้อย ๆ สั่นศีรษะแช่มช้า

“ผมเชื่อแน่ว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น ผมรู้จักผู้กองรพินทร์ รู้จิตใจของเขา ขณะนี้เขาไม่ได้เป็นนายตำรวจตระเวนชายแดนไทยอีกแล้ว เท่า ๆ กับที่ผมก็ไม่ได้เป็นทหารกองโจรกะเหรี่ยงอีกต่อไป เขาเป็นพรานป่า ผมเข้าไปหาเขาจนถึงถิ่น โดยถือความสุจริตใจจริงเป็นที่ตั้ง ในด้านส่วนตัว เราก็ไม่เคยเป็นศัตรูกันมาก่อน นอกจากงานในหน้าที่บังคับ ถ้าเขาเป็นลูกผู้ชายจริง เขาจะไม่ทำอะไรผมเลย อย่างที่เขาได้ปฏิบัตินั้นถูกต้องแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเขายังกริ่งเกรงหวาดระแวง และคอยจับไหวจับพริบผมอยู่ทุกฝีก้าวย่าง จึงเป็นเรื่องที่ผมไม่ได้ถือขุ่นเคืองเขาเลย โชคเข้าข้างผมเพราะมีคณะเจ้านายเป็นคนกลางร่วมอยู่ด้วย ผมจึงได้มีโอกาสร่วมเดินทางมาในครั้งนี้”

“แต่แกก็ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า แกเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในคณะเดินทางของเรา และแกก็เคยช่วยฉันไว้แม้แต่การถ่ายเลือดให้ คราวที่ฉันเคราะห์ร้ายขีดสุดครั้งนั้น ถึงรพินทร์เองเดี๋ยวนี้ฉันก็ไม่คิดว่าเขาจะระแวง หรือนึกถึงแกในแง่ร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากความสงสัยในความลึกลับของแกเท่านั้น”

“ไม่มีอะไรที่จะลึกลับได้ในโลกนี้ ผมเรียนนายใหญ่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น”

ขาดคำของแงซาย ร่างที่ไต่ย้อนกลับขึ้นมาของพรานใหญ่รพินทร์ ก็โผล่เงาหินออกมาให้เห็นในระยะใกล้ และตรงเข้ามา

"ได้ความยังไงบ้างผู้กอง?"

เชษฐาถามยิ้ม ๆ

"'เกาะแห่งชีวิต' ที่คุณชายอนุชาตั้งชื่อไว้ และเราผ่านกันมาแล้ว ก็ยังไม่อุดมสมบูรณ์เท่าทุ่งหญ้าเหนือ 'ทะเลสาบมรณะ' พงมังมหานรธา สัตว์มากเหลือเกินครับ แถวนี้รอยเท้าย่ำเปรอะไปหมด เป็นพวกสัตว์ตีนกีบขนาดใหญ่และกินพืชแทบทั้งสิ้น และหลายรอยเท้าเป็นสัตว์ที่ผมไม่เคยรู้จักมาก่อน สงสัยว่าเป็นพวกไดโนขนาดย่อม ๆ ทั้งหลาย เสียดายที่ผมไม่มีความรู้ทางด้านวิทยามาก่อน แต่รู้สึกว่าผิวดินอันอุดมสมบูรณ์นี้ ปกคลุมพื้นข้างใต้ที่เป็นหินอยู่ไม่หนาเกินไปนัก และจากเหตุนี้เอง จึงทำให้ต้นไม้ขนาดใหญ่ ๆ ไม่สามารถจะขึ้นงอกที่นี่ได้ นอกจากไม้พันธุ์ล้มลุกที่อาศัยหยั่งรากเพียงตื้น ๆ"

"ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ผมพยายามส่องกล้องตรวจดูตามทุ่งนี่ ไม่เห็นสัตว์อะไรสักตัว ถ้าชุกชุมอย่างคุณว่า เราน่าจะเห็นฝูงของมันเดินเกะกะหากินอยู่บ้าง อีกอย่างหนึ่งก็เป็นป่าเวอร์ยิน ไม่เคยมีใครรบกวนมาก่อน มันไม่น่าจะตื่นกลัวกลิ่นของเรา ผมมุติว่ามันจะได้กลิ่นขณะที่เราเดินมา"

"ถ้าลงไปดู คุณชายจะเห็นครับ มันเหยียบย่ำกันไว้แทบทุกตารางนิ้วของแผ่นดินทั่วไป มีทั้งรอยใหม่ ๆ เมื่อขณะฝนตกและเมื่อเช้านี้เอง ผมคิดว่าที่มันหลบหายกันไปหมดก็คงเป็นเพราะตกใจเสียงระเบิดเมื่อครู่นี้เอง"

"ถ้างั้นก็เหมาะมาก จะได้หมดปัญหาเรื่องอาหาร ว่าแต่มีแววของเจ้าพวกร้าย ๆ ที่จะเป็นอันตรายต่อเราบ้างไหม?"

"ผมยังไม่แน่ใจเหมือนกัน รอยเท้าหลายชนิดบอกถึง

ความเป็นสัตว์ใหญ่ยุคดึกดำบรรพ์ของมัน แต่ก็ไม่ถึงขั้นไอ้ยักษ์ไทรันตัวนั้น พวกเก้ง กวาง และหมาป่าก็มาก เชื่อว่าสัตว์จากแหล่งนี้แหละ ที่กระจายไปหากินที่โอเอซีสที่เราผ่านมาแล้ว โดยอาศัยเดินผ่านเข้าออกจากเส้นทางช่องเขาขาดนี่”

นั่งพักสนทนาและดูภูมิประเทศกันอยู่อีกครู่ใหญ่ รพินทร์ก็ชวนนายจ้างของเขาและแงซายเดินกลับ พอเดินย้อนมาได้เพียงไม่เท่าใด ก็แลเห็นใครสองคนกำลังเดินสวนทางมา คนหนึ่งผอมเกร็ง อีกคนหนึ่งสูงใหญ่ พอใกล้จึงจำได้ว่าเป็นคะหยิ่นและจัน ทั้งสองโบกมือส่งเสียงทักทายโหวกเหวก

เมื่อต่างเดินเข้ามาบรรจบกัน สอบถามก็ได้ความจากจันว่า ภายหลังจากที่เห็นรพินทร์ เชษฐา และแงซายเงียบไปชั่วโมงเศษ ดารินกับไชยยันต์จึงใช้ให้คะหยิ่นและจันตามหลังมาดลาด-เลา ทั้งห้าจึงกลับมาด้วยกัน

แดดโรยอ่อนแสงลงเต็มทีเมื่อกลับมาถึงที่พัก มาเรีย นอนหลับ ดารินกับไชยยันต์นั่งคอยปากทางช่องเขา รอคอยการโผล่กลับมาของบุคคลเหล่านั้นอยู่ก่อนแล้ว มีอาการปลอดโปร่งสบายใจขึ้น เมื่อเห็นทั้ง 5 คน กลับเข้ามาถึงพร้อม ๆ กัน

“ดีแล้ว ที่กลับมาเสียก่อน ไปนานนักทางนี้เป็นห่วงแย่”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ่ยขึ้น ภายหลังจากเชษฐาเล่าถึงพื้นภูมิประเทศของอีกฟากหนึ่งให้ทราบ แล้วหันมาทางรพินทร์

“เห็นนานผิดปกติ ก็เลยให้คะหยิ่นกับจันตามหลังไป ทีแรกจะให้บุญคำไปแล้ว แต่มาคิดดูอีกทีเอาตาคำเป็นเพื่อนไว้ที่นี่

ผ่าเคนดีกว่า เป็นยังไง ภูมิประเทศต่อไปของเราคงจะไม่กันดารยิ่งกว่าทะเลทรายซาฮาราอย่างที่เราผ่านกันมาแล้วนะ”

“ในความรู้สึกของผมเอง เท่าที่เห็น ต่อไปนี้เราคงจะผ่านไปในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ และเดินได้สะดวกสบายพอสมควรแล้วครับ อาจมีบริเวณกันดารยากลำบากบ้าง ก็คงไม่เท่ากับที่ผ่านมาแล้วแน่นอน”

“ขอให้เป็นเช่นนั้นเถอะ พวกเราแทบจะล้มประดาตายกันทั้งหมดแล้วนะ นายพราน”

ดารินกล่าวอย่างระอาใจ

“คุณหญิงบ่นเสียราวกับผมจะเป็นผู้กำหนดเส้นทางได้ตามใจชอบ ว่าจะเดินไปอย่างสบายหรืออย่างมหาวิบาก”

พรานใหญ่พูดเรียบๆ

“จะไปรู้รึ ก็คุณเป็นคนนำทางโดยสิทธิ์ขาดนี่ บางขณะแม่งซายอาจนำ แต่ถึงอย่างไรคุณก็ต้องรับผิดชอบโดยตรง”

ดารินรวน แต่แววตาระรื่น คนถูกรวนอยากจะต่อปากต่อคำด้วย เพราะเป็นความสุขทางใจชนิดหนึ่ง แต่เห็นพี่ชายกับเพื่อนคนรวนร่วมอยู่ด้วย ก็เลยต้องทำเป็นเคร่งขรึมไม่รู้ไม่ชี้เสียแล้วก็ปลีกตัวไปนอนหลับเสียดื้อๆ ปล่อยให้คณะนายจ้างของเขาสนทนากันตามลำพัง ดารินจับตาสังเกตอยู่แล้ว พอเห็นเลี่ยงไปนอนไม่สนใจกับอะไรอีกเช่นนั้น ก็จะให้แม่งซายไปปลุกแต่เชษฐาปรามไว้

“ปล่อยให้เขานอนตามสบายเถอะน้อย ตอนนี้ก็ไม่มีอะไรแล้ว บางทีตอนกลางคืนเขาอาจต้องคอยตื่นระวังให้เราก็ได้แล้วอีกอย่างหนึ่ง วันนี้เขาก็สะบักสะบอมมากเหมือนกัน”

พอคิดถึงเหตุผลที่พี่ชายพูด คุณหมอคนสวยขี้หาเรื่อง ก็เลยเห็นจริงด้วย ระงับอารมณ์ที่คิดจะหาเรื่องแหย่ลงเสีย ถูกแล้ว เขาคนนั้นทำงานหนักเหนือกว่าทุกคน และมีเวลาพักผ่อนน้อยที่สุดในบรรดาคณะพรรคทั้งหมด เพราะทุกชีวิตทุกสถานการณ์ล้วนตกอยู่ในความดูแลรับผิดชอบเพียงคนเดียว แต่งั้นยังไม่วายบ่น

“อยู่อยู่ก็หนีไปนอนเสียเฉยๆ งั้นแหละ พวกเรายังนั่งคุยกันอยู่แท้ๆ”

“คงรำคาญคนปากมาก คอยปลั๊ฟอยู่เรื่อยกระมัง”

ไชยยันต์ก็อดไม่ได้เหมือนกันที่จะขัดคอตามนิสัย แต่คราวนี้คุณหมอดารินไม่ยักโกรธ กลับหัวเราะชอบใจ

ภายหลังงีบไปประมาณสองชั่วโมงเศษ พรานใหญ่ก็ตื่นขึ้นมาเมื่อเวลามืดสนิท ท่ามกลางกองไฟที่พวกพรานพื้นเมืองของเขา ไปช่วยกันหาไม้มาเตรียมเป็นเชื้อเพลิงไว้ล่วงหน้าจากละเมาะในละแวกนั้น การได้พักผ่อนหลับสนิท แม้จะในระยะเวลาอันสั้น ช่วยให้สมองปลอดโปร่งและกำลังวังชาดีขึ้น

แล้วเขาก็เผชิญกับคำถามของฝ่ายนายจ้าง หลังจากทุกคนกินอาหารอิ่มหนำดีแล้ว

“อนุชากับหนานอิน เดินผ่านช่องเขาขาดนี่ไปก่อนเราแล้วใช่ไหม?”

แม้ว่าจะเป็นคำถามที่ออกจะไร้สาระและเหตุผลเพียงใดก็ตาม รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ให้อภัยและรู้สึกเห็นใจบุคคลเหล่านั้น

เสมอ เพราะความหวังของทุกคนล้วนฝากไว้ที่เขาทั้งสิ้น ไม่ว่าจะมีความรู้สึกอัดอั้นกระวนกระวายใจอย่างไร ก็ต้องอาศัยเขาเป็นที่หารือหรือปลอบใจอยู่ตลอดเวลา

ผู้ถามอย่างทารกชนิดนี้ก็คือ ไชยยันต์

"ผมคิดว่าต้องเป็นเช่นนั้นครับ"

พรานใหญ่ไม่ทราบว่าจะตอบอย่างไรให้ดีไปกว่านี้

"เมื่อสองคนนั้นมาถึงโอเอซีส ที่ตั้งชื่อให้ว่า เกาะแห่งชีวิต ก็แสดงว่าเขาบ่ายหน้ามายังเส้นทางเดียวกับเราอยู่แล้ว ระยะจากโอเอซีสแห่งนั้น ก็ไม่ห่างจากช่องเขาขาดนี่เท่าใดนัก ถ้าแผ่นผาในซอกเขาสองฝั่งนั่นพูดได้ มันก็คงจะบอกเราได้อย่างชัดเจนทีเดียวว่า สองคนนั่นเดินผ่านไปวันเวลาไหน ผมคิดว่าไม่ห่างจากวันที่เขาเขียนไว้ตรงขอนไม้ที่เราพบครั้งสุดท้ายเท่าใดนัก อาจเป็นวันรุ่งขึ้น ถ้าไม่มีอันเป็นไปเสียก่อน"

"ลองช่วยกันคิดหน่อยซิ พวกเราเผชิญกับอะไรมาบ้างแล้วในเส้นทางนี้ เขาสองคนนั้นจะไม่พบบ้างทีเดียวหรือ และเพียงสองคน ปืนคนละกระบอก เขาจะแก้ไขเหตุการณ์ได้อย่างไร พวกเราจำนวนมากกว่า อาวุธพร้อมและดีกว่าเขา ยังแทบเอาชีวิตไม่รอด"

"ผมไม่อยากจะคิดอะไรทั้งสิ้น นอกจากตั้งเข็มไว้อย่างเดียวว่า ตราบใดก็ตามที่เรายังไม่มีหลักฐานยืนยันแน่ชัดว่า ทั้งคุณชายอนุชาและหนานอินเสียชีวิตไปแล้ว เราก็ควรจะรุดหน้าต่อไปตามแผนเดิม โดยตัดปัญหาทั้งปวงออกไปให้หมด คุณชายอนุชากับคนนำทางอาจไม่พบในสิ่งที่เราพบเหล่านี้ก็ได้ ใครจะรู้เหมือนถ้าพบก็อาจมีกลวิธีหลบเลี่ยงมันไปได้"

“ขอโทษที รพินทร์ ความวิตกวิจารณ์เป็นของพวกเราอยู่ตลอดเวลา หวังว่าคุณคงจะเข้าใจดีและให้อภัย”

“ครับ ผมเข้าใจดี ตลอดระยะเวลาที่เราออกเดินทางมานี่ นอกจากการต่อสู้อย่างหนักทุกด้านแล้ว ในสมองของเรายังกระทบกับปัญหาและปริศนานับไม่ถ้วน แต่มันก็มีสิ่งชักจูงล่อเราให้บากบั่นกันไปเรื่อยๆ โดยไม่คำนึงถึงอนาคต ถ้าไม่ได้ร่องรอยของบุคคลสาบสูญที่เรากำลังติดตามกันอยู่นี่เสียเลย ป่านนี้พวกคุณก็คงจะคิดท้อแท้ และเลิกล้มแผนการเสียนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว แต่นี่เราพบมาตลอด พบว่าเขายังมีชีวิตอยู่เสียด้วย สิ่งนี้แหละที่มันจูงเราทุกคนให้ต้องเดินหน้า อย่างหันกลับไม่ได้ อุปสรรคต่างๆ ที่เราฟันฝ่าผ่านพ้นไปได้โดยลำดับก็เหมือนกันเป็นเครื่องเพิ่มพนกำลังใจแก่เรา เหมือนจะเป็นการบอกอยู่ตลอดเวลาว่า พวกเราจะต้องสำเร็จผลที่ต้องการ ผมเองนอกจากจะเป็นพรานรับจ้างโดยอาชีพแล้ว ผมยังเป็นนักเล่นเกมของชีวิตด้วยตนเองอีกด้วย ผมก็อยากจะรู้ให้แน่ชัดเหมือนกันว่า ผลลัพธ์มันจะออกมาอย่างไรในการที่เราได้ต่อสู้ฟันฝ่ากันมาถึงเพียงนี้แล้ว”

เสียงพูดอันหนักแน่นมั่นคงของคนเลือดข้น ทำให้ฝ่ายนายจ้างทุกคนงันไปด้วยความเต็มตื้นประทับใจ

“จากประสบการณ์ที่เราผ่านมาแล้ว ป่าใดก็ตามที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชและสัตว์ ป่านั้นๆไม่มีพิษมีภัยใดๆเลยสำหรับมือนักล่องไพรอย่างพวกเรา แต่ตรงกันข้าม ภูมิประเทศตอนใดกันดาร สงบเงียบปราศจากร่องรอยของสัตว์ใดทั้งสิ้น ล้วนเป็น

แดนที่เราจะต้องเผชิญหน้ากับอันตราย ที่มักจะมาโดยไม่รู้ตัวเลย เป็นเช่นนั้นใช่ไหมรพินทร์”

“ครับ ถูกต้อง นี่ถือเป็นทฤษฎีได้เลย ต่อให้ป่านั้น ๆ เต็มไปด้วยสัตว์ร้ายอันตราย แต่ก็ขอให้มันเป็นสัตว์ที่มีชีวิตอย่างเราเถิด ไม่เป็นสิ่งที่น่าหวาดหวั่นเลย เพราะชีวิตย่อมอยู่ได้กับกลุ่มของพวกที่มีชีวิต สำคัญจะไปเจอเอาสิ่งที่ไม่มีชีวิตเอาเลย เป็นต้นว่า กรวด ทราย และหินนั่นแหละ คือมรณะของชีวิต”

“ป่าฟากโน้น เท่าที่คุณเลาะขอบสำรวจมาแล้ว เห็นบอกว่ามันอุดมไปด้วยพืชและสัตว์ไม่ใช่หรือ”

“ครับ ราวกับป่าสงวนหรือวนอุทยานที่เขาเลี้ยงไว้ทีเดียว”

“ก็แล้วทำไมทะเลสาบนั้น จึงถูกเรียกชื่อว่าทะเลสาบมรณะ”

เจ้าของคำถามให้ตอบยากนี้ คือดาริน วราฤทธิ์

แน่ละ มันทำให้พรานใหญ่อย่างรพินทร์ ไพรวัลย์ ต้องคิดอยู่นาน

“ที่นั่น อาจมีสัตว์ร้ายอันตรายมากท่องเที่ยวหากินหรือเสงสู่อยู่แถวนั้น”

ในที่สุด เขาจำเป็นต้องค้นหาคำตอบ

“เราย้อนกลับไปดูภาพของผู้ขนานนามชื่อทะเลสาบแห่งนี้คือมังมหานรธา คนเกิดและอยู่เมื่อ 400 ปีก่อน ยุคนั้นอาวุธของมนุษย์ แน่ละ คงไม่มีอำนาจเหมือนปืนของเราในสมัยนี้ คนเราเมื่อขาดอาวุธหรืออำนาจในการที่จะต่อสู้ป้องกันตัวจากสัตว์ร้ายเสียแล้วเช่นนั้น อันตรายก็ย่อมมีมากเป็นธรรมดา และแน่นกระมัง ที่มังมหานรธาเต็มใจที่จะตั้งชื่อทะเลสาบนั้นไว้ให้

น่ากลัวถึงเพียงนั้น แต่สำหรับพวกเราที่ตามหลังมาเมื่อ 400 ปีล่วงไปแล้ว เมื่อลูกปืนของเรามีแรงปะทะโดยเฉลี่ยตั้งแต่ห้าพันฟุตปาวนด์ขึ้นไป แทนที่จะเป็น หอก ดาบ หน้าไม้ หรือธนู เราอาจเห็นว่ามันไม่ได้เป็นทะเลสาบมรณะอะไรเลยสักนิดเดียวไม่ตรงข้าม มันอาจเป็นทะเลสาบที่มีอาหารมั่งคั่งสมบูรณ์ของเราก็ได้ ไทรันโนซอรัสเราก็ถล่มมันลงไปแล้ว ด้วยทีเอนที เพราะฉะนั้นอะไรอีกก็ได้ แม้กระทั่งยักษ์ทศกัณฐ์ ถ้ามีจริง ก็ขอให้มันโผล่ขึ้นมาเถอะ มีอะไรที่คุณหญิงกริ่งเกรงวิตกอยู่อีกหรือครับ”

นักมานุษยวิทยาสาวนิ่งไปด้วยคำพูดกร้าวเฉียบนั้น

“คืนนี้ ขอให้หลับกันอย่างสบายกันอีกคืนหนึ่งเถอะ ไม่ได้พบมานานแล้ว”

เชษฐาเปรยขึ้น

แล้วทุกคนก็เข้านอน เมื่อพรานใหญ่อธิบายให้ทราบเป็นเลาๆ ว่า การเดินทางพรุ่งนี้ จะเริ่มต้นอย่างไร จากจุดไหน ไปสู่ไหน เพื่อให้รับรู้ล่วงหน้า

พระจันทร์แรม 3 ค่ำ โผล่ดวงขึ้นจากขอบฟ้า สาดแสงเยือกเย็นอาบไปทั่วปริมณฑล ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินใส ปราศจากเมฆหมอกราวกับภาพเขียน และเหมือนจะเป็นศุภนิมิตบอกให้ทราบว่าราตรีนี้จะมีแต่ความสุขสงบ ห่างไกลจากผองภัยทั้งมวล โขดเขินเนินไศลกระทบแสงเดือนส่อง สะท้อนเป็นประกายสะพร่างพราวประดุจดาษฝังไว้ด้วยเกล็ดมณีหลากๆสี ลมเหนือโชยฉ่ำมาเป็นระยะไม่ขาดสาย นานๆ จะแว่วเสียงหมาจิ้งจอก

เห่าหอนลอยแว่วตามลมมาจากชะง่อนเขาที่ใดที่หนึ่ง ระคนไปกับเสียงจตุรบาทที่ออกหากินอยู่ตามทุ่งหญ้าฝั่งตรงข้ามอย่างคึกคัก นานๆ ครั้งพยัคฆ์ร้ายคำรนโกญจนาทกึกก้องกังวานมาแต่ไกล และสรรพสัตว์น้อยใหญ่ที่มีอำนาจต่ำกว่าก็แตกกระจายเตลิดหนีไปอย่างผวาหวาดลนลาน

และนั่น คือสัญลักษณ์แห่งชีวิตที่พรานใหญ่รพินทร์ได้บอกไว้กับคณะนายจ้างของเขา ซึ่งทุกคนไม่ได้พานพบมาเป็นเวลานาน ท่ามกลางมรณภัยอันน่าสยองกลัวของดินแดน ที่ไม่มีนักท่องไพรคนไหนประสบพบเห็นมาก่อน

มันดูราวกับว่า ทุกสิ่งทุกอย่างจะกลับคืนมาเหมือนเดิมแล้ว ภายหลังการพินาศของไทรันโนซอรัส เจ้าสัตว์โลกล้านปีซึ่งคลายจะถูกบันดาลขึ้นด้วยความอาถรรพณ์ของดินแดนลึกลับต้องห้าม

และคืนนี้แหละ ที่เป็นอีกคืนหนึ่งของเสียงเพลงรักชาวเขา ซึ่งกังวานแว่วแผ่วหวานเคล้าคละผสมผสานไปกับดุริยางค์พนา

ดาริน วราฤทธิ์ เงี่ยโสต ภาษาของเพลงและดนตรีย่อมจะเป็นภาษาสากล ซึ่งเข้าซึ้งถึงวิญญาณของมนุษยชาติเท่าเทียมกันหมด ในวิเวกหวานแห่งลำนำนั้น เข้าใจความหมายโดยไม่ต้องมีคำแปล

จะมีใครอื่น ถ้าไม่ใช่เจ้าหนุ่มแงซายคนนั้น เจ้าคนลึกลับเสมือนจะก้าวออกมาจากจินตนาการแห่งความฝัน

ยามเผชิญหน้ากับผองภัย ก็สง่างามอาจองราวกับเทพบุตรแห่งสงคราม ยามสงบศานติสุข ก็มีอารมณ์อันระรื่นหวาน และกระแสเสียงเพลงไพเราะราวกับการเวก

นักมานุษยวิทยาสาวผงกศีรษะขึ้น หล่อนไม่เห็นตัว ไม่เห็นที่มาของเสียง หากแต่สำเหนียกแน่ชัดว่ามันลอยมาจากกลุ่มก้อนหินที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก

ริมไฟกองใหญ่ที่ก่อไว้ สุภาพบุรุษไพรผู้ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษกลางแก่นใจของหล่อนเองด้วยนั่งอยู่คนเดียว เขากำลังถอดลูกเลื่อนออกจากไรเฟิลประจำตัว และใช้แซ่ทะลวงชำระล้างลำกล้องซึ่งไม่เคยได้ดูแลทำความสะอาดมาตลอดระยะเวลาที่ใช้งานสมบุกสมบันนาน

น่อกนน หลบ!

หูฟังเสียงเพลงรักจากแงซาย ตากวาดมองไปรอบๆด้าน และในที่สุดก็มาจับนิ่งอยู่ที่เขาเงียบๆคนเดียว **แล้วก็ไม่อาจทนฝืนกับความรู้สึกของตนเองได้ ยิ่งพิศภาพคนคนนั้น ยิ่งหวนคิดไปถึงเหตุการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ทุกแง่ทุกมุมก็เกิดความประทับใจขึ้นอย่างดื่มด่ำ**

หญิงสาวค่อยๆ ลุกขึ้นจากที่นอน จรดฝีเท้าตรงเข้าไปทางด้านหลังอย่างแผ่วเบา เจตนาว่า ถ้าถึงตัว จะขยุ้มหลังจู่โจมให้ไม่รู้ตัวทีเดียว แล้วดูซิว่าจะขวัญอ่อนหรือขวัญแข็งสักแค่ไหน พ่อพรานใหญ่...

ยังไม่ทันจะย่องเข้ามาได้ระยะเลย เสียงทุ้มต่ำแต่กังวาน

แม่ แจ่มใสก็ดังทักมาเสียก่อน จากคนที่นั่งหันหลังทำอะไรง่วนอยู่

"ไม่ง่วงหรือครับ คุณหญิง?"

ดารินชะงัก ยืนนิ่งทำตาโตแล้วหัวเราะออกมาเบา ๆ เดินด้วยอาการปกติมายืนอยู่ข้าง ๆ

"แหม! คุณนี่...รู้สึกตัวอยู่ทุกขณะทีเดียวนะ มีตาข้างหลังหรือยังไง?"

"ผมไม่ใช่แมลงวันนี่ครับ จะได้มีตาเห็นรอบตัว ผมมีแต่หูเท่านั้น"

"แต่ฉันก็พยายามย่องเข้ามาให้เบาที่สุดแล้ว กะจะกระ-โดดโฮงพ่อพรานเอกตอนเผลอดูสักที แต่ฉันก็ทำไม่สำเร็จ"

"ก็อาจสำเร็จเหมือนกัน ถ้าคุณหญิงเดินเบากว่านี้อีกสักหน่อย ถ้าคุณหญิงสามารถย่องเข้ามาทางด้านหลังของผมได้ โดยที่ผมเซ่อซ่าไม่ทันรู้ตัวทั้ง ๆ ที่ตื่นอยู่อย่างนี้ละก็ ป่านนี้ผมคงพาคณะของคุณหญิงไปให้เสือกินหมดแล้ว ไม่รอดกันมาได้จนถึงเดี๋ยวนี้หรอก"

กล่าวจบก็หัวเราะมองดูหล่อนเต็มตา เค้าหน้าอันกร้านแกร่งนั้น บัดนี้แลดอ่อนโยนขึ้น

"มีอะไรจะใช้ผมหรือครับ?"

ดารินยิ้มระรื่น เหลือบตามองไปยังคณะพรรคซึ่งนอนจมกลุ่มเงียบสงบอยู่อีกครั้ง เหมือนจะสำรวจให้แน่ใจว่า ตกอยู่ในสายตาของใครหรือไม่ แล้ววางมือลงบนไหล่แข็งแกร่งของบุรุษที่นั่งต่ำกว่า

"ไม่มีอะไรจะใช้หรอก คิดถึงอยากจะคุยด้วยก็เลยย่องมาหา บอกกันตรงๆ อย่างนี้ดีไหม?"

รพินทร์กุมมือข้างที่วางบนไหล่ของเขาไว้ ยิ้มตอบ

"ดีครับ ดีกว่าจะแก้เก้อออกลูกไม้ทำเป็นมาชวนทะเลาะหรือมาทำรวนโน่นรวนนี่อย่างเมื่อสมัยก่อนนี้ ทั้งๆ ที่โดยใจจริงก็อยากจะออกมาหาเรื่องพูดกับนายรพินทร์นั่นเอง"

"อ้อ! นี่แปลว่ารู้ทันมาตลอดงั้นซิ?"

หล่อนร้อง ลืมตาโตอีกครั้ง

อีกฝ่ายหนึ่งหัวเราะเสียงนุ่ม จับมือข้างนั้นอย่างทะนุถนอม แล้วฉุดให้นั่งลงบนขอนไม้ตรงหน้า ตาเป็นประกายสุขจับอยู่ใบหน้างามแนบแน่น

"คุณหญิงครับ ผู้ชายนั้นไม่ว่าจะ 'งั่ง' สักขนาดไหนก็ตาม แต่ในเรื่องความรักอันเป็นสิ่งละเอียดอ่อนที่สุดแล้ว เขาย่อมฉลาดเสมอ สมัยก่อนนี้ คุณหญิงยิ่งตะโกนใส่หน้าว่าชิงชังผมเท่าใด ผมก็มีความสุขใจทุกครั้งที่ได้ยินเช่นนั้น เพราะมันแปลว่า คุณหญิงไม่ได้เกลียดชังผมเลย มาเดี๋ยวนี้เสียอีกคุณหญิงบอกว่ารักผม ผมกลับรับฟังด้วยความหวั่นไหวหวาดวิตกอยู่ตลอดเวลา กลัวว่ามันจะกลายเป็นตรงข้ามไปเสียเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ"

คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นพร้อมกับเอียงหน้าน้อยๆ ริมฝีปากพริ้มพรายไปด้วยรอยยิ้มเช่นนั้น

"นี่ก็แปลได้ความอีกครั้งหนึ่งว่า ผู้หญิงจะต้องพูดหรือแสดงอะไรให้ไปเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกแท้จริงอยู่เสมอเช่นนั้นสิ ใช่ไหม? ในความรู้สึกของคุณ?"

“ก็อาจไม่เสมอไปนัก แต่สำหรับหม่อมราชวงศ์หญิงดารินพรหมเทพ ทิธิ์คนนี้ เป็นเช่นนั้น”

“คุณอ่านฉันทะลุปรุโปร่งมาโดยตลอด?”

“ก็คงจะเหมือนกับที่คุณหญิงอ่านผมเข้าไปจนถึงก้นบึ้งของหัวใจนั่นกระมัง?”

“ฉันยังไม่เคยคิดว่า ฉันจะอ่านอะไรคนหน้าตายหัวใจชาเป็นแท่งหินอย่างคุณได้เลย”

“ก็อ่านได้ยังไงว่า คนหน้าตายหัวใจชาเป็นแท่งหินคนนี้ไม่ว่าจะทำเป็นเต๊ะท่าไม่สนใจไยดีกับน้องสาวคนสวยของนายจ้างมากเพียงใดก็ตาม แต่หัวใจภายในร่ำร้องใฝ่ฝันอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ถึงจะหันหลังไม่ยอมมอง แต่หัวใจจดจ่ออยู่ตลอดเวลา”

ดารินเอาก้อนกรวดเล็กๆ ปาไปที่อกเขา แล้วพูดปนหัวเราะว่า

“เก่งนะ เข้าใจพูด เห็นทื่มๆ ไม่เป็นภาษาอย่างนี้เถอะเก่งไม่หยอก ขอบใจมากนะ ที่คืนนี้ไม่ทำเป็นเก๊กหน้าปั้นท่าเหว่งขรึม แล้วก็แกล้งทำเป็นไล่ฉันให้ไปนอนเสีย ทำนองว่า ‘ข้าไม่อยากจะสนใจไยดีด้วย’”

“โธ่ ผมนั่งภาวนาระหว่างล้างปืนอยู่นี่ว่า ขอให้คุณหญิงเดินขึ้นมาจากที่นอน ถ้าหัวใจของเราตรงกันจริง”

“อย่ามาทำปากดีไปหน่อยเลย ทีเมื่อตอนบ่ายนี้แอบหนีไปนอนเสียดื้อๆ งั้นแหละ”

“คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้ว”

เขาพูดพร้อมกับถอนใจเบาๆ เค้าหน้าบ่งไปด้วยร่องรอยแห่งความสุขใจ

“ถึงแม้เราจะอยู่ใกล้ชิด กินด้วยกัน นอนด้วยกัน ต่อสู้ผจญภัยเคียงบ่าเคียงไหล่กัน แต่เราก็เหมือนอยู่ห่างกันเหมือนขอบฟ้ากั้น เพราะเราอยู่รวมกันในลักษณะหมู่คณะ ผมไม่มีโอกาสจะได้เป็นตัวของตัวเองเพื่อคุณหญิงเลย เท่าๆ กับที่คุณหญิงก็ไม่สามารถจะเป็นตัวของตัวเองเพื่อผมได้ มันติดขัดที่บุคคลซึ่งร่วมคณะหมู่มากกับเราด้วย อีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่อยากจะให้บุคคลที่ผมเคารพนับถือ และมีฐานะเป็นนายโดยตรงเหล่านี้จับพิรุธได้ว่า หัวใจของเรามีสัมพันธ์อะไรกันอยู่ มันไม่สมควรอย่างยิ่ง คุณชายรู้เข้าจะเกลียดชังผม หาว่าบังอาจเผยอไม่เจียมตน คุณไชยยันต์ก็เช่นเดียวกัน ถึงลูกน้องของผมเองก็เช่นกัน ผลเสียจะตกเป็นของคุณหญิง ผมคำนึงถึงในข้อนี้มากที่สุด จึงไม่อยากจะให้คนเหล่านั้นทราบอะไรทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ผมก็อยากจะอยู่ใกล้ชิดกับคุณหญิงตลอดเวลา จึงต้องปฏิบัติตัวให้เป็นปกติเหมือนเดิมไว้ ผมหนีไปนอนเมื่อตอนบ่ายก็ไม่ได้นอนเฉยๆ แต่นอนฝันถึงเจ้าหญิงของผมอยู่เงียบๆ โดยไม่ให้ใครรู้”

อารมณ์หญิง อดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือมาผลักไสเบาๆ ตวัดหางตาค้อน แต่ไม่วายยิ้ม เป็นภาพที่งามประทับใจที่สุดสำหรับอีกฝ่ายหนึ่งที่จ้องประสานตามองดอย่างดื่มด่ำ

“อื๋อ! หมั่นไส้...ได้ทีจีบใหญ่นะ บทจะพูดให้เคลิ้มกันละก็ ไม่มีใครเทียบเหมือนกัน แต่แรกฉันนึกว่าคุณจะพูดแบบนี้ไม่เป็นเสียอีก ทำไมจะถามหน่อย หม่อมราชวงศ์หญิงผู้มีฐานะเป็นนายจ้าง จะรักพรานนำทางที่เป็นลูกจ้างไม่ได้หรือ ใครเดือดร้อนไม่ทราบ ถ้าหากทั้งสองฝ่ายไม่มีพันธะอื่นใดมาขวางกั้น?”

“ถ้าคิดอย่างเห็นแก่ตัวเราเฉพาะสองคน โดยไม่คำนึงถึงที่นี่ไหน มันก็ไม่แปลกหรอกครับ คุณหญิง แต่ถ้าคิดในแง่ที่กว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่นอกเหนือจากเราสองคนออกไป มันไม่เหมาะเอามาก ๆ เห็นจะไม่ต้องอธิบายว่าไม่เหมาะอย่างไร เราก็โตด้วยกันแล้ว ทั้งความรู้สึกนึกคิด วัยและการศึกษา ก็เท่ากันอยู่ในโลกของสังคม จริงอยู่! ผมเองอาจตัดสังคมออกไปได้แล้ว แต่ถึงอย่างไรคุณหญิงก็ยังเกี่ยวพันอยู่ ผมไม่อยากดึงคุณหญิงลงต่ำ”

ดาริน วราฤทธิ์ อึ้งไปครู่ใหญ่ ใบหน้าสลดลงเล็กน้อย แต่แล้วก็สั่นศีรษะแช่มช้า อย่างตัดสินใจเฉียบขาดก่อนจะพูด

“ฉันเข้าใจความหมายของคุณดีค่ะ รพินทร์ แต่ฉันโตแล้วนะ เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว มีเสรีอย่างเต็มที่ในการที่จะเลือกดำเนินชีวิตของตนเองได้อย่างอิสระ โดยไม่ขึ้นกับใครทั้งสิ้น ถึงแม้ฉันจะมีพี่ใหญ่เป็นผู้ใหญ่เหลืออยู่คนหนึ่ง เขาก็เข้าใจฉันดีไปทางใจฉันทุกสิ่งทุกอย่างในด้านการดำรงชีวิตหรือตัดสินปัญหาด้วยตัวเอง อย่างมากที่สุดเมื่อฉันเกิดปัญหาเขาก็จะเพียงแค่แนะนำเท่านั้น ถ้าฉันขอความเห็นจากเขา ถึงพี่ใหญ่เองฉันก็รู้ว่าเขารักคุณมาก รักเหมือนญาติสนิทหรือพี่น้องทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ไม่เป็นปัญหาอะไร ถ้าจะเกิดปัญหาก็อย่างเดียวเท่านั้น หัวใจของเราซื่อตรงต่อกันจริงหรือเปล่าเท่านั้น”

“แล้วเราจริงใจต่อกันหรือเปล่าครับ?”

“ฉันน่าจะถามคุณมากกว่านะ”

“แล้วผมจะตอบคุณหญิงว่าอย่างไรดี สบถสาบาน สรรหาคำหวานมาพูดเพื่อให้เชื่อ ผมก็ไม่ถนัดเสียด้วย”

“ก็ไม่จำเป็น ถ้างั้นสรุปว่าฉันเชื่อคุณก็แล้วกัน”

ถ้าไม่เกรงว่าจะมีสายตาคู่ใดคอยจับสังเกตอยู่ โดยไม่รู้ตัว ในขณะนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ อยากจะรวบเอาร่างนั้นเข้ามาประทับไว้แนบทรวงและจูบให้ทั่วทั้งตัว แม้แต่ปลายเท้าของ ม.ร.ว. สาวผู้งามน้ำใจ

ใบหน้าของเขาเคร่งขรึมลง เพราะใช้ความคิดหนัก

“ผมบอกคุณหญิงแล้วว่า ผมไม่อยากจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ฉุดคุณหญิงลงต่ำ”

“คุณอยู่บาดาลหรือยังไงนะ ถึงจะพลอยฉุดฉันให้ลงต่ำอย่างที่ว่า”

ดารินร้องออกมาอย่างฉิวๆ ทำหน้าเง้า

“ผมหมายความถึงฐานะ สภาพในสังคมระหว่างผมกับคุณหญิง”

“ฉันรวย แล้วคุณจนงั้นกระมัง”

“ใช่”

“ถึงแม้ว่าคุณจะถือไว้ตัว หยิ่งในศักดิ์ศรีของตนเองอย่างใดก็ตาม คุณก็ไม่น่าจะถือเอาฐานะของฉันมาเป็นเครื่องกีดคั่นระหว่างเราทั้งสองเลยนี่ ในเมื่อฉันก็รู้อยู่กับตัวเองดีแล้วว่า คุณไม่ได้รักฉันตรงที่ฉันร่ำรวย หรือว่ามีสกุลรุนชาติอันสูงส่งอะไรทั้งสิ้น”

“คุณหญิงรู้ แต่คนอื่น สังคม เขาไม่รู้”

“คุณแคร์สังคมหรือคนอื่นๆ มากกว่าผู้หญิงคนที่คุณรักงั้นหรือ?”

คำถามชนิดนั้นทำเอาเขาเงียบงันตะลึงไป ดารินกล่าวต่อมาว่า

“ตรงข้าม ควรจะเป็นการดีสำหรับเราเสียอีก ในการที่ฝ่ายหนึ่ง คือ ฉันมีฐานะในทางสังคมดี เราจะได้ฉุดประคองกันขึ้นไป อย่างอื่นๆ มันเป็นเพียงส่วนประกอบภายนอกเท่านั้น แก่นแท้ก็คือความเข้าใจเห็นใจระหว่างเราทั้งสอง คุณก็ไม่ใช่ต่ำต้อยจนเกินไปนัก และก็ไม่อยู่ในโลกนี้ด้วยการพึ่งพาอาศัยใครทั้งสิ้น คุณยืนอยู่ด้วยลำแข้งของคุณเองอย่างมีเกียรติเสียด้วย เกียรติของลูกผู้ชายชาตรี แม้ว่าคุณจะไม่ร่ำรวยเหมือนฉัน ก็จะแปลกอะไรถ้าฉันจะเอาเงินเป็นเครื่องวัดเกียรติยศและความพอใจละก็ ป่านนี้ฉันแต่งงานไปกับเจ้ามหาเศรษฐีโง่ๆ หรือเจ้าพวกควายมียศถาบรรดาศักดิ์ไปเสียนานแล้ว ไม่อยู่มาจนพบกับตาพรานไพรใจดำคนนี้หรอก”

ภายหลังจากนิ่งไปนาน ‘พรานไพรใจดำ’ ของหมอดารินคนสวย ก็ถอนใจอีกครั้ง ยักไหล่

“เอาเถอะครับ เราอย่าเพิ่งพูดอะไรให้มันแตกหักกันไปเสียเดี๋ยวนี้ก่อนเลย เวลาเรายังมีอีกพอสมควรก่อนที่จะชี้ขาดอะไรลงไป ซึ่งระยะเวลาระหว่างนี้เปิดโอกาสให้แก่เราทั้งสองฝ่ายและได้ใช้ใคร่ครวญให้รอบคอบอีกด้วย ผมรักคุณหญิงมากแต่ผมไม่ใช่คนเห็นแก่ตัว และปกตินิสัยก็เป็นคนผิดหวังมาตลอดเวลาจนมักจะมองโลกในแง่ร้ายอยู่เสมอ เมื่อวันเวลานั้นมาถึง คุณหญิงอาจคิดได้ว่า ฉันนี่ช่างตามืดมัวเสียนี่กระไร ที่ไปให้สัญญากับพรานป่าต่ำศักดิ์คนหนึ่ง มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย ขณะนี้ให้ผมมีความสุขทางใจไปเงียบๆ ตามลำพังก็แล้วกัน อย่างน้อย

นิยายเรื่อง
WBSWS:OU
ปรโลกสงฆ์

ที่สุด ก็จะได้เป็นกำลังใจให้ผมบุกบั่นฟันฝ่า รับใช้คณะของคุณ-หญิงต่อไปโดยไม่ย่อท้อ จนกว่าตัวจะตายหรือจนกว่าจะสำเร็จผล”

ดารินพินิจมองดูฝ่ายตรงข้าม ด้วยแววตาอันมีประกายลึก

“วันเวลานั้นของคุณน่ะ หมายถึงวันเวลาไหน ตอบหน่อยซิ?”

“อย่างน้อยก็วันเวลาที่คุณหญิงกลับไปถึงกรุงเทพแล้ว ไม่ใช่เดินดงอยู่เช่นขณะนี้”

“คุณคิดว่าการกลับคืนไปสู่ฐานะเดิมของฉัน อันหมายถึงปลอดภัยเสร็จสิ้นจากการเดินทางมหาวิบากนี้แล้ว ฉันอาจเปลี่ยนใจงั้นหรือ”

“ก็ยังไม่แน่นัก เราพดเผื่อไว้ยังไงละครับ”

“อือม์ ก็ดีเหมือนกันนะ”

หญิงสาวกล่าวช้า ๆ พยักหน้าเนิบ ๆ ชายมองเมินด้วยหางตา

“ใครจะรู้ได้ ไม่ต้องถึงกรุงเทพของฝ่ายฉันหรอก เพียงแค่เรากลับไปถึงหนองน้ำแห้งบ้านคุณ ถ้าบังเอิญมีคุณแสงโสมมารอรับรพินทร์ ไพรวัลย์ อยู่ที่นั่นแล้ว พรานรพินทร์ก็จะได้มีโอกาสเปลี่ยนใจได้เหมือนกัน”

กล่าวจบหล่อนก็ผุดลุกขึ้นยืน แต่แล้วก็ชะงัก ก้าวเดินผละไปไม่ได้ เพราะอุ้งมือที่อบอุ่นแข็งแรงคว้าข้อมือไว้เสียก่อนยึดมั่น

“อย่างอนซิครับ เสียบุคลิกของหมอดารินหมด”

เสียงนั้นนุ่ม มีกระแสออดอ้อนเอาใจและเย้า ๆ ระคนกัน

พร้อมกันผู้ฉุดข้อมือก็ลุกขึ้นยืนเคียงข้าง มือยังเกาะกุมข้อมือแต่งสาวคนสวยของนายจ้างไว้แน่นกระชับ อีกฝ่ายปั้นหน้าเคร่งเหลียวมาชายตามองข้ามไหล่ของตนเอง แต่แล้วก็ฝืนทำหน้าเคร่งอยู่ต่อไปไม่ได้ เมื่อเห็นรอยยิ้มบนใบหน้านั้น พลอยให้ต้องหัวเราะออกมาด้วยอย่างกระดากๆ เงาๆ

"บ้า!"

หล่อนอุบอิบ...แต่ก็ยังยอมให้กุมมืออยู่ตามเดิม

รพินทร์จูงเดินพ้นกองไฟ ลับเหลี่ยมโขดหินลูกหนึ่ง

ตกมาให้พ้นจากสายตาทั้งปวงของผู้ที่ร่วมแค้มป์อยู่ในขณะนี้ ถ้าหากบังเอิญจะมีสายตาใดคอยจับสังเกตอยู่แล้ว ทั้งสองก็ยืนแต่งตากันตามลำพังสองต่อสอง ท่ามกลางแสงเดือนอันสกาวไพแท่แวดล้อมของธรรมชาติสวยสดงดงามรอบด้าน ประหนึ่งแดนสรวง ความเยือกเย็นของอากาศไม่อาจแผ้วพานเข้ามารบกวนเราวีได้ ในเมื่อสองหัวใจระอุอุ่นอยู่ด้วยไอรัก

แล้วเขาก็เปลี่ยนมือทั้งสองมาจับไหล่หล่อนไว้ ดึงเข้ามาแนบกายอย่างแผ่วเบา ร่างนั้นมีอาการเหมือนจะฝืนอยู่นิดหนึ่ง แต่แล้วก็วางศีรษะลงพิงกับไหล่

"คุณคงไม่เชื่อหรอกค่ะ รพินทร์ ว่าฉันรักคุณเพียงไหน ฉันเคยผิดหวังซอกช้ำที่คุณได้รับจากผู้หญิงคนหนึ่ง ทำให้คุณประเมินค่าตีราคาน้ำใจของผู้หญิงต่ำไปหมดทุกคน แต่เอาเถอะ ก็ไม่จำเป็นจะต้องให้คำมั่นสัญญาอะไรต่อกันหรอก เพราะอนาคตเป็นสิ่งไม่แน่ ฉันอาจเปลี่ยน หรือหักใจไปจากคุณได้

เหมือนกัน และเมื่อเวลานั้นมาถึง คุณจะได้ไม่เจ็บปวดนัก เพราะเราไม่มีคำมั่นใดๆ ต่อกันไว้”

รพินทร์สวมกอดดารินไว้แน่นกระชับที่สุด เหมือนจะให้ร่างกายทุกส่วนกลืนมาเป็นเนื้อเดียวกัน แล้วชั่วอึดใจต่อมาก็คลายออกตามเดิม ดราวกับว่าสิ่งที่ต้องการก็เพียงการขอกอดแน่นๆ ให้ชื่นใจสักครั้งเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น

“อย่าพูดอะไรเป็นเชิงตัดพ้อ ด้วยความน้อยใจอย่างนั้นซิครับคุณหญิง แล้วก็อย่าให้เจ้าคนต่ำศักดิ์เคยเจียมกะลาหัวอยู่ตลอดเวลาอย่างผม ต้องเผลอลืมตัวทะเยอทะยานนัก”

แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ เหมือนจะมีอารมณ์ขัน

“ผมยังนึกไม่ออกเลยว่าสักวันหนึ่งข้างหน้า ถ้าผมคลานเข้าไปกราบเท้าพี่ชายของดอกฟ้าที่ผมรัก แล้วสารภาพความจริงใจทั้งหมด ผมจะได้รับการต้อนรับด้วยอะไร บาทา ลูกปืน หรือว่าการถ่มน้ำลายรดหัว”

ดารินเงยขึ้นมองดูเขาด้วยสายตาฉงนระคนตำหนิ

“คุณพูดแบบนี้ก็ดูหมิ่นน้ำใจของพี่ใหญ่ของฉันเกินไปทั้งๆที่คุณก็รู้จักเขาดีที่สุดแล้ว ว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษที่น้ำใจกว้างขวางเพียงไร เป็นผู้ดีเพียงไหน? ความเป็นผู้ดีของเขา มันไม่ได้เกิดมากจากชาติสกุลหรอก แต่มันเกิดจากสายเลือด ความคิดและดวงวิญญาณของเขาโดยแท้ทีเดียว คุณคิดหรือว่า ถ้าเขารู้ว่าน้องสาวของเขารักคุณ เขาจะชิงชังเหยียดหยาม วางตัวเป็นปฏิปักษ์กับคุณด้วยกิริยาที่ต่ำช้าเพียงนั้น”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หน้าเผือดลง รีบจับมือของหล่อนมาประคองแนบแก้มไว้ กล่าวโดยเร็วว่า

“ผมเสียใจครับ คุณหญิง ผมอาจพูดผิดไป โดยไม่มีเจตนาใดๆ ทั้งสิ้น เป็นความจริงที่ผมเคารพ คารวะคุณชายเชษฐาเหลือเกินที่สุด และเห็นว่าท่านเป็นสุภาพบุรุษผู้งามน้ำใจพร้อมทุกประการ ผมอาจคิดเลยเถิดไปไกลตามประสาคนที่มองเห็นโลกในแง่ร้ายเกินไป ผมก็เชื่อเหมือนกันว่า ท่านจะไม่ปฏิบัติเช่นนั้น แต่ก็ไม่เชื่อว่าท่านจะพอใจ ท่านอาจโอบไหล่ผมด้วยความเมตตา แล้วพูดอย่างอ่อนโยนกรุณากับผมก็ได้ว่า ‘นี่! รพินทร์ จะมารักน้องสาวของฉัน ฉันก็ไม่ว่ากระไรหรอกนะ แต่ควรจะตักน้ำใส่กะโหลก แล้วก็ชะโงกดูเงาของตนเองก่อนเป็นไร’ หรือมิฉะนั้นก็อาจพูดอย่างลูกชายว่า ‘หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์ มีเกียรติดีกว่าที่จะมาร่วมหัวจมท้ายอยู่กับพรานป่าอย่างนาย จงเก็บเอาความคิดเสียเถิด’ แค่นี้เอง หัวใจของนายรพินทร์ ไพรวัลย์ก็คงถูกบดลงเป็นฝุ่น”

ราชสกุลสาวสั่นศีรษะแช่มช้า ถอนใจเบาๆ

“ฉันกล้ารับรองว่าคุณจะไม่พบกิริยา หรือวาจาทำนองนั้นจากพี่ใหญ่เลย ถ้าฉันอายุเพียง 17-18 ปี เป็นแม่น้องสาววัยรุ่นผู้เยาว์ต่อโลกของเขา ก็ไม่แน่เหมือนกัน เขาอาจพูดกับคุณเช่นนี้ แต่นี่ฉันอายุเกือบ 30 แล้วนะ กำลังจะทำปริญญาเอกด้วย ฉันแก่เกินกว่าที่เขาจะใช้คำพูดแบบนี้กับใครได้เสียแล้ว และพี่ใหญ่ก็ไม่ใช่คนปัญญาอ่อนถึงกับต้องแสดงตัวกีดกันฉันทา ในเรื่องชีวิตรักส่วนตัวของน้องสาวถึงเพียงนั้น แล้วคุณอย่านึกนะว่า ที่ฉันแย่งออกมาพบคุณนี่น่ะ พี่ใหญ่จะหลับไม่รู้ไม่เห็น แม้กระทั่งคุณแฉลบฉันออกมาในที่ลับตานี่ เขาก็อาจเฝ้าสังเกตอยู่ตลอดเวลา

ก็ได้ พี่ใหญ่ไม่ใช่คนโง่เลยจนนิดเดียว เขารู้ทันเราอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ไม่พูดเท่านั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งมีอาการตกใจงุนงงเล็กน้อย เหลียวกลับไปทางแค้มป์

“คุณหญิงคิดว่าคุณชายรู้หรือครับ?”

ดารินหัวเราะ

“โธ่! คุณก็ดีแต่ฉลาดจับไหวจับพริบแงซายอยู่คนเดียวเท่านั้น ไม่รู้หรอกว่าพี่ใหญ่น่ะตัวร้ายเหมือนกัน เขาไม่ยอมให้ใครมาหลอกเขาได้สำเร็จหรอก สรุปแล้วเขาเหนือกว่าคุณหรือแงซายเสียอีก แต่เก็บเงียบไม่พูดอะไร เพียงแต่ตาดูหูฟังเท่านั้น ถ้าคุณเป็นขงเบ้ง แงซายเป็นบังทอง พี่ใหญ่ก็เล่าปี่เราดีๆ นี่เอง รู้ไว้เสียด้วย ม่ายงั้นเขาไม่ใช้ทั้งคุณและแงซายมาได้จนถึงเดี๋ยวนี้หรอก”

รพินทร์เป่าลมออกจากปาก **คำพูดของดาริน เขาไม่เห็นว่าเป็นการพูดเล่นอย่างไร้สาระ มันน่าจะเป็นจริงอย่างที่หล่อนพูดนั่นแหละ!**

“คุณหญิงพูดทำเอาผมสะดุ้งเสียแล้วละ”

เขาพูดขึ้นอย่างเริ่มอึดอัดใจ หัวเราะกร่อยๆ

“คุณหญิงทราบได้อย่างไรครับว่า คุณชายทราบเรื่องราวอะไรระหว่างเรา?”

“ฉันรู้ก็แล้วกัน สายตาของเขา คำพูดนัยๆ ของเขาทำไมฉันจะไม่รู้ ฉันก็ไม่โง่เกินไปนัก”

“ตายละ! บรรลัยกันคราวนี้เอง”

"ก็อยู่กันได้มานี่ ไม่เห็นบรรลัยอะไรสักอย่าง ทำไมบอกพวกเมจริงให้รู้ตกใจนักหรือ?"

"ครับ ตกใจมาก แล้วนี่ผมจะเข้าหน้านายจ้างผมยังไง?"

"ก็เคยเข้าอย่างไร ก็เข้าอย่างนั้นนะซิ ไม่เห็นแปลกอะไรเลย เห็นไหมล่ะ! ว่าตลอดเวลารู้เห็นอยู่เต็มอกว่าน้องสาวของเขาผูกพันอยู่กับคุณอย่างไร เขาก็สงวนท่าทีทำเฉยเสีย จนแม้แต่คุณก็ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ กระทั่งฉันบอกให้นี่"

"คุณชายคงเกลียดขี้หน้าผมพิลึก"

"ถ้าเขาเกลียด อย่างคุณหรือจะจับความรู้สึกในด้านนั้นของเขาไม่ได้ ตรงข้าม ฉันก็เห็นว่าเขารักและไว้วางใจคุณดีที่สุด ที่ว่านี้ก็จะยิ่งเพิ่มทวีขึ้นทุกขณะ แล้วคุณเห็นหรือว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา เขามีอาการอะไรที่อคติต่อคุณ"

"ผมค้นไม่พบครับ คุณชายเก็บความรู้สึกภายในได้มิดชิดที่สุด ถ้าเป็นอย่างที่คุณหญิงบอกจริง"

"ถ้าเขาจะเก็บ เขาก็เก็บในเรื่องที่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น หรือไม่เท่าทันเสียในเรื่องนี้ คุณต้องเห็นใจเขาบ้าง เขาเป็นพี่ชายของคุณหญิง และรู้อยู่เต็มอกว่าน้องสาวเขาเกิดไปรักพรานนำทาง จะให้เขาทำอย่างไร จะแสดงว่ารับรู้ก็ไม่ได้ จะแสดงอาการกีดกันก็ไม่ได้ จะสนับสนุนก็ไม่ได้อีก ไม่มีอะไรดีไปกว่าทำเป็นเฉยเสียแล้วก็คอยจับสังเกตไป ส่วนที่คุณระแวงว่าเขาจะเกลียดชังคุณแล้วซ่อนความรู้สึกไว้ไม่ให้คุณเห็นนั้น ฉันเชื่อแน่ว่าคงไม่เป็นเช่นนั้น คนเราถ้าลงเกลียดกัน มันก็จะต้องส่ออะไรออกมาบ้าง"

แล้วหล่อนก็หัวเราะขันๆ ยกมือขึ้นประคองลูบใบหน้าสากไปด้วยเครานั้นอย่างสนิทเสน่หา

“ก็คุณฉลาดนักนี่ ตั้งแต่แรกมาแล้ว ไม่ได้แสดงสนใจไยดี หรือว่าเจ้าชู้ตาเป็นมันอะไรกับน้องสาวของเขาเลย จนกระทั่งเขาวางใจสนิทว่าคงไม่เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น จ๋าไม่ได้หรือ แม้กระทั่งขึ้นนั่งห้างยิงสัตว์ด้วยกันครั้งแรก เขาก็บังคับฉันให้นั่งคู่กับคุณ ตอนนั้นเราเกลียดขี้หน้ากันอย่างที่สุด มาตอนนี้เขาคงรู้สึกแล้วกระมังว่า เขาหลวมตัวพลาดท่าไปเสียแล้ว พ่อพรานใหญ่หลอกเกี้ยวน้องสาวเขาเสียอย่างเหนือเมฆที่สุด โดยเขาคิดไปไม่ถึง ต่อหน้าเขาทำเป็นเต๊ะท่า ไม่สนใจไยดี พอลับหลังพี่ชายเขา ก็เข้าถึงตัวเลย แม่น้องสาวก็เหลือร้าย ตลอดเวลาเล่นละครฉากทะเลาะกันให้เขาดูเสียจนเขาเองก็คงรำคาญพิลึก เราพยายามจะหลอกเขา แต่หลอกไม่สำเร็จหรอก รพินทร์ พี่ใหญ่รู้ทันทุกปฏิกิริยาเคลื่อนไหวของเราทีเดียว ไชยยันต์ซิ ทารกที่สด เซ่อซ่า พาซื่อไม่ร้อะไรเลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นตบหน้าผากตนเองเบา ๆ แล้วทรุดกายลงไปนั่งบนโขดหินอย่างหมดแรง ครางออกมา

“ตายเลย!...เสร็จกันคราวนี้ ผมไม่รู้ตัวเลยว่า พี่ชายของคุณหญิงรู้ทันเรื่องราวของเรา ชักไม่สบายใจเสียแล้ว”

ดารินวางมือลงบนไหล่เขา สีหน้าละไมไปด้วยรอยยิ้ม ไม่มีอาการทุกข์ร้อนใด ๆ ทั้งสิ้น กับอีกฝ่ายหนึ่งที่ร้อนใจราวไฟเผา

“คุณจะต้องเดือดร้อนอะไรนะ เขาไม่เห็นว่าอะไรคุณสักหน่อย”

“แล้วนี่คุณหญิงคิดหรือครับว่า คุณชายมองเห็นการเคลื่อนไหวของเราขณะนี้”

“เชื่อว่าเขาต้องเห็น อาจแกล้งทำเป็นหลับ แล้วคอยแง้มตามองอยู่ก็ได้”

“คุณหญิงรู้ตัวดีอยู่แล้ว กล้าออกมาหาผมได้ยังไงกันนี่”

ราชสกุลสาวยักไหล่

“ก็ทำไมจะต้องไม่กล้าด้วยล่ะ ในเมื่อฉันไม่ได้ทำผิดคิดว่าเถอะไรกับใคร”

“แปลว่าคุณหญิงไม่แคร์เลย”

“มันไม่เกี่ยวกับแคร์หรือไม่แคร์หรอก แต่ฉันเห็นว่าฉันไม่ได้ทำผิดอะไรอย่างที่บอกแล้ว พี่ใหญ่จะเห็นก็เห็นไปซิ เขาก็รู้แล้วว่าฉันรักคุณ ดีเหมือนกัน ให้เขาเห็นชัดๆ เสียเลย ดีกว่าจะหลบๆ ซ่อนๆ ปิดบังอยู่ แต่ตอนที่ฉันลุกขึ้นมารู้สึกว่าเขาจะแกล้งทำเป็นหลับ ฉันก็เลยทำเป็นไม่รู้ทันเสีย”

“ถามจริงๆ เถิดครับ คุณชายเคยถามอะไรคุณหญิงบ้างไหม? เกี่ยวกับเรื่องของเรา”

รพินทร์พูดเป็นงานเป็นการขึ้น อาการเริ่มไม่เป็นสุข ดารินหมยิ้ม

“ไม่ถามตรงๆ หรอก แต่ใช้กระทบเป็นนัยอยู่เสมอ เขาก็คงจะแสดงให้ฉันรู้สึกเหมือนกันว่า อย่าหลอกเขาเลยไม่สำเร็จหรอก แต่พี่ใหญ่เป็นคนดีมาก ไม่แคะไค้อะไรฉันเกินไปนัก เพียงแต่พูดเตือนนัยๆ บ้างเท่านั้น”

“เตือนนัยๆ ยังไง โปรดบอกผมตามตรงเถอะ”

“ก็เตือนเป็นทำนองว่า ไม่ให้ฉันยุ่งอะไรกับคุณมากนักนะซิ นั่นเป็นธรรมดาของพี่ชายทุกคนจะต้องเตือนน้องสาวแบบนั้น แต่คุณไม่ต้องคิดมากหรอก ถ้าฉันจะรักคุณจริงเสีย

อย่างเดียว เขาก็ขัดขวางฉันไม่ได้ และเขาก็ไม่ได้แสดงกิดกัน
ออกมาหน้าออกตานัก"

"เราเคยหลงป่า พลัดพรากจากคณะส่วนใหญ่ไปถึงสามครั้ง เมื่อกลับเข้ามารวมกลุ่มพบหน้ากัน สังเกตท่าทีไหมครับคุณชายสงสัยอะไรไหม ซักถามคุณหญิงอย่างไรบ้าง"

"จากสายตา ฉันรู้ว่าเขาห่วงกังวลอยู่กับฉันไม่น้อยทีเดียว แต่เขาก็ไม่เคยซักไซ้ไล่เลียงอะไรฉันมาก เขาย้ำถามฉันอยู่ประโยคเดียวทั้งสามครั้งนั่นว่า คุณเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อฉันตอบว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษไว้วางใจได้ทุกสถานการณ์ เขาก็พอใจ"

"แล้วคุณไชยยันต์?"

"รายนั้นไม่สนใจสงสัยอะไรทั้งสิ้น แต่ที่แน่ๆ ก็คือ เขาพอใจคุณมากเหมือนกัน ไม่เห็นหรือ ฉันเล่นงานอะไรคุณทีไรตาไชยยันต์ออกรับหน้าแทนทุกที"

รพินทร์มองดูแม่ดอกฟ้าของเขาเต็มตา ด้วยความรู้สึกอันหวั่นไหวระคนชื่นสุข ราชสกุลสาวผู้นี้มีความเด็ดเดี่ยวและเชื่อมั่นในตนเองเป็นสมบัติประจำตนเสมอต้นเสมอปลาย ลงได้ตัดสินใจอย่างใดลงไปแล้ว เป็นปราศจากความลังเลเหลาะแหละแม้แต่น้อย ผิดไปจากนิสัยของสตรีทั่วไป เขาเห็นมาแต่ต้นเมื่อแรกพบแล้ว ไม่ว่าจะท่าอันเย่อหยิ่งแข็งกร้าวในยามเป็นอริหรือความอ่อนหวานภักดีอย่างมั่นคงในยามรัก แต่สิ่งที่ผู้ชายฐานะต่ำอย่างเขาจะพึงควรคำนึงให้มากที่สุด ก็คือบุคลิกอันเป็นผู้นำและผู้บงการของหม่อมราชวงศ์หญิงคนนี้ การกำเนิด

ฐานะสูงซึ่งแวดล้อมไปด้วยข้าทาสบริวาร ฐานะอันร่ำรวย
เกินแผ่นซึ่งทรงความมีอิทธิพลในสังคมที่บูชาเงิน และวิชาความ
รู้ถึงในขั้นครูบาอาจารย์

สิ่งเหล่านี้แหละ! ที่สตรีมักจะกดบุรุษลงเป็นทาสอยู่ใต้
ฝ่าเท้า แม้แต่ว่าบุรุษผู้นั้นจะเป็นสามีที่หล่อนรักก็ตาม

สตรีประเภทนี้มักจะถือสามีเสมอเยี่ยงบุตร

มันเป็นโชควาสนาของเขาอย่างยิ่ง ที่สตรีสาวสูงศักดิ์ผู้
งามพร้อมหมดทุกคุณสมบัติผู้นี้ มาผูกพันรักใคร่อยู่กับเขาเหนือ
หล่าทุกสตรีที่ผ่านมาแล้วในอดีต แต่อนาคตข้างหน้านั้นเล่า
อนาคตที่จะต้องผนึกชีวิตเข้าหากัน แล้วเขาก็จะกลายสภาพเป็น
บุตรไปฉะนั้นหรือ เรื่องนี้คนที่สติสัมปชัญญะอันรอบคอบ และ
ระดับความคิดสูงมองการณ์ไกลไม่สักแต่จะเห็นแก่ได้อย่างเดียว
เช่นรพินทร์ จำต้องคิดหนัก

ฐานะอันแตกต่างกันมาก ก็ย่อมจะเป็นอุปสรรคสำคัญ
ยิ่งอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งจะเป็นชนวนแตกร้าวในการครองชีวิตร่วมกัน
ในวันหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฝ่ายชายเป็นคนไว้ตัวทระนง
ในศักดิ์ศรีอย่างเขา ความจน ความรู้สึกที่ครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา
ว่าสตรีเป็นฝ่ายอ้มช จะสร้างปมด้อยลึกอยู่ในจิตใจ ยามปกติ
ยามรักหวานสดชื่นก็คงลืมๆ ไปเสียได้หรอก แต่ชีวิตคู่ก็ย่อม
เหมือนกับลิ้นและฟัน ไม่ช้าก็เร็วก็อาจต้องมีการกระทบกระทั่ง
และลงถ้ากระทบถึงปมด้อยเมื่อไหร่ เมื่อนั้นวิมานรักมันก็ถล่ม
ทลาย

สมควรแล้วหรือ...ที่คนอย่างนายรพินทร์ ไพรวัลย์ จะฉวย

โอกาสนี้ โอกาสซึ่งในระยะแรกก็ย่อมจะมองเห็นคุณประโยชน์อันดีงาม แล้วต่อไปข้างหน้าต้องเสี่ยงกับการแตกร้าวพังภินท์

ดาริน วราฤทธิ์ แม่ดอกฟ้าของเขาผู้นี้ ควรจะมีหนทางแห่งความสุขที่มั่นคงยืนยาวต่อไปในภายภาคหน้า ซึ่งคู่ชีวิตของหล่อนคงจะไม่ใช่พรานป่าต่ำศักดิ์คนนี้แน่นอน หล่อนเป็นดอกฟ้าที่ประดับอยู่ในดวงใจของเขาอย่างเดียวก็เพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ความฝันเป็นความจริง ซึ่งมันหมายถึงว่าเขาเอาเปรียบและฉกฉวยโอกาสจากหล่อนมากเกินไป

ระหว่างที่ฝ่ายหนึ่งเงียบเฉยไปด้วยความคิดคำนึงจากสมองและวิญญาณอันสูงส่ง อีกฝ่ายหนึ่ง พินิจอย่างคลางแคลงกังขา ดูเหมือนจะจับความผิดปกติจากอาการของเขาได้ เอื้อมมือมาเขย่าไหล่เบาๆ

“รพินทร์!...”

หล่อนร้องเสียงสูงอย่างแปลกใจ ขมวดคิ้วจ้องหน้า

“เอ๊ะ! มีอะไรผิดปกติหรือคะ?”

จอมพรานฝืนยิ้ม ดึงมือหล่อนมาจูบเบาๆ ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะต้องอธิบายในความรู้สึกคิดยามนี้กับหล่อน ความรักอันลึกซึ้ง และความเสียสละอย่างไม่เห็นแก่ตัว ไม่ใช่เรื่องที่จะต้องนำมาเอ่ยอ้างกันด้วยคำพูด การกระทำเท่านั้นที่จะพิสูจน์ได้

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

"ฉันรู้สึกว่าคุณจะมีอะไรอยู่ในใจนะ ทำไม? คุณเกิดความ
ผิดพลาดขึ้นเสียแล้วหรือ เมื่อฉันบอกความจริงให้รู้ว่าพี่ใหญ่
จะมาพบและระคายเรื่องราวของเรา"

"ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกครับ"

"อาการของคุณมีกังวล และ...เมินๆ กับฉันอยู่นะ"

แทนคำกล่าวใดๆ ทั้งสิ้น รพินทร์รวบเอาร่างนั้นเข้ามา
ไว้ในวงแขน แล้วประทับจูบหนักหน่วงบนริมฝีปาก ดารินรับกับ
การจูบนั้นอย่างเต็มใจ และจูบตอบด้วยอาการอันอ่อนหวาน
เกินกว่าจะบรรยายได้ ช่วยแก้ไขข้อข้องใจของราชสกุลสาวไปได้อย่าง
เด็ดขาดชั่วขณะหนึ่ง

ทั้งสองอยู่ในอ้อมตระกองของกันและกัน ครู่ใหญ่เขา
ผึงประคองหล่อนขึ้นยืน กระซิบว่า

"คืนนี้ ขอให้เราพบกันเพียงแค่นี้เถิดครับ ผมอยากจะ
เชิญเจ้าหญิงของผมให้กลับเข้านอนเสียตามเดิม ผมบังอาจและ
โลภมากพอแล้ว ทั้งๆ ที่รู้ว่าพี่ชายเขาจับตาสังเกตอยู่ ก็ยังกล้าที่
จะดึงน้องสาวของเขาเข้ามากอดแนบหัวใจอยู่อย่างนี้ แต่อย่า
ให้มันเนิ่นนานกว่านี้ออกไปเลย แล้วก็อย่าหาว่าไล่ด้วย"

ดารินพยักหน้าอย่างว่าง่าย ดวงตาฉ่ำไปด้วยประกายชื่น
บานมือเขาแน่นอย่างมีความหมาย

"ค่ะ ฉันจะไม่ขัดใจคุณสักครั้ง เพื่อพิสูจน์ให้คุณเห็น
ว่าเราต่างฝ่ายต่างขึ้นอยู่กับเหตุผล นิทราสวัสดิ์ค่ะพรานของ
ฉัน"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชิดเท้าตรง ก้มศีรษะโค้งต่ำให้ ดาริน มองอยู่อีกอึดใจ ก็ผละเดินกลับไปในบริเวณที่พักนอน

ยูงทองล่องฟ้าเมฆินทร์ ถวิลหวังไอดิน
โบยบินผินส่พสธา
ดอกฟ้าโน้มกิ่งลงมา จากสวรรค์อาภา
ให้ดินปรีดาอาวรณ์

ลำนำเพลงรักอันเงียบหายไปชั่วขณะนั้น บัดนี้แว่ววิเวกขึ้นอีกด้วยกระแสทุ้มแผ่ว มันดังมาจากซอกหินมุมใดมุมหนึ่งใกล้ๆ เบื้องหลังร่างที่ยังยืนนิ่งอยู่ของเขานั่นเอง

รพินทร์ ไพรวัลย์ คงยืนสนิทนิ่งอยู่กับที่เช่นนั้นนาน กระทั่งเสียงเพลงแผ่วหายสุดสิ้นไป กลายเป็นความเงียบสงัดตามเดิม เขาควักก้นซิการ์ขึ้นมาจุดสูบ แล้วหย่อนกายลงนั่ง เอ่ยข้อแลอย ๆ โดยไม่หันกลับมาเลยว่า

"แกก็รู้นี่ว่า ดอกฟ้าจะต้องประดับกิ่งฟ้าเสมอ ถึงแม้จะไม่ใช่กิ่งลงมา ก็เพียงชั่วขณะเท่านั้น"

มีเสียงไหวกายแผ่วเบาที่ใดที่หนึ่งเบื้องหลังเขา

"ก็ไม่แน่นัก ดอกฟ้าอาจลงมาประดับกิ่งดินตลอดไปก็ได้ ถ้าเธอรักปราศจากซึ่งอาณาจักรและพรมแดน"

พรานใหญ่ถอนใจเฮือก เบือนหน้ากลับมาช้า ๆ ท่ามกลางแสงจันทร์แอร่มใส ร่างหนึ่งนอนพังพาบอยู่บนก้อนหินเตี้ย ๆ เบื้องหลังเขา แลเห็นฟันขาวจากใบหน้าที่เป็นเงามืดห่างจากระดับหินต่ำที่เขานั่งอยู่เพียงชั่วแขนเดียวชนิดเอื้อมถึงกัน

“ทุกครั้งไม่ว่าจะโดยสถานการณ์ใด แกพยายามจะสะกดรอยอยู่เบื้องหลังฉันตลอดเวลา”

“โดยความสัตย์จริง สาบานให้ดับไปต่อหน้าแสงเดือน ณ บัดนี้ ผมนั่งของผมอยู่ที่นี่ก่อน นั่งมานานแล้ว ผู้กองเดินเข้ามาใกล้ผมเอง”

แงซายตอบ ยังนอนพังพาบอยู่ในอาการเดิม เห็นแต่ฟันสีขาวอันเกิดจากรอยยิ้มจ้า รพินทร์หมุนตัวหันมานั่งเผชิญหน้าหลังเอนพิงก้อนหิน ระหว่างที่เขายังมองมันนิ่งๆ อยู่เช่นนั้น เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามผู้ลึกลับ ขยับชันศีรษะขึ้น ใช้ศอกลากตัวเองเคลื่อนมาจนสุดริมแท่นหินเรียบที่ขึ้นไปนอนอยู่ ชะโงกหน้าต่ำลงมาหา จนห่างกันเพียงแค่ศอกเดียว สามารถมองเห็นดวงตาของกันและกันได้ในแสงเงินยวงนั้น น้ำเสียงกระซิบกระซาบที่กล่าวต่อมา มีกระแสตื่นเต้นจริงจังขึ้น

“จะต้องทุกข์ร้อนกังวลใจไปทำไม ผู้กองที่รัก...ที่โน่น...”

แงซายชี้มือประกอบคำพูด

“มรกตนคร ความมั่งคั่งเป็นมหาเศรษฐี รอคอยผู้กองอยู่แล้ว ถ้าหากว่าผู้กองปรารถนา”

“ฉันไม่เข้าใจที่แกพูด”

ยิ้มนั้น กว้างออกไปอีก

“เพชร พลอย อัญมณีอันมีค่า และทองคำ อันเป็นมหาสมบัติของพระอุมาเทวียังไงล่ะผู้กอง มหาสมบัติอนันต์นับ ซึ่งเป็นความปรารถนาของมนุษย์มาตลอดศตวรรษ ผู้กองลืมเสียแล้วหรือว่า ที่ผู้กองเดินทางบากบั่นมาในครั้งนี้ เพื่ออะไร?”

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ พร้อมกับยักไหล่

“ฉันเดินทางมาในครั้งนี้ ก็เพื่อติดตามค้นหาบุคคลสาบ-สูญเท่านั้น แงซาย และสิ่งที่ปรารถนาก็คือราคาค่าจ้างซึ่งฉันได้รับไปแล้ว ไม่ได้ปรารถนาอะไรนอกเหนือไปกว่านั้น นี่คือความจริงใจของฉัน”

“ก็แล้ว บุคคลสาบสูญที่ผู้กองนำทางค้นหาอยู่ในขณะนี้เขาต้องการอะไร บุคคลสาบสูญก่อน ๆ นั้น อีกเป็นจำนวนนับไม่ถ้วนนั่นเล่า คนเหล่านั้นเสี่ยงต่อทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตเพื่ออะไร”

แงซายกล่าวต่อมาโดยเร็ว ด้วยกระแสเสียงผิดไปกว่าทุกครั้ง ตาเป็นประกายวาวคมกล้า

“ผู้กองคงไม่เชื่อกระมังว่า‘ขุมเพชรพระอุมา’มีอยู่จริง ๆ?”

อย่างเหนื่อยหน่ายระอาใจ รพินทร์ ไพรวัลย์ตอบน้ำเสียงเนือย ๆ ว่า

“ก็แปลกดีเหมือนกันที่ฉันได้ยินคำนี้ออกมาจากปากของแกอีกคนหนึ่ง นอกเหนือจากที่เคยได้ยินมาก่อนแล้ว จนขี้หูตันแม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ พวกเราทั้งหมดเดินทางกันมาจนกว่าครึ่งค่อนทางแล้ว ฉันก็ยังบอกตัวเองไม่ถูกว่าเราจะบ่ายหน้ากันไปจนถึงไหน อะไรเป็นจุดหมายปลายทางที่แน่นอน สมมติว่าถ้าเราเดินไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวแล้วก็ยังไม่ได้ข่าวคราวใด ๆ ทั้งสิ้นของคนสาบสูญคู่นั้น ฉันไม่เชื่อเรื่องมรกตนครอันเป็นเมืองลับแล ซึ่งซ่อนอยู่ในหุบเขาพระศิวะ ไม่เชื่อเรื่องขุมเพชรพระอุมา และสำหรับแกเดี๋ยวนี้ฉันก็อยากจะคิดว่าเป็นคนพิการทางจิตประสาทอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ฝันเพ้อทึกทักตัวเองไปว่า เคยอยู่ในดินแดน

นั้นมาก่อน และปรารถนาที่จะกลับไปให้ได้จนถึงกับยอมเสี่ยงมากับพวกเราด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างมันช่างเหลวไหลสิ้นดี”

แงซายเหวี่ยงตัวจากก้อนหินที่นอนหมอบอยู่นั้นอย่างรวดเร็ว และเบากริบลงมายืนเผชิญหน้ากับเขาในระดับพื้นเดียวกัน

“มันสุดแต่ว่า ผู้กองจะค้นหาทางเข้าได้ถูกหรือไม่เท่านั้น ถ้าค้นไม่พบทาง ไม่ว่าจะเดินจนสุดขอบโลกเช่นไร ก็ปราศจากผล ภูเขาและหิมะเท่านั้นจะรอเราอยู่เบื้องหน้า และนั่นคือความล้มเหลวเอาชีวิตไปทิ้งเสีย เช่นเดียวกับนักแสวงโชคคนอื่น ๆ ทุกยุคทุกสมัยที่ล่วงหน้ามาก่อน แต่ถ้าเข้าถูกทาง...”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงทิ้งคำพูดให้ชะงักลงเพียงแค่นั้น แหงนหน้ามองดูเดือนแรม 3 ค่ำ ซึ่งบัดนี้ลอยคว้างอยู่กึ่งกลางฟ้า อันปราศจากเมฆหมอกบัง เหมือนจะคิดคำนวณเปรียบเทียบว่า อีกสักกี่วันมันจะถึงกำหนดคืนที่ขึ้นห้าค่ำ

“ฉันเชื่อว่าความล้มเหลวทั้งมวล มันจะไปรวมอยู่ตรงที่ว่าเราค้นไม่พบทางนั่นเอง และมันไม่มีทางให้ค้นพบได้หรอก แงซาย แม้ว่าเราจะไปถึงเนินพระจันทร์ ตรงตามกำหนดที่ลายแทงระบุไว้ก็ตาม”

“อีกไม่นานนัก เราจะได้รู้กันว่าเราค้นพบทางหรือไม่”

“แกแน่ใจหรือว่าเราจะค้นพบ?”

“เมื่อผมมีผู้กองยืนอยู่เคียงข้าง ผมแน่ใจ!”

ภายหลังจากนิ่งกันไปครู่ รพินทร์ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำจริงจังว่า

“แงซาย สมมติว่าถ้าแกรู้รายละเอียดอะไรเกี่ยวกับมรกตนคร หรือขุมเพชรพระอุมามากกว่าเท่าที่ฉันได้ยินมาแล้วในนิทานปรัมปรา ทำไมแกไม่ให้รายงานกับฉันเสียเดี๋ยวนี้ มันจะเป็นการสะดวกต่องานค้นหาของเราอีกมาก ตราบใดก็ตามที่แกมีความปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะไปให้ถึง เท่าๆ กับฝีปากนายจ้างของฉันเหมือนกัน เอาล่ะ ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่ตาแตคั้น ให้แกต้องลำบากใจในข้อที่ว่าแกรู้ได้อย่างไร”

“ผมไม่แน่ใจว่า ผมจะรู้เรื่องราวของอาณาจักรลี้ลับที่เรียกว่า มรกตนคร และแหล่งขุมเพชรพระอุมานี้ได้ละเอียดสักเพียงไหน แต่รู้ว่ามันมีอยู่จริงแน่ ส่วนใครจะไปได้ถึงหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับบุญวาสนาและโชคชะตา”

เสียงกล่าวนั้น แช่มช้าชัดเจนยิ่ง ดวงตาทั้งคู่เป็นประกายแวววาว และเค้าหน้าเต็มไปด้วยความหวัง

“ขอบเขตของอาณาจักรนั้น ตรงบริเวณที่เชื่อมติดกับภูมิศาสตร์โลก เป็นบริเวณที่ประสาททั้ง 5 ของมนุษย์พบกับประสาทส่วนที่ 6 ความจริง...บรรจบความฝัน...ดินแดนแห่งความจิตนั้นแหละ...นครหนึ่งและนครเดียวเป็นเอกเทศรุ่งเรืองอยู่กลางอาณาจักร กาลเวลาและความผันแปรวิวัฒนาการของโลกภายนอก ไม่สามารถล่วงล้ำเข้าไปเกี่ยวข้องกับดินแดนนี้ได้ กาลเวลาของแดนนี้ เป็นของตนเอง โดยเฉพาะอารยธรรมความรุ่งเรืองทั้งหลาย เป็นความรุ่งเรืองในอดีตกาลของมนุษยชาติก่อนหลังจากปัจจุบันกาลของโลกภูมิศาสตร์ไป นานสักเท่าใดก็สุดที่จะคะเนได้ บางทีมรกตนครอาจเป็นเสมือนนิทรานครแหล่งที่สอง ผิดกันแต่เพียงว่านิทรานครนั้นได้ถล่มล่มลงและตายแล้ว

แต่มรกตนครยังดำรงอยู่ มีบ้านเมืองประชากร มีปราสาทราช-มณเฑียร และ...แน่ละ ราชบัลลังก์อันหมายถึงมีกษัตริย์ครอง!..."

แงซายแผ่วเสียงเบาลงจนเป็นกระซิบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ดวงตาที่เบิกสว่างโพลง บัดนี้หรี่ซึมลง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เปลี่ยนสายตาไปจากวงหน้านั้น ด้วยอาการพินิจ อัดควันซิการ์ลึก แล้วเตือนว่า

"พูดต่อไป แงซาย"

"กษัตริย์ผู้ครองนครเหล่านี้ รับราชสมบัติอันเป็นมรดกตกทอดตามประเพณีสืบต่อกันลงมาเป็นลำดับ บางยุคบางสมัยก็เปลี่ยนราชวงศ์ไป อันเกิดจากการขบถช่วงชิงฆ่าฟันกันเอง เพื่ออำนาจ แผ่นดินปกติสุขบ้าง เกิดสงครามสู้รบนองเลือดบ้าง แต่มรกตนครก็ยังเป็นมรกตนครอยู่ ความร่มเย็นศานติสุขของแผ่นดินจะมีขึ้นได้เพียงใด ขึ้นอยู่กับผู้ครองนครแต่ละยุคสมัย สุดแต่ทศพิธราชธรรมหรือทรราช"

"จะพูดไป มันก็ไม่เป็นเรื่องน่าประหลาดเหลือเชื่อเกินไปนัก เมื่อเปรียบเทียบกับความมหัศจรรย์ต่าง ๆ ที่เราผ่านพบกันมาแล้ว ปัญหามันจึงอยู่ที่ว่า เราจะมีโอกาสไปถึงนครลับแลนี้หรือไม่เท่านั้น ทีนี้ว่าถึง 'ขุมเพชรพระอุมา' แกตั้งใจจะให้ฉันเข้าใจว่า มันเป็นมหาสมบัติของกษัตริย์ผู้ครองนครนี้กระมัง?"

แงซายสั่นหน้าช้า ๆ

"ก็ไม่เชิง ขุมเพชรพระอุมา ไม่ได้เป็นสมบัติในท้องพระ-คลังของกษัตริย์แห่งมรกตนคร หากแต่เป็นสมบัติของเทพเจ้าฝังซ่อนอยู่ในสุสานใต้ลูกเขาใหญ่ อันมีลักษณะเป็นองค์เทพเจ้าอุมาเทวีประทับนั่งอยู่ สุสานนั้นเป็นสุสานของกษัตริย์ พระศพ

ของอดีตกษัตริย์ทั้งหลายถูกนำเข้าไปเก็บอยู่ยังสุสานใต้ขุนเขาลูกนั้น ภายในสุสานเต็มไปด้วยห้องหับและหนทางลับ เป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์และหวงห้าม ชาวมรกตนครทุกคนรู้ถึงแหล่งมหาสมบัติแห่งเทพเจ้านี้ดี แต่ไม่มีใครบังอาจกล้ำกรายเข้าไปค้นหาแตะต้อง และยึดถือมาเป็นสมบัติส่วนตัวได้ แม้แต่กษัตริย์แห่งมรกตนครเองทุกยุคทุกสมัย ก็ไม่บังอาจเข้าไปเกี่ยวข้อง นอกจากจะปล่อยไว้ให้เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์คู่แผ่นดินเช่นนั้นมาตลอด”

“ทำไม?”

“มันเป็นสมบัติอาถรรพณ์ เชื่อกันว่า ใครก็ตามที่บังอาจไปแตะต้องสมบัติของเทพเจ้า จะต้องถึงกาลหายนะเห็นทันตา ความศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ปรากฏให้เห็นมาแล้วทุกยุคทุกสมัย จนไม่มีผู้ใดในมรกตนครกล้า แม้แต่กษัตริย์ทรราชที่เหี้ยมโหดและแข็งแกร่งที่สุด ผู้พยายามจะนำออกมาเป็นทรัพย์ส่วนตัว ก็ถึงแก่ความพินาศไปแล้วหลายองค์ ขุมเพชรพระอุมาจึงเป็นสิ่งที่ประชาชนชาวมรกตนครทั้งหมดถือเป็นสิ่งสักการบูชา”

“ฉันเชื่อว่าสิ่งที่แกเล่าให้ฉันฟังนี่ แกได้รับการบอกเล่าต่อมาจากพระธุดงค์ที่เลี้ยงแกมา ซึ่งก็มีอะไรต่ออะไรหลายอย่างตรงกับจดหมายเหตุประกอบลายแทงของมังมหานรธา พระ-ดงค์องค์นั้นท่านเคยเหยียบย่างไปถึงดินแดนนั้นแล้วหรือแงซาย?”

“ท่านไม่ได้บอกผม ว่าท่านได้ไปถึงดินแดนนั้นแล้วหรือไม่ แต่อย่างที่ผมเคยบอกแล้ว ตบะฌานของท่านแก่กล้ามาก แม้ท่านจะไม่ได้ไปถึงด้วยอินทรีย์หยาบอันเป็นร่างกายของท่าน

ในสมัยที่ยังมีชีวิต ท่านก็อาจไปถึงแล้ว ด้วยกายละเอียด นั่นคือดวงจิต ท่านเป็นผู้หยั่งรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลนี้ เพียงแต่เข้าสมาธิอยู่กับที่เท่านั้น”

“สมมติว่า ถ้าทางเปิดสำหรับเรา สามารถเข้าถึงอาณาจักรลับแลนี้ได้ ก็แปลว่าเราจะต้องเผชิญหน้ากับชาวมรกตนครอันเป็นเจ้าของแผ่นดิน ก่อนที่จะเข้าถึงสุสานอันเป็นแหล่งขุมเพชรนั่นสิ ใช่ไหม?”

ยิ้มเยือกเย็นปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากนั้น

“ข้อนี้ไม่มีปัญหาแน่ ผู้กองที่รัก เราทั้งหมดในฐานะผู้แปลกถิ่นต่างแดน จะต้องเผชิญหน้ากับเจ้าของดินแดนเดิมอย่างไม่มีทางเลี่ยง พวกเขาจะรู้ถึงการล่วงแดนของฝ่ายเราในทันที แม้เพียงก้าวแรกที่เราเหยียบย่างเข้าสู่อาณาจักร”

“เขาจะต้อนรับเราหรือไม่?”

“ผมไม่กล้าให้คำรับรองเหมือนกัน มันสุดแล้วแต่ผู้นำของเขา คือกษัตริย์ที่ทรงอำนาจปกครองอยู่ แต่ผมคิดว่ายากมาก เพราะชาวมรกตทุกคน ย่อมจะรู้ดีถึงวัตถุประสงค์การมาของมนุษย์ต่างแดนเสมอ ว่าปรารถนาอะไร มนุษย์เหล่านี้เต็มไปด้วยโลภโมโทสัน ต้องการเอาอารยธรรมอันต่ำทรามของโลกภายนอกเข้าไปเผยแพร่ แล้วก็หวังจะฉกฉวยโจรกรรม มหาสมบัติศักดิ์สิทธิ์คู่แผ่นดินของเขาไป”

“ถ้าเช่นนั้น อันตรายอันใหญ่ยิ่งก็รอคอยเราอยู่ข้างหน้าแล้ว ถ้าเราพยายามจะล่วงล้ำเข้าไปให้ถึง แงซาย ในความรู้สึกส่วนตัวของแก เท่าที่ตรวจร่องรอยคนสาบสูญเห็นมาทุกระยะจนกระทั่งบัดนี้ แกคิดว่า ทั้งสองคนนั่นผ่านเข้าถึงอาณาจักร

ได้หรือไม่ และถ้าผ่านเข้าไปได้ ทั้งสองคนจะตกอยู่ในภาวะ
ใดๆ"

"ผมเดาไม่ถูก ผู้กอง มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือ เราต้อง
ดำเนินการต่อไปจนกว่าจะเห็นกับตา ผมเชื่อว่าอาถรรพณ์รอบนอก
ของนครสลายตัวและเปิดทางให้แก่เราแล้ว ก็เหลืออยู่อีก
เพียงชั้นเดียวเท่านั้น ไปให้ถึงเนินพระจันทร์ และหาทางเข้าให้
ได้ คือสิ่งหนึ่งที่ผมเชื่อ จนกระทั่งกล้ายอมเสี่ยงมาด้วยในครั้ง
นี้ ภูมิปัญญาและความรู้ความสามารถของคณะเจ้านายของ
ผมทุกคน รวมทั้งผู้กองด้วย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นคับขันหรือ
รุนแรงขนาดไหน ก็จะต้องหาทางแก้ไขคลี่คลายจนได้ สำหรับ
ผมคิดอยู่เสมอว่า เมื่อคณะเจ้านายของผมทุกคนได้บุกบั่นฟัน
ฝ่าฟันเจนถึงเหยียบเข้าสู่ดินแดนนั้นได้แล้ว ก็ควรจะได้รับผลตอบ
แทนแห่งคุ้มค่า คือพบบุคคลสาบสูญที่กำลังค้นหากันอยู่ขณะนี้
และได้รับความร่ำรวยจากแหล่งมหาสมบัตินั้นทั่วทุกคน"

"เอาละ! เรามาลองเสี่ยงดวงชะตาชีวิตกันอีกครั้ง แก
ไม่ต้องพูดจาหว่านล้อมใดๆ เพื่อกระตุ้นเตือนให้ฉันนำคณะ
ดำเนินเดินหน้าหรอก ถึงอย่างไร ฉันก็ไม่มีวันถอยหลังเป็นอัน
ขาด แต่ขอบอกความจริงใจไว้ต่อหน้าแกเดี๋ยวนี้เลยว่า ฉันไม่ได้
ปรารถนามหาสมบัติใดๆ ทั้งสิ้นในการนำทางครั้งนี้ ต้องการ
แต่เพียงเดียวเพียงให้งานสำเร็จผล ได้ตัวนายชด ประชากรคืนมา
แต่เพื่อน ถึงคณะเจ้านายทุกคน ฉันก็เชื่อว่า เขาเลิกคิดฝันถึง
เพชรพระอุมาอะไรนั่นไปนานแล้ว นอกจากติดตามหาตัวคน
กันแล้ว เราต้องการเพียงได้เห็นในสิ่งที่เราไม่เชื่อว่ามันจะเป็น
ไปได้ ก็น่าแปลกและน่าสนใจมาก ในการที่พวกเราทุกคน กำลัง

จะย่างเข้าไป สู่ดินแดนที่กาลเวลาหมุนย้อนกลับไปสู่อดีต ไปพบปะกับมนุษยชาติ วัฒนธรรมประเพณีและชีวิตการเป็นอยู่ของเขาในลักษณะที่ฝ่ายเราเองกลายเป็นมนุษย์ที่เกิดล้ำหน้าไปก่อนเขาหลายพันปี ขอให้ได้รู้ ได้เห็น แล้วจะตายก็ไม่ว่า”

แงซายเบนสายตามาประสานกับเขาเต็มตา พลางก้มศีรษะให้อย่างคารวะ

“ความโลภเป็นอาวุธที่บั่นทอนมนุษย์ ผู้กองเป็นผู้ถือสันโดษและฉลาดในการดำเนินชีวิต ประกอบด้วยความกล้าหาญและซื่อสัตย์สุจริต ปราศจากความโลภโมโทสัน สวรรค์เบื้องบนย่อมจะคุ้มครองสวัสดิภาพให้ตลอดไป และจะต้องประทานผลสำเร็จที่ตั้งปรารถนาไว้เสมอ”

กล่าวสิ้นกระแสความ เจ้าคนลึกลับก็ถอยห่างออกมาแล้วหันกลับ เดินผละหันไปในส่วนใดส่วนหนึ่งของบริเวณแค้มป์ที่พัก

ทุกคนลืมตาขึ้นมาพบกับวันใหม่ด้วยอาการอันแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่า หมอดารินศักดิ์สิทธิ์เสมอในด้านการเยียวยาและคาดคะเนอาการของคนป่วย มาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งเมื่อตลอดทั้งคืนที่ผ่านมานอนหลับเป็นตาย เพราะถูกสะกดไว้ด้วยยาระงับประสาท ในเช้านี้หล่อนตื่นขึ้นมาหลังทุกคนก็จริง แต่อาการแสดงออกบอกให้ทราบได้ชัดว่าหล่อนพร้อมที่จะเดินทางร่วมไปกับทุกคนได้โดยไม่มีอะไรต้องห่วงกังวลเลย และแพทย์

สาวประจำคณะก็ให้คำรับรองกับเชษฐาเช่นนั้น ภายหลังการตรวจสอบอาการของแม่เพื่อนสาวต่างผิวอย่างถี่ถ้วนอีกครั้ง

"โล่งอกไปที ยังเป็นห่วงอยู่เลยว่า ถ้าวันนี้เมย์อาการหนักลงเราจะทำยังไงกันดี เวลามันก็ไม่คอยท่าเสียด้วย"

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างยินดี

"ถ้าไม่มีอาการแทรกซ้อนก็ไม่เป็นไรหรอกค่ะ และโดยปกติ เมย์ก็เป็นคนทรหด มีน้ำอดน้ำทนดีอยู่แล้ว ภูมิคุ้มกันในร่างกายก็สูง"

"เมื่อคืนนี้ เหตุการณ์ปกติเรียบร้อยดีหรือ ฉันหลับไม่รู้เรื่องเลยตลอดถึงเช้า"

มาเรียถามทุกคนขึ้น

"เป็นคืนที่สงบสุขและนอนกันได้สบายที่สุด นับตั้งแต่ออกจากหล่มช้างมา"

ไชยยันต์ตอบ เพราะตนเองก็นอนหลับเป็นตายเหมือนกัน โดยไม่ได้สะดุ้งผวาขึ้นมาด้วยเหตุการณ์อันทำให้ตระหนกใดๆ จนกระทั่งถึงรุ่งเช้า

ไม่เกินครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ขบวนทั้งหมดก็เดินผ่านช่องเขาเพื่อบ่ายหน้าทะลุมาสู่อีกฟากหนึ่งของแผ่นดิน ซึ่งรพินทร์ เชษฐา และแงซาย ได้ล่วงหน้ามาสังเกตลาดเลาไว้ก่อนแล้วตั้งแต่บ่ายวาน ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านผจญมาให้เป็นอดีต

ทุกคนเคลื่อนที่กันไปในรูปขบวนอันมีระเบียบเช่นเดิม ส่งเกตภูมิประเทศริมทางผ่านด้วยความตื่นตาตื่นใจ และแม้จะเดินกันไปอย่างสบาย ตามหนทางอันราบเรียบประดุจใครมาตัด

ไว้ให้เป็นถนนนั้น ต่างก็ระวังตนพร้อมอยู่ทุกขณะโดยไม่ประมาท เพราะชินต่อเหตุการณ์อันเปรียบเสมือนบทเรียนนับครั้งไม่ถ้วนมาแล้ว

ไม่มีวี่แววอะไรทั้งสิ้นในเส้นทางเปล่าเปลี่ยวอ้างว้างนั้น จวบกระทั่งบรรลุถึงอีกฝั่งหนึ่งของถนนที่ตัดผ่านเทือกเขาซึ่งใช้เวลาเดินเพียงชั่วไม่นานนัก มาเรียสังเกตลักษณะของหินภูเขาสองฟากฝั่งไปตลอดทางตามนิสัยของหล่อน

เช้าแห่งการเริ่มต้นเดินทางวันนี้ เชษฐากำหนดให้แหม่มสาวขึ้นมาเดินรวมกลุ่มชิดกับเขาและดาริน ไม่ปล่อยให้ไปคุมท้ายขบวนเหมือนเช่นเคย เพราะยังไม่ไว้ใจในด้านสุขภาพ และความคล่องแคล่วฉับไวนัก ผู้ที่เดินสะกดท้ายกลายเป็นพรานใหญ่รพินทร์ไป ในขณะที่แงซายเป็นมัคคเทศก์หัวแถว

ต่างมาหยุดรวมหมู่กันอีกครั้ง เมื่อสุดปลายทางก่อนที่จะไต่ลงสู่พื้นราบเบื้องล่าง ทุกคนที่เพิ่งจะได้เห็นชัดเป็นครั้งแรกในเช้าวันนี้ ต่างจ้องมองดูทัศนียภาพนั้นด้วยความตื่นงงพิศวง ระหว่างที่ยังยืนรอรพินทร์ผู้เดินตามมาเบื้องหลัง เชษฐาชี้อธิบายภูมิประเทศให้ทุกคนดู ตามที่ได้มาเห็นไว้ก่อนแล้วเมื่อวาน และบอกให้ทราบว่า ทะเลสาบมรณะ ควรจะอยู่ทางด้านใด ตามข้อคาดคะเนของแงซายและรพินทร์ เมื่อพรานใหญ่เดินตามมาถึง เขาก็ให้สัญญาณทุกคนเคลื่อนที่ต่อ และคราวนี้ตนเองออกไต่ทางนำหน้าลงไปก่อนตามทางลาดอันมีลักษณะคล้ายไหล่เขานั้น

เมื่อลงมาถึงทุ่งหญ้าเบื้องล่าง และบ่ายหน้าตัดเข้าสู่ละเมาะไม้ลักษณะประหลาด ทุกคนสังเกตเห็นรอยเท้าของสัตว์

ประเภทตีนกีบย่ำไว้เป็นเทือก ราวกับรอยสัตว์เลี้ยงตามทุ่งนา บอกให้ทราบถึงความอุดมสมบูรณ์ของชีวิตในละแวกนี้ มันเป็นรอยใหม่ ๆ ที่ผ่านมาเมื่อคืนนี้เอง แม้ว่ายามเช้าตะวันเริ่มขึ้นเช่นปกติ แต่นี้ จะพากันหลีกเร้นซ่อนตัวกันไปหมด ทำให้แลดูเหมือนบ้านเมืองประเทศร้างก็ตาม พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายพอมองเห็นเข้าก็ตาลุก กระหยิ่มยิ้มย่องไปตาม ๆ กัน

"โอ้ย! อีแบบนี้เราไม่อดอยากปากแห้งแล้วนาย"

บุญคำร้องขึ้นปนหัวร่อร่าเดินหาบของก้ม ๆ เงย ๆ ไปตลอดทางผ่าน

"เกิดมาบุญคำยังไม่เคยเห็นรอยสัตว์ป่าที่ไหนเดินหากินกันมากมายเต็มทุ่งอย่างที่เห็นอยู่นี่ สารพัดทีเดียว เก้ง กวาง เสมัน หมป่า วัวก็มี แต่...อีรอยนี้บุญคำไม่ค่อยจะชอบเลย พรวด-พราดปะหน้ากันเข้าเมื่อไหร่ เป็นได้แล่นกันทุ่งกระเจิงอีก"

ประโยคหลังแกพูดอ่อย ๆ บุ้ยปากสะกิดให้ไชยยันต์ดูรอยเท้าชนิดหนึ่งซึ่งปรากฏเด่นชัดอยู่เหนือปลักเล็ก ๆ มีรอยหญ้าเอนราบแหลกยับเป็นแปลง อดีตนายทหารปืนใหญ่มองตามแล้วยิ้ม เท้าเริ่มออกเดินป่ามาในระยะต้น ไชยยันต์ก็คงต้องตาเหลือกพวัญหนีดีฝ่อไปเหมือนกัน สำหรับรอยเท้าชนิดนั้น แต่เดี๋ยวนี้เขาเห็นเป็นเรื่องธรรดาเสียแล้ว มันเป็นรอยเหมือนเท้าช้างแต่เล็กและเล็บผิดกันไปมาก และเขาก็จำได้อย่างแม่นยำว่าเป็นรอยของเจ้าแรดโบราณที่เคยเจอกันมาแล้วตรงบริเวณทุ่งใกล้เคียงเขาเกือกม้านั่นเอง

"ให้มันเป็นรอยใหญ่โตขนาดช้างชนิดที่งางอกออกมาจากใต้ปากล่าง เราก็ไม่กลัว บุญคำขออย่างเดียว อย่าไปเจอชนิดที่

ต้องใช้ศรพระรามแงซายอีกก็แล้วกัน วิ่งกันไม่ไหวอีกแล้วอีแบบนั้น”

คะหยิ่นกับส่างปาค้นพบรอยตีนแปลกตรงบริเวณใกล้ชายละเมาะอีกครั้ง ร้องโวยวายขึ้นอย่างตกใจ ทำให้ทุกคนต้องเข้าไปมุงดู แต่แล้วต่างก็เบาใจลง เมื่อมาเรียเงยหน้าขึ้นบอกภายหลังจากพิจารณาร่องรอยนั้นอยู่อึดใจใหญ่ว่า

“ไดโนฯ ประเภทกินพืชชนิดหนึ่ง ตัวไม่ใหญ่นัก และไม่ใช่พวกดุร้าย แต่ระวังหน่อยก็ดี ถ้าเจอะในระยะกะทันหันจวนตัวอาจมีอันตรายได้”

ยิ่งใกล้ละเมาะ อันเป็นดงค่อนข้างทึบเข้าไปเท่าไหร่ พื้นดินก็เริ่มจะแฉะน้ำ และต้นหญ้าขนมีระดับสูงขึ้นทุกขณะจนกระทั่งมีระดับเกือบท่วมศีรษะทำให้ไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ถนัดนัก ทั้งหมดบุกแหวกไปตามป่าหญ้าขนอย่างระมัดระวัง รพินทร์สั่งให้พวกที่ทำหน้าที่หาบหามทั้งสามคู่มาเดินรวมกลุ่มอยู่ตรงกลาง

ตัวเขาเองและคณะนายจ้างอีกสี่คน ปลดไรเฟิลออกจากไหล่เดินรายล้อมไว้ พร้อมที่จะปะทะและสกัดกั้นได้ทันที ในกรณีที่อาจจะมีสัตว์ร้ายชนิดใดจู่โจมพรวดพราดเข้ามา ตัวพรานใหญ่เองมือหนึ่งถือไรเฟิลอีกมือหนึ่งถือมีดเดินป่ายาว ที่ยืมมาจากบุญคำเดินนำหน้าฟันแหวกทางหญ้าขนที่ขึ้นแน่นทึบเหล่านั้นลึกเข้าไปเป็นลำดับ เสียงฝีเท้าของทั้งสิบสองคน แม้จะพยายาม

เดินกันอย่างเบาเพียงไรก็ตาม แต่เมื่อบุกไปในดงหญ้าท่ามกลางความเงียบเช่นนี้ ก็ปรากฏเสียงสวบสาบอื้ออึงไปหมด

สองหรือสามครั้ง ในระหว่างที่แหวกทางกันเข้าไปมีเสียงสัตว์ใหญ่ที่แลไม่เห็นตัว วิ่งเตลิดด้วยความตกใจบุกตะลุยไปในดงหญ้าทิศทางเบื้องหน้า พร้อมกับเสียงคำรามในลำคอเบาๆ ทำเอาทุกคนต้องขยับไรเฟิลเตรียมพร้อมด้วยใจอันเต้นระทึก

แต่แล้วเหตุการณ์ก็ผ่านไปด้วยปกติเรียบร้อย ไม่ปรากฏว่าสัตว์ชนิดใดวิ่งสวนหน้าเข้ามา หรือวิ่งผ่านให้เห็นตัวชัด นอกจากสังเกตเห็นทิวยอดหญ้าไหวลู่เป็นทางการวิ่งของมันเท่านั้น คงเป็นสัตว์ที่ไม่ใหญ่โตอะไรนัก เพราะขนาดของมันไม่ได้โผล่ขึ้นมาพ้นระดับยอดหญ้าสูงให้แลเห็นตัวได้ รพินทร์ฟันหญ้าไปข้างหน้าพลาง ส่งเสียงตะเพิดไล่ไปพร้อมกันด้วย เพื่อให้มันรู้ตัว และหลีกทางเสีย ดีกว่าที่จะเดินไปประจันหน้ากันในระยะจวนตัว เพราะไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้

ระดับน้ำตามพื้นอันเป็นบริเวณที่ลุ่มขังน้ำแฉะนั้น ครั้งแรกก็พอท่วมหลังเท้า ต่อมามันก็ลึกลงไปเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงหน้าแข้ง

เมื่อเหยียบเข้าสู่ชายดง เสียงสัตว์แตกตื่นวิ่งกระโจนหนีก็แตกกระจายโครมครามอยู่ตลอดเวลา โดยยังมองไม่เห็นตัวแม้แต่ มีอยู่สองสามตัวที่มีลักษณะเหมือนสมเสร็จ แต่ก็ผิดกันที่ลายสัน ซึ่งมีลายเทาๆ พาดเป็นทางยาวไปตามลำตัว พร้อมกับลูกเล็กๆ อีก 3-4 ตัว สีเหมือนลายแตงไทย วิ่งตามแม่เป็นพรวน ผาเรียวาดไรเฟิลตามด้วยสัญชาตญาณเคยชิน แต่ไชยยันต์ผู้เดินอยู่ใกล้ๆปัดเสียลำกล้องขึ้นสูงเสียเป็นสัญญาณห้ามไม่ให้ยิง

พรานใหญ่หยุดชะงักอยู่เบื้องหน้าขบวน เว้นระยะห่างออกไปประมาณ 15 เมตร กวาดตาสำรวจภูมิประเทศแวดล้อมนั้นอย่างพิจารณา อาการของเขาทำให้คณะทุกคนพลอยหยุดการเคลื่อนไหวไปด้วย ช่วยสังเกตไปด้วยความระมัดระวังไปทุกทิศ ระหว่างทียนแซนากนอยูครงหนาแขง

ลักษณะของป่าที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ คล้าย ๆ กับป่าปอในเขตที่ลุ่ม ซึ่งพันธุ์ไม้ชนิดนั้นขึ้นงอกงามในบริเวณที่มีน้ำท่วมหล่อเลี้ยงอยู่ตลอดกาล ผิดกันแต่เพียงต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่านี้ไม่ใช่ต้นปอ และรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้รู้จักต้นและใบไม้ทุกชนิดในป่าก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันเป็นต้นอะไร เพราะไม่เคยพบเห็นมาก่อน จะเป็นพวกเสม็ดหรือโกงกางก็ไม่เชิง เป็นไม้ยืนต้น ลำตรงสูงชะลูดขึ้นไป มีกิ่งก้านสาขาปกคลุมอยู่ยังยอดบน ลำต้นไม่สูงใหญ่จนเกินไปนัก มีระดับส่วนสูงเพียงไม่เกินยอดตาลตามทุ่งนา และลำต้นอวบอย่างมากก็ไม่เกินสองคนโอบ

สิ่งที่ดูแปลกตาไปก็คือรากโคนต้นที่โผล่อยู่เหนือน้ำเหมือนรากไทร แต่ละต้นเหล่านั้นมีรากแข็งแยกเป็นสาขา วัดจากระดับโคนต้นชิดดินขึ้นมาประมาณ 1 เมตร แลดูเหมือนเขาอันมากมายยืนคร่อมอยู่กลางน้ำและมีช่องว่างระหว่างรากต่อราก แลทะลุปรุโปร่งอยู่ทั่วไป สลับกับพืชน้ำชนิดล้มลุกซึ่งขึ้นรวมกลุ่มอยู่เป็นหย่อม ๆ

เมื่อล่วงเข้ามาในบริเวณของมัน แสงสว่างของตะวันยามเช้าที่เจิดจ้าอยู่ยังทุ่งเบื้องนอกถูกกิ่งใบอันแผ่เบียดเสียดประสานกันเหนือศีรษะเบื้องบนอำพรางให้ครึ้มสลัวลง แต่ก็ไม่ถึงกับมืด

พแก้นไปนัก และเมื่อปรับสายตาให้คุ้น ก็เริ่มจะมองเห็นอะไร ๆ ละไรได้ชัดเจนพอสมควร

สภาพป่าเบื้องล่าง ความจริงไม่แน่นทึบจนเกินไปนัก เพราะต้นไม้เหล่านั้นยืนเรียงรายเว้นระยะห่างกันออกไป ในแต่ละพื้นที่ป่าโปร่ง คล้ายสวนยางพาราที่ปลูกไว้อย่างเป็นระเบียบ ระหว่างต้นต่อต้นก็ไม่มีพุ่มพงหนาทึบชนิดใดขึ้นเสียดแทรก แต่จะมีหลากประเภทกกและแขมลักษณะแปลก ๆ ซึ่งแซมสลับอยู่เป็นพัก ๆ เท่านั้น

น้ำที่หล่อเลี้ยงปกคลุมพื้นอยู่ เป็นสีเหลืองคล้าย ๆ สีชาชง แก่ ๆ แต่ก็ใสพอที่จะมองลงไปเห็นพื้นดินทรายปนกรวดเบื้องล่างได้ถนัด บางแห่งก็เป็นดินโคลนเหลวสีขาว แลเห็นพวกสาหร่ายและพันธุ์ไม้ที่ขึ้นใต้น้ำ งอกงามอยู่ทั่วไป บางชนิดออกดอกอยู่ใต้น้ำ สีสันวิจิตรงดงามราวกับดอกไม้กระดาษที่ใครมาประดิษฐ์ไว้ **มันเป็นความงามอันน่าอัศจรรย์ของธรรมชาติเร้นลับระคนไปกับความน่าหวาดระแวงชนิดจะไว้วางใจใด ๆ ไม่ได้ทั้งสิ้น...ความงามที่ระคนไปกับความน่าสะพรึงกลัว แม้จะไม่ต้องสะกิดเตือนบอกกันเลย ทุกคนก็สามารถจะเข้าใจได้โดยสัญชาตญาณจากภูมิประเทศที่เห็นอยู่ในขณะนี้**

ระหว่างเข้ามาอยู่ในวงแวดล้อม ทิศซึ่งอาศัยจากการดูดวง เริ่มสับสนสังเกตไม่ได้แน่นอนอีกครั้ง ระยะสุดช่วงของสายตาที่แลออกไปรอบด้าน เห็นแต่ลำต้นไม้ดังกล่าวเรียงรายแน่นซับซ้อน ไม่อาจบอกได้ว่ามันไปมีขอบเขตสิ้นสุดลงที่ไหน

ระดับสูงตามยอดไม้ ไม่ปรากฏว่าจะมีสัตว์ประเภทลิงค่าง หรือว่านกใดๆ ทั้งสิ้น มันเงียบเชียบสงบไปหมด แต่ภายหลังจากเพ่งสังเกตอย่างถี่ถ้วน ก็แลเห็นค้างคาวและบ่างบางชนิด หรุบปีกเกาะห้อยหัวสงบนิ่งอยู่เป็นระยะๆ นานครั้งจะส่งเสียงร้องเบาๆ พร้อมกับขยับตัวนิดๆ

และราวกับนัดกันไว้ คณะทั้งหมดพากันเงียบกริบ ไม่มีใครเคลื่อนไหวหรือพูดอะไรกันเลยแม้แต่คำเดียว นอกจากสายตาที่กวาดไปรอบๆ ทั้งสูงและต่ำ และในที่สุด เมื่อไม่อาจสังเกตอื่นใดได้ สายตาทุกคู่ก็จับไปที่รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นตาเดียว เหมือนจะใช้เป็นเครื่องวัดสถานการณ์

ต่างเห็นเขาเริ่มเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบา ตรงเข้าไปที่โคนต้นไม้ที่รากโผล่ลักษณะเหมือนขาหยั่งต้นที่ใกล้ที่สุด พินิจดูรากและเปลือกของลำต้นมันอย่างถี่ถ้วน พลางใช้มีดเดินป่าสับเปลือกออกตรวจ แล้วยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกในลักษณะใคร่ครวญขบคิด หันไปมองรอบๆ ในรัศมีเบื้องหน้าอีกครั้ง

เมื่อนั้นเอง เชษฐาจึงลุยน้ำอย่างแผ่วเบาตรงเข้าไปสมทบและไชยยันต์ ดารินกับมาเรียก็พลอยเคลื่อนตามเข้าไปด้วย ทิ้งให้พวกพรานพื้นเมืองยืนรวมกลุ่มกันอยู่ที่เดิม

“ลักษณะมันพิกลอยู่นะ ผู้กอง คล้ายๆ ป่าลุ่มต่ำขังน้ำในหุบหมาหอน ตอนที่เราตามไอ้แหว่งครั้งนั้น ผิดกันที่ลักษณะของต้นไม้แปลกๆ พวกนี้เท่านั้น”

รพินทร์ยังไม่ตอบอะไรในขณะนั้น ส่งสะเก็ดเปลือกไม้ที่ถากออกไปให้มาเรีย ฮอฟมัน ตาก็ยังสอดส่ายสำรวจสูงต่ำอยู่

เช่นเดิม แหม่มสาวรับเปลือกไม้ชิ้นนั้นไปพิจารณา แล้วเคลื่อนเข้าไปตรวจตรงแผลที่พรานใหญ่ถากไว้

"เมื่อคืนวานซืนนี้ ฝนตกหนักมาก"

ดารินเอ่ยทำลายความเงียบขึ้นอีกคนหนึ่งอย่างแผ่วเบา

"จะเป็นไปได้ไหม ที่พื้นต่ำบริเวณนี้เดิมเป็นพื้นแห้ง แต่เนื่องมาจากน้ำฝนที่ยังระบายไม่ทันเลยนองเจิ่ง"

ไชยยันต์สั่นศีรษะอย่างไม่เห็นด้วย แล้วสะกิดให้เพื่อนดูสังเกตลงไปยังสาหร่ายใต้น้ำ

"น้ำไม่ได้ท่วมบริเวณนี้เพราะน้ำฝนหรอก น้อย แต่มันเป็นที่ลุ่มต่ำมีน้ำขังหล่อเลี้ยงมาชั่วนาตาปีแล้ว ม่ายงั้นจะไม่มีพันธุ์ไม้ใต้น้ำขึ้น สังเกตที่รอยคราบของระดับน้ำที่ปรากฏอยู่บนลำต้นไม้นั่นด้วย มันมีขึ้นและลงเหมือนกัน สภาพของมันเหมือนๆ ป่าเสม็ดแถบใกล้ทะเล หรือยังไงผู้กอง?"

ประโยคท้าย ไชยยันต์หันไปฟังความเห็นจากจอมพรานผู้นิ่งเงียบอยู่ตลอดเวลา

รพินทร์กัดริมฝีปากนิดหนึ่งอาการเต็มไปด้วยความครุ่นคิด

"ผมอยากจะเชื่อว่า เราใกล้ทะเลสาบมรณะเข้ามามากแล้ว ป่าบริเวณนี้จะต้องเป็นป่าล่มต่ำ ขอบทะเลสาบและระดับน้ำที่เอ่อท่วมป่านี้ ก็คือระดับน้ำของทะเลสาบนั่นเอง เพียงแต่ก่อนจะถึงบริเวณทะเลสาบแท้จริง มีป่าล้อมรอบอยู่ พื้นที่ที่เราเดินกันมา สังเกตไหมครับว่ามันราบต่ำลงเป็นลำดับ ครั้งแรกก็มีเพียงน้ำแฉะๆ ตรงขอบทุ่ง พอล่วงเข้ามาในป่านี้ ระดับน้ำเริ่มลึกลงมาเป็นลำดับ"

“เอ ท่าไม่เข้าทีเสียแล้วซิ”

ท่านหัวหน้าคณะว่า เริ่มมีอาการอึดอัดใจอย่างไรพิกล

“เราหวังกันไว้ว่า จะมองเห็นทะเลสาบมรณะในเส้นทางผ่านที่สะดวก คือเราเดินอยู่บนที่สูง แล้วเลียบเข้าชิดขอบบึงใหญ่นั่นได้ นึกไม่ถึงว่าอาณาบริเวณของทะเลสาบมันจะแผ่ดินแดนขึ้นมาบนป่าริมฝั่งในระยะใกล้ๆ ถึงเพียงนี้ ถ้าเราจะไปให้ถึงกันจริงๆ มิแปลว่า เราจะต้องลุยน้ำในป่านี่ลึกลงไปเป็นลำดับหรือ และยังไม่รู้ด้วยว่าอีกระยะสักแค่ไหน จึงจะถึงส่วนที่เป็นทะเลสาบแท้จริง”

“เราต้องหาทางไปที่สะดวกและน้ำไม่ลึกเกินความจำเป็นนัก อย่างน้อยที่สุด ก็ยังอาศัยสังเกตระดับน้ำตามโคนต้นไม้เหล่านี้ได้ ว่ามันจะลึกสักแค่ไหน และควรจะหาทางเลี่ยงไปทางใด ผมเชื่อว่าอาจมีที่ดอนอยู่เป็นระยะให้อาศัยเดินไปได้ และเท่าที่สังเกตดูนี่ ระดับน้ำในป่าแถบนี้ก็ไม่มีท่าว่าจะลึกไปกว่านี้มากนัก มันท่วมอยู่ในระดับไม่เกิน 3 ฟุตเท่านั้น พวกสัตว์ป่าจากทุ่งเบื้องนอก ยังป้วนเปี้ยนเข้ามาหากินในนี้ได้”

รพินทร์กล่าวอย่างระมัดระวัง แล้วชี้ให้คณะนายจ้างของเขาดูแนวน้ำที่ขุ่นเป็นทางเบื้องหน้า กระจัดกระจายอยู่สองสามแนว อันเป็นทางแล่นเตลิดไปของสัตว์สี่เท้าบางชนิด ก่อนที่คณะทั้งหมดจะเคลื่อนมาที่นี่

แล้วเขาก็หันมาทางมาเรีย ผู้บัดนี้ยืนแหงนมองดูลักษณะของยอดไม้ที่รากแข็งงอกอยู่รุ่มร่ามโคนต้น พอดีแหม่มสาวหันมาสบตา

“คุณคิดยังไง เมย์?” พรานใหญ่ถามเหมือนกระซิบ

นัยน์ตาสีดอกผักตบคู่นั้นหรี่ลง

“ฉันไม่อยากจะคิดอะไรเลยสักอย่าง ไพรวัลย์ ตั้งแต่เรา [illegible]แดนนิทรานครมาแล้ว สภาพของต้นไม้ ก้อนหินและ [illegible]เท่าที่พบเห็นมา มันเป็นสมบัติของโลกในยุคต้นทั้งนั้น ซึ่ง [illegible]เลยที่เราจะมาพบเข้า ถึงป่าที่เรายืนกันอยู่เดี๋ยวนี้ก็เหมือน [illegible] มันมีลักษณะคล้ายๆ กับป่าในที่ลุ่มต่ำต้นยุคซีโนโซอิค อัน [illegible]ยุคที่ชีวิตและพืชเริ่มพัฒนาขึ้น คุณนำทางมาไม่ผิดแล้ว [illegible]สาบจะต้องอยู่ใกล้ๆ นี่แหละ หาทางตัดให้ถึงเถอะ ถ้าคิด [illegible]จำเป็นที่เราจะต้องยึดทะเลสาบนั่นเป็นหลัก”

รพินทร์หันมามองเชษฐาเหมือนจะขอความเห็น ท่าน [illegible]หน้าคณะก็พยักหน้า ตบไหล่เบาๆ

“เอา! เดินหน้าต่อ หาทางไปให้ดีก็แล้วกัน”

“แล้วก็รักษาระดับน้ำในแนวเดิมของพวกเราไว้ให้ดีด้วย ไต่เขาลงห้วย เดินดงกันมามากแล้ว อย่าให้ถึงกับต้องว่ายน้ำไป [illegible]เลย”

ดารินรีบบอกมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง แล้วตบที่แขนมาเรีย [illegible]ว่า

“ระวังให้มาก เมย์ ขณะนี้เรากำลังแช่น้ำเกือบครึ่งตัวแล้ว [illegible]ให้น้ำเปียกขึ้นไปถึงแผลของเธอได้เป็นอันขาด จะอักเสบ [illegible]องรักษาลำบากขึ้นอีก”

เพื่อนสาวต่างผิวยิ้มตอบ และพึมพำขอบคุณเบาๆ

รพินทร์ดีดนิ้วเรียกแงซายเข้ามา สองคนซุบซิบหารืออะไร [illegible]อยู่สักครู่ เกี่ยวกับทิศทางซึ่งสังเกตไม่ได้ในขณะนี้ ต่อมา [illegible]ก็ล้วงเอาเข็มทิศขึ้นมาเปิดดู มองซ้ายมองขวา อีกอึดใจ

เดียวก็ออกเคลื่อนต่อไป พร้อมกับทำสัญญาณให้ทุกคนเดินตาม

สิ่งที่ทุกคนระมัดระวังกริ่งเกรงมากที่สุด ในยามเดินบุกน้ำไปกลางดงทึบเช่นนี้ก็คืองูทุกชนิด และสัตว์น้ำอันตรายต่างๆ รวมทั้งภัยจากธรรมชาติซึ่งมองไม่เห็น และไม่สามารถคาดคะเนได้ล่วงหน้าด้วย และความกลัวย่อมจะเตือนให้เกิดความระวังระไวทุกฝีก้าวย่าง พร้อมทั้งประสาทหูตาที่ตื่นพร้อม รพินทร์ ซึ่งนำเคียงคู่ไปกับเชษฐา สะกิดชี้ให้นายจ้างของเขาสังเกตขึ้นไปกลางลำต้นของต้นไม้ต้นหนึ่งที่เดินผ่านอันปรากฏรอยหนาของดินโคลนหมาดติดอยู่ ราวกับใครโกยใส่เสียมขึ้นไปป้ายไว้ ระดับมันสูงเหนือศีรษะทุกคนขึ้นไปประมาณ 2 วา และนั่นดูเหมือนจะไม่ต้องบอกกัน เชษฐาก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นรอยของช้างยักษ์ไดโนเทเรี่ยม ที่เอาสีข้างมาเสียดสีไว้ ทุกคนไม่มีใครปริปากได้แต่มองตากันเอง แล้วก็เร่งระมัดระวังตัวหนักขึ้นไปอีก ภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมมันบอกได้ชัดเจนว่า อันตรายอาจจู่โจมเข้าถึงตัวในวินาทีใดวินาทีหนึ่งได้ทั้งสิ้น ระหว่างที่เรียงแถวเข้าขบวนลุยน้ำกันไป

ครั้นแล้ว **ทันทีนั้นเอง ท่ามกลางความเงียบ มีแต่เสียงเท้าทั้งสิบสองคู่ย่ำลุยน้ำอยู่จ๋อมแจ๋ม ทั้งหมดก็ต้องสะดุ้งสุดตัวและหยุดชะงักอยู่กับที่ เหมือนถูกสะกดด้วยเสียงชนิดหนึ่งที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหัน ดังอื้ออึงสนั่นหวั่นไหวสะท้อนก้องไปทั้งความเงียบสงัด**

มันเป็นเสียงคล้ายๆ สิ่งอันใหญ่โตมโหฬารและมีน้ำหนัก

มากที่สุด หล่นลงไปกระทบน้ำ เสียงตูมซ่าสนั่น พร้อมทั้งฝอยเท้าที่แผ่กระจายไปทั่ว ค้างคาวที่เกาะอยู่บนยอดไม้แตกตื่นบินพาส่งเสียงร้องแซดไปหมด

ขณะจิตใหญ่ๆ ที่ทั้งคณะพากันยืนนิ่งอยู่นั้น ต่างสังเกตเห็นระลอกคลื่นกระเพื่อมพรายไล่ริ้วมาตามผิวน้ำที่เคยนิ่งสงบ และฉอกกระทบโคนต้นไม้อยู่ทั่วไป แม้ว่ามันจะไม่เป็นคลื่นใหญ่ไดนัก แต่ก็พอจะหยั่งทราบได้ทันทีว่า มันเป็นปลายรัศมีของน้ำที่ถูกสั่นกระเทือนโดยแรงซึ่งกินดินแดนไล่อาณาเขตออกไปรอบทิศ จนกระทั่งเบาบางตรงบริเวณที่พากันยืนอยู่ ฝูงค้างคาวที่แตกตื่นบินว่อนอยู่นั้นวุ่นวายอยู่ชั่วขณะก็เข้าที่เกาะพักนอนตามเดิม

ทุกสิ่งทุกอย่างกลับมาเป็นดุษณีภาพ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยอีกครั้ง

“ทะเลสาบ อยู่ทางด้านนี้แน่นอน”

รพินทร์กระซิบกับเชษฐา พร้อมกับชี้มือไปทางด้านขวา

“คลื่นแตกกระจาย กระเพื่อมมาทางด้านนี้”

“เสียงคล้ายๆ อะไรกระโดดลงไปในน้ำ น้ำหนักตัวไม่ใช่น้อยทีเดียว”

ทานหัวหน้าคณะเอ่ยมาด้วยเสียงเดียวกัน สายตาจองเขม็งไปทางด้านที่พรานใหญ่ชี้บอก เหมือนจะพยายามเพ่งภาพต้นเหตุให้ปรากฏขึ้นในคลองจักษุให้ได้

“ครับ จะต้องเป็นสัตว์ใหญ่มากทีเดียว แต่ผมยังเดาไม่ถูกในปฏิกิริยาเคลื่อนไหวของมัน ว่าเกิดขึ้นในลักษณะไหน”

ขณะที่พูด เขาเหลือบตาขึ้นไปสังเกตบนยอดไม้ที่ฝูง

ค้างคาวบินเข้าที่เกาะนอนห้อยหัวตามเดิมอีกครั้ง พลางบุ้ยปากให้เชษฐาดู

“แต่เชื่อว่าคงไม่มีอันตรายร้ายแรงอะไรนัก และคงจะเกิดขึ้นบ่อยๆ จนเป็นธรรมดาของถิ่นนี้ ม่ายงั้นฝูงค้างคาวนั่นคงจะเผ่นไปหมดแล้ว”

“เป็นไปได้ไหม ไดโนเทเรี่ยมมันฟาดงวงเล่นน้ำอยู่ใกล้ๆ เพราะเราก็เพิ่งเห็นรอยมันเอาสีข้างเบียดต้นไม้ไว้หยกๆ นี่เอง”

ไชยยันต์เอ่ยแผ่วเบาขึ้นบ้าง

รพินทร์นิ่ง เขายังไม่อาจให้ความเห็นอย่างใดได้ทั้งสิ้น ในเสียงน้ำแตกลึกลับที่ดังมาเมื่อครู่นี้ แต่ในใจปฏิเสธความเห็นของไชยยันต์โดยสิ้นเชิง เสียงชนิดนั้น มันไม่ใช่เสียงฟาดงวงเล่นน้ำของสัตว์ประเภทช้างเลย ไม่ว่ามันจะมีขนาดใหญ่โตสักแค่ไหน เพราะเสียงน้ำแตกครืนใหญ่พร้อมกับระลอกที่เกิดเป็นคลื่นไปไกลรอบทิศ มันค้านกันอยู่ ถ้าช้างทั้งตัวหล่นจากที่สูงลงไปในน้ำละก็ว่าไม่ถูกเหมือนกัน

คณะนายจ้างจะซุบซิบพูดอะไรกันอีก เขาไม่สนใจ เริ่มเคลื่อนไหวนำต่อ เสียงดารินซึ่งเป็นคนที่มีวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา เตือนมาเบาๆ ว่า

“ให้รอบคอบมากๆ นะ รพินทร์ อย่าลืมว่าพวกเรามาครบทั้งขบวน แบกหามของหนักมาด้วย มิหนำซ้ำยังต้องท่องน้ำทำให้การเคลื่อนไหวช้ากว่าอยู่บนพื้นดินแห้ง”

ไม่มีคำตอบ หรือปฏิกิริยาอย่างใดจากพรานใหญ่ทั้งสิ้น นอกจากคืบหน้าเป็นปกติด้วยอาการเยือกเย็นสงบ ครู่ใหญ่ต่อ

ม แก้ค้นพบสันเกาะกลางน้ำ อันเป็นที่ดอนแห้งตรงตามที่คาดหมายไว้

ทั้งหมดภายใต้การนำของจอมพรานอาศัยเดินไต่เลาะไปบนสันดอน ซึ่งมีส่วนกว้างไม่เกิน 2 เมตรนั้น ในลักษณะเป็นแถวเดี่ยว ผ่านไปในป่าไม้และซุ้มละเมาะ ซึ่งเริ่มจะมีลักษณะเปลี่ยนไปจากที่พบกับชายดงอีกลักษณะหนึ่ง มาเรียกระซิบบอกดาริน ในระหว่างตรวจตราไปตลอดทางว่า

"ต้นไม้ประเภทที่ทางโบราณศาสตร์เรียกกันว่า โคนิ-เฟอรสทรี พวกซุ้มกอที่ขึ้นอยู่ใต้ไม้ยืนต้นเหล่านั้น ล้วนเป็นพวกเฟิร์นดึกดำบรรพ์ทั้งสิ้น"

ดารินกราดตามองไปรอบ ๆ อย่างตื่น ๆ หวั่น ๆ อย่างไรเสียก็ไม่ถูก ระยะที่ขึ้นมาเดินเลาะเลียบบนสันเกาะนี้ เริ่มจะพ้นเขตดงทึบ แลเห็นท้องฟ้าและแสงแดดได้เป็นระยะ หล่อนระวังตัวแจ ไม่ว่าจะเฉียดผ่านพันธุ์ไม้ประเภทไหน กลัวว่าปุบปับมันจะสำแดงฤทธิ์ร้ายคุกคามขึ้นมาเหมือนอย่างที่เคยประสบมาก่อนแล้ว รู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้นนิดที่สามารถขึ้นมาเดินอยู่บนพื้นเดินดอนได้ ท่ามกลางน้ำที่หล่อเลี้ยงอยู่รอบด้านทั่วไป แม้จะเห็นว่าเป็นระดับน้ำตื่น ๆ มองเห็นพื้นก็ตาม ขณะนี้สองสาวเดินอยู่ชิดกัน หน้าขบวนหาบอีกสามคู่

"เสียงโครมใหญ่เมื่อตะกี้นี้ เธอว่าเสียงอะไร?"

หล่อนยังไม่วายกังขาและรู้สึกไม่สบายใจอยู่นั่นเอง อดไม่ได้ที่จะหารือแม่เพื่อนสาวต่างผิวขอฟังความเห็น

มาเรียก็อีกคนหนึ่ง ซึ่งมีความเป็นปกติในสีหน้ามากที่สุดต่อทุกสถานการณ์โดยยากที่ใครจะอ่านออก

“ฉันคิดว่าคงเป็นสัตว์ใหญ่ที่หากิน หรือมีถิ่นอยู่ในทะเลสาบนั่นแหละ เป็นสัตว์ที่อยู่ในน้ำมากกว่าอยู่บนบก เสียงดังเมื่อกี้นี้ อาจเป็นการเคลื่อนไหวตัวอย่างปัจจุบันทันด่วนของมัน”

ดารินจ้องหน้าอีกฝ่ายเขม็ง กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ

“อย่าทำล้อเล่นไปนะเมย์...”

เสียงพูดของหล่อนแทบจะไม่ได้ยิน

“เธอเองน่าจะรู้อะไรดีที่สุดในหมู่พวกเรา ถ้าเห็นท่าไม่ชอบกลอย่างไรละก็ เธอควรจะเตือนหรือบอกรพินทร์เสียล่วงหน้าด้วย ประเดี๋ยวจวนตัวกะทันหัน แก้ไขกันไม่ทัน”

แหม่มสาวยิ้มให้ เอื้อมมือมาจับแขนหมอดารินอย่างปลอบใจ

“ไว้ใจคนคนนั้นเถอะน้อย ถึงอย่างไรเขาก็มีประสาทส่วนพิเศษที่สามารถจะสัมผัสกับกลิ่นไออันตราย และเตรียมรับมือแก้ไขได้ทันเสมอ สำหรับฉันก็ไม่คิดว่าจะมีอันตรายอะไรใหญ่ยิ่งเทียมเท่าไทรันโนซอรัสที่เราเผชิญมาแล้ว พ้นจากไอ้ยักษ์พันธุ์กินเนื้อนั่นเสียตัวเดียว อย่างอื่นไม่น่าวิตกทั้งสิ้น”

“แล้วเธอว่ามันเป็นตัวอะไร? เจ้าของเสียงเมื่อกี้นี้?”

“ยังเดาไม่ถูก สัตว์ใหญ่ดึกดำบรรพ์หลายชนิดเหลือเกินที่จะทำเสียงนั้นได้”

มาเรียบอกหน้าตาเฉย

“แต่ฉันคิดว่ามันอาจเป็นไอ้ตัวชนิดที่มีน้ำหนักมากที่สุดตัวของมันแช่อยู่ในน้ำตลอดเวลา โผล่คอยาวขึ้นมาเหนือน้ำหา

กินตามชายฝั่งทะเลสาบ เป็นพวกกินพืชกับสาหร่ายไม่ดุร้ายมีอันตรายอะไรทั้งสิ้น พอมีอะไรมาทำให้ตกใจก็หดหัวลงดำมุดน้ำซ่อน เสียงน้ำแตกกระจายโครมใหญ่เมื่อครู่นี้ อาจเป็นเพราะมันฟาดคอยาวเหยียดของมันลงใต้พื้นน้ำก็ได้...บรอนโตเซารัส"

ดารินมีอาการเหมือนจะหายใจไม่ออก หล่อนอยากจะพูดอยากจะถามอะไรมาเรียมากกว่านั้น แต่ก็หมดเสียงไปเสียแล้ว ได้แต่เดินเข้าขบวนไปเงียบ ๆ

ครั้นแล้วชั่วไม่นานต่อมาจุดหมายที่ต้องการก็แลเห็นอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไป

มันเป็นเวิ้งของผิวน้ำที่แลลิบลิ่วกว้างขวางออกไปสุดลูกหูลูกตา ประดุจทะเลใหญ่ขวางอยู่เบื้องหน้า ยามนี้ผิวน้ำที่ไกลออกไปกระทบกับแสงตะวันยามสาย สะท้อนเป็นเงาเลื่อม ปากทางที่จะออกไปสู่แนวฝั่งเบื้องหน้านั้น มีลักษณะเหมือนสันดอนหรือแหลม อันเป็นส่วนของดินแดนที่ยื่นเป็นส่วนสูงเหนือระดับน้ำริมฝั่งขึ้นมา แวดล้อมไปด้วยเงาของป่าประเภทไพรัสและคาโรกาเรีย อันมีลักษณะเป็นสนยืนต้นขนาดใหญ่แผ่เงาปกคลุมเต็มอยู่ตามแนวริมฝั่งดง่มรื่น

แต่ความกว้างใหญ่ไพศาลของท้องน้ำที่สุดสายตาอยู่เบื้องหน้า แลแล้วทำให้ใจหายไม่อาจคาดคะเนได้ว่า มันจะมีระดับน้ำลึกล้ำสักเพียงไหน และไปสิ้นสุดมีอาณาบริเวณจรดกับที่ใดบ้าง จากระดับสายตาสามัญที่ตะลึงมองกันอยู่ในขณะนี้ มีเกาะแก่งโผล่ขึ้นกลางทะเลสาบนั้นอยู่บ้างเหมือนกัน

น่าประหลาดที่ว่า ห้วงมหรรณพอันแลลิบลิ่วไพศาลนั้น มีผิวอันนิ่งสงบประดุจถูกมนต์อาถรรพณ์สะกดให้หลับนิ่งอยู่ชั่วนิรันดรไม่ได้มีระลอกคลื่นกระฉอกฉายให้เห็นเลย ราวกับว่าเป็นฉากเขียนที่ขึงกั้นไว้ฉะนั้น

ทั้งหมดโดยการเคลื่อนนำของพรานใหญ่ เดินอย่างระมัด-ระวังและเงียบกริบผ่านดงเฟิร์น และสนโบราณที่แวดล้อมอยู่นั้นเข้าไปจนสุดชายฝั่งตลิ่ง ไม่อาจคืบหน้าต่อไปได้ เว้นแต่จะลงท่องน้ำชายฝั่งตื้นๆ นั้น แล้วหยุดยืนสำรวจภูมิภาพรอบตัวทั้งใกล้และไกลอีกครั้ง พวกพรานพื้นเมืองปลดของลงจากไหล่พักชั่วขณะ

“พับผ่า! ทำไมผิวน้ำมันถึงนิ่งไม่ยอมกระดิกอย่างนี้ นี่แหละ สลีปปี้ ลากน ละ...”

ในความเงียบงันนั้น ใครคนหนึ่งทำลายดุษณีภาพขึ้นเบาๆ พร้อมกับฮัมเพลงประกอบไปด้วย อย่างพยายามจะทำอารมณ์ให้ครึกครื้น จะมีใครถ้าไม่ใช่ไชยยันต์

ดารินเอื้อมมือมากดแขนเพื่อนชายไว้ แล้วบอกด้วยเสียงกระซิบว่า

“ทะเลน้ำกรดในขมนรกเสียมากกว่ากระมัง”

ไชยยันต์ยักไหล่ สงบเสียงไปในบัดนั้น และเหมือนนัดกันไว้ ทั้งหมดต่างค่อยๆ ทรุดกายลงนั่งเหนือพื้นฝั่งอันปกคลุมด้วยใบเฟิร์นนั้นอย่างระมัดระวังตัวแจเพื่อพักขา รพินทร์ ไพร-วัลย์และพรานทั้งหมดนั้นอยู่ในระหว่างการพิเคราะห์ภูมิประเทศด้วยประสาทสัมผัสทั้งหมด

คณะนายจ้าง ใช้กล้องส่องตรวจออกไปยังตามชายฝั่งที่แวดล้อมใกล้เคียงตามเกาะแก่งซึ่งผุดเรียงรายอยู่ทั่วไป และเลยไกลออกไปเบื้องหน้า ซึ่งแลด้วยตาเปล่าว่าเป็นท้องฟ้าครึ้มเขียวย้อยต่ำลงมาแตะติดกับผิวน้ำเป็นภาพพร่ามัวเลือนลางเพราะระยะห่าง เสียงพวกพรานพื้นเมืองซึ่งนั่งจับกลุ่มกันอยู่พูดกันแผ่วเบาต่อทัศนภาพที่เห็น

พรานใหญ่งัดแผนที่กับเข็มทิศออกมาคลี่ออกอย่างถี่ถ้วนรอบคอบ เพื่อเทียบทิศ แล้วบอกไปยังเชษฐาซึ่งกำลังส่องกล้องว่า

“ขณะนี้เราอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของทะเลสาบราว 45 ดีกรี กึ่งกลางพอดี โปรดส่องกล้องเช็กด้วยครับ จะได้เทียบว่าตรงกับที่หมายในแผนที่นี่หรือเปล่า”

“ว่ามา...จะตรวจให้”

“ทิศเหนือกับตะวันออกติดภูเขา เป็นแนวกั้นล้อมไว้ในลักษณะครึ่งวงกลม...ถูกต้องไหมครับ”

ภายหลังจากส่องตรวจด้วยความระมัดระวังอยู่อึดใจใหญ่ท่านหัวหน้าคณะก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นที่ริมฝีปาก ร้องออกมาอย่างทันใดว่า

“ตรงเป๊ะ ผู้กอง! ทะเลสาบทางด้านเหนือตลอดไปจนถึงตะวันออก มีขุนเขากั้นล้อมไว้ ระยะห่างประมาณ 20 ถึง 25 กิโลเมตร เขาสูงชนเมฆทีเดียว”

“ด้านตะวันตกเฉียงเหนือ เป็นหมู่เขาเตี้ยๆ สลับกันอยู่หลายยอด ยอดกลางเป็นยอดที่สูงกว่าอีกสองยอด”

ไม่ทันที่เชษฐาจะตอบมาเช่นไร ดารินกับไชยยันต์ ซึ่ง

ช่วยกันส่องตรวจตามคำสั่งของรพินทร์อยู่แล้ว ก็ร้องลั่นออกมาพร้อมกัน

"ถูกต้อง!"

"คราวนี้อีกด้านหนึ่ง...ตะวันออกเฉียงใต้ขวามือของเราด้านนี้ ไม่มีภูเขาเลย แต่เป็นแนวป่าสูง สลับไปกับทุ่ง บางส่วนเป็นละเมาะและป่าโปร่ง"

"ตรงหมดทุกอย่าง ใช่แล้ว ด้านนี้ไม่มีภูเขา"

ฝ่ายนายจ้างของเขารีบบอกมาเป็นเสียงเดียวอย่างตื่น-เต้น

จอมพรานเป่าลมพรูออกจากปากอย่างโล่งอก สีหน้าเต็มไปด้วยความหวังอันแช่มชื่น

"ถ้างั้นก็แปลว่าเราเข้าสู่เป้าหมายที่ถูกต้องตามแผนที่นี้แล้วครับ ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนไปเลยจนนิดเดียว โล่งอกไปเปลาะหนึ่ง"

"แปลว่าที่เห็นอยู่นี่คือ 'ทะเลสาบมรณะ' ที่แผนที่ของมังมหานรธาระบุแน่นอนแล้วหรือ ผู้กอง?"

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างลิงโลด โดดเข้าจับแขนเขาไว้ ทุกคนต่างปีติยินดีกันทั่วหน้า

"แน่เสียยิ่งกว่าแน่อีกครับ"

พรานใหญ่ตอบอย่างสงบ แล้วชี้อธิบายประกอบลงไปในแผนที่ให้คณะนายจ้างของเขาดู

"เราตรวจสอบเส้นทางมาทุกระยะ ตั้งแต่จุดหมายแรกเริ่มที่เราสงสัยว่าจะเป็นเขา 'เกือกม้า' ต่อมาก็ 'ช่องเขาขาด' นี่ จากช่องเขาขาดเราพบทะเลสาบทางด้านตะวันตกตรงตามแผนที่

และเมื่อเรามาอยู่ที่ชายฝั่งทะเลสาบด้านตะวันตกเฉียงใต้ตรงนี้ เบื้องหน้า ทิศทางต่าง ๆ มีภูมิประเทศตรงกับที่เราเห็นหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเขาเกือกม้าช่องเขาขาดและทะเลสาบมรณะทั้งสามจุดหมายนี้ ถูกต้องตรงแผนที่แล้ว ยันกันได้หมดทุกอย่างไม่พลาดไปเลยจนนิดเดียว”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบา ๆ กล่าวต่อมาว่า

“พวกเราทุกคนเห็นจะต้องส่งจิตคารวะไปถึงดวงวิญญาณของมังมหานรธา ผู้เขียนแผนที่นี้ขึ้นเสียแล้วละครับ เขาไม่เพียงแต่จะเป็นนักผจญภัยเยี่ยมยอดเท่านั้น ยังเป็นนักเขียนแผนที่ซึ่งแม่นยำถูกต้องที่สุด ไม่ได้เขียนส่งเดชโมเมยกเมฆขึ้นเลย ไม่น่าเชื่อว่าคนในสมัยก่อนจะเก่งในทางแผนที่ถึงขนาดนี้ ผมขอยกภาพว่า เดี๋ยวนี้ผมมีความศรัทธาและเชื่อมั่นต่อเส้นทางในแผนที่ฉบับนี้เหลือเกิน ไม่คิดว่ามันจะเลื่อนลอยไร้สาระอีกแล้ว เพราะมันพิสูจน์ให้เห็นชัดแล้วว่า มีภูมิประเทศจริงตรงกับแผนที่แทบไว้ทุกระยะไปทีเดียว เมื่อทางที่แล้วมาถูกต้อง ทางที่จะคืบเข้าไป ก็จะต้องถูกต้องด้วย ยกเว้นแต่เราจะเดินผิดเองเท่านั้น”

เชษฐายิ้มออกมาได้อย่างสดชื่น ตาพรายไปด้วยความหวังตาไหล่พรานใหญ่หนักหน่วง

“ผมก็เชื่อมั่นเช่นเดียวกับคุณนั่นแหละ ผักกอง แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นไม่ว่าคนเขียนแผนที่จะเขียนได้ตรงกับข้อเท็จจริงเพียงไรก็ตาม คนที่สามารถจะจับเส้นทางเดินเข้าหาเป้าหมายในแผนที่ได้ ก็จะต้องเป็นนักอ่านแผนที่และนักเดินป่าที่ชำนาญเป็นยอดที่สุดด้วยเหมือนกัน เกียรติยศข้อนี้เป็นของพรานใหญ่เพ็ทเทร์ ไพรวัลย์เต็มเปี่ยม เราทุกคนขอยกย่องคุณอย่างใจจริง”

จอมพรานก้มศีรษะให้อย่างอ่อนน้อม

“เป็นพระคุณอย่างสูงต่อผม ในคำสรรเสริญยกย่องข้อนี้ แต่ผมก็ไม่อาจจะรับได้ถนัดใจนัก ถ้าไม่มีคนใช้พิเศษของคณะเจ้านายทุกคน ‘แงซาย’ เป็นคนคอยช่วยเหลืออยู่ ผมก็คงยังไม่อาจเข้าเส้นทางได้ถูกต้อง”

“ผมไม่ได้มองข้ามความสำคัญของแงซายไปเสีย”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวอย่างหนักแน่นมั่นคง ตามองไปยังร่างสูงใหญ่ ซึ่งบัดนี้กำลังยืนเหม่อมองออกไปยังห้วงกว้างเหมือนจะเข้าภวังค์อะไรเงียบ ๆ อยู่คนเดียวห่างออกไปทางหนึ่ง

“และผมตระหนักดีว่า แงซายมีความสามารถเพียงไร แต่สำหรับการจับเส้นทางเข้าหาแผนที่ในครั้งนี้ คุณเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง แงซายอาจช่วยคุณบ้างในบางระยะ แต่ก็เป็นการนำแบบปาฏิหาริย์ลมเพลมพัด ปราศจากหลักเกณฑ์ใด ๆ ทั้งสิ้น และมีคุณเป็นผู้ที่ถือหลักเกณฑ์ในแผนที่ควบคุมไว้อีกทีหนึ่ง แผนที่ลายแทงฉบับที่คุณใช้เป็นหลักนั่น ไม่มีใครสามารถอ่านและเข้าใจมันได้ดีไปกว่าคุณ”

ทุกคนเพิ่งจะเข้าใจได้เดี๋ยวนี้เองว่า เหตุใดรพินทร์จึงพยายามที่จะเข้ามาให้ถึงชายฝั่งทะเลสาบเป็นอันดับแรก ที่เป็นดังนั้นก็เพราะเขาต้องการจะเปรียบเทียบทิศทาง และค้นหาเป้าหมายต่อไปให้แน่นอนยิ่งขึ้น โดยใช้ทะเลสาบเป็นหลักนั่นเอง

และบัดนี้ จอมพรานผู้ยิ่งยงกำลังคาบก้นซิการ์ที่เหลือกุดสั้นเพียงนิดเดียวอยู่ในริมผีปากอย่างโปร่งใจ ตาจับนิ่งอยู่ใน

แผนที่ซึ่งวางอยู่บนเครื่องหลังที่เขาตั้งไว้บนเข่าทั้งสอง หลังเอนพิงต้นไม้ใหญ่

"ตอนนี้เรารู้ที่หมายแน่นอนแล้ว จะเริ่มกันยังไงต่อไป?" ไชยยันต์ถาม

"คราวนี้เราก็ไต่เส้นทางตามแผนที่นี้ โดยไม่ต้องมีอะไรเปลี่ยนแปลงอีกแล้วครับ"

รพินทร์พูดช้าๆ จากริมฝีปากที่คาบซิการ์อยู่ ดึงปากกาหมึกแห้งที่เหน็บทัดหูอยู่เมื่อครู่นี้ออกมาอีกครั้ง เต็มไปด้วยความมั่นใจ เงยหน้าขึ้นมองไปทางด้านเหนือผ่านท้องน้ำไปยังทิวเขาสีครีมลิบๆ อยู่เบื้องหน้า แล้วขอกล้องจากไชยยันต์มาส่องดู ก่อนตนเองนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ทำให้อีกสองคนที่มีกล้องอยู่ในมือพลอยส่องตามด้วย

"ขอบเขาลิบๆ ด้านเหนือที่เราเห็นอยู่นั่นแหละครับ คือปลายทิวด้านทิศใต้ของเทือกเขายาวติดกันเป็นพืด ซึ่งในแผนที่แท่นนี้ระบุไว้ว่า 'ทิวปีกครุฑ' มันเป็นเทือกที่ติดต่อกับเทือกพระศิวะ เป้าหมายสำคัญของเรา"

พร้อมกับพูดเขาละตาจากกล้อง เอาปากกาหมึกแห้งวงแกงๆ ลงไปในแผนที่ ตรงบริเวณที่เขียนเป็นรูปเทือกเขาทางด้านเหนือของทะเลสาบมรณะ แล้วลากเส้นแผ่วๆ ดิ่งเป็นเส้นตรงมันออกเฉียงเหนือ ไล่ไปตามเทือกเขาในแผนที่นั้น

"เทือกเขาที่เห็นนี่ จะติดต่อกันเป็นพืดยาวเหยียดไปตามแนวมันออกเฉียงเหนือราว 30 ดีกรี ยอดทิวจะทวีความสูงขึ้นไปเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงระดับใจกลางเทือก...ตรงนี้...ที่ระบุไว้ว่า

‘เทือกเขาพระศิวะ เนินพระจันทร์’ นั้น อยู่ทางด้านตะวันตก
เฉียงใต้ของเทือกพระศิวะ เป้าหมายในแผนที่คือตรงนี้”

ทุกคนตาเป็นประกาย เชษฐาดีดนิ้วเปาะออกมา

“ชัดแล้วนี่ ผู้กอง จุดหมายปลายทางมองเห็นอยู่แค่นี้
ใกล้เคียงความจริงเข้ามาทุกทีแล้ว”

“ถ้าตัดจากที่นี่เป็นแนวเส้นตรง เราก็จะเข้าถึง ‘ทิวปีก
ครุฑ’ ที่เห็นอยู่ลิบ ๆ นั่น ซึ่งห่างไม่มากนัก แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า
เราจะข้ามทะเลสาบนี่ไปได้โดยวิธีใด ถ้าจะโดยวิธีต่อเรือหรือ
แพข้ามไปละก็ ขอยับยั้งไว้ก่อนนะ ไม่เหมาะแน่”

มาเรียซึ่งตลอดเวลาไม่ได้สนใจแต่สภาพของทะเลสาบ
ประหลาดอันดูเร้นลับน่าพิศวงเท่านั้น แต่ยังให้ความสนใจต่อ
ต้นไม้ทุกต้นที่แวดล้อมอยู่ เอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก

พรานใหญ่ยิ้มออกมานิดหนึ่ง พร้อมกับสั่นศีรษะช้า ๆ

“โง่เกินไป! ที่จะทำเช่นนั้น”

คำตอบของเขาเรียบราบ ไม่ส่อความรู้สึกใด ๆ

“ตลอดเวลาเราเดินกันมาอย่างหนักแล้ว ทำไมถึงจะหา
ทางเดินต่อไปอีกไม่ได้ แม้ว่ามันจะอ้อมบ้างก็ตาม อีกอย่างหนึ่ง
เวลาเราก็ยังมีเหลือพอสมควรที่จะไปให้ถึงเทือกพระศิวะได้ทัน
เวลา ประเดี๋ยวนั่งพักกันอีกสัก 15 นาทีที่นี่ แล้วเราจะถอยย้อน
กลับออกไปที่ทุ่งอีกครั้ง จากนั้นก็จะเดินอ้อมไปทางตะวันออก
เลาะตามแนวป่าและทุ่ง โดยอ้อมแนวฝั่งทะเลสาบไป ทิศทาง
เบนขึ้นเหนือ อย่างช้ากะว่าไม่เกิน 5-6 วัน เราจะพบกับ ‘ทิวปีก
ครุฑ’ ที่เห็นอยู่นั่น ในตอนที่เหนือขึ้นไป จากนั้นก็จะเดินเลียบ
ขนานเลาะกับแนวทิวขึ้นไปเป็นลำดับจนถึง ‘เนินพระจันทร์’ ซึ่ง

แต่แปลว่าด้านเหนือของเรา 'เทือกเขาพระศิวะ' จะขวางกั้นเราอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ผมแน่ใจว่า ไม่มีอะไรทำให้แผนที่เปลี่ยนหรือสับสนแล้วสำหรับเส้นทางต่อไปนี้เพราะแผนที่ฉบับนี้บังคับตายตัวมีที่หมายให้ทดสอบได้เป็นระยะ ๆไปทีเดียว"

แล้วเขาก็เขียนเส้นทางที่เจตนาจะเดินให้ทุกคนดูพร้อมกับอธิบายคร่าว ๆ ให้ฟัง โดยชี้แจงให้ทราบด้วยว่า มีที่หมายในแผนที่อะไรบ้าง ซึ่งจะอาศัยตรวจสอบไปเป็นระยะ ๆ

สี่คนของฝ่ายนายจ้าง ภายหลังจากศึกษาและผลัดกันพิจารณาอยู่อีกครู่ใหญ่ ต่างก็เห็นชอบด้วย และเต็มไปด้วยความมั่นใจยิ่งสำหรับเส้นทางในอนาคตที่พรานใหญ่กำหนดไว้ ตลอดจนแน่ใจว่าควรจะไปถึงเป้าหมายสำคัญทันตามเวลากำหนดโดยไม่จำเป็นต้องตัดข้ามทะเลสาบที่ขวางหน้าไป

พรานใหญ่เก็บแผนที่และเข็มทิศเข้าที่ ขยับตัวมานั่งคุกเข่าชิดริมตลิ่งด้านปลายสุด พิจารณาลงไปยังผิวน้ำตรงหน้าซึ่งเป็นระดับน้ำตื้นแลเห็นพื้น และพันธุ์ไม้น้ำชนิดต่าง ๆขึ้นเต็มระดับจากชายตลิ่งที่คณะทั้งหมดมาหยุดพักอยู่ ยังจัดไว้ว่าเป็นบริเวณชายทะเลสาบที่น้ำเอ่อท่วมถึงลึกประมาณ 3 ฟุต และคงจะลาดลึกลงไปเป็นลำดับ เมื่อห่างตลิ่งออกไป สีของน้ำยังเห็นเป็นสีชาแก่ ๆ อยู่เช่นนั้น อาจเป็นเพราะลักษณะของดิน และพืชพันธุ์ไม้น้ำที่งอกอยู่ข้างใต้

พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายก็เริ่มจะแยกย้ายกันออกเดินตรวจริมฝั่งใกล้ ๆ ตามธรรมชาตินิสัยของพราน ไม่มีอะไร

พวกนั้นพยายามค้นหาร่องรอยของสัตว์น้ำประเภทที่จะนำมาเป็นอาหารได้นั่นเอง

"ไม่เห็นมีปลาจะทำยาได้สักตัว"

ตาเฒ่าบุญคำบ่น ตั้งท่าถกเขมรหยักรั้ง คว้าดาบมาถือไว้ในมือ ทำท่าจะเดินลุยน้ำลงไปดู แต่เชษฐาร้องห้ามไว้เสียก่อน สั่งให้ทุกคนสงบอยู่แต่เฉพาะบนตลิ่งก่อน ไม่ให้ใครก้าวลงไปในพื้นน้ำข้างล่าง พรานใหญ่เอามือแกว่งลงไปในผิวน้ำเบาๆ มองเห็นจริงตามคำที่พวกพรานพื้นเมืองบอก เขาแลไม่เห็นปลาแม้แต่สักตัวเดียว ในละแวกใกล้ชิดตลิ่งแถบนั้นแม้แต่จะเป็นปลาเล็กที่สุด เห็นแต่พวกแมลงน้ำบางชนิดแหวกว่ายอยู่ตามกอไม้ใต้ ลักษณะแปลกๆ จึงวักน้ำขึ้นมาแตะลิ้นชิมก็เห็นว่าจืดสนิทดีอย่ น้ำไม่มีอะไรผิดปกติ นายจ้างทกคนมองอาการเขาเป็นตาเดียวเหมือนจะรอฟังความเห็น ต่อมาจึงเห็นพรานใหญ่วักน้ำขึ้นลูบหน้าแล้วเอาผ้าขาวม้าที่คาดพุงเช็ดซับ

"ชิมน้ำนั่นเข้าไป! หวังว่าคงไม่งอกปีกออกมานะ รพินทร์"

ดารินพูดมาเบาๆ

"ก็ดีนะซิครับ คุณหญิง ผมจะได้บินสำรวจไปทั่วบริเวณทะเลสาบนี่สะดวกขึ้น"

"น้ำเป็นยังไงบ้าง?"

"จืดสนิทเป็นปกติดี"

"ลองค้นหาร่องรอยให้ดีซิ เสียงตูมใหญ่เมื่อตะกี้นี้ก่อนที่เราจะมาถึงที่นี่ มันเกิดขึ้นจากอะไร?"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นแผ่วเบา และแน่ละ! ทุกคนยังไม่ลืมเสียงน้ำแตกสนั่นเมื่อครู่ใหญ่นี้ ระหว่างที่เดินลุยน้ำกันมามันเป็น

เปลงเงากลับอยู่จนกระทั่งบัดนี้ เพราะเมื่อต่างเข้ามาถึงชายฝั่งที่เขาเคยมองไม่เห็นวี่แววอะไรทั้งสิ้น

ทุกคนใช้สายตา สำรวจไปคนละทิศอีกครั้งอย่างคลาง-แคลงสังขา

อึดใจใหญ่ต่อมานั่นเอง คะหยิ่นกับส่างปา ผู้ยืนหันเหน้าไปทางแนวฝั่งด้านตะวันตก ก็จ้องตาเบิกโพลง ทำเสียงเหอ-เหออยู่ในลำคอ ฟังไม่เป็นภาษา พร้อมกับชี้มือไปยังกลางแม่น้ำทางด้านนั้น ทุกคนหันขวับไปมองตามโดยเร็ว แล้วก็มีอาการรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นลงชั่วขณะ จากปรากฏการณ์ประหลาดที่เห็น

ผิวน้ำอันราบเรียบราวกับแผ่นกระจกตรงบริเวณนั้น บัดนี้คล้ายกับว่าทุกสายตาจะฝาดฟั่นเฟือนเหมือนกันไปหมด เพราะแลเห็นมันปรากฏนูนขึ้นมาผิดกับบริเวณอื่น ๆ ประหนึ่งจะมีภูเขาก้อนๆ โผล่ดันขึ้นมาจากเบื้องใต้ มันปรากฏเป็นลอนสูงขึ้นมาอย่างแช่มช้า แล้วก็ลดหายยวบลงไป จังหวะที่น้ำนูนขึ้นมาเป็นดอนใหญ่มหึมา แล้วลงวูบฮวบฮาบลงนี้เอง ทำให้ผิวน้ำบริเวณนั้นสะเทือนกระเพื่อมพร้อมกันหมดกลายเป็นคลื่นลูกโต ไล่ริ้วเป็นระลอกแผ่รัศมีออกไปรอบด้าน และไล่ตามกันเข้ามาจนถึงชายตลิ่งที่คณะทั้งหมดยืนจ้องมองกันอยู่กระทบฝั่งดังอยู่ซ่านซ่าแหยู่ตรงนั้น”

“เฮ้ย! อะไรน่ะ ปลาวาฬ หรือว่ายักษ์กุมภัณฑ์ดำน้ำเล่น

ไชยยันต์เผลอตัว อุทานออกมาอย่างตกใจ

และบัดนั้นเอง มันก็นูนสูงขึ้นมาอีก

“หลบเข้าที่กำบังก่อน เร็ว!”

เชษฐาตะโกนเร็วปรื๋อ กระชากแขนน้องสาวที่ยังมัวตะลึงมองอยู่เผ่นเข้าไปยึดกำบังอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ ทุกคนก็ไหวตัวพรึบพร้อมกันด้วยสัญชาตญาณหลบภัย โดยไม่ต้องให้เตือนซ้ำแยกย้ายกันเข้าหลบซ่อนตัวตามสุมทุมพุ่มไม้ โดยไม่ยืนเกะกะให้เป็นเป้าเดิมอยู่ ทิ้งกองสัมภาระไว้ตรงนั้นเอง คงมีแต่อาวุธปืนติดตัวเท่านั้น

คราวนี้ ระดับน้ำที่นูนสูงขึ้นมาเป็นลอนนั้น ไม่ได้ยุบหายลงไปเหมือนครั้งแรก หากแต่ปรากฏโผล่สูงขึ้นมาทุกขณะ จนกระทั่งปรากฏเสียงน้ำแตกครืนใหญ่ กระจายเป็นระลอกคลื่นขาวไม่ผิดอะไรกับเรือดำน้ำ ที่โผล่ขึ้นพ้นผิวน้ำ แต่ส่วนที่โผล่นั้นเป็นสีดำคล้ำก้อนมหึมาแยกส่วนให้เห็นชัดออกมาจากพื้นน้ำ คล้ายจะเป็นส่วนสันหลังอันโค้งนูนของสิ่งมีชีวิตซึ่งเคลื่อนไหวได้บางชนิด ซึ่งโผล่พ้นน้ำขึ้นมาแต่ส่วนน้อยเท่านั้น

ครั้นแล้วพริบตาต่อมา ลำคออันยาวเหยียดเรียวยาวดุจลำตาลก็ชูพรวดขึ้นสูงตระหง่านเหนือพ้นน้ำ และส่วนสันหลังนั้นปลายของคอยาวชะลูด คือศีรษะที่เล็กหลิม ระยะอันห่างไกลประมาณ 3 ร้อยเมตร จากที่กำบังซ่มตัวของฝ่ายมนษย์ทั้ง 12 ชีวิตในขณะนั้น และเกือบจะเหมือนศีรษะงู

คอยาวเป็นลำตาลนั้นหันส่ายอยู่ไปมา แล้วลำตัวที่ยังมองไม่เห็นชัด ซึ่งส่วนใหญ่จมอยู่ในน้ำก็เริ่มเคลื่อนไหวเข้าไปชิดชายฝั่งด้านตะวันตก ชะโงกคอยื่นหัวเข้าไปและเล็มพืชบางชนิดบนยอดไม้สูงริมฝั่ง

ระหว่างที่ทุกคนจ้องด้วยดวงตาแทบถลนออกมานอกเบ้าด้วยความตกใจ มาเรีย ฮอฟมันก็กระโดดออกมาจากที่ซ่อนพร้อมกับร้องออกมาอย่างโล่งอกว่า

“นึกแล้ว ทายไม่ผิด ‘บรอนโตเซารัส!’ ไม่ดุร้าย มีอันตรายตะไรหรอก ออกมาดูมันเป็นขวัญตากันเถอะ”

หลายคนแทบจะช็อคจากภาพที่เห็นนั้น กว่าจะระงับเผดิอารมณ์ได้ก็ต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่ โดยมาเรียร้องบอกรับรองซ้ำมา แต่ถึงเช่นนั้นก็ยังไม่มีใครไว้วางใจสนิทนัก แม้แต่พรานใหญ่เอง ซึ่งบัดนี้ก็กระชับไรเฟิลในมือมั่น หันไปจ้องหน้ามาเรียด้วยความกังขา แหม่มสาวหัวเราะเสียงใสร้องชวนเขาอยู่อีกหลายคำ จึงค่อย ๆ เคลื่อนตัวออกจากที่มั่น และอาการเช่นนั้นของรพินทร์นั่นเอง ทำให้ทุกคนโผล่ออกมาจากที่ซ่มกันทีละคนสองคน กลับเข้ามายืนรวมกลุ่มกันอยู่ริมตลิ่งตามเดิม จ้องตาเขม็งไปยังภาพของเจ้าสัตว์ประหลาดคอยาวที่กำลังเล็มทึ้งยอดไม้กินอยู่ในระยะห่างไกลออกไป

เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ใช้กล้องส่องดู แล้วครางออกมาในลำคอในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองพูดกันจ้อกแจ้กไปหมดด้วยอาการเต็มไปด้วยความตื่นเต้นหวาดสยอง

“แน่ใจหรือ เมย์ ว่าถ้ามันเหลือบมาเห็นเรา มันจะไม่ตรงเข้ามาเล่นงาน?”

เชษฐาถามต่ำ ๆ อย่างยังไม่ไว้วางใจสนิทนัก

“ถ้าความรู้เกี่ยวกับโบราณชีวศาสตร์ของฉันคลาดเคลื่อนไป ก็ช่วยไม่ได้เลยค่ะ พี่ใหญ่ ‘บรอนโตเซารัส’ มีขนาดอันมหึมาก็จริง แต่อุ้ยอ้ายและเชื่องช้ามาก ชอบแช่อยู่ในน้ำตลอดกาล

เหมือนฮิปโป ดูที่สังขารร่างกายของมันก็รู้ว่ามันไม่ได้เป็นสัตว์ที่มีนิสัยดุร้ายอะไรเลย คอยาว หัวเล็ก ผิดส่วนกับขนาดของร่างกายปานภูเขา ไม่ใช่เป็นสัตว์ที่จะก่อกวนรุกรานใครทั้งสิ้น และอาหารของมันส่วนมากก็เป็นพืชและสาหร่ายน้ำ จะไต่ขึ้นมาบนบกแต่ละครั้งก็แทบจะไต่ขึ้นมาไม่ไหว เพราะน้ำหนักตัวอันมากมาย ไรเฟิลเพียงนัดเดียวเท่านั้น จับเข้าไปที่หัวเล็กๆ หรือก้านคอของมันก็เสร็จแล้ว แต่เราก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องฆ่ามันไม่ใช่หรือ”

สังเกตดูรูปร่างลักษณะของเจ้าสัตว์ชนิดนั้นอย่างพิเคราะห์อีกครั้ง แล้วทุกคนก็เห็นด้วยกับคำพูดของนักโบราณชีวศาสตร์สาว มันไม่น่าจะเป็นสัตว์มีพิษมีภัยต่อสัตว์โลกอื่นใดได้เลย เพราะสังขารไม่ให้ มีแต่ความใหญ่โตมโหฬารของร่างกายซึ่งให้ได้แต่ความเชื่องช้าอุ้ยอ้ายเท่านั้น แต่เช่นนั้นก็ยังหายใจกันไม่สู้จะทั่วท้องนัก เชษฐาคืนกล้องไปให้รพินทร์ พรานใหญ่รับมาส่องดูก็มองเห็นส่วนลำคอ และศีรษะนั้นอย่างถนัด แล้วถอนใจเฮือก

“เฮ้อ! ใจหายใจคว่ำหมด เราเห็นจะได้คำตอบของเสียงน้ำที่ระเบิดตูมใหญ่เมื่อครู่นี้แล้ว ไอ้ยักษ์ใหญ่ใต้น้ำตัวนี้เอง”

ดารินกายยังสั่นอยู่ด้วยความตื่นเต้นตกใจ มือที่กำไรเฟิลคู่ชีพเหงื่อชุ่มโชก หันไปพูดเสียงเครือกับพี่ชายว่า

“เมย์บอกกับน้อยไว้ก่อนแล้วค่ะ ว่าเสียงน้ำที่แตกครืนใหญ่เมื่อสักครู่ น่าจะเป็นเสียงของไอ้ตัวประหลาดชนิดนี้ เมย์คาดการณ์ได้ถูกต้องจริงๆ”

แล้วหล่อนก็หันมายิ้มจืดๆ กับจอมพราน

“คุณคิดถูกแล้วรพินทร์ ที่ไม่คิดจะต่อแพหรือทำเรือลอยข้ามทะเลนรกนี่ไป เดาไม่ถูกเหมือนกันว่า ระหว่างที่เราลอยแพไป บังเอิญมันโผล่โครมครามขึ้นมาแบบนี้พอดีกับจังหวะที่เราผ่าน จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง และนอกจากไอ้ยักษ์น้ำนี่แล้ว ก็ยังเดาไม่ถูกว่าใต้ผิวน้ำนี้ลงไป ยังมีอันตรายน่ากลัวอะไรซ่อนอยู่อีกบ้าง”

“เห็นหรือยังล่ะบุญคำ ห้ามไม่เชื่อ จะลงไปในน้ำนี่ให้ได้ ตาวนี้อยากจะลงไปอีกไหมล่ะ เอาซิ! ลองลงไปหาปลาดูสักพัก”

เชษฐาพูดไปทางสมุนเฒ่าของรพินทร์ ตาบุญคำหน้าซีดเผือสองนิ้วยกมือขึ้นพนมท่วมหัว สวดอะไรพึมอยู่ในลำคอ

“เจ้าประคุณเอ๋ย บุญคำไม่เอาอีกแล้ว จ้างสักเท่าไหร่ก็ไม่ลงไป ตะเข้ตะโขงเหราพญานาค บุญคำไม่กลัว พ่อเคยสอนให้ฝ่ายมนต์ ขับมันออกไปห่างได้เวลาจะลงน้ำ แต่ไอ้ตัวเท่าภูเขาคอยาวเหมือนต้นตาลนี่ พ่อไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าลูกของแกจะมาพบเห็นเข้า มันไม่ต้องทำอะไรหรอก โผล่มาให้เห็นนี่ บุญคำก็แทบจะหัวใจหยุดเต้นแล้ว...ว่าแต่มันตัวอะไร หื๋อ นาย?”

“ก็ไอ้พันธุ์เหี้ยโบราณนั่นแหละ แต่คนละชนิดกับที่มันไล่กินเราอย่างที่เจอะมาแล้ว ไอ้ตัวนี้มันเป็นพันธ์อยู่ในน้ำ ไม่ใช่สัตว์” ไชยยันต์บอก

เหมือนภาพที่ปรากฏให้เห็นเป็นเพียงแต่นิมิตฝันเท่านั้น เหมือนโตเซารัสตนนั้น ปรากฏส่วนสันหลังและลำคอยาวพ้นน้ำให้ฝ่ายมนุษย์ทุกคนได้ประจักษ์ชัดกับสายตาตื่นตะลึงอยู่ชั่วไม่กี่อึดใจ มันก็ลดคอลงดำหายกลืนสนิทลงไปใต้ผิวน้ำตามเดิม

ทิ้งไว้แต่ระลอกคลื่นอันเกิดจากการเคลื่อนไหวตัวให้กระฉอกไปทั่วพื้นน้ำเท่านั้นที่เป็นหลักฐานล่าสุดทิ้งให้เห็น

ภายหลังจากสงบใจ สำรวมสติให้กลับคืนมาเหมือนเดิมอีกครู่ พรานใหญ่ก็สั่งคนของเขาให้เตรียมถอยจากฝั่งทะเลสาบนั้น เพื่อกลับออกไปสู่ทุ่งหญ้าเบื้องนอกตามเดิม ระหว่างที่พวกนั้นตรงเข้ามายังสัมภาระเตรียมจะยกขึ้นแบกใส่บ่า จันก็ชี้มือบอกให้ทุกคนดูไปยังท้องฟ้าเหนือทะเลสาบเบื้องหน้าอีกครั้ง

"เอ๊ะ! มีนกหากินอยู่เหนือผิวน้ำเหมือนกันหรือ?"

ไชยยันต์พูดอย่างไม่สนใจอะไรนัก

ห่างลิบออกไปเบื้องหน้า คำนวณระยะยังไม่ถก ทกคนเห็นปีกสีดำตัดกับท้องฟ้าเขียวคราม บินฉวัดเฉวียนว่อนอยู่บนอากาศเหนือแผ่นน้ำของทะเลสาบเป็นฝูงประมาณ๙หรือ๑๐ตัว ลักษณะการบินเต็มไปด้วยความแคล่วคล่องรวดเร็ว โฉบแฉลบอยู่ไปมา และบ่ายหน้ามาทางฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ ที่ทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้เข้ามาเป็นลำดับ คล้ายๆ พวกนกที่หากินอยู่ตามผิวน้ำ ทุกคนมองดูด้วยความรู้สึกอันเป็นปกติ แล้วก็ออกเดินเคลื่อนขบวนย้อนกลับไปทางเดิม โดยมีแงซายและคะหยิ่นเดินนำอยู่เบื้องหน้า คงเหลือแต่รพินทร์ซึ่งตามมาเป็นคนรั้งท้าย

ก่อนที่เขาจะผละห่างตลิ่งบริเวณนั้นออกมามากนัก หูก็แว่วเสียงดังมาจากอากาศเบื้องหลัง มันเป็นเสียงสะกิดหูอย่างไรพิกล แม้จะแว่วมาแต่ไกล และหางเสียงจางๆก็ตาม สำเนียงนั้นดูจะผิดไปจากเสียงนกทุกชนิดตามปกติที่เคยได้ยิน มันเป็น

ฝ่าเนียงแหลมยาวเยือกอย่างไรบอกไม่ถูก คล้าย ๆ บ่างร้อง จึงหันกลับไปดูอีกครั้ง

สายตาที่เห็นครั้งแรก ตอนที่จันชี้ให้ดูนั้น ขนาดของมันเท่านกนางแอ่นเท่านั้น แต่ยามเมื่อเหลียวกลับไปเห็นในครั้งนี้ ตัวของมันขยายขนาดพรวดพราดขึ้นมาขนาดแร้งไก่งวงเสียแล้ว

และระยะที่เห็นว่าตัวโตขนาดแร้งนั้น ก็เป็นระยะที่คำนวณได้ว่าห่างถึงตั้งร่วม 500 เมตร!

จอมพรานหัวคิ้วขมวด และจ้องเขม็ง

“คุณชายครับ!”

เขาร้องเรียกเสียงหนัก ๆ

จากเสียงเรียกนั่นเอง ทั้งขบวนหยุดชะงัก และพากันหันกลับมามองอีกครั้งด้วยความประหลาด ก็เห็นพรานใหญ่ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ตาจ้องออกไปยังกลางทะเลสาบ คนเหล่านั้นยังไม่เข้าใจอะไรนัก แต่ก็รีบเดินกลับมาสมทบโดยเร็วด้วยความประหลาดใจ

“มีอะไรหรือ?”

ทั้งสี่คนฝ่ายนายจ้างถามขึ้นพร้อมกัน ในขณะที่พวกพรานหามยังยืนรออยู่ไม่ได้ตามเข้ามาสมทบด้วย แทนคำตอบจอมพินทร์ชี้มือไปยังเป้าหมายที่เคลื่อนขบวนบ่ายหน้าใกล้เข้ามาทุกที

“เฮ้ย ๆ ๆ อะไรกันนี่ เมื่อกี้นี้ตัวมันเล็กนิดเดียวนี่นา ทำไมมันถึงใหญ่ขึ้นเร็วเหลือเกิน แล้วก็พุ่งดิ่งมาทางนี้เสียด้วย”

ไชยยันต์ร้องลั้นรัวสั่น

“ไอ้นกฝูงที่เราเห็นเมื่อตะกี้นี้หรือเปล่า?”

เชษฐาถามเร็วปรื๋อ จ้องเขม็งตาไม่กะพริบ สำเนียงเสียงร้องแหลมเยือกนั้นถนัดชัดเจนเข้ามาทุกขณะ สะท้อนก้องลงมายังผิวพื้นน้ำเบื้องหน้า บังเกิดกังวานสะท้านเข้าไปถึงขั้วหัวใจเหมือนเสียงนกหวีด

“ฝูงเดียวกันครับ แต่มันบินเร็วเหลือเกิน แล้วก็ตัวใหญ่มาก ไม่ใช่เล็กๆ อย่างที่เราคิดกันแต่แรกเลย”

มาเรียจ้องด้วยดวงตาเบิกกว้าง แล้วบอกดารินละล่ำละลักให้ส่งกล้องส่องทางไกลมาให้ ราชสกุลสาวพะว้าพะวัง เสียเวลาอยู่ เพราะหล่อนเอากล้องของหล่อนยัดใส่ย่ามหลังเรียบร้อยแล้ว แม่เพื่อนสาวต่างผิวไม่ทันใจ จึงเผ่นเข้าไปล้วงเอามาเองอย่างรีบร้อน แล้วยกขึ้นส่องดู

พริบตาเดียว...ที่มองเห็นถนัดจากเลนส์ย่นระยะ มาเรียร้องก้องลั่นออกมาว่า

“พระเจ้า!! ไม่ใช่นก มันคือ ‘เทอราโนดอน’”

“ตัวอะไร?”

ไชยยันต์กับเชษฐาตะโกนสุดเสียง

“เทอโรซอร์!! สัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีกบินได้พันธุ์เทอราโนดอน เป็นพันธุ์ใหญ่ที่สุด และร้ายกาจที่สุดของพวกมัน มันเห็นเราแล้ว กำลังพุ่งเข้ามา...”

มาเรียพูดละล่ำละลักได้เพียงนั้น ก็ทิ้งกล้องส่องทางไกลหลุดมือลง สลัดไรเฟิล.375 ออกจากไหล่อย่างลนลาน ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เงาปีกอันเป็นพืดหนังประกอบด้วยเล็บอันแหลมคม กระพือตัดอากาศตรงเข้ามาราวกับลมเพชรหึง ห่างขึ้นไปเบื้องบนศีรษะไม่เกิน 100 เมตร แต่ละปีกที่กางแผ่ออก

ไปนั้นยาวเหยียด รวม 20 ฟุต จะงอยปากอันแหลมคมยาวเป็นเหมือนอีกาปากเหล็กในอบายภูมิที่จิตรกรวาดเอาไว้ และหางยาวงอนโค้งเหนือศีรษะเป็นตะขออยู่เบื้องหลัง

“กระจายออก ยิงปะทะไว้ เร็ว!!”

รพินทร์ตะเบ็งเสียงแข่งกับลมปีกที่อื้ออึงอยู่เหนือศีรษะและเสียงที่กรีดร้องประดุจเปรตขอส่วนบุญก้องไปหมดนั้น พร้อมกับผลักดาริน ผู้มัวยืนตะลึงจ้องตาค้างอยู่ ศีรษะปักหลุนๆ จากท่าที่ยืนจังงังเป็นเป้าเด่นอยู่เข้าไปที่ใต้โคนไม้ใหญ่ข้างทาง...

เชษฐากับไชยยันต์เพิ่งจะไหวตัวได้ แต่กระสุนไรเฟิลนัดแรกก็ระเบิดกึกก้องขึ้นเสียแล้วจากมือของมาเรีย ฮอฟมัน และนัดนั้นเองดูเหมือนจะปลุกประสาททุกคนที่กลายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ ให้กลับคืนมาสู่สำนึกแห่งห้วงมหันตภัยที่เข้าถึงตัว

เจ้าสัตว์ประหลาดที่ทุกคนมองเห็นผาด ๆ ว่า น่าจะเป็นประเภทค้างคาว แต่มีขนาดใหญ่พอที่จะเล่นงานมนุษย์ได้ซึ่ง ๆ หน้าด้วยอาถรรพ์ของเหยี่ยวหรืออินทรี

ตัวแรกที่ดิ่งจากอากาศเหนือศีรษะ พุ่งตรงล่ำหน้าลงมาปะทะเข้ากับเม็ดโลหะ 300 เกรน ด้วยอัตราแรงกระทบสองตันเศษของมาเรียเข้าอย่างถนัดถนี่ที่สุด ม้วนต้วนพลิกหมุนอยู่กลางอากาศอย่างไม่เป็นท่า แรงที่ส่งบินมาโดยเร็ว เหมือนใครปาวัตถุหนัก ๆ เข้าใส่กลุ่มของมนุษย์

เสียงไชยยันต์อุทานลั่นออกมาอย่างขวัญบิน เมื่อมันตรงไปที่เขาและเชษฐาซึ่งกำลังพะวงหมุนคว้างอยู่ ทั้งสองคนก้มลงหลบพร้อมกันด้วยสัญชาตญาณ เจ้าสัตว์มีปีกเป็นพืดหนังตัวนั้นผ่านพ้นศีรษะของไชยยันต์และเชษฐา กระแทกโครมลงไปในพื้นน้ำริมสันดอน ตรงบริเวณที่กลุ่มพรานพื้นเมืองเงอะงะกันอยู่แตกกระจายสนั่นหวั่นไหว

กลุ่มพรานพื้นเมือง บัดนี้ทิ้งสัมภาระที่แบกหามอยู่อย่างเกลื่อน แตกกระจายเผ่นกันไปคนละทาง แยกสองฝั่งพื้นน้ำตามแนวสันดินที่กำลังอาศัยเดินอยู่ในขณะนี้ พร้อมกับร้องโหวกเหวกโวยวายไม่เป็นภาษาด้วยความตระหนกขีดสุด ส่างปาหน้าคะมำแงไปดิ้นขลุกขลักอยู่กับพื้นน้ำ บุญคำสบถด่าออกมาเสียงหลงเสียหลักลื่นลงไปเค้เก้อยู่ริมสันดอน พยายามจะปลดไรเฟิลออกจากไหล่ซึ่งมีกิ่งไม้และเถาวัลย์เล็กๆ พันไว้ จันเผ่นแน่บน้ำกระจายเข้าไปหลบอยู่ใต้ต้นไพรัส คะหยิ่น เกิด และเส่ย ทิ้งตัวแงหดหัวต่ำราบหลบการโจมตีของชุดแรก 3 ตัวขนาดเดียวกับที่มาแรียยิงม้วนไปก่อนแล้ว ซึ่งโฉบดิ่งมาเป็นระลอกสอง ราวกับฝูงทินขับไล่ที่จิกหัวลงเล่นงานข้าศึกภาคพื้นดิน

แงซายนั้น ไรเฟิลยังติดสะพายเฉียงอยู่กับไหล่ปลดไม่ทัน แต่ตาบเดินป่าเล่มยาวเหยียด บัดนี้กระชากปราดจากฝัก และเประจันหน้ากับแนวโฉบลงโจมตีนั้นเป็นคนสุดท้าย แถวหลังสุดเพราะตนเองเป็นคนเดินนำอยู่เบื้องหน้า เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามแงศรีวักษ์พิเศษของดารินเอี้ยวตัวหลบ พร้อมกระหน่ำฟันสวนแงไปสุดแรงเกิดดังฉั่วสนั่นแล่งเข้าระหว่างซอกคอ และช่วงไหล่ด้านซ้าย อันเป็นปีกหนังประกอบด้วยเล็บของมัน

ตัวคนฟันเองถูกแรงปะทะที่บินโฉบลงมา ชนกระเด็นตีลังก่าหล่นตูมลงไปในน้ำ พร้อมกับเสียงร้องแหลมเจ็บปวดของสัตว์นรก มันแฉลบลู่ปีกตะแคงเสียหลักไถไปตามพื้นน้ำ เลือดกระจายแดงฉานราวกับใครโปรยสีไว้ตามพื้นน้ำนั้น แล้วชนโครมกับโคนต้นอโรกาเรีย ดิ้นหมุนคว้างอยู่ตรงโคนต้นนั่นเอง

ระหว่างที่มาเรียสลัดปลอกกระสุนนัดแรกออกจากรังเพลิงและตะลีตะลานยัดนัดใหม่เข้าไป ทั้งเชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ก็ตกอยู่ในภาวะพันตูประชิดตัวโดยหมดโอกาสที่จะยิงได้เสียแล้ว เพราะฝูงอสุรกายมีปีกระลอกหลังผวาร่อนลงมาถึง ปากอันแหลมยาวเหมือนใบหอก สับจิก ทึ้ง เล็บทั้งสี่ด้าน ไม่ว่าที่ตีนหรือหัวปีก ขยายออกกางขยุ้ม กระพือปีกเสียงอื้ออึงประคองตัวไว้บนอากาศเหนือศีรษะของคนทั้งสาม รุมเล่นงานอย่างกระหายเลือด ส่งเสียงแผดร้องกรี๊ดๆ ไม่ผิดอะไรกับปิศาจแซตไปหมด

พรานใหญ่หวดด้วยพานท้ายปืนอันหนักหน่วง กระเด็นผงะออกไปตัวหนึ่ง พร้อมกับก้มลงหลบจะงอยปากของตัวที่โฉบเข้ามาทางเบื้องหลัง แล้วเหวี่ยงเข้าให้อีกพลั่กใหญ่จนมันหล่นตุบลงไปคลานโครมครามอยู่ในน้ำตื้นๆ เชษฐานั้นก็ใช้ปลายลำกล้องไรเฟิลของเขา กระทุ้งสวนเต็มแรงเข้าไปบนหน้าอกของเจ้าตัวที่คุกคามอยู่เบื้องหน้า ส่วนไชยยันต์ตะโกนด่าไปพลางก็หวดซ้ายป่ายขวาอย่างไม่คิดชีวิต ด้วยปืนน้ำหนัก 18 ปอนด์ของเขา ซึ่งบัดนี้กลายเป็นคทาวุธไปเสียแล้ว ทั้งสามคนกำลังอยู่ในระหว่างประชิดติดพันจวนตัวเต็มที่

ดารินเพิ่งจะมาได้สติ เมื่อมองเห็นพี่ชายถูกปลายปืกของตัวหนึ่งตีกระทบ เซถลาไปล้มตะแคงอยู่กับพื้น ไรเฟิลคู่มือหลุดจากมือกระเด็นไป ราชสกุลสาวยก .300 เวฯ แม็กฯ ซึ่งถือตะลึงค้างอยู่ในมือ หันปากกระบอกตรงไปยังไอ้ตัวนั้น โดยไม่มีโอกาสจะทันประทับไหล่ด้วยซ้ำ แล้วหล่อนก็กระชากไกปล่อยกระสุนให้แผดตูมไปอย่างใจหายใจคว่ำ

นัดนั้นของดาริน ดังประสานเป็นเสียงเดียวกับลูกซองอีกนัดหนึ่งซึ่งพุ่งขึ้นมาจากด้านตรงข้าม แล้วก็ซ้ำติดตามมาเพียงหวั่นไหวอีกสองตูมติดๆ กัน ก่อนที่ดารินจะทันดึงลูกเลื่อนเสียด้วยซ้ำ มันหมายถึงลูกซองกระบอกนั้นยิงด้วยระบบกึ่งอัตโนมัติ และผู้ยิงก็คือจันนั่นเอง จันผู้ซึ่งเผ่นไปตั้งหลักอยู่ใต้โคนไม้ในน้ำ สัตว์ประหลาดตัวที่พุ่งติดตามหลังเชษฐาไปอย่างกระชั้นชิด ถูกทั้งกระสุนไรเฟิลแรงสูง และลูกปรายจากลูกซองเต็มตัวจนร่างกายกระดอนคว้างกลางอากาศ หล่นพลั่กลงมานอนเกร็งอยู่กับพื้นหมดฤทธิ์เดชสงบนิ่งไปในฉับพลัน

ขณะเดียวกันเสียงปืนจากพวกพรานพื้นเมืองซึ่งกระจัดกระจายหลบจากโจมตีอยู่ตามส่วนต่างๆ ทั่วบริเวณก็ระเบิดขึ้นเต็มอึงไม่เป็นส่ำ คนเหล่านั้นเริ่มจะตั้งตัวตั้งสติได้แล้วและช่วยกันเซลโว เพื่อช่วยแก้ไขสถานการณ์คับขันของฝ่ายเจ้านายอย่างเต็มที่ หมายถึงไรเฟิลขนาดต่างๆ 4 กระบอก และลูกซองอีกสองกระบอกเป็นกึ่งอัตโนมัติเสียหนึ่งกระบอก และปั๊มแอ็คชั่นจากกระหยิ่นอีกหนึ่งกระบอก หูดับตับไหม้ไปหมด ท่ามกลางท้องน้ำที่แวดล้อมอยู่และป่าไม้ดึกดำบรรพ์ที่ยืนต้นอย่างเงียบสงบ

เมื่อฝ่ายมนุษย์ตั้งหลักได้เหมาะมั่น และได้มีโอกาสใช้อาวุธประจำตัวได้ถนัดขึ้นกว่าในครั้งแรก เจ้าพวกอสุรกายเวหาที่โบยบินฉวัดเฉวียนหมายโฉบตีอยู่เหนือหัวก็ถูกถล่มให้ย่อยยับลงเกือบหมดทั้งฝูง ครั้งแรกความดุร้ายกระหายเลือดตามกมลนิสัย ประกอบด้วยความหิวโหยสำคัญผิดคิดว่าจะได้ภักษาหารอันเอมโอษฐ์ชนิดหวานคอ กลับกลายเป็นว่าพวกมันพุ่งเข้ามาหาที่ตายแท้ๆ

เสียงแผดร้องแซ่ส่ำประสานไปกับเสียงระเบิดของกระสุนในคราวนี้เป็นเสียงร้องด้วยความเจ็บปวด ตื่นตระหนกของมันบ้าง หลายตัวพยายามจะผละบินหนี แต่ก็ตกเป็นเป้าของกระสุนอย่างไม่อาจหลบพ้นไปได้ เพราะความใหญ่โตของตัวมันเองซึ่งตกเป็นเป้าหมายอย่างดีที่สุด แม้กระบอกหนึ่งจะพลาด อีกกระบอกก็เจอเข้าจนได้ พลิกคว่ำคะมำหงายอยู่กลางอากาศและปักหัวลงสู่ยอดไม้บ้าง ท้องน้ำบ้าง เสียงครืนโครมทั่วไป

เชษฐา และไชยยันต์ก็เพิ่งจะมีโอกาสได้ยิงภายหลังจากที่พวกพรานพื้นเมืองช่วยซัลโวปะทะมันไว้ก่อนแล้ว

“ฆ่ามันให้หมด! อย่าให้หนีรอดไปได้สักตัวเดียว ไอ้พวกผีเปรตโผล่มาจากนรกทั้งนั้น”

ไชยยันต์ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ตะโกนอย่างโกรธแค้น เหวี่ยงไรเฟิล .600 ไนโตรไล่ตามเจ้าตัวหนึ่งที่ถูกพรรคพวกคนใดคนหนึ่งยิงเจ็บไว้ก่อน บินเอียงเท่เข้าไปเกาะพยุงตัวอยู่บนยอดไม้ใหญ่ ซึ่งไหวลู่ไปด้วยน้ำหนักตัวของมัน พอกระสุนนัดนั้นของอดีตนายทหารปืนใหญ่ลั่นตูมออกไป พร้อมกับคนยิงก็ผงะเซถอยหลังเพราะหลักไม่ดี ก็มองเห็นชัดกับตาว่า ยอดไม้ตอน

หนึ่งของต้นไพรัสขาดกระเด็นออกไปทั้งยอด รวมทั้งตัวของเจ้าเทอราโนดอนที่อาศัยเกาะอยู่ ผงะลอยตามออกไปด้วย ราวกับถูกกระทุ้งด้วยซุงทั้งต้นร่วงโครมลงไปในน้ำ เสียงดังเหมือนควายทั้งตัวตก อีกหลายตัวบินปัดเป่หลบยอดไม้หนีพ้นแนวปืน บ้างก็หัวซุนลงไปแต่ดารินกับมาเรียวิ่งตามมาชิดฝั่งน้ำอย่างบ้าดีเดือด ส่องตามด้วยไรเฟิลคอพับ หัวหลุบลงจมน้ำ เลือดสาดกระจายฟ่องไปหมด

อย่างมากก็ไม่เกินสามตัวของฝูงนั้น ที่ผละหนีบินหลบยอดไม้กำบังตัวไปได้ แต่ก็คงจะถูกปืนเลือดสาดเจ็บไปทุกตัว เพราะต่างได้ยินเสียงมันบินไปหล่นกระทบกิ่งไม้และพื้นน้ำในระยะห่างไกลอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับเสียงคราง แหลมเยือก

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดูเหมือนจะเป็นคนเดียวในคณะที่ไม่ได้ลั่นกระสุนของเขาขึ้นเลยแม้แต่นัดเดียว ภาพต่าง ๆ ที่ปรากฏขึ้นกับคลองจักษุของเขา เต็มไปด้วยความประหลาดใจมากกว่าและพรั่นพรึงตระหนก จำได้ว่าภายหลังจากใช้พานท้ายไรเฟิลพันตูกับพวกมันในระยะประชิดแล้ว ต่อมาพรรคพวกที่กระจัดกระจายกันอยู่ในที่ต่าง ๆ รอบด้านก็ระดมยิง เขาเห็นภาพเจ้าสัตว์ประ-หลาดถูกกระหน่ำร่วงผล็อย ๆ ราวกับใบไม้หล่น เหมือนกีฬายิงเป้าที่ในสนามฝึกซ้อม ไม่มีอะไรที่น่าวิตกเลย เพราะขนาดของมันแม้จะใหญ่โต ประกอบกับความดุร้ายกระหายหิว เมื่อเทียบกับอาวุธในมือของแต่ละคนแล้ว แทบจะไม่มีความหมายอะไรเลย พลาดเจอลูกซองก็ยังร่วงไม่เป็นท่า

ผิดกับนกอินทรีพันธุ์โกลเดล อีเกิล ที่เผชิญมาแล้วมาก เพราะนกอินทรีคู่นั้นมีขนาดใหญ่ เต็มไปด้วยพละกำลัง และฤทธิ์เดชร้ายกาจกว่าหลายเท่านัก ผิดกันแต่ว่าเจ้าพวกนี้ยกพวกมาเป็นฝูงเท่านั้น มันไม่รู้จักอำนาจของปืนมาก่อน เห็นมนุษย์เข้าใจว่าเป็นสัตว์มีชีวิตพอที่จะกินเป็นอาหารได้ ก็โผเข้าใส่ตามนิสัย พอได้ยินเสียงปืนและถูกยิงเจ็บก็แตกตื่นพยายามจะหนีไป แต่มันหนีไม่พ้นเองจึงถูกสังหารลงเกือบหมดฝูงที่มาด้วยกัน

พรรคพวกของเขาช่วยกันฆ่ามันหมดทุกตัวที่เห็น ก็เพราะความตื่นเต้นตกใจนั่นเอง ประกอบกับความโกรธแค้นที่ถูกบังอาจเข้าโจมตีทำร้าย

เขาอยากจะเชื่อเสียด้วยซ้ำว่า ต่อให้ไม่ต้องยิงมันให้ตายเลยสักตัวเดียว แต่ยิงไล่ด้วยเสียงปืนสักนัดสองนัดเท่านั้น มันจะตกใจหนีไปเองแล้ว **มันเป็นสัตว์ดุร้ายชนิดกินเนื้อก็จริง แต่ก็มีความกลัว ตามนิสัยของสัตว์โลกทั่วไปอยู่เหมือนกัน โดยเฉพาะกัมปนาทปืนและความเจ็บ**

ทุกคนวิ่งเข้ามาชุมนุมรวมกลุ่มกันอีกครั้ง รวมทั้งพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งตะลุยน้ำขึ้นมาบนที่ดอน สีหน้าของแต่ละคนตกอยู่ในความตื่นเต้นตระหนกตกใจต่อเหตุการณ์ แม้กระทั่งมาเรียเองซึ่งยืนหน้าซีดกายสั่นเทา ทั้งหมดพูดจาซักถามข่าวกันแซดไปหมดจนฟังไม่ได้ศัทพ์ ต่อเมื่อสำรวจว่าทั้งคณะยังอยู่ครบ ไม่มีใครได้รับอันตรายอะไรมากไปกว่ารอยขีดข่วนก็โล่งอกไปตาม ๆ กัน

ทั้งหมดเหลียวหาพรานใหญ่ เห็นเขากำลังทรุดตัวนั่งพิจารณาซากของเทอราโนดอน ตัวที่ถูกปืนของดารินและจัน

แอนกองตายสนิทอยู่กับพื้นอันเป็นตัวที่ใกล้ที่สุด จึงพากันพรู
เข้าไปล้อมดูอย่างใกล้ชิด รพินทร์ ไพรวัลย์ เอามือลูบคางกะพริบ
ตาปริบ ๆ อยู่ ขณะที่สำรวจซากนั้นอย่างพินิจพิเคราะห์

ถ้าจะดูจากลำตัวมันก็คือค้างคาวขนาดใหญ่เราดี ๆ นี่เอง
มีตีนคู่หลังยาวพ้นแนวปีกตอนท้ายออกไปเล็กน้อยประกอบด้วย
เล็บที่แหลมคม ยาวงุ้ม ซึ่งไม่ต้องสงสัยว่าถ้าขยุ้มถูกเนื้อส่วนใด
จะไม่ปรากฏบาดแผลฉกรรจ์ขึ้น แต่ฤทธิ์ของขาหลังคู่นั้น ก็ไม่
น่าจะมีได้มากมายนัก ตราบใดก็ตามที่มันยังสั้นและไม่สู้จะแข็ง
แรง เมื่อเทียบกับขนาดลำตัว เท้าคู่หน้าไม่มี หรืออาจมีก็ได้
กลายเป็นโครงขึงปีก อันประกอบด้วยพืดหนังลักษณะเดียวกับ
ปีกของค้างคาว มีเล็บแหลมคมเช่นเดียวกันตรงปลายโครงปีก
แต่ คงใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้มากไปกว่าใช้เกาะพยุงตัว หรือ
ใช้ประคองเหยื่อเข้าปากและอาจใช้โฉบตีด้วย

ส่วนที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดและแตกต่างจากค้างคาวทั่วไป
ก็คือ ส่วนหัวซึ่งประกอบด้วย ปากกว้างเรียวแหลมตรงปลาย
ปากสำหรับจิกหรืองับเช่นเดียวกับนก ซึ่งเป็นกระดูกแข็งทั้งแท่ง เมื่อ
อ้าปาก จะแลดูเหมือนหอกสองเล่ม เบนปลายถ่างยาวถึง 4 ฟุต
เหนือศีรษะขึ้นไปทางด้านหลัง ทิศทางเกือบเป็นตรงข้ามกับ
ปากบน คือหงอนยาวโค้งเป็นกระดูกแข็งเช่นกัน ทำให้แล
เหมือนปากหลังอีกด้านหนึ่ง

“ตัวเหมือนค้างคาว หัวเหมือนนก จับสัตว์ที่เล็กกว่าทุก
ชนิดกินเป็นอาหาร และหากินในเวลากลางวัน”

พรานใหญ่พึมพำออกมาอย่างมึนงง และนั่นเป็นคำ
แปลความที่เขาจะหาได้จากสัตว์ประหลาดมีปีกชนิดนั้น

WBSWS:01

“ดูก็ไม่น่าจะร้ายกาจอะไรมากนัก แต่ทำเอาปั่นป่วนไปเหมือนกัน มันคงนึกว่าเราเป็นเหยื่อที่จะจับกินได้ง่าย ๆ ไม่รู้จักฤทธิ์เดชของปืนมาก่อน”

เชษฐาว่า

“เธอว่ามันเป็นสัตว์ประเภทอะไรนะ เมื่อตะกี้นี้?”

ดารินหันไปถามเพื่อนสาวต่างผิว ซึ่งยืนจ้องอยู่ด้วยความสนใจยิ่งจากซากที่กองอยู่นั้น มาเรียทรุดลงนั่งข้าง ๆ รพินทร์ พยายามใช้มีดโบวี่งัดปลายปากอันเรียวแหลมนั้นให้อ้ากว้างออกไปอีก แล้วตรวจดูบริเวณภายในลำปาก อันเป็นกระดูกแข็ง

“เทอโรซอร์หรือเทอโรแดกทีลอยด์ เป็นสัตว์ประเภทเลื้อยคลานมาก่อน แล้วค่อย ๆ วิวัฒนาการขึ้นมาเป็นสัตว์ปีกบินได้ โดยงอกปีกเป็นพืดหนังเชื่อมติดกันระหว่างขาหน้าและขาหลัง มันจะเป็นต้นตระกูลของค้างคาวด้วยหรือไม่ ฉันก็ยังไม่เคยค้นพบ ข้อสันนิษฐานในเรื่องนี้ ‘เทอโรแดกทีลอยด์’ มีอยู่หลายพันธุ์ หลายชนิด มีตัวเล็ก ๆ ขนาดค้างคาวบ้านธรรมดาจนกระทั่งใหญ่โตเกือบเท่านกอินทรีเหมือนกับเจ้าพวกที่เล่นงานเรานี่ ธรรมชาตินิสัยของมันก็แตกต่างกันออกไปตามชนิดพันธุ์ และมีอำนาจที่สุดในตระกูลของมัน พวกนักโบราณชีวศาสตร์เรียกมันอีกชื่อหนึ่งว่า ‘มังกรบิน’ เพราะในยุคสมัยของมันนั้นมันครองความเป็นเจ้าอากาศ ไม่มีสัตว์ปีกชนิดใดจะร้ายกาจมีอำนาจไปกว่ามันอีกแล้ว”

มาเรียบอกกับทุกคนด้วยหางเสียงไม่สู้จะสบายใจนัก เค้าหน้าเต็มไปด้วยความสยอง และอัศจรรย์ใจไม่สร่าง เหลือเ

ตาออกไปสู่ห้วงทะเลสาบอันน่าพิศวงนั้นอีกครั้ง ครางแผ่วเบา เหมือนจะกล่าวกับตนเองต่อมาว่า

“ก็ไม่น่าสงสัยหรอก ที่ทำไมคนค้นพบทะเลสาบแห่งนี้ก่อนหน้าเรา จึงตั้งชื่อว่า ‘ทะเลสาบมรณะ’ โชคดีเหลือเกินที่เราพบมันในตอนกลางวัน มองเห็นอะไรได้ถนัดๆ อย่างนี้ คิดถึงมนุษย์ในสมัยอดีตที่อาวุธยังไม่มีอำนาจถึงขนาดที่เราใช้อยู่นี้ เข้าใครพบเข้า เขาก็จะกลายเป็นเหยื่ออย่างไม่มีปัญหา และหรือในบรรดาพวกเรา ต่อให้อาวุธปืนดีก็ตาม ถ้าไม่เคยผ่านเหตุการณ์ชนิดนี้มาก่อน ถ้าทุกคนไม่มีความคล่องตัวพอสมควร และฝีมือการยิงไม่ดี ไม่ใครก็ใครจะต้องถึงสาหัสหรืออาจตายกันไปบ้างแล้ว จะงอยปากแหลมแข็งยาวร่วม 4 ฟุตนี่ ถ้าจิกถูกเข้าจังๆ มันยิ่งกว่าหอกของพวกซูลูเสียอีก”

“นกอินทรีใหญ่คู่นั้น อำนาจมากกว่าไอ้พวกนี้ถึง 10 เท่า และค้างคาวอาถรรพณ์อันเกิดจากมหาคัมภีร์มายาวินของมันตรัยที่เราเผชิญมาแล้ว ก็ร้ายกาจกว่าเจ้าพวกนี้อย่างเปรียบกันไม่ได้ ถ้าไม่คิดเสียว่ามันเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์ที่เราไม่เคยพบมาก่อน มันก็เหมือนกับสัตว์ร้ายๆ ธรรมดานี่เอง ถ้าพบอีกเมื่อไหร่ตรงเข้ารังควานเรา ก็ฆ่ามันเสียเหมือนอย่างที่เราทำครั้งนี้ ไม่มีอะไรน่าห่วงสักนิดเดียว”

ไชยยันต์บอกมาอย่างไม่สะดุ้งสะเทือนต่อเหตุการณ์ เพราะชาชินเสียแล้วต่อสถานการณ์ที่หนักหน่วงกว่า เชษฐาหันไปมองหน้าพรานใหญ่เหมือนจะหยั่งความเห็น

“คุณคิดยังไง ผู้กอง?”

จอมพรานฝืนยิ้ม ขยับตัวลุกขึ้นกวาดตามองไปยังท้องน้ำ

รอบบริเวณที่ซากตัวอื่นๆ ลอยฟ่อง เลือดสาดอยู่กลาดเกลื่อนทั่วไปไม่ต่ำกว่า 7-8 ซาก

"ไม่มีอะไรน่าวิตก อย่างที่คุณไชยยันต์บอกครับ เพียงแต่ผมประหลาดใจ ในรูปร่างลักษณะของเจ้าสัตว์พิลึกประเภทนี้เท่านั้น ยิ่งแปลกใจมากขึ้น เมื่อเมย์บอกว่ามันเป็นประเภทสัตว์เลื้อยคลานมาก่อน เราปล่อยสิ่งนี้ให้เป็นบันทึกของนักโบราณชีวศาสตร์อย่างเมย์เถอะครับ ขืนมามัวคิดค้นประหลาดใจต่อที่มาของมัน ก็จะปวดศีรษะตายเสียเปล่าๆ อะไรก็ตามที่มันจะเป็นอันตรายต่อเราเมื่อไหร่ ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราก็รับมือกับมันก็แล้วกัน"

แล้วเขาก็หันไปสั่งพวกพรานพื้นเมืองที่ยืนมุงพูดกันแซดให้เตรียมตัวเก็บสัมภาระออกเดินทางต่อ

ขณะนั้นเอง มาเรียผละไปที่กล้องส่องทางไกลของดาริน อันที่หล่อนทำตกอยู่ระหว่างที่เทอราโนดอนเข้าโจมตี หยิบขึ้นมาส่องตรวจค้นหาไปตามยอดไม้ ที่ขึ้นเป็นดงที่ผ่านกันมาก่อนแล้วเมื่อขามา อาการของแหม่มสาว คล้ายต้องการจะค้นหาอะไรที่ความฉกใจเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ทกคนกำลังจะก้าวออกเดินรุดหน้าต่อไป เหลือบมาเห็นกิริยาของหล่อนเข้าก็สงสัย

"อะไรหรือ เมย์?"

ดารินถามเบาๆ ขมวดคิ้วขณะที่เดินเข้ามาจนชิด ทั้งสองพูดอะไรกันอยู่สองสามประโยค ราชสกุลสาวก็หันมาโบกมือ

เมธกเชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ ให้เข้าไปรวมกลุ่มบอกด้วย
เสียงตื่นๆ ว่า

"เมย์สงสัยอะไรบางอย่างเกี่ยวกับฝูงค้างคาวขนาดย่อม
ที่เกาะอยู่บนยอดไม้ตอนที่เราเดินผ่านมาเมื่อกี้นี้ เขาอยากจะดู
มันให้ชัดๆ สักตัว บอกว่าตอนที่ผ่านมานั้น ไม่ทันสนใจสังเกต
ให้ถี่ถ้วน"

"ทำไมสงสัยยังไง?"

เชษฐาถามโดยเร็วกับมาเรียโดยตรง หล่อนลดกล้องลง
จากสายตา เพราะยังไม่สามารถจะกราดพบค้างคาวเหล่านั้นได้
ในระยะที่ยืนอยู่นี่

"กลัวว่ามันจะไม่ใช่ค้างคาวธรรมดาอย่างที่เราคิดนะซิคะ
พี่ใหญ่ ฉันเพิ่งจะเฉลียวคิดขึ้นมา ตอนที่เราเผชิญหน้ากับสัตว์
ประเภทเทอโรซอร์พวกนี้เอง มันอาจเป็นพวกเทอโรซอร์อย่าง
กับเจ้าพวกนี้ก็ได้ แต่พันธุ์ที่เล็กกว่า"

ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์พบกับข้อฉงน ความสนใจชนิด
หนึ่งก็เกิดขึ้นกับรพินทร์ในทันที โดยไม่อาจมองข้ามอากัปกิริยา
กระสับกระส่ายของมาเรียไปเสียได้

"เราเห็นกันว่ามันเป็นค้างคาวนะ เมย์..."

เขาพูดตาๆ จ้องหน้า

"ตัวขนาดค้างคาวแม่ไก่ หลบห้อยหัวนอนอยู่ตามยอดไม้
มืดๆ อาการนอนห้อยหัวชนิดนั้น มันบอกชัดว่าเป็นค้างคาว และ
การนอนกลางวัน ก็แปลว่ามันจะต้องออกหากินตอนกลางคืน
นั่นเป็นธรรมชาตินิสัยของค้างคาวทั่วไปอยู่แล้ว"

"แล้วคุณนึกว่า 'เทอโรซอร์ หรือเทอโรแดกทีลอยด์' ไม่

ได้เกาะกิ่งไม้ห้อยหัว และฉันไม่ได้บอกหรอกรึว่า เทอโรซอร์มีหลายพันธุ์หลายขนาด บางชนิดออกหากินในเวลากลางคืน”

จอมพรานเม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ดวงตาเต็มไปด้วยความเอะใจ

“เอาละ! สมมติว่าไอ้ฝูงค้างคาวที่เราเข้าใจแต่แรกนอนเกาะอยู่บนยอดไม้เหล่านั้น เป็นพวกเทอโรซอร์จริง จะมีอะไรที่เราต้องสนใจนัก เราไม่มีเวลาที่จะศึกษา หรือจำแนกประเภทของมัน”

มาเรียหัวเราะเสียงแปร่ง ยักไหล่

“ก็เห็นจะต้องศึกษาไว้บ้างเหมือนกัน อย่างน้อยที่สุดก็เพื่อปลอดภัยสำหรับพวกเรา ในคืนนี้ตอนพักนอน ถ้าหากว่ามันเป็นพันธุ์อย่างที่ฉันเกรงไป มันจะยิ่งอันตรายกว่าเจ้าพันธุ์ใหญ่ที่โจมตีเราซึ่ง ๆ หน้าเมื่อกี้นี้อีก”

“ทำไม?”

“มันจะทำให้เราต้องตื่นยามกันอยู่ตลอดเวลา ไม่เป็นอันหลับนอนนะซิ เพราะถ้านอนเมื่อไร่ ก็เลือดแห้งตัวหมดทุกคน”

“แวมไพร์! เจ้าพวกดูดเลือดคนหรือสัตว์นั่นนะรึ?”

ไชยยันต์ร้องลั่นออกมา คนอื่น ๆ งันไปชั่วขณะในคำบอกเล่าของมาเรีย

“ก็คล้าย ๆ อย่างนั้นแหละ แต่ฉันคิดว่ามันต้องร้ายกาจกว่าค้างคาวชนิดที่เรารู้จักกันว่าแวมไพร์มาก เพราะตัวเขื่องกว่า จะมีพิษจากเขี้ยวโดยตรง หรือจากต่อมซึ่งปล่อยเป็นแก๊สระเหยเพื่อสะกดเหยื่อด้วยหรือไม่ก็ยังไม่ทราบ ภาวนาอยู่ที่ว่าขอให้มันเป็นเพียงค้างคาวธรรมดาอย่างที่เราคิดแต่แรกเถอะ”

"ไม่ยากในข้อนั้น ประเดี๋ยวเราจะย้อนกลับทางเก่า ตรงไปไม่ไกลแล้วสอยลงมาสักตัวหนึ่ง ให้คุณตรวจดูให้แน่ใจที่สุดที่เดียว ว่าแต่จะมีอะไรเป็นที่สังเกตพอแก่การลงความเห็นแน่ๆ บ้างไหม?"

"ดูจากฟัน หรือเขี้ยวมันก็พอจะวินิจฉัยได้"

มาเรียบอกอย่างมั่นใจ

"ถ้างั้นไป"

ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง โดยไต่ไปตามสันดอนที่เคยเดินมาแต่แรกนั้น แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวอย่างขวัญหายเกือบครั้ง เมื่อได้ยินเสียงปีกกระพือพั่บๆ กระทบน้ำแตกกระจายอยู่ใกล้โคนต้นไม้ด้านขวามือไม่ห่างออกไปนัก พวกพรานพื้นเมืองพากันร้องเอะอะ ชี้มือบอกกันเสียงขรมไปยังต้นเสียงที่น้ำแตกกระจายมา

เทอราโนดอนตัวหนึ่ง ลอยฟ่องอยู่เหนือน้ำตื้นๆ ตรงโคนต้นไม้ใหญ่นั้น กำลังกางปีกกระพือ เหมือนจะดึงตัวให้พ้นจากพื้นน้ำ อาการเช่นนั้นของมันนั่นเอง ที่ทำเสียงให้เกิดขึ้นและเป็นจุดที่หันมาพบเข้าของมนุษย์ ลักษณะของมันกำลังดิ้นรนแต่ปีกข้างหน้าดจะพิการไปเสียแล้ว ไม่สามารถที่จะกางกระพือออกได้ถนัด นอกจากหรุบร่องแร่งจมลงไปในน้ำครึ่งหนึ่ง ต่อมาเมื่อมันก็พยายามจะเกาะต้นไม้เพื่อที่จะหาทางปีนไต่ไปให้พ้นพื้นน้ำ โดยใช้เล็บตรงหัวปีกจิกเกาะ แต่ก็เกี่ยวตัวเองขึ้นไปเกาะร่องแร่งอยู่ได้เพียงด้านเดียว แล้วก็ไถลลื่นตกลงน้ำที่โคนต้นอีก ทุลักทุเลอยู่ตรงนั้น

เจ้าตัวที่แงซายฟันด้วยดาบ ขณะที่มันพุ่งเข้าใส่นั่นเอง บัดนี้มันยังไม่ตาย แต่กลายเป็นสัตว์ลำบากตะเกียกตะกายอยู่ตรงนั้น ทุกคนจ้องเป็นตาเดียวพร้อมกับร้องบอกกันลั่น แต่ยังไม่มีใครตัดสินใจทำอย่างใดลงไป โดยไม่มีคำสั่งจากท่านหัวหน้าคณะหรือพรานใหญ่ และเท่าที่มองเห็นอยู่ในขณะนี้ ก็รู้ได้ว่าฤทธิ์เดชของมันถูกกำจัดลงเสียแล้ว เพราะปีกหัก

จอมพรานบอกให้พวกลูกหาบทุกคนยืนคอยอยู่บนสันดอน ตัวเขาเองก้าวลงไปในน้ำที่ลึกเพียงเข่าและเดินตรงเข้าไปยัง 'มังกรบิน' ลำบากตัวนั้น คณะนายจ้างอีก 4 คน ก็ชวนกันเดินลุยน้ำตามเข้าไปด้วยอย่างใกล้ชิด เพื่อจะเห็นมันในขณะที่ยังเป็น ๆ อยู่โดยใกล้ชิด ระยะที่มันตะเกียกตะกายอยู่โคนต้นไม้ ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น

แล้วเขาก็หยุดยืนถือไรเฟิลเตรียมระวังอยู่กับที่ เมื่อเข้าไปใกล้ประมาณ 5-6 เมตร จากรัศมีปลายปากของมัน ซึ่งบัดนี้อ้ากว้างแสดงกิริยาดุร้าย พยายามจะชะโงกหัวเข้ามาจิก อีกสี่คนที่ตามมาด้วยก็พลอยชะงักลงด้วยกระจายกันยืนพิจารณาดูมัน ในลักษณะเรียงแถวหน้ากระดาน ทุกคนถือปืนพร้อมอยู่ในมือ สามารถจะปล่อยกระสนออกไปได้ทันที ถ้าหากว่าเกิดไม่ชอบมาพากลเช่นไร

แต่สภาพของเจ้ามังกรบินแห่งโลกยุคล้านปียามนี้ หมดความสามารถจะทำอะไรได้ตามใจคิดของมันได้อีกแล้ว เพราะความพิการที่บริเวณโคนปีกด้านซ้าย อันเป็นต้นแหล่งพลัง คมดาบของแงซายที่ฟันสวนการบินเข้าใส่ของมันสุดแรงเกิด ตัด

เข้าเข้าไปจนถึงกระดูกเป็นบาดแผลเหวอะฉกรรจ์ เลือดทะลักพุ่งพรูอยู่ตลอดเวลา จนน้ำบริเวณโคนต้นไม้นั้นแดงฉานขุ่นข้นไปหมด มันจึงได้แต่แสดงกิริยาประสงค์ร้ายส่งเสียงแผดร้องและตีปีกอีกข้างหนึ่ง กระทบน้ำอยู่โครมๆ กระเซ็นน้ำกระเด็นเปียกมาถึงฝ่ายมนุษย์ที่เข้าไปยืนประจันหน้ากับมันในระยะใกล้

ฝ่ายนายจ้างทุกคนประหลาดใจไปตามๆกัน เมื่อมองเห็นบาดแผลจากกรอยดาบที่โคนปีกข้างนั้นของมันเพราะไม่เห็นเหตุการณ์ตอนที่แงซายฟัน ครั้งแรกเข้าใจว่ามันถูกปืนร่วง แต่ยังไม่ตาย

“เอ๊ะ! นั่นดูเหมือนจะเป็นรอยดาบนี่ ใครฟันเอาแต่เมื่อไหร่ ตอนไหน?”

เชษฐาอทานขึ้น

“แงซายครับ ไอ้ตัวนี่เป็นตัวที่สองที่พุ่งผ่านศีรษะพวกเราทุกคนไป หลังจากที่เมย์ยิงตัวแรกพลิกไปกลางอากาศ”

รพินทร์บอกเบาๆ เพราะเขาดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่มองเห็นเหตุการณ์ตอนชุลมุนอย่างถนัดในทุกแง่ทุกมุม

“โอ ก๊อด! แผลนั้นฉกรรจ์มากทีเดียว มันไม่มีทางที่จะบินได้อีกแล้วตลอดไป และไม่มีโอกาสที่จะหากินได้อีกด้วย”

มาเรียว่า จ้องมองดูมันเขม็ง ทุกคนต่างต้องถอยขยับหลังไปอีกสองก้าวจากที่เดิม เมื่อเจ้าเทอราโนดอนลำบากตัวแต่แพยายามยืดคอจิกออกมาอีก ดวงตาอันฝังอยู่ในกะโหลกสีแดงมันทั้งคู่ ลุกแดงจ้า เต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดโกรธแค้นและดูเหมือนจะขัดใจที่มันไม่สามารถจะพุ่งเข้ามาถึงตัวฝ่ายมนุษย์ที่มายืนดูมันอยู่ได้

ในที่สุดก็อ้าปากกว้าง หายใจหอบ ๆ หันหน้าเผชิญมนุษย์เตรียมระวังตัวคุมเชิงอยู่เช่นนั้น

จอมพรานกำซับให้นายจ้างของเขายืนคอยระวัง เตรียมพร้อมอยู่ที่เดิมนั้น ตนเองเดินลุยน้ำตรงเข้าไปที่ต้นไม้ที่งอกอยู่ ลำต้นชะลูดเหมือนต้นทำเสา อวบขนาดข้อมือ แล้วชักมีดออกลิดกิ่งตอนปลายกลายเป็นไม้ท่อนยาวร่วมสองวา แล้วถือเดินกลับเข้ามาอีกครั้ง ทุกคนยังไม่เข้าใจว่าเขาจะทำอะไร ตามองดูด้วยความสงสัย แล้วก็เข้าใจโดยตลอด เมื่อเห็นรพินทร์ส่งไรเฟิลให้เชษฐาช่วยถือ ตัวเองถือไม้กระชับไว้ทั้งสองมือ คอยแหย่ล่อเข้าไปตรงบริเวณปากที่อ้ากว้างอยู่นั้น เป็นการหยั่งพลังและฤทธิ์ร้ายของปากหอกคู่นั้น

ทันทีที่ไม้กระทบปาก มันก็จิกงับภายในพริบตา สะบัดคอกระชาก รพินทร์เสียหลักจากแรงกระชากด้วยพลังมหาศาล และฉับพลันนั้นหัวปักทำท่าจะคะมำหน้าเข้าไปหามันตามแรงฉุด โชคดีเหลือเกินที่ไชยยันต์ไวพอที่จะคว้าคอเสื้อเขาไว้ได้ทันก่อนที่จะปลิวเข้าไปหามัน และรพินทร์ก็ปล่อยไม้ท่อนนั้นหลุดจากมือ ท่ามกลางเสียงอทานลั่นอย่างตกใจของทุกคน

“โอ้โฮ ระวัง! เกือบไปแล้ว ผู้กอง...”

เชษฐาร้องอย่างใจหายใจคว่ำ จอมพรานเป่าลมออกจากปาก ปัดมืออยู่ไปมา

“เรี่ยวแรงมันเหลือเกินครับ ยังกับกระทิงทั้งตัวฉุด ถ้าไม้ท่อนนั้นเป็นส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกายขนาดมนุษย์เรานี่ ผม

เชื่อว่าขาดทันที จากความแข็งแรงของปากคีมและแรงมหาศาลที่มันกระชาก"

"อย่าล้อเล่นน่ะ ไพรวัลย์ ทำไมถึงทำอะไรโง่ ๆ อย่างนี้" มาเรียพูดมาเสียงสั่น

"ถ้าไม่ลองก็ไม่รู้..."

เขาตอบเรียบ ๆแล้วเอื้อมมือไปรับไรเฟิลคืนมาจากเชษฐา ตีนจ้องอสุรกายเวหาอยู่อีกอึดใจเหมือนจะตัดสินใจ แล้วบอกว่า

"จะเอายังไงดีครับ สำหรับไอ้ตัวนี้ จริงอย่างที่เมย์ว่า มันไม่มีทางจะบินหรือหากินได้อีกแล้ว"

"ก็ช่วยให้มันพ้นทรมานเสียรู้แล้วรู้รอด"

หัวหน้าคณะบอก พอขาดเสียงของเขา ไชยยันต์ก็ประทับไรเฟิล .600 ขึ้น แต่รพินทร์ตะครุบไว้ได้ทัน

"สงวนลูกไรเฟิลไว้ดีกว่าครับ"

พร้อมกับพูด เขาก็ชี้ไปที่ .44 แม็กนั่มซึ่งคาดติดอยู่กับเข็มขัดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ แล้วช่วยเอาไรเฟิลของไชยยันต์มาเถือไว้ชั่วคราว ไชยยันต์ดึงปืนสั้นประจำตัวออกจากซองยกขึ้นแต่แล้วก็ยิ้มแห้ง ๆ หันมาทางดาริน บอกอ่อย ๆ ว่า

"น้อย เธอช่วยจัดการให้มันพ้นทกข์พ้นร้อนไปเสียทีเถอะ"

"เรื่องอะไร! เธอนั่นแหละยิง ฉันไม่ยิงสัตว์เจ็บนอนแอ้ง-แม้งทำอะไรใครไม่ได้อย่างนี้หรอก ไม่ว่ามันจะเป็นสัตว์ร้ายสักเพาะไหน"

หมอดารินร้องเสียงสูง แล้วฉวยโอกาสเดินถอยหลังห่างออกมาโดยเร็ว

"ก็เธอยิงปืนสั้นได้ดีกว่าฉัน ฉันไม่แน่ใจว่าจะยิงมันนัดเดียวอยู่หรือเปล่า ประเดี๋ยวเปลืองลูก"

อีกฝ่ายหนึ่งสั่นหัวอย่างเด็ดขาด

"ไม่...ไม่เอา...ใครจะยิงก็ยิงเถอะฉันยิงมันไม่ได้หรอก นอกจากว่ามันกำลังจะคาบใครสักคนในขณะนี้ ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง"

ไชยยันต์กะพริบตาปริบ ๆหันไปทางมาเรีย แหม่มสาวรู้เชิงทำเป็นไม่เห็นเสีย เดินถอยตามดารินไปอีกคนหนึ่ง เชษฐารำคาญเต็มทีก็กระชากปืนสั้นกระบอกนั้นไปจากมือไชยยันต์ตวาดเบา ๆ อย่างหงุดหงิด

"มัวเกี่ยงกันอยู่ได้ เอามานี่ ฉันจัดการเอง เหลวไหลเสียจริงพวกนี้นี่ เด็กทารกด้วยกันทั้งนั้น!"

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็ไล่ไชยยันต์ให้ถอยห่างออกไปรวมกลุ่มอยู่กับดารินและมาเรียเบื้องหลัง ตนเองเคลื่อนถอยออกไปอีก 2-3 ก้าว เพื่อหาเป้าหมายศีรษะของมันให้ถนัดถนี่ที่สุด เท่า ๆ กับที่ถ้าพลาดและมันกระเสือกกระสนเข้าใส่ด้วยพิษเจ็บปวดโกรธแค้น ก็จะได้ซ้ำทัน แล้วยกปืนขึ้นส่องทั้งสองมือ เล็งอย่างระมัดระวังประณีตที่สุด พร้อมกับแตะไกปล่อยให้นกที่ง้างในจังหวะซิงเกิลสับลง

เสียงกระสน .44 แม็กนั่มระเบิดสนั่นหวั่นไหว และพร้อมกับกัมปนาทนั้น ทุกคนที่เฝ้ามองดูอยู่เห็นส่วนศีรษะอันประกอบด้วยปากน่าสะพรึงกลัวของเทอราโนดอนลำบากตัวนั้น สะบัดตะแคงไปทางด้านตรงข้ามเหมือนถูกตบอย่างแรง ต่อจากนั้นก็ฟาดหัวจมลงไปในน้ำ พร้อมกับร่างกายส่วนบนซึ่งยังลอยอยู่ดิ้นพราด พลิกหงายพลิกคว่ำน้ำแตกเป็นโกลาหล เปียกปอนม

เงทุกคน การดิ้นรนอย่างรุนแรงนั้นค่อยๆ แช่มช้าและเบาบาง
งเป็นลำดับ ในที่สุดก็หงายท้องผึ่งสงบนิ่ง

ทั้งหมดถอนใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อเชษฐาและรพินทร์
เต้นลุยน้ำถอยกลับออกมา ท่านหัวหน้าคณะส่งปืนคืนให้ไชยยันต์
พร้อมกับบอกอย่างรอบคอบว่า

"ถอดปลอกทิ้ง แล้วบรรจุให้เต็มตามเดิมด้วย!"

ต่างกลับมาถึงตำแหน่งที่พวกลูกหาบยืนดูรอคอยอยู่
แแนวสันดอนอีกครั้ง แล้วจึงเคลื่อนต่อไปเงียบๆ โดยไม่ปริปาก
พูดคำใดกันอีกเลย แต่แล้วชั่วไม่กี่ก้าวที่ออกเดินเรียงแถวกันไป
แ็แ ก็ได้ยินเสียงน้ำแตกกระเทือนขึ้นอีก คราวนี้ดังมาจาก
ทะเลสาบอันเป็นบริเวณน้ำลึกเบื้องหลัง เสียงส่างปาซึ่งเดินรั้ง
ท้ายเพื่อนชี้โบ๊ชี้เบ๊ไปทางทะเลสาบ ตะโกนส่งภาษาพม่าบอก
ะไรนายสาวเอ็ดอึง มาเรียซึ่งเดินรวมกลุ่มอยู่เบื้องหลังก็กระโจน
งน้ำ วิ่งย้อนไปยังคนของหล่อนแล้วหยุดยืนดู

"อะไร มีอะไรขึ้นอีก?"

ไชยยันต์ถามเร็วปรื๋อ

"ส่างปาบอกว่ามีสัตว์อะไรไม่ทราบครับ โผล่ขึ้นมาฮุบซาก
แพะโนดอน ลากจมหายไปในน้ำ"

รพินทร์บอก

"จระเข้หรือปลาใหญ่?"

"ผมยังไม่ทราบเหมือนกันครับ เห็นมันบอกว่าลากหาย
งไปทั้งตัวเลย"

ระหว่างที่รพินทร์ตอบ ทุกคนก็ยังคงได้ยินเสียงน้ำแตกกระจายครืนโครมอยู่เช่นนั้น เหมือนมีสัตว์ใหญ่บางชนิดม้วนตัวตลบอยู่ใกล้ๆผิวน้ำ มองย้อนกลับไปในระหว่างอันเป็นตำแหน่งที่ซากเจ้ามังกรบินลอยตุบป่องๆ อยู่ห่างออกไป ก็เห็นพรายน้ำแตกพรั่งพรูขึ้นมามีขนาดใหญ่ราวกับคอร์ดแบดมินตันหรือสนามบาสเกตบอล ซากของเทอราโนดอนกระเพื่อมตามระลอกน้ำขึ้นลง แล้วก็เห็นถูกฉุดกระชากเอียงเท่เคลื่อนไหวอยู่ไปมาและในที่สุดก็ถูกดึงหายวูบลงไปใต้ผิวน้ำ มีบางส่วนของร่างกายอันไม่อาจสันนิษฐานได้ว่าเป็นส่วนใดของสัตว์ประเภทไหน ผลุบโผล่ขึ้นมาให้เห็นเหนือน้ำเล็กน้อย และจมหายไปอีก ลักษณะคล้ายจะวาดแว้งตัวอยู่ใต้ผิวน้ำ คณะนายจ้างของเขา อยากจะวิ่งตามมาเรียไปดูปรากฏการณ์นั้นให้ถนัดตายิ่งขึ้นแต่พรานใหญ่ยังยืนนิ่งเฉยอยู่ จึงไม่มีใครเคลื่อนไหวอย่างใดนอกจากจะยืนฟังข่าวอยู่ที่เก่า

อีกครู่ใหญ่ทุกสิ่งทุกอย่างจึงสงบลงเหมือนเดิม นั่นหมายถึงไม่มีซากของเจ้าสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีปีก เหลือลอยให้เห็นอยู่บนผิวน้ำในทะเลสาบอีกแล้ว นอกจากพวกที่ตกอยู่ตามบริเวณชายฝั่งตื้นๆ แล้วมาเรียก็วิ่งหน้าตื่นกลับมา

“มันได้กลิ่นคาวเลือด มันโผล่ขึ้นมาลากเจ้าพวกนั้นลงไปหมดแล้ว!!”

แหม่มสาวพูดอย่างตื่นเต้นกระหืดกระหอบ

“อะไร?”

“ฉันเห็นมันไม่ถนัด แต่สาบานได้ว่ามันไม่ใช่ปลาหรือ

พระเข้ ลักษณะที่มันลากซากเหล่านั้นลงไป และสังเกตจาก
พรายน้ำ น่ากลัวเหลือเกิน โอ! ขอบคุณพระเจ้า ที่ไม่มีพวกเรา
คนใดเดินลงไป ในบริเวณส่วนลึกของน้ำในทะเลสาบนรกนั่น
ีบไปกันให้พ้นๆ บริเวณนี้เสียโดยเร็วเถิด ฉันไม่ชอบที่จะให้มี
ตัวอะไรเดินโผล่ขึ้นมาจากก้นทะเลสาบ แล้วก็ไล่เหมือนกับแมว
ไล่หนูอีก ท่าทางมันไม่ชอบกลเสียแล้ว แถวนี้ใกล้เหลือเกิน ไม่
ปลอดภัยแล้ว อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า ยังมีซากเทอราโนดอน
ีกหลายตัว ลอยล่อจมูกมันตรงบริเวณน้ำตื้นๆ นี่ ไม่ช้าก็เร็ว
มันคงจะตามขึ้นมาลากเอาไปหมด เพราะกลิ่นคาวเลือดระเหย
ไปตามน้ำแบบนี้”

ไม่มีใครแสดงความกล้าหาญ หรือว่าใจเย็นอยู่ได้ต่อไป
เพราะถึงมาเรียจะไม่พูด ทุกคนก็มีความรู้สึกตรงกันหมด ถึง
กลิ่นไออันไม่ชอบมาพากล

รพินทร์หลีกทางลงไปยืนอยู่ในน้ำ โบกมือร้องเร่งให้
และพวกลูกหาบอันแบกของหนักทั้งสามคู่ให้เร่งรีบเดินล่วงหน้า
ไปก่อนพร้อมกับฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ตนเองเดินคุมรั้งท้ายอยู่
ข้างหลัง เชษฐาลงมาเป็นเพื่อนเขาอีกคนหนึ่ง สั่งให้ไชยยันต์
ดินและมาเรียรุดหน้า ทั้งหมดเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่ ตัดทาง
ตรงสู่ทิศเดิมที่ผ่านกันเข้ามาแต่แรก

“คุณชายขาไม่สู้ดีนัก ผมว่าอย่าห่วงผมดีกว่า รีบเดินไป
ข้างหน้าเถอะ ปล่อยภาระให้ผมข้างหลังคนเดียวก็พอ”

จอมพรานบอกโดยเร็ว ในระหว่างเดินเหลียวหน้าเหลียว

หลัง หูคอยจับฟังเสียงผิดปกติใดๆ ที่จะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา โดยถ่วงเวลาทิ้งระยะให้พวกนั้นเดินห่างออกไปราว 30 เมตร

เชษฐายิ้มให้อย่างมั่นคง และเยือกเย็น ตอบว่า

“ปืนสองกระบอก ดีกว่ากระบอกเดียว รพินทร์! และนอกจากคุณกับแงซายแล้ว ผมไม่เคยไว้วางใจใครเลยในสถานการณ์เช่นนี้ นอกจากตัวผมเอง”

ไม่ทันจะขาดคำของอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ เสียงน้ำก็แตกโครมขึ้นอีกครั้งจากชายฝั่งทะเลสาบเบื้องหลัง ตรงที่ไปยืนดูวิวอยู่เมื่อครู่ใหญ่นี้ พร้อมกับภาพที่โผล่ขึ้นมาปรากฏกับคลองจักษุของบุคคลทั้งสองชนิดที่แม้จะมีขวัญและกำลังใจดีเยี่ยมเช่นไรก็ตาม เลือดในกายก็แทบจะจับกันเป็นก้อนแข็ง ขาทั้งสองเหมือนจะหมดไขข้อลงฉะนั้น

เจ้าสิ่งมีชีวิตชนิดนั้น แลเห็นชัดในพริบตา
แรกว่าลักษณะของมันเหมือนเหี้ยหรือตะกวด
แต่ขยายขนาดขึ้นไปถึงขนาดเรือเอี้ยมจุ๊น
บรรทุกข้าว ลิ้นสองแฉกแลบพุ่ง แปลบปลาบ
ดังกับแดงฉานไม่ผิดอะไรกับเปลวไฟ

ขณะที่มันเอาขาคู่หน้าและบริเวณอกตอนบนคร่อมทาบ
ขอบชายฝั่ง แล้วก็คลานไต่ขึ้นมาอย่างแช่มช้า ชนิดที่สุมทุม
แมลงทุกชนิดที่ขึ้นอยู่ในละแวกนั้น แหลกยับเอนสู่

ครั้งแรกก็ตัวเดียวก่อน พริบตาต่อมา เงาทะมึนของตัวที่
สอง สาม และสี่ ก็โผล่ขึ้นมาให้เห็นตามลำดับ ตามแนวชายฝั่ง
ที่เดียวนั้น

มันยังไม่สนใจเห็นมนุษย์กลุ่มใหญ่ที่กำลังจะรุดหน้าผละ
ไปให้เร็วที่สุด เพื่อออกให้ห่างจากชายฝั่งเหล่านี้ หากแต่ยัง

สนใจไปยังซากของเทอราโนดอน ซึ่งนอนกองอยู่บนฝั่ง และพวกที่ตกกลาดเกลื่อนตรงบริเวณน้ำตื้น ขณะจิตต่อมาก็ตะกายพรูพุ่งเข้าไปงับที่ซากเหล่านั้น แย่งชิงกันโดยเร็วอย่างดุดันเป็นโกลาหล น้ำบริเวณที่ตื้นแตกกระจายตูมตาม และกัดฟัดต่อสู้กันเอง เพื่อแย่งชิงเหยื่ออย่างดุร้ายพร้อมกับคารามลั่น พุ่มพงแมกไม้แหลกเป็นแปลง ปรากฏดังสนั่นหวั่นไหว

เชษฐาใจหายวูบ ในขนาดรูปร่างและลักษณะอันคล่อง-แคล่วรวดเร็วของมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิประเทศอันเป็นสะเทินบกเช่นที่แวดล้อมอยู่นี้ ตะลีตะลานประทับไรเฟิลขึ้น แต่พรานใหญ่วิ่งเข้ามาฉุดกระชากแขน ตะโกนสุดเสียงกรอกหูว่า

“เผ่น...วิ่งหนีให้เร็วที่สุด!”

เมื่อนั้นเอง อดีตท่านทูตทหารบกจึงสำนึกขึ้นมาได้ หมุนตัวกลับออกวิ่งสุดฝีเท้าไปตามสันดอนดินนั้น กวดหลังพรรคพวกที่กำลังแตกตื่นอลหม่านในภาพที่เห็นในขณะนี้ไปอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมกับโบกมือร้องตะโกนต่อให้พวกนั้นรีบผละหนีต่อไป เกิดการชุลมุนกันอย่างขนานใหญ่ขึ้นอีกครั้ง

รพินทร์นั้น วิ่งหันหน้าหันหลังหน่วงท้าย เขาเองก็แทบจะช็อคไปเหมือนกันในภาพที่เห็น หากแต่ควบคุมสติมั่น โอกาสที่จะหนีรอดผละไปให้ห่างนั้นมีอยู่อย่างเดียว ตรงที่พวกมันกำลังกัดฟัดกันเองเพื่อยื้อแย่งเหยื่อ ซึ่งเทียบขนาดแล้วเทอราโนดอนเหล่านั้น เป็นเหยื่อคำเล็กๆ ที่มันแต่ละตัวจะขยอกกลืนกินได้ภายในพริบตาเดียวเท่านั้น การเคลื่อนไหวของมันรวดเร็วว่องไวคล้ายจิ้งจก

ยิ่งในภูมิประเทศครึ่งบกครึ่งน้ำเช่นนี้ ถ้ามันมองเห็นฝ่ายมนุษย์และเกิดให้ความสนใจขึ้นมาเมื่อไหร่ ภายในชั่วไม่กี่พริบตาเท่านั้น มันจะพุ่งเข้าไล่ถึงตัวทันทีจากขาทั้งสี่ ซึ่งมีลักษณะวิ่งได้ทั้งบนบกและพุ้ยพายได้เมื่ออยู่ในน้ำ และถ้าเกิดการตั้งป้อมยิงปะทะสกัดกั้นเมื่อใด สถานการณ์จะเสียเปรียบแลวร้ายกว่าตอนที่ปะทะกับเจ้าพวกมังกรบินหลายเท่านัก จากลักษณะของเจ้าจิ้งจกน้ำพวกนี้

พวกลูกหาบทั้งสามคู่และส่างปาซึ่งแบกของเดี่ยว พากันวิ่งอ้าวไปสุดบริเวณดินดอน แล้วแล่นโครมครามกันไปในบริเวณที่ขังพื้นที่ของป่าชิดกับชายทุ่ง แต่ดาริน ไชยยันต์ และมาเรียเริ่มพะว้าพะวังด้วยความเป็นห่วงสองคนรั้งท้าย เบื้องหลังมิไยที่เชษฐาจะวิ่งตรงเข้ามาและร้องตะโกนสั่งให้วิ่งหนีไปก่อน เช่นไรก็ตาม ทั้งสามคนมองเห็นเจ้าสัตว์ร้ายฝูงนั้นอย่างถนัด และสัญชาตญาณก็บอกได้ทันทีว่าอันตรายล่อแหลมเพียงใด สำหรับเชษฐาและรพินทร์ ซึ่งอยู่ใกล้พวกมันที่สุดในขณะนี้

“ระวัง! คอยช่วยยิงสกัดไว้ ถ้ามันเกิดไล่สองคนนั้น!”

ไชยยันต์ร้องเสียงหลง ยกปืนขึ้นประทับเตรียมพร้อม ดาวินกับมาเรียจึงตื่นจากภาวะเงอะงะอันตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ตกลงใจแน่วแน่ตามคำบอกของไชยยันต์ คือยืนคมเชิงปักหลักประทับไรเฟิลคอยระวังไว้

และก็จริงดังว่า!

ไอ้ตัวหนึ่งเหลือบเห็นการเคลื่อนไหวของเชษฐากับรพินทร์ เข้าเพอดี เป็นตัวที่ขึ้นมาภายหลัง และหมดโอกาสจะแย่งชิงเหยื่อจากซากเทอราโนดอน เพราะตัวอื่นคาบไปหมดแล้ว รวม

ทั้งที่ทั้งกระชากแย่งชิงกันด้วย มันชูคอจ้องสังเกตอยู่ไม่ถึงอึดใจ ก็แลบลิ้นปลาบ ๆ ตะกายจากที่ดอนชายฝั่งลงน้ำโครม พุ่งเสือกตัวปราด ๆ ติดหลังรพินทร์เข้ามาโดยเร็ว

ไชยยันต์เล็ง แต่ติดเชษฐาซึ่งกำลังวิ่งโบกมือตรงเข้ามา มาเรียก็วาดปืนอย่างรวดเร็วที่สุด บังเอิญให้ศูนย์บังเข้ากับใบหน้าของพรานใหญ่เอง ซึ่งบัดนี้กำลังวิ่งอยู่อย่างไม่คิดชีวิต จึงมีดารินคนเดียวเท่านั้น ที่มองเห็นเป้าหมายโดยไม่มีอะไรบัง

หล่อนระเบิด .300 เวฯ แม็กฯ ออกไประหว่างนี้เอง กระโดดลงไปยืนในน้ำเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่า วิถีกระสุนจะไม่พลาดไปถูกพี่ชายหรือพรานใหญ่ซึ่งวิ่งสวนหน้าเริดเข้ามา กระสุนนัดนั้นแหวกอากาศเฉียดศีรษะของเชษฐาไปศอกเดียว แล้วผ่านสีข้างพรานใหญ่ด้านซ้าย สวนเข้าพอดีก้านคอของเจ้าตัวที่กำลังกวดไล่หลังรพินทร์อย่างถนัดถนี่ ด้วยฝีมือของผู้หญิงคนที่ทำบาปขึ้น

ตูมเดียวได้ที่!

ไอ้จิ้งจกน้ำตัวมหึมาที่กำลังกวดติดหลังจี๋มา หงายท้องผึ่งดิ้นเป็นวงกลม น้ำแตกกระจายอยู่ตรงนั้นเอง ห่างจากด้านหลังของรพินทร์ไม่เกิน 4-5 วา โดยที่จอมพรานหารู้ตัวไม่ว่าถูกกวดมาติด ๆ

และกระสุนนัดนั้นของฝ่ายที่ยิงช่วยเหลือนั่นเอง ทำให้เขาต้องหันกลับไปทางด้านหลัง แล้วก็มองเห็นภัยซึ่งกำลังจะใกล้เข้ามาอีก อย่างน้อยก็อีก 2-3 ตัว ที่ค่อย ๆ ย่องทำตัวโก่งอยู่บนชายฝั่งพื้นแห้งขณะนี้

“ยิง! รพินทร์ ทำไมไม่ยิง!!”

ไชยยันต์กับมาเรีย แผดตะโกนประสานกันบอกมาฟังไม่ได้ศัพท์ เพราะระยะของคนเหล่านั้นห่างไกลออกไปอีก ส่วนเขาสิมองเห็นภาพนั้นอย่างใกล้ชิดที่สุด เนื่องจากตัวเองรั้งท้าย

แทนที่จะยิง พรานใหญ่กลับทรุดตัวนั่งราบกับพื้นทันที เขาไม่เกรงอันตรายจากไอ้ฝูงจิ้งจกน้ำเหล่านั้น เพราะถึงอย่างไรเขาได้ปักหลักคิดจะสู้แบบนี้แล้ว ขอให้มันพุ่งเข้ามาเถิด ตัวละแต่ไม่มีเหลือ แต่ที่กลัวที่สุดก็คือ ถ้าขืนวิ่งหรือยืนเกะกะอยู่อีกถ้าไม่ดาริน มาเรีย หรือมิฉะนั้นก็ไชยยันต์อาจยิงมาถูกเขาคว่ำไปเสียก่อน เพราะยืนขวางทางปืนอยู่

คะเนและคาดการณ์ไว้ก็ไม่มีผิด ระหว่างที่นั่งหมอบหันหลังไปจ้องเจ้าสัตว์ร้ายอยู่ พรรคพวกจากด้านหลัง ระดมซัลโวกันแหูดับตับไหม้ เสียงหัวกระสุนหวีดเสียดอากาศผ่านเหนือศีรษะเขาไป ห่างไม่ถึงวาจนต้องหดหัวต่ำลงไปอีก

ต้นตระกูลจระเข้ 2-3 ตัว ที่กำลังพุ่งปราดๆ เข้ามาเหล่านั้น ก็มีอันเป็นไปถึงแก่พลิกท้อง ดิ้นทุรนทุราย เลือดสาดกันไปคนละทางๆ กัน บางตัวหมอบนิ่งอยู่กับที่ตรงนั้นเอง และบางตัวก็ปัดเป๋กระโจนหนีโครมลงทะเลสาบไป ไม่มีตัวไหนบังอาจเข้ามาถึงตัวเขาได้ นั้นเป็นฝีมือของสองสาวเสียเป็นส่วนใหญ่ ดารินกับมาเรียยิงได้เร็วและแม่นยำเสมอ ชนิดไว้วางใจได้ ถ้าไม่ตื่นเต้นเกินไปนัก ส่วนไชยยันต์ยิงเอาดินและต้นไม้กระจุยไปเป็นแถบๆ ก็ได้ผลไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน ในการไล่ให้มันเปิดหนีเสียโดยเร็ว

เมื่อเสียงปืนสงบ และพร้อมกับการอันตรธานหนีหายไปของเจ้าสัตว์ร้ายสะเทินน้ำสะเทินบกพวกนั้น พรานใหญ่ถอนใจ

เฮือก ค่อย ๆ ลุกขึ้นมายืนและเหลียวกลับมา ก็เห็นเชษฐาไปยืนรวมกลุ่มอยู่กับอีกสามคนแล้ว คนเหล่านั้นกำลังตะโกนเรียกเขาขรม ส่วนพวกพรานพื้นเมืองที่เอาสัมภาระเปิดหนีไปก่อนตามคำสั่ง ก็กำลังยืนรอกันห่างออกไปอีก ในป่าไม้ริมทุ่ง

ทุกคนหัวเราะออกมาได้ เมื่อเห็นเขาเดินหน้าละเหี่ยเข้ามาถึง

“ทำไมไม่ยิงล่ะผู้กอง มันกวดไล่หลังคุณมาติด ๆ ไม่เห็นหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ยิงอะไรละครับ ตอนที่ผมวิ่งแจ้นมานี่ มองเห็นอยู่ทนโท่ว่าคุณสามคนส่องไรเฟิลมาทางผม ใจหายใจคว่ำหมด ผมไม่กลัวถูกมันคาบไปหรอก แต่กลัวถูกลูกหลงเสียมากกว่า ใครก็ไม่รู้ยิงเฉี่ยวหูผมไปองคุลีเดียวเท่านั้น ต้องลงนั่งราบกับพื้น”

“ดูถูกฝีมือกันเสียจริง รู้งี้ยิงให้คว่ำข้าวเม่าอยู่ตรงนั้นแล้วให้มันคาบไปเสียรู้แล้วรู้รอด ไม่รู้หรอกหรือว่า ไอ้ตัวที่ฉันยิงกลิ้งไปตัวแรกน่ะ จมูกมันอยู่ห่างก้นไม่ถึงสองวา”

ดารินพูดพลางหัวเราะพลางบรรจุลูกชุดใหม่เข้าแมกกาซีนแล้วผลักลูกเลื่อนเข้าที่พร้อมกับเหนี่ยวไก อุบไว้เป็นการลดนก่อนที่จะค่อย ๆ ปิดก้านลูกเลื่อนลง

พรานใหญ่มองหน้าไม่ตอบว่ากระไร ได้แต่จุ๊ปาก โคลงศีรษะช้า ๆ อยู่เช่นนั้น มาเรียบอกยิ้ม ๆ มาอีกคนหนึ่งว่า

“ไม่ยักรู้ว่า ตอนที่คุณบอกให้พวกเราวิ่งหนีล่วงหน้าม่ก่อนคุณจะยอมตัวเป็นเหยื่อล่อมัน ถ้ารู้อย่างนั้นพวกเราก็คง

ไม่ยิงช่วยไว้หรอก ฉันเห็นแล้ว พี่ใหญ่จะยิงในตอนแรก คุณยังไม่ได้มือเขาเลย แล้วพากันวิ่งหนีมาเฉยๆ งั้นแหละ”

“รพินทร์เป็นคนไม่ชอบทำกระสุนปืนให้เปลืองโดยไม่จำเป็น ยิ่งรู้อยู่ว่าคนที่มากับเขา ล้วนเป็นนักผลาญกระสุนกันแทบทั้งนั้น เขาก็ยิ่งประหยัดยิ่งขึ้น กระสุนของเขาแต่ละนัด มีความหมายสำคัญสุดยอดทั้งสิ้น ถ้าไม่ใช่เป็นการยังชีพ ก็หมายถึงกู้ชีพและในสถานการณ์ที่เลี่ยงไม่ได้แล้ว”

หัวหน้าคณะบอก แล้วชวนให้ทุกคนออกรุดหน้าต่อไป โดยทิ้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้เบื้องหลัง โดยไม่ประสงค์หันไปใส่ใจแก่ให้หนักสมอง

พวกพรานพื้นเมืองยืนคอยอยู่ด้วยสีหน้าที่ตื่นเลิกลั่ก มีแต่แงซายคนเดียวที่หน้าตาเฉยเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เมื่อได้ยินคำสั่งให้แบกของล่วงหน้าหนีมาก่อน เสือนั่นกับคะหยิ่นก็แบกผลงวิ่งอ้าวมา โดยไม่ได้มองย้อนหลังเลย นอกจากจะมาหยุดรวมพลอีกครั้งตรงตำแหน่งนี้ พอสบตากับจอมพราน ผู้เปียกโชกเลอกม่อแลกคลุกโคลนไปหมดทั้งตัวเพราะวิ่งหกล้มหกลุก ก็ยิ้มฟันขาวชนิดรพินทร์อยากจะถีบให้สักเปรี้ยง

“นำหน้าต่อไป กลับออกทางเดิม!”

เขาสั่งห้วนๆ

ใบหน้านั้นยิ้มพรายกว้างออกไปอีก ไม่โต้ตอบเจรจาคำใดทั้งสิ้น พอหันหาทิศได้ ก็ออกท่องน้ำสวบๆ ลากเอาคานหาบซึ่งคะหยิ่นเป็นหุ้นส่วนก้าวต่อไป **แงซายเป็นเช่นนี้เอง ในเวลากลางวัน ต่อหน้าบุคคลที่สาม ปากของมันเป็นใบ้ จะช่างจำเนรรจาขึ้นมาก็ต่อเฉพาะยามวิกาลที่อยู่กับเขาสองต่อสอง**

เท่านั้น และทุกครั้งที่พูดทุกประโยคกินลึก แฝงปริศนาให้ต้องคิดหนัก

เพียงไม่นานนัก ทั้งหมดก็เข้ามาส่องที่แลเห็นค้างคาว ห้อยหัวเกะกะอยู่บนยอดไม้สูงอีกครั้ง ต่างสอดส่ายสายตาค้นหาอย่างระมัดระวัง

“นั่นไง ห้อยหัวอยู่นั้นกลุ่มหนึ่ง!”

ไชยยันต์ค้นพบก่อนเพื่อน รีบชี้มือบอกโดยเร็ว

ทุกคนเงยแลตามที่หมายชี้บอก ก็เห็นสัตว์ประเภทค้างคาว เกาะห้อยหัวอยู่บนกิ่งไม้สูงลิบ ตรงบริเวณที่ทึบมืดเป็นเพิงซุ้ม เรียงกันเป็นกลุ่มประมาณ 7-8 ตัว นานๆ จะขยับดุบดิบเคลื่อนไหวให้รู้ว่าเป็นสิ่งมีชีวิตสักครั้ง ทั้งหมดพากันหยุดยืนจ้องสังเกตอยู่ครู่ใหญ่ พยายามจะมองหาตามบริเวณอื่น ที่ใกล้กว่านั้น แต่ก็ยังมองไม่เห็น

“เอาละ! ไม่ต้องเดินหาที่อื่นให้เสียเวลาหรอก สอยไอ้พวกนั้นแหละ ลงมาดูให้ชัดสักตัว”

ท่านหัวหน้าคณะบอก

มาเรียทำบ้ายใบ้กับจัน จะขอยืมปืนลูกซองเบราว์นิ่งมา และจันก็ขยับจะปลดให้ แต่พรานใหญ่ห้ามไว้เสียก่อน

“อย่า! นอกจากเปลืองโดยไม่มีประโยชน์เท่าที่ควรแล้ว มันอาจเละไปหมดทั้งตัว เพราะจันใส่ลูกปรายขนาดใหญ่ไว้ทั้งนั้น เอาลูกกรดดีกว่า คุณหญิงมีปืนสั้นลูกกรดติดเป้หลังอยู่ด้วยกระบอกหนึ่ง”

คำพูดประโยคหลังของเขา เหมือนจะบอกโดยตรงให้ตารินเป็นคนลงมือสอยมันลงมา แต่ปรากฏว่าราชสกุลสาวควักเป็นเส้นลูกกรดของหล่อนออกมาจากย่ามหลัง แล้วส่งให้เขา

"ฉันเหนื่อยเหลือเกิน มือสั่นไปหมด คุณดีกว่า เอ้า! เป็น..."

พรานใหญ่มองหน้า แล้วรับมาอย่างไม่เกี่ยงอะไรอีก เสียงเจ้าของปืนบอกมาเบาๆ ว่า

"เปลี่ยนโม่ .22 แม็กนั่มไว้นะ แล้วก็ใส่ลูกแม็กนั่มด้วย ระยะขนาดนี้สบายมาก ขอให้ถูกเถอะ"

รพินทร์ยกมือขึ้นขยี้ปลายจมูกอย่างขัดใจ ไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น ส่งไรเฟิลของตนเองไปให้ไชยยันต์ช่วยถือไว้ เดินลุยน้ำแก่ๆ ตรงเข้ามาที่รากไม้สูงที่โผล่เหนือน้ำตอนหนึ่ง จับปืนซิงเกิลแอ็คชั่น แบบซูเปอร์ซิงเกิลซิกส์กระบอกนั้นไว้ในมือทั้งสอง แล้วพาดมือกับรากไม้ หาฐานยิงอันมั่นคงที่สุด เล็งไปยังตัวหนึ่งที่เกาะห่างออกมาโดดเดี่ยวตัวเดียว

อึดใจใหญ่ เขาก็สับไกปล่อยกระสุน .22 แม็กนั่มออกไปอย่างประณีตระมัดระวังที่สุด เสียงกระสุนระเบิดแหลมสนั่นหวั่นไหวในดงไม้ทึบ

ไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว ภายหลังจากกระสุนนัดแรกระเบิด เสียงใครต่อใครหลายคนครางออกมาอย่างผิดหวัง เสียงปืนไม่ได้ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวหรือแตกตื่นสำหรับเจ้าช้างคาวกลุ่มนั้นเสียด้วยซ้ำ แต่ทุกคนเห็นรพินทร์เดินถือปืนเข้ามารวมกลุ่มอย่างสงบ ส่งปืนคืนให้เจ้าของ

"แล้วกัน รพินทร์! ยิงผิดก็ทำไมถึงไม่ยิงอีก นัดที่สองที่สามมันก็คงถูกเข้าเองแหละ"

ดารินร้อง

พรานใหญ่ไม่ตอบ แต่ขมวดคิ้วทำหน้าเคร่งนิดหนึ่ง ขณะนั้นเอง แงซายก็พาดคานหาบของตนไว้กับกิ่งไม้ โดยให้คะหยิ่นถือไว้อีกข้างหนึ่งก่อน เพื่อไม่ให้สัมภาระหย่อนลงถึงน้ำ ตนเองเดินผละจากหมู่ทั้งหมด ลุยน้ำสวบ ๆ ตรงเข้าไปที่ใต้ต้นไม้ ตรงระดับกับที่กลุ่มค้างคาวห้อยหัวอยู่

ยังไม่ทันที่แงซายจะเดินเข้าไปถึงดี เจ้าตัวที่เป็นเป้าหมายการเล็งของพรานใหญ่ ก็ปล่อยตัวจากกิ่งที่เกาะ ร่วงผล็อยตกลงไปในน้ำตื้น ๆ ตรงหน้าของแงซาย ท่ามกลางการอ้าปากค้างอย่างงงงันของทุกคนอีกครั้ง

ระหว่างที่แงซายก้มลงเอามือคีบปีกด้านหนึ่ง หัวร่องแร่งเข้ามา คณะนายจ้างทั้งหมดหันมามองดูหน้ากันเอง แล้วมองไปยังแงซายกับรพินทร์ สลับกันอยู่เช่นนั้น

"เห็นไหม...ไม่ว่าอะไร คู่นี้ทันกันทุกอย่าง เรามองดูอยู่นี่เห็นตรงกันหมดว่า รพินทร์ยิงนัดนั้นผิด แต่แงซายมันรู้ว่าถูก ไม่ต้องมีสัญญาณนัดหมายบอกกันด้วย อีกคนหนึ่งยิงเอาไว้ อีกคนหนึ่งเดินเข้าไปคอยเก็บอย่างใจเย็นที่สุด พวกเราซิ เข้าใจผิดกันหมด"

ไชยยันต์คร่างออกมาอย่างกลัวใจ พร้อมกับจุ๊ปาก โคลงหัวเบา ๆ ส่วนดารินไม่พูดอะไร นอกจากถอนใจยาว แล้วตวัดหางตาค้อนจอมพรานของหล่อนอย่างขวาง ๆ ทำปากหมุบหมิบอยู่คนเดียวไม่ให้ใครได้ยิน

แงซายเดินหิ้วเข้ามาถึงก็วางซากเจ้าสัตว์ปีกหนังนอน ห้อยหัวตัวนั้นลงกับโคนรากไม้ คณะนายจ้างทุกคนก็ตรงเข้ามาเข้าดูอย่างสนใจโดยเร็ว พอมองเห็นลักษณะถนัด ทุกคนก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน ด้วยความตกใจระคนประหลาดใจ

ขนาดตัวของมันเท่าค้างคาวแม่ไก่พอดี แต่ดูเหมือนจะป้อมสั้น และมีปีกที่คล่องแคล่วแข็งแรงกว่า อะไรไม่สำคัญเท่ากับทรงหน้าซึ่งเหมือนกับหน้ายักษ์หรือมิฉะนั้นก็หมาบูลด็อก ซึ่งมีเขี้ยวล่างอันแหลมคม โผล่พ้นแซงริมฝีปากขึ้นมามองเห็นได้ชัด

มาเรียใช้เศษกิ่งไม้เล็กๆ เขี่ยดูมันอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุดด้วยดวงตาอันเบิกโพลงตื่นเต้น ลักษณะใกล้เคียงกับค้างคาวที่จริง แต่อะไรต่ออะไรหลายอย่างในตัวของมันก็แผกผิดไปจากค้างคาวสามัญที่เคยเห็นกันมาแล้ว โดยเฉพาะลำตัวซึ่งปรากฏเป็นรูปเด่นชัดของสัตว์เลื้อยคลานที่เพิ่งจะงอกปีกขึ้นมาภายหลัง

กระสุน.22นัดนั้นทะลุเข้ากลางอก ผ่านออกสันหลังอย่างแม่นยำและเฉียบขาดที่สุด แต่ก็กินเวลาหลายอึดใจอยู่ก่อนที่มันจะขาดใจตายสนิท และปล่อยกรงเล็บอันเหนียวแน่นที่เกาะห้อยหัวอยู่กับกิ่งไม้ให้หลุดร่วงลงมา ความเร็วและขนาดหน้าตัดที่แล็กของกระสุน เจาะผ่านร่างกายมันไปเร็วเกินไป โดยมองจากเบื้องล่างระยะห่าง ไม่เห็นอากัปกิริยาสะดุ้งสะเทือนแสดงให้ถูกปืนเลย

“เอ! ถ้ามันจะไม่เหมาะแฮะ หน้าตามันก็บอกอยู่ชัดทีเดียว เห็นจะจริงอย่างที่เมย์ตั้งข้อสังเกตไว้เสียแล้ว”

เชษฐาพึมพำขึ้นต่ำๆ ซอยเปลือกตาถี่จ้องซากของเจ้าสัตว์หน้ายักษ์ชนิดนั้น

“ลักษณะมันจะเป็นนกก็ไม่เชิง ค้างคาวก็ไม่ใช่ นอกจากเขี้ยวสองคู่นั่นแล้ว ฟันคมยังเต็มปากไปหมด ถ้ากัดเป็นเหวอะ-หวะทันที ปากกว้างเสียด้วย”

ไชยยันต์กระซิบด้วยอาการตะครั่นตะครอขึ้นอีกคนหนึ่ง

“ใช่พวกเทอโรแดกทีลอยด์หรือเปล่า เมย์?”

ดารินถามในระหว่างที่มาเรีย ฮอฟมันยังจ้องนิ่งเงียบกริบอยู่ แหม่มสาวกัดริมฝีปากเบาๆ แล้วใช้กิ่งไม้เล็กๆ ชี้ให้ดูตามแนวลำตัวและพังผืดหนังที่แผ่ออกไปเป็นปีก

“เห็นไหม ว่ามันต่างกับค้างคาวธรรมดาอย่างไรบ้าง แม้กระทั่งขาหลังสองข้างนี่ เห็นจะไม่มีปัญหาอีกแล้ว เจ้าพวกห้อยหัวนอนตามยอดไม้ที่เราเข้าใจแต่แรกว่าเป็นค้างคาว พวกนี้คือเจ้าพวกเทอโรซอร์ทั้งนั้น”

แล้วหล่อนก็เงยขึ้นยิ้มเลี่ยนๆ กับจอมพรานบอกต่อมาว่า

“ฉันว่าก่อนค่ำของวันนี้ เราพยายามออกให้ห่างป่าบริเวณนี้ให้มากที่สุดเท่าไหร่ก็จะปลอดภัยเพียงนั้น เจ้าพวกนี้ พวกผีดิบมีปีกหากินในเวลากลางคืนทั้งนั้น”

“แน่ใจหรือเมย์?”

ไชยยันต์ถาม

มาเรียชี้ให้ดูที่เขี้ยวแทนคำตอบ แล้วว่า

“เราไม่ควรจะพิสูจน์ โดยการยอมเสียชีวิตพวกเราคนใดคนหนึ่งไปเสียก่อนไม่ใช่หรือ ตัวเดียวน่ะมันไม่กระไรนักดอก ไชยยันต์ สมมติว่ามันเข้าโจมตีเราพร้อมกันสักพันตัว และป่า

ไดเวอร์เวณนี้ทั้งหมด ฉันแน่ใจว่าจำนวนของมันมากกว่านั้นเสีย
อีก ลองคิดดูว่าเราจะป้องกันอย่างไร จะเอาลูกปืนสู้รบกับ
มันก็เห็นจะไม่ไหว เพราะเป็นเวลากลางคืน และตัวมันก็เล็ก
นิดเดียวแคล่วมาก”

“เมย์พูดน่าคิด กันไว้ดีกว่าแก้”

เชษฐาสนับสนุนมาอีกคนหนึ่ง หรี่ตามองดูซากเจ้าเทอ-
โรแดกทีลอยด์ตัวนั้นอย่างสยองใจ

“ตกลงครับ ผมจะพยายามออกให้ห่างทะเลสาบแห่งนี้
ให้มากที่สุด แต่คิดว่าถึงอย่างไรก็ไม่น่าวิตกนัก ป่าและทุ่งแถบ
นี้คงเต็มสมบูรณ์ไปด้วยสัตว์มากมาย ก่อนที่มันจะรุมทึ้งเรา มัน
ก็คงจะได้เหยื่อก่อนเราแล้วโดยไม่ลำบากนัก แล้วก็คงจะกระจาย
ยังแยกย้ายกันออกไปทั่วๆ ตามสภาพอันอุดมสมบูรณ์นี้คงไม่
มุ่งหน้าไปเล่นงานเราหมดทั้งโขลง”

พรานใหญ่รับคำเพื่อให้เกิดความสบายใจขึ้นแก่ฝ่ายนาย
ข้างของเขา

ทุกคนก็เคลื่อนที่ต่อไปด้วยความรู้สึกอันหนาวๆร้อนๆ
ตัวเองยังคงถือปืนสั้นลูกกรดแม็กนั่มที่รพินทร์คืนให้อยู่ในมือ โดย
มีพายไรเฟิลประจำตัวไว้ เดินแหงนมองสังเกตยอดไม้ไปตลอด
ทาง แล้วหล่อนก็พบเข้ากับอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเกาะอยู่ในส่วนไม่สูง
นักไปมากนัก อยากจะดูให้แน่ชัดอีกครั้งว่า รูปร่างหน้าตามันจะ
เหมือนกับตัวที่พรานใหญ่สอยลงมาหรือไม่ จึงบอกให้ทุกคนรู้
ตัวว่าหล่อนจะยิง

แล้วยกปืนขึ้นส่อง เหนี่ยวไกลั่นกระสุนออกไปอีก 2-3 นัด ร่วงลงมาอีกตัวหนึ่ง นอกนั้นส่วนใหญ่บินพรูแตกตื่นด้วยความตกใจเพราะเสียงกระสุนที่ระเบิดรัวถี่ยิบ เมื่อเข้าไปดูที่ซากซึ่งหล่นลงมา ก็พบว่ามันเป็นพันธุ์เดียวกับตัวแรกนั่นเอง ไม่ได้ผิดแผกไปเลยตรงกับที่มาเรียสันนิษฐานไว้

ร่มเงาของป่าบริเวณนั้น มืดครึ้มมาก เพราะยอดที่แผ่ปกคลุมไว้ทึบ เจ้าพวกที่แตกตื่นเสียงปืน และพากันบินแตกจากกิ่งที่เกาะห้อยหัวนอนอยู่ เริ่มจะบินโฉบฉวัดเฉวียนป้วนเปี้ยนเข้ามาใกล้ฝ่ายมนุษย์ที่กำลังเดินท่องน้ำเข้าขบวนกันอยู่พร้อมกับส่งเสียงร้องคล้าย ๆ หนู แต่อันเนื่องมาจากเป็นสัตว์ที่ออกหากินตอนกลางคืน ในเวลากลางวันเช่นนี้จึงไม่สู้จะคล่องแคล่วรวดเร็วนัก ทว่าการบินโฉบเฉียดตามหน้าและศีรษะอยู่ไปมาอย่างใกล้ชิด บ่งรูปการณ์ที่ไม่ค่อยจะดีนัก ทำเอาทุกคนต้องดึงมีดประจำตัวขึ้นมาถือไว้ เตรียมหวดกระหน่ำฟันสวน หากมันพุ่งตรงเข้ามา แล้วเร่งฝีเท้าท่องน้ำผ่านบริเวณนั้นออกมาโดยเร็วที่สุด

เชษฐาใช้ทางแบนของดาบเดินป่าที่ขอยืมมาจากบุญคำตีสวนตกน้ำไปสองตัว ขณะที่มันโฉบผ่านศีรษะเขา แล้วฟันมันขาดตายอยู่บนผิวน้ำนั่นเอง

ต่างพากันโล่งใจ เมื่อโผล่ออกมาพบชายท่งหญ้าท่ามกลางท้องฟ้าอันกระจ่างแจ้งแจ่มใสอีกครั้ง รพินทร์จับทิศอยู่ชั่วอึดใจเดียว ก็ออกเดินนำใช้มีดฟันหญ้าและกกที่ขึ้นอยู่ท่วมศีรษะแหวกทางไปพร้อมกับส่งเสียงตะเพิดเบา ๆ ในลำคอเป็นระยะ เพื่อไล่สัตว์ที่อาจซุ่มตัวอยู่ให้หลีกทางเสียก่อนที่จะประจันหน้ากันอย่างเผาขน

เส้นทางนั้น บ่ายหน้าอ้อมขอบทะเลสาบไปทางด้านตะวันออก โดยตัดไปในทุ่งหญ้าสลับไปกับละเมาะ และเนินเตี้ย ๆ หนทางเดินบางครั้งก็เป็นป่าหญ้ารกสูงท่วมหัว และบางครั้งก็เป็นบริเวณที่โปร่งโล่ง อุดมไปด้วยหญ้าแตกระบัด ร่องรอยของสัตว์นานาชนิดยังแลเห็นอยู่ได้ทั่ว ๆ ไป ตะวันสายแผดแสงร้อนแรงกล้าขึ้นทุกขณะ แต่ภูมิประเทศอันชุ่มชื่นและลมที่โชยอยู่ตลอดเวลาช่วยให้การเดินไม่ทรมานมากนัก

เกือบจะมีเรื่องตื่นเต้น ถึงเลือดเนื้อเกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อทั้งคณะเผชิญกับแรดอาร์สินอยขนาดใหญ่สองตัวระหว่างตัดทุ่งหญ้าจะไต่ขึ้นเนิน กำลังนอนเกลือกปลักอยู่ชนิดที่พอเดินเข้าไปใกล้ประมาณ 40 เมตร มันก็โผล่พรวดชูคอขึ้นมาให้เห็นราวกับรถถังในที่ชุ่ม โชคดีที่มนุษย์เป็นฝ่ายอยู่ใต้ลม และรพินทร์หาทางเดินเลี่ยงอ้อมหลบไปได้อย่างชนิดแคล้วคลาดหวุดหวิด ทั้งคณะไม่ปรารถนาจะยุ่งกับมันโดยไม่จำเป็น เพราะเห็นฤทธิ์เดชความทรหดของมันมาแล้ว

สัตว์ประเภทกินพืชลำตัวอวบล่ำสัน บนหลังเต็มไปด้วยเขาแหลมคมแทนอาวุธ หรือเกราะป้องกันตัว อันเป็นสัญลักษณ์ของโลกหลงสำรวจอีกสองสามชนิด ก็ทำเอาคณะเดินทางต้องหมอบแต่กตื่นรวนเรกันขนอยู่บ่อยครั้งที่เผชิญหน้าอย่างกระชั้นชิดโดยไม่ทันรู้ตัวก่อน

แต่ครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกคนก็ปลีกรอดปลอดภัยไปได้ด้วยไหวพริบปฏิภาณของจอมพราน ที่จะหาทางหลีกมากกว่าจะต่อกร ประกอบกับพื้นความรู้ในทางโบราณชีวศาสตร์ของมาเรียที่คอยทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำอยู่ เจ้าพวกตัวอันมีรูปร่าง

หน้าตาน่ากลัวเหล่านั้น บางชนิดก็ไม่ได้มีนิสัยดุร้ายกระหายเลือดเลย และเป็นฝ่ายล่าถอยผละหนีเสียมากกว่าในกรณีที่มันไม่จวนตัวหรือเข้าตาจนจริงๆ

บ่ายโมงตรง ภายหลังจากหยุดพักกินอาหารเที่ยงกัน ที่ยอดเนินเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง ทางฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบ จอมพรานก็อยู่ในระหว่างการชั่งใจว่าเขาจะนำคณะตัดเข้าป่าลุ่มต่ำขอบทะเลสาบ ซึ่งมีลักษณะเหมือนเวิ้งอ่าว ซึ่งเป็นระยะที่แลเห็นทุ่งหญ้าเบื้องหน้าห่างออกไปไม่เกิน 3 กิโลเมตร หรือจะเลือกเดินในที่ดอน แต่จะต้องอ้อมขึ้นไต่เนินสลับซับซ้อนสูงๆ ต่ำๆ ที่ขวางหน้าเหล่านี้ไปในระยะไม่น้อยกว่า 10 กิโลเมตร

และเขาก็บอกถึงการชั่งใจนี้ให้แก่คณะนายจ้าง พร้อมทั้งเสนอขอความเห็น

เชษฐาส่องกล้องตรวจบริเวณลงไปยังด้านป่าทึบริมทะเลสาบ ซึ่งพรานใหญ่บอกให้ทราบว่าเป็นหนทางอันย่นย่อ แล้วหันมาเปรียบเทียบกับการเดินขึ้นลง ระหว่างเนินต่อเนินอีกด้านหนึ่ง จุดหมายปลายทางที่จะไปให้ถึงนั้น ก็มองเห็นชัดอยู่ทั้งสองด้าน เพียงแต่ระยะที่แตกต่างกันออกไปเท่านั้น

“ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ถ้าเลาะขอบฝั่งทะเลสาบ เราน่าจะย่นเวลาและระยะทางได้มาก ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ แต่ป่าริมเวิ้งอ่าวทะเลสาบด้านนี้ทึบมาก เป็นป่าที่ลุ่มซึ่งเราจะต้องเดินท่องน้ำกันอีกครั้ง”

“บางส่วนทึบ บางส่วนโปร่ง”

หัวหน้าคณะกล่าวเหมือนจะพูดกับตนเอง ระหว่างตรวจด้วยกล้องอย่างพิเคราะห์

“ปัญหามันอยู่ที่ว่า ระดับน้ำในส่วนลึกที่สุด ซึ่งเราจะท่องไปนั้น อยู่ในระดับและป่าบริเวณที่รกทึบที่สุดนั้นเป็นระยะที่เราจะต้องเดินฝ่าไกลสักเพียงใด”

“อาจถึงโคนขาหรือเอว ในระดับที่ลึกที่สุด และเป็นระยะไม่ต่ำกว่าหนึ่งกิโลเมตร ในส่วนที่ทึบที่สุด ชนิดมองไม่เห็นท้องฟ้า แต่ผมเชื่อว่าแสงสว่างพอจะสาดจากป่าเบื้องนอกเข้าไปให้เห็นได้พอสมควร”

“ถ้าถึงทุ่งหญ้าข้างหน้าโน้นแล้ว เราจะมุ่งตะวันออกเป็นมุมตรงเลยไม่ใช่หรือ โดยไม่ข้องแวะเข้ามาใกล้ทะเลสาบอีกแล้ว”

“ครับ”

“ก็แล้วทำไมคุณถึงไม่ตัดสินใจทนลำบากบุกน้ำริมฝั่งทะเลสาบกันเป็นครั้งสุดท้าย ช่วงระยะสั้นๆ ดีกว่าจะเสียเวลาเดินอ้อม”

ไชยยันต์ถาม

รพินทร์ ไพรวัลย์นิ่งไปครู่ใหญ่ ระหว่างนั้นเขากำลังมวนบุหรี่ใบตองแห้งจากกลักยาของบุญคำอยู่ เชษฐาเห็นก็รำคาญเต็มที ล้วงซิการ์ส่วนตัวมาส่งให้อีกตัวหนึ่ง จอมพรานพึมพำขอบคุณพร้อมกับยิ้มให้ แทนที่จะจุดสูบกลับใส่กระเป๋าเสื้อเก็บไว้อย่างบรรจง มวนบุหรี่ใบตองต่อไปอย่างใจเย็น แล้วใส่ปากขบจุดไปสูบก่อนจะตอบเรียบๆ ว่า

“ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ผมไม่อยากจะเลาะเลียบชิดฝั่งทะเล

สาบมรณะนั่นอีก อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับที่เราจะต้องเดินลุยอยู่ในน้ำ และในบริเวณที่อับทึบ ฉุกเฉินอะไรขึ้นแก้ไขลำบากมาก ตรงนั้นเป็นบริเวณเวิ้งลักษณะเหมือนอ่าวด้วย”

“ในการหารือ เกี่ยวกับเส้นทางคืบหน้าทุกครั้ง เมื่อเกิดปัญหาอะไรขึ้น ทำไมคุณถึงไม่ลองหยั่งเสียงแงซายดูบ้าง?”

ดารินข้องใจ

พรานใหญ่ยักไหล่

“ผมได้ถามมันก่อนหน้าที่จะเอาปัญหานี้มาพูดกับคณะนายจ้างของผมแล้วครับ แต่เจ้าคนใช้พิเศษของคุณหญิงมันไม่ยอมรับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น มันบอกว่าหน้าที่การนำทางตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เป็นของผมโดยตรง สมองของมันตัน ให้ความคิดอะไรไม่ได้เลย”

“ถ้างั้นก็แปลว่า เขาคงจะไม่รู้เส้นทางอีกแล้ว”

“เปล่า! มันแปลว่า จากเขาเกือกม้ามาจนถึงทะเลสาบนี่มันเป็นคนนำมาแล้ว ต่อไปนี้มันก็อยากจะดูผมเป็นผู้นำบ้างตะหาก”

“อ้อ! เขาบอกเช่นนั้นหรือ?”

“สายตาของมันบอกเช่นนั้น!”

“เหลวไหลน่า คุณจะคิดอคติเช่นนี้กับแงซาย จนกว่าจะตายจากกันไปข้างหนึ่งหรือยังไง...”

คุณหมอคนสวยทำเสียงตำหนิ แล้วก็ตัดบทโดยการกวักมือเรียกแงซายผู้นั่งกอดเข่านิ่งอยู่คนเดียวเข้ามา

และหล่อนก็ถามเพื่อขอความเห็น

เจ้าคนที่มีสมรรถภาพเยี่ยมที่สุดคนหนึ่งของคณะเดินทาง

หันไปมองทางฝั่งทะเลสาบ แล้วก็เบือนไปทางลูกเนินอันเป็นทางอ้อม อึดใจหนึ่งก็บอกหน้าตาเฉยว่า

"สุดแล้วแต่ผู้กองกับเจ้านายทุกคนจะเห็นสมควร"

"โธ่! ไอ้เทอโรแดกทีลอยด์ ประเดี๋ยวถีบ..."

ไชยยันต์สบถด่าอย่างหัวเสียง้างตีนขึ้นแต่แงซายเดินออกพ้นรัศมีตีนยาว ๆ ของไชยยันต์ไปเสียแล้ว

ในการรวมหัวเพื่อหยั่งความเห็นไปยังทุกคน แม้แต่พรานพื้นเมืองต่างมีความเห็นตรงกันหมด ที่จะให้ใช้วิธีย่นระยะ ยอมเดินลุยน้ำในป่าทึบที่ลุ่มริมขอบทะเลสาบไป

"ตกลง!..."

เชษฐาตัดสินใจเลือกทาง

"อย่างน้อยลองดูก็ได้ เห็นท่าไม่ดียังไง ค่อยย้อนถอยมาเริ่มต้นที่นี่ใหม่ มันไม่เสียเวลาอะไรมากนัก มองเห็นขอบฝั่งอยู่ไกล้ ๆ แค่นี้เอง"

จากบริเวณยอดเนินที่พักตั้งหลัก ห่างจากชายป่าที่ลุ่มเข้าฝั่งไม่เกินครึ่งกิโล ชั่วไม่กี่อึดใจของการเดินต่ำลงมาเป็นลำดับทั้งหมดก็พบตนเองเข้าไปอยู่ใต้เงาปกคลุมของไม้ประเภทไพนัสและอโรกาเรียอีกครั้ง ทีแรกก็เว้นระยะห่าง ๆ กันออกไปพอจะมองเห็นท้องฟ้าได้บ้าง ต่อมาก็เริ่มจะทึบขึ้นเป็นลำดับ เท่า ๆ กับระดับน้ำขังตามพื้นที่ ก็ลึกลงไปทุกที รพินทร์คงทำหน้าที่เป็นผู้นำอยู่เช่นเดิมด้วยสัญชาตญาณจอมพรานของเขา

มีแนวคันดินหรือสันดอนโผล่อยู่เป็นระยะๆ ไป ระหว่างพื้นที่น้ำท่วมนั้น พรานใหญ่พยายามเลือกทางเดินไปตามสันดินเหล่านั้นแต่มันก็ไม่ทอดไปยาวไกลหรือว่าอยู่ในทิศทางที่ต้องการจะไปนัก ต้องตัดย่ำลงน้ำ และไปขึ้นสันดินแนวต่อๆ ไปเป็นลำดับ ระดับน้ำที่เคยลุยกันแค่หน้าแข้งก็เริ่มจะกินลึกลงไปถึงเข่า และนับเวลาที่ยิ่งรุดหน้าไปในทิศทางที่ต้องการ น้ำก็ยิ่งลึกลงทุกที สังเกตได้จากสายตาที่เห็นและการก้าวลงไปหยั่งอย่างแท้จริง ขณะที่จะเปลี่ยนแนวสันดอนแถบหนึ่งไปสู่อีกแถบหนึ่ง

ทุกคนระวังตัวกันตามปกติวิสัย โดยไม่ต้องกล่าวเตือนกันเลย แยกกันดูสูงต่ำและรอบตัวทั่วไป การเดินไม่อาจรีบด่วนได้เหมือนเช่นเดินไปในพื้นโล่งหากแต่เดินกันไปในลักษณะจดๆ จ้องๆ มันเยือกเย็นวังเวงใจอย่างไรบอกไม่ถูก ในระหว่างป่าทึบที่พื้นดินมีน้ำขังหล่อเลี้ยงราวกับทะเลอยู่ตลอดกาลเช่นนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงบและสนิทนิ่งราวกับภาพวาด ผิดกันเป็นตรงข้ามกับที่อยู่ชายทุ่งเบื้องนอก ซึ่งมีลมโชยอยู่ตลอดเวลา

ในที่สุด จอมพรานก็นำคณะทั้งหมดมาหยุดชะงักนิ่งอยู่ที่ปลายคันดินแถบสุดท้าย ก่อนที่จะไปสู่คันดินอีกฝั่งหนึ่งระยะห่างออกไปร่วม 30 เมตรเห็นโผล่เป็นสันอยู่เบื้องหน้า

ตรงหน้าเขาคือน้ำนิ่งสีเข้มทว่าใสแจ๋ว แลเห็นมวลต้นไม้น้ำงอกงามอยู่ทั่วไปใต้ผิวน้ำ เมื่อใช้ปลายไม้หยั่งดูก็พบว่ามันลึกประมาณหนึ่งเมตร นั่นหมายถึงถ้าก้าวลงไปก็จะจมถึงเอวหรือโคนขาทีเดียว มิหนำซ้ำพื้นเบื้องล่างยังเป็นโคลนเหลว

เหนือกว่ามวลวัชพืช สาหร่ายและไม้น้ำทั้งมวลที่ขึ้นอยู่

บริเวณนั้น สายตาอันคมกริบของจอมพรานจับนิ่งไปยังพืชชนิดหนึ่ง ที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อนด้วยอาการใคร่ครวญครุ่นคิด

ลักษณะของมันเป็นใบเหมือนบัวกระด้ง แต่มีขนาดใหญ่กว่าประมาณเท่าตัว กางใบรัศมีวงกลมสีเขียวสดอยู่ใต้น้ำระดับเหนือดินขึ้นมาเล็กน้อย ปรากฏกระจายอยู่ทั่วบริเวณทั้งสองฟากฝั่งสันดินที่พากันมาหยุดยืนกันอยู่ สิ่งที่น่าประหลาดก็คือแต่ละใบของพืชอันมองประดุจใบบัวใต้น้ำชนิดนั้น ไม่ปรากฏว่ามีใบไหนจะโผล่พ้นระดับน้ำขึ้นมาเลย มันแผ่ใบอยู่ใกล้พื้นเบื้องล่างชิดดินทั้งสิ้น ใจกลางใบเป็นช่องเรียวลึกลงไปอันคงจะเป็นแกนกลางของก้าน จะดูอีกทีหนึ่ง ก็มีลักษณะเหมือนดอกลำโพงบานอยู่ใต้น้ำ

ชำเลืองมองใบหน้าของคณะเจ้านายทุกคน ก็เห็นคนเหล่านั้นกวาดตาดูอยู่เหมือนกัน แต่ไม่มีใครให้ความสังเกตหรือสนใจอะไรมากไปกว่าพิจารณาดูไม้น้ำธรรมดา

“ไป! ลุยต่อ น้ำไม่ลึกเกินไปนักไม่ใช่หรือ”

เชษฐาพยักหน้าร้องเตือนมา พร้อมกับถอดเข็มขัดปืนเส้นที่คาดเอวอยู่เอาคล้องไหล่ไว้ กันไม่ให้น้ำเปียกถึงปืนพกในซอง หากระดับน้ำจะลึกถึงเอว ไชยยันต์ ดารินก็ปฏิบัติตาม แต่ทุกคนก็ยังเห็นพรานใหญ่ยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น โดยไม่ขยับเขยื้อนกวาดตาไปรอบ ๆ ทั้งใกล้และไกลออกไปรอบตัวยังแนวน้ำนั้น

“ดินข้างใต้เป็นโคลนเหลว”

ในที่สุดเขาก็บอกมาต่ำ ๆ ท่าทางไม่ปลอดโปร่งนัก

“ระดับน้ำแท้จริงอาจไม่ลึกนัก แต่โคลนมันจะช่วยให้ลึกลงไปอีก ช่วงระยะที่เราจะลุยกันไปจนถึงสันดินฟากโน้นก็ห่าง

ไม่ใช่เล่นโดยเฉพาะพวกแบกของหนัก น้ำหนักของจะกดตัวให้จมลงไปอีก ผมเกรงว่า...สัมภาระเราจะเปียกหมด”

“แล้วจะทำยังไงล่ะทางเลี่ยงอ้อมไปด้านอื่นก็ไม่มีเสียด้วย”

ไชยยันต์ว่าเตรียมตัวลุยน้ำเต็มที่ ขยับจะแหย่เท้าก้าวลงไปก่อนเป็นคนแรก แต่ฝ่ามือกร้าน ๆ ของพรานใหญ่เหนี่ยวไหล่ไว้ไม่พูดคำใด เพียงแต่ยิ้มให้นิดหนึ่งพร้อมกับสั่นศีรษะแทนคำห้าม แล้วดีดนิ้วเรียกแงซายเข้ามา

“แงซาย เราต้องการหยั่งว่าระดับน้ำจะลึกสักแค่ไหน ความเหลวของโคลนตรงกลางนั่นด้วย แกทิ้งสัมภาระไว้นี่แหละ เดินตัวเปล่าเป็นเรือนำร่องลงไปก่อน เราจะได้สังเกตเห็นตามทางที่แกเดินไป แล้วเดินตามร่องน้ำของแก ไม่ต้องห่วงหาบนี่เมื่อเดินไปถึงแล้ว ขึ้นไปรอสันดินโน่น ฉันจะแบกหาบนี้คู่กับคะหยิ่นไปให้แกเอง”

แงซายยิ้มละไมอยู่ในสีหน้า ไม่พูดจาว่าขานเกี่ยงงอนคำใดทั้งสิ้น จัดเตรียมกายให้รัดกุมอยู่อึดใจ ก็ทิ้งคานหาบไว้ คงมีติดตัวแต่เฉพาะสัมภาระส่วนตัวและไรเฟิลค่อย ๆ แหย่เท้าลงไปในพื้นน้ำนั้นอย่างแช่มช้า...

ทั้งหมด เฝ้าแลดูการเคลื่อนไหวไปตามพื้นน้ำ
ของแมงซายด้วยอาการปกติธรรมดา ยกเว้น
พรานใหญ่คนเดียวซึ่งจับสังเกตทุกอิริยาบถ
แห่งการย่างก้าวไปนั้น ตาไม่กะพริบ

ร่างสูงใหญ่ ลุยน้ำไปอย่างแผ่วเบา เหนือนจะพยายามให้น้ำที่ปกคลุมพื้นที่อยู่นั้น ได้รับการกระฉอกสะเทือนน้อยที่สุด ค่อย ๆ เลาะลัดเหยียบย่องไปตามกลุ่มสาหร่ายและพืชที่ขึ้นอยู่ใต้น้ำ โดยระวังไม่ให้กระทบหรือเหยียบลงไปในใบของเจ้าบัวประหลาดที่กางแผ่เป็นกระดังอยู่ใต้น้ำ

แมงซายห่างฝั่งออกไปลำดับ จากการทรงตัวของอดีตร้อย-โทแห่งกองโจรกะเหรี่ยง พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่าพื้นเป็นโคลนเหลว ๆ ดังที่รพินทร์คาดไว้ และระดับน้ำที่ตรงชายฝั่งตื้น ๆ ลึกเพียงเข่า แต่เมื่อห่างออกไปสู่ตรงกลาง ก็จมลงไปเกือบถึงระดับแมงของคนร่างสูงเช่นแมงซาย

เจ้าคู่ปรับของเขาเดินลุยน้ำเลี้ยวเลาะไปมาโดยหลีกใบบัวเหล่านั้นชนิดที่ไม่ได้หันกลับมาดูพรรคพวกอีกเลย จนกระทั่งในที่สุด มันก็บรรลุถึงดินฝั่งตรงข้ามที่หมายตาไว้ ปีนขึ้นไปอย่างสงบแล้วลงนั่งกอดเข่า ส่งยิ้มร่ามาให้พร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณเหมือนจะเตือนให้ทุกคนเดินตามมา

“โธ่! สบายมาก ไม่ลึกอะไรนักหรอก”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ เมื่อเห็นแงซายเดินไปถึงฝั่งตรงข้ามได้โดยไม่มีอุปสรรคอะไรนักเท่าที่เขาเห็น

แต่สำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ เขาไม่ได้มีความรู้สึกอย่างเดียวกับไชยยันต์หรือทุกคนในขณะนี้เลย เพราะพอจะจับเคล็ดมองเห็นความนัยอะไรบางอย่างได้แล้ว จากการสังเกตการเดินของแงซายเมื่อครู่นี้ ดังนั้นก่อนที่ใครในคณะ จะก้าวลงไปเป็นคนที่สอง เขาก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณห้ามไว้อีกครั้ง

คราวนี้เองที่เชษฐาเริ่มจะสำเหนียกได้กับความผิดสังเกตบางประการ หันมาจ้องหน้าเขม็ง

“มีอะไรหรือ ผู้กอง?”

จอมพรานเต็มไปด้วยความอึดอัดลำบากใจอย่างไรพิกล ขยับปากเหมือนจะพูดอะไรออกมาบางอย่าง แต่แล้วก็ระงับความคิดนั้นไว้เสีย เพียงแต่บอกว่า

“เปล่า! ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมกำลังจะบอกว่า ผมจะเป็นคนเดินนำหน้าไปเอง ขอให้ทุกคนเดินตามหลังผมในลักษณะเรียงเดี่ยวและก้าวตามผมไปทุกฝีก้าวย่าง อย่าเดินแยกห่างหรือผิดเส้นทางไปทางด้านอื่น แม้แต่องศาเดียว เรามาทำความเข้าใจกันเสียก่อนในข้อนี้”

“ทำไม?”

ดารินกับไชยยันต์ตาลุกโพลง ถามเร็วปรื๋อด้วยความแปลกใจมาเป็นเสียงเดียว แต่ก็ไม่สามารถจะจับรหัสอะไรได้จากสีหน้าอันเคร่งขรึมนั้น เขาตอบเหมือนจะตัดบทมาว่า

“เกี่ยวกับร่องน้ำครับ ผมเห็นแงซายเดินเป็นตัวอย่างไว้ให้ดูก่อนแล้ว ผมเองก็จะเดินตามรอยของมัน เพื่อให้พวกเราทุกคนตามไปด้วย ถ้าผิดออกนอกเส้นไป มันอาจเป็นร่องน้ำลึกทำให้ขลุกขลัก หรือสัมภาระเปียกเสียเปล่าๆ”

กล่าวจบก็หันไปส่งภาษาบอกทำความเข้าใจกับพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ในความหมายอย่างเดียวกับที่ได้บอกกับคณะของเขาไปแล้ว ทุกคนพยักหน้ารับทราบ ภายหลังจากที่เขาสั่งจนแน่ใจดีแล้ว รพินทร์ก็ขยับจะก้มลงแบกคานหาบของแงซายที่คู่กับคะหยิ่นขึ้นไหล่ แต่มาเรียเข้ามาตบแขนไว้เสียก่อนแล้วว่า

“ไม่ต้องแบกหรอก ไพรวัลย์ ฉันจะให้ส่างปามาหาบแงคู่กับคะหยิ่นแทนให้ คุณทำหน้าที่เดินนำอย่างเดียวก็แล้วกัน จะได้ดูรอยที่แงซายล่วงหน้าไปก่อนได้ถนัดหน่อย”

พรานใหญ่พยักหน้าอย่างว่าง่าย มาเรียส่งภาษาบอกความเห็นกับส่างปา เจ้าต่องสู่ไม่บิดพลิ้วหรือรังเกียจรังงอนใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าตนเองจะมีสัมภาระตะหากของมาเรียสะพายอยู่ตั้งแต่แล้ว ก็ไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรนักในการที่มันจะแบกคานหาบคู่กับคะหยิ่นอีก อย่างน้อยก็ชั่วระยะเพียงแค่เดินผ่านพื้นน้ำตื้นเขินฝั่ง

เมื่อเห็นว่าทุกคนเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว รพินทร์ก็ ก้าวลงสู่พื้นเบื้องล่างอย่างระมัดระวัง เคลื่อนช้า ๆ ไปเบื้องหน้าตามรอยเท้าที่แงซายเหยียบย่ำไว้ก่อนแล้ว จากร่องน้ำขุ่นที่ทิ้งไว้ให้เห็น โดยไม่ยอมก้าวผิดแนวไปเลย แม้แต่องศาเดียว

ทั้งหมดทยอยกันก้าวลง และตามหลังเขาไปเป็นลำดับทีละคน ภายใต้กำหนดบงการของเชษฐา ผู้เริ่มจะรู้สึกถึงความไม่ชอบกลอย่างไรบอกไม่ถูก เขาให้คู่ของจันกับบุญคำ ตามหลังพรานใหญ่มาเป็นอันดับสอง โดยมีไชยยันต์คั่น ถัดมาก็เป็นเกิดและเส่ย คั่นด้วยมาเรีย คู่หาบสุดท้ายเป็นคะหยิ่นและส่างปา โดยมีดารินเดินตาม และตัวท่านหัวหน้าคณะเองคุมระวังอยู่ท้ายขบวน คอยกล่าวเตือนให้ทุกคนระมัดระวัง เดินตามรอยของพรานใหญ่ไว้อย่างกวดขันที่สุด

แม้จะยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ แต่สังหรณ์โดยสัญชาตญาณของทุกคนก็มีอยู่ตรงกันหมด ในข้อที่ต้องพยายามเคลื่อนที่ผ่านบริเวณนั้นไปชนิดระวังตัวแจเหมือนย่อง เพราะเห็นรพินทร์ซึ่งเดินอยู่เบื้องหน้าเป็นตัวอย่างอยู่แล้ว พรานใหญ่เดินรออยู่ตลอดเวลา และคอยเหลียวหลังกลับมาดู ใช้สัญญาณมือชี้เตือนให้ผู้ที่ติดตามมาเบื้องหลังของเขาเดินทับรอยอย่างถูกต้องโดยไม่ประมาท ต่างตระหนักได้ดีในขณะที่เท้าเหยียบสัมผัสลงไปยังพื้นเบื้องล่างว่าโคลนเหลวข้างใต้ทำให้ต้องเหยียบลึกลงไปอีกไม่ต่ำกว่าฟุต จนระดับน้ำข้างบนท่วมถึงเอวกันทุกคน พวกหาบของต้องยกหาบสูงสุดช่วงแขน ป้องกันไม่ให้สัมภาระหย่อนลงถึงน้ำ ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนก็ต้องถือไรเฟิลชูขึ้น

"ไม่ต้องรีบครับ ช้า ๆ ก็ได้ ทรงตัวไว้ให้ดี อย่าเสียหลักเซ ออกนอกทาง ทุกก้าว ก่อนที่จะถอนเท้าขึ้นจากโคลน หาหลักให้มั่นคงเสียก่อน"

พรานใหญ่ร้องเตือนมาเบา ๆ ตลอดเวลา

สองหรือสามครั้งที่ดารินถอนเท้าขึ้นจากที่จมโคลนเมื่อจะก้าวต่อไปแต่ก็เสียหลัก จะเซออกนอกทาง โชคดีที่เชษฐารู้เชิงและเดินคอยคุมอยู่แล้วจับพยุงน้องสาวไว้ได้เสียก่อนไม่ให้หล่อนซ่อออกนอกลู่ทาง แล้วค่อย ๆ ประคองกันไป ไชยยันต์กับมาเรียก็หวุดหวิดอยู่หลายครั้ง ต้องหยุดพยุงตัวหาสมดุลก่อนที่จะถอนเท้าขึ้นแต่ละข้าง

การเดินข้ามฝั่งทั้งขบวนคราวนี้ ดูเหมือนจะใช้เวลานานกว่าแงซายที่ล่วงหน้าไปก่อนอย่างแคล่วคล่องถึงเท่าตัว

ในที่สุด อีก ๑๑ คนที่ตามเบื้องหลัง ก็บรรลุถึงฝั่งที่ แงซายรออยู่ก่อนแล้วโดยสวัสดิภาพ เปียกปอนโชกน้ำกันไปทั้งตัว ใครก้าวขึ้นสู่ฝั่งก่อน ก็หันกลับมาคอยช่วยฉุดอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่ทยอยติดตามมาถึงภายหลัง จนกระทั่งขึ้นมายืนพักสลัดน้ำกันอยู่บนฝั่งได้ทั้งหมด พร้อมกับถอนใจกันอย่างโล่งอก

ดารินทำหน้ามุ่ยอึดอัดใจที่กางเกงเดินป่าของหล่อนเปียกแฉะ ทำให้รัดรูปแนบเนื้อ แทบจะสังเกตเห็นส่วนนูนและเว้าได้ทุกส่วนสัด หันหลังให้กับทุกคน ยกเท้าข้างหนึ่งยันไว้บนรากไม้แล้วก้มลงใช้มือทั้งสองรีดน้ำที่อมชุ่มอยู่ออกจากตะโพกกางเกง

ลงไปจนถึงปลายขา บ่นอุบอิบในลำคอ มาเรียก็ขึ้นเป็นรูปร่างชัดเจนกว่าเสียอีก เพราะอวบใหญ่กว่า แต่แหม่มสาวไม่สนใจกับตนเองเท่าใดนัก เพียงแต่สลัดขาไล่น้ำออกไปเท่านั้น

เสียงไชยยันต์ไม่วายจะกระเซ้าเพื่อนสาวมาว่า

“ตรวจดูให้ทั่วนะ น้อย ปลิงเข้าไปบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“บ้า!...”

คนกลัวปลิง หันมาร้องเสียงแหวอย่างขวัญเสีย

“พูดอะไรก็ไม่รู้ คนยิ่งใจไม่ดีอยู่ด้วย รู้งี้ยอมเดินอ้อมเสียดีกว่า ไกลหน่อยก็ยังดี ไม่น่าจะเลือกทางเดินลำบากแบบนี้เลย”

แล้วหล่อนก็ดึงชายเสื้อที่ตามปกติสอดไว้ในขอบกางเกงปล่อยชายลงมาปิดให้ต่ำกว่าระดับตะโพกเสีย พลอยให้รพินทร์ไพรวัลย์โล่งอกไปด้วยเงียบ ๆ แม่ดอกฟ้าของเขารัดกุมอยู่ในท่ามกลางชายฉกรรจ์ในไพรเถื่อนเช่นไร และควรจะหาทางสกัด-กั้นป้องกันเช่นไรบ้างโดยไม่ทรมานความรู้สึกหรือยุ่ยั่วจนเกินไปนัก ตรงข้ามกับมาเรียผู้ไม่เคยอินังขังขอบ กลับจะชอบท้าทายเสียด้วยซ้ำ และก็เป็นจริงดังว่า กลุ่มพรานพื้นเมืองของเขาทั้งสี่คน รวมทั้งคะหยิ่น พากันลอบชำเลืองเป๋งมาเป็นตาเดียว จนไชยยันต์ก็รู้สึกได้ รีบถอดเสื้อแจ็กเกตฟิลด์ตัวยาวของเขาส่งไปให้ กระซิบบอก

“ใส่คลุมเสีย”

“ใส่ทำไม ร้อนจะตายไป”

แหม่มสาวหน้าตื่น พาซื่อ ส่งเสื้อคืนให้เขา อดีตนายทหารปืนใหญ่จุ๊ปากจิ๊กจั๊ก

“ทนร้อนเอาหน่อย ดีกว่าที่จะให้อีกหลาย ๆ คน พวกเว

ป๋อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย คุณจะไม่พวกนั้นคลั่งตายหรือยังไงนะ”

“ฉันไม่เข้าใจ!”

“ยัวร์ เมาท์ ออฟ วีนัส!! มันเด่นชัดขึ้นมาเหลือเกิน แทบจะวัดขนาดกันได้ทีเดียวแหละ!”

มาเรียลืมตาโตอย่างตกใจ หันขวับไปสังเกตดูพวกพรานพื้นเมืองที่จับกลุ่มกันอยู่เห็นแต่ละคนเหล่านั้นจ้องเป๋งมาที่หล่อนเป็นตาเดียว แต่พอสบตา ทุกคนก็เมินหลบไปหมด มีแต่ตาเฒ่าแก่คำคนเดียวที่ยังจ้องหน้าตาเฉย

“แดมน์มิท!”

แม่สาวทรงสล้างสบถ แล้วเอาแจ็กแกตฟิลด์ของไชยยันต์มาคลุมตัวโดยเร็ว ชายที่ยาวต่ำลงไปช่วยบังไปจนถึงกึ่งกลางขาเอ่อน ช่วยให้วิกฤติการณ์ผ่อนคลายลง

“สักวันหนึ่ง ฉันจะให้ลิงแก่สัปดนตัวนั้นลองปีนต้นไม้ดูสักที กลัวจะตกลงมาตายก่อนเท่านั้น”

ประโยคหลัง หล่อนพูดลอดไรฟันออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แต่ไชยยันต์ได้ยินถนัดท้วงมาว่า

“อย่าคิดลองดีกับคนแก่หนังเหนียวนั่นดีกว่า ขืนท้าให้แกปีนต้นไม้ แกก็ปีนขึ้นไปเก็บลูกกินอร่อยหมดทั้งต้นเท่านั้น พนันได้ว่า อย่างด็อกเตอร์ฮอฟมันสามีเก่าของคุณนะเทียบแกไม่ติดเลยเชียว ไม่รู้หรอกหรือว่า ตอนอยู่หนองน้ำแห้ง ตานี่มีเมียสาวๆ อยู่ด้วยกันตั้ง 5-6 คน ทุกคนติดแกแจทั้งๆ ที่แกแก่อย่างนี้ แหละ ถึงคุณก็เหมือนกันเมย์ อย่าทำเป็นอวดดีไป ไม่ติดรพินทร์คนเดียว ป่านนี้ตาบุญคำปล้ำคุณเอาทำเมียไปนานแล้ว”

“ลองดูซิ จะถีบให้ชักตาตั้งเลย...”

มาเรียหัวเราะหึๆ

“แอบดูก็เก่งที่หนึ่ง ลูกไม้สัปดนก็มากเกินคน แต่เจ้านายเองกลับไม่เป็นเรื่อง ไม่เอาไหนเลย เสียแรงเป็นคนหนุ่ม”

“รู้ได้ยังไงว่า เขาไม่เอาไหน เคยแล้วเหรอ?”

แหม่มสาวเงียบกริบไปในทันทีนั้น ยักไหล่

ดารินกำลังปลดเข็มขัดปืนสั้นที่ถอดออกคล้องคอไว้จะเอาลงมาคาดเอวตามเดิม พอดีพรานใหญ่เดินเฉียดหน้าเข้ามาใกล้ จึงได้โอกาสถามข้อข้องใจ

“เดินลุยน้ำผ่านกันมาถึงฝั่งนี้ ฉันสังเกตดูก็ไม่เห็นมีอะไรน่าจะเป็นอันตรายสักอย่าง ทำไมคุณถึงให้พวกเราเดินกันอย่างระวังตัวแจ หายใจไม่ทั่วท้องกันถึงอย่างนั้นด้วย”

“ก็โชคดีมากสำหรับเราทุกคนแล้วไม่ใช่หรือครับ ที่ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น?”

อีกฝ่ายกลับย้อนคำมาเรียบๆ

“เอ๊ะ! อยู่ดีๆ ทำไมถึงมารวนกันล่ะ?”

“ไม่ได้รวนหรอกครับ เมื่อกี้นี้คุณชายก็ถามผมแบบนี้เหมือนกัน และผมกำลังจะพิสูจน์อะไรบางอย่าง ซึ่งก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเป็นอย่างที่ผมระแวงหรือเปล่า”

กล่าวจบเขาก็เรียกแงซายเข้ามา ชี้ไปที่ขอนไม้เขื่องขนาดโคนขา ผุพังเหลืออยู่ท่อนยาวประมาณ 2 ฟุต ซึ่งวางกลิ้งอยู่บนเนินดิน

"ไปแบกขอนไม้ท่อนนั้นมาซิ"

แงซายมองตามที่เขาชี้บอก แล้วหันมามองหน้าอีกครั้ง เหมือนจะให้ทวนคำสั่ง ต่อเมื่อพรานใหญ่ย้ำในคำสั่งเดิม จึงเดินไปอุ้มขอนไม้มีน้ำหนักนั้นเข้ามา ดารินแปลกใจร้องเบา ๆ ว่า

"คุณจะทำอย่างไรน่ะ?"

แต่แล้วก็เงียบเสียงไป เมื่อพรานใหญ่ยกมือขึ้นโบกส่งสัญญาณให้สงบปาก

"เฉยไว้ครับ คุณหญิง อย่าเพิ่งถามอะไร คอยดูเอาก็แล้วกัน"

เมื่อแงซายเดินอุ้มขอนไม้มาถึง จอมพรานก็พยักหน้าลงไปยังพื้นน้ำที่ลุยข้ามกันมาแล้ว บอกต่อไปว่า

"เอาละ คราวนี้ทุ่มลงไปในนั้น...ทุ่มลงไปให้ถูกใบบัวที่แผ่อยู่ใต้น้ำที่เห็นนั่นแหละ หรือแกจะกระโดดลงไปให้กระทบใบนั่นเลยก็ไม่ขัด เร็ว!"

แงซายเบิกตาจ้องเขานิดหนึ่ง ใบหน้านั้นดูเหมือนจะซ่อนสีมไว้ ยกขอนไม้ขึ้นชูสูงเหนือศีรษะด้วยมือทั้งสอง แล้วทุ่มโครมตามคำสั่งลงไปยังผิวน้ำตรงบริเวณที่มองเห็นใบพืชประหลาดกางแผ่เหมือนบัวกระด้งอยู่ใต้ผิวชิดดินนั้นทันทีตามคำสั่ง

ทันทีที่ขอนไม้อันหนักอึ้งกระทบน้ำแตกกระจายตูมใหญ่แล้วจมดิ่งลงไปกระทบใบที่กางแผ่เป็นรัศมีวงกลมอยู่ ปรากฏการณ์ประหลาดก็พลันปรากฏชัดกับทุกสายตาที่จ้องมอง ชนิดที่ทำให้ขนหัวแทบทุกเส้นชันขึ้นทั้งศีรษะ ร้องอุทานออกมาด้วยความตระหนกตกใจ

ใบสีเขียวที่กางแผ่อยู่นั้น ตวัดขอบหุบห่อเอาขอนไม้นั้นไว้อย่างรวดเร็ว และพร้อมกัน มันก็รูดตัวของมันเองจากลักษณะที่หุบนั้นดึงทั้งใบที่ห่อและทั้งขอนไม้หดหายลงไปใต้ดินเบื้องล่างในทันที แทบจะมองไม่เห็นร่องรอยว่าก่อนหน้านั้นเพียงอึดใจเดียว มีใบของมันกางบานอยู่

ทั้งคณะยืนตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด จ้องตาค้างไปชั่วขณะเหมือนถูกสาป

“เป็นไปได้ยังไงนี่ ไม่เข้าใจเลย คุณพระช่วยอะไรกัน!!”

ดารินครางออกมาแทบไม่มีเสียง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง ไม่พูดคำใดในขณะนั้นทั้งสิ้น นอกจากมองดูหน้าคณะนายจ้างของเขาทุกคนแล้วชำเลืองเงียบ ๆมาที่แงซาย ซึ่งยืนด้วยสีหน้าอันปราศจากความรู้สึกให้อ่านออก

ไชยยันต์ทำปากหมุบหมิบ เหมือนจะสวดอะไรที่ใครฟังไม่รู้เรื่องอยู่ในลำคอ มาเรียนั้นยกมือขึ้นขยี้ตาสะบัดหน้าแรง ๆ แล้วลืมขึ้นจ้องไปที่เก่าอีกครั้ง ส่วนพวกพรานพื้นเมืองทุกคนพากันถอยกรูดออกมาห่างริมฝั่งด้วยสัญชาตญาณ สีหน้าของแต่ละคนราวกับถูกผีหลอก

เชษฐาหันไปทางแงซายจ้องหน้าเขม็ง แล้วออกคำสั่งแหบต่ำว่า

“ไหน ลองอีกทีซิ แงซาย ลองให้เห็นชัด ๆ”

แงซายหมุนตัวกลับ เดินไปหาท่อนไม้ใหญ่มาได้อีกท่อนหนึ่ง แล้วเดินแบกเข้ามาหมายตาไปยังใบประหลาดนั้นอีกใบหนึ่ง พร้อมกับทุ่มโครมลงไปให้กระทบใบมันอีกครั้ง

ปรากฏการณ์พิสดารอย่างที่ทุกคนคิดไปว่าตาฝาดเมื่อครู่ก็พลันสำแดงให้เห็นชัดกับสายตาเป็นคำรบสอง ไอ้ใบพืชน้ำมหากาฬที่ดูว่าไม่มีอะไรน่าจะมีพิษมีภัยเลยชนิดนั้น หุบห่อขอนไม้แล้วดูดลากฉุดกระชากหายลงไปใต้ดินโคลนอีก

มันจะหดตัวดึงเหยื่อลงไปลึกสักเท่าใด ไม่สามารถจะทราบได้ แต่ก็ต่ำหายลงไปจากระดับพื้นดินใต้น้ำ สู่พื้นโคลนก้นคำนวณไม่ได้เบื้องล่างสุด

“บรรลัยละซิวา! เราผ่านพ้นมันมาได้ยังไงนี่ โดยไม่ถูกมันเขมือบลากหายไปใต้บาดาล อย่างขอนไม้สองอันนั่น”

ไชยยันต์ครางอ่อยทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ ทุกคนหน้าซีดเผือด

เชษฐากระเดือกน้ำลายลงคออย่างยากเย็น หันมาทางพรานใหญ่ ซึ่งยืนหน้าเครียดอยู่

“รพินทร์ นี่แปลว่าคุณรู้ตัวล่วงหน้าใช่ไหม ไอ้ใบบัวผีหรือดอกลำโพงใต้น้ำชนิดนั้น มันจะเล่นงานทุกสิ่งทุกอย่างที่ไปกระทบมันเข้า แบบเดียวกับต้นไม้กินคนที่เราเจอกันมาแล้ว”

พรานใหญ่ยกแขนขึ้นเช็ดเหงื่อ

“ผมเพียงแต่สงสัยเท่านั้นเองครับ ในตอนที่เห็นลักษณะของมันครั้งแรก แต่แล้วก็แน่ใจถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ว่ามันกินสัตว์เพื่อทดลองให้แงซายเดินผ่านมันมา ถ้าทุกคนสังเกตให้รอบคอบสักหน่อย จะเห็นได้ทุกระยะว่า ‘เจ้าตัวดี’ ของเรานี่มันเดินอย่างแยบคายที่สุด โดยหลีกหลบใบมรณะเหล่านี้ ระวังไม่ให้กระทบเลย ผมถึงสั่งไว้หนักหนาว่าอย่าให้ใครเดินเฉียดเข้าไปกระทบมันเป็นอันขาด ผมเองก็ต้องยึดเส้นทางของแงซายมาทุกฝีก้าว”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาหึ ๆ ในลำคอ

“ผมนึกแล้วไม่มีผิด ถึงได้ใช้ให้มันทดลองเดินนำมาก่อน”

“แล้วกัน! นี่ก็แปลว่าคุณรู้ หรือสงสัยอยู่แล้วว่าใบบัวชนิดนี้กินสัตว์ แล้วคุณก็แกล้งใช้ให้แงซายเดินนำล่วงหน้ามาเป็นอะไรแงซายจะได้ตายก่อน”

ดารินพูดเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ แต่เชษฐาและไชยยันต์เพียงได้ยินพรานใหญ่พูดเช่นนั้น ก็หยั่งความนัยได้ทันที

“โวยวายอีกแล้วน้อย! ไม่รู้อะไรก็เฉย ๆ เสียเถอะ ถึงอย่างไรเธอก็ไม่มีวันรู้จักแงซายดีไปกว่ารพินทร์หรอก”

ไชยยันต์สวนมาโดยเร็ว แล้วหันขวับไปทางเจ้าคนใช้พิเศษซึ่งยืนหน้าตายอยู่ พลางโคลงศีรษะอย่างระอาใจ

“ฉันไม่อยากจะพูดอะไรกับแกเลย จริง ๆ วะ แงซาย จะว่าแกดีก็แสนดี จะว่าร้ายก็มหาร้ายทีเดียว แกอยากจะลองดูใช่ไหมล่ะว่า แกผ่านพ้นปลอดภัยมาถึงฝั่งนี้ได้แล้ว ผู้กองเขาจะนำคณะของเราทุกคนผ่านตามแกมาได้หรือไม่ แบบเดียวกับตอนผ่านดงไม้กินคนครั้งนั้น”

“พูดยังงี้ก็ไม่ถูกไชยยันต์ทำไมเธอไม่คิดบ้างล่ะว่ารพินทร์บังคับให้แงซายนำหน้ามาก่อน ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แล้วว่ามันมีอันตราย”

ดารินป้องกันองครักษ์พิเศษของหล่อนเต็มที่

“สรุปก็คือ ทั้งรพินทร์และแงซายต่างก็รู้อยู่แก่ใจด้วยกันนั่นแหละว่าใบไม้ใต้น้ำชนิดนี้ มันเล่นงานมนุษย์ สัตว์ หรือสิ่งใดก็ตามที่ไปกระทบมัน แต่สองคนก็ไม่ได้พูดอะไรให้เราได้รู้เลย เป็นแต่ว่าลองหยั่งกันเอง รพินทร์ต้องรู้ว่า แงซายรู้อยู่แล้วและคงมีทางเลี่ยงหลีกได้ จึงใช้ให้ล่วงหน้ามาก่อน เพื่อจะดูทางแล้ว

ก็พาพวกเราตามมาทีหลัง แงซายก็เหมือนกัน เมื่อรพินทร์ไม่หารือไม่ถาม เพียงแต่ใช้อย่างกะทันหันให้นำมาก่อน มันก็นำมาตามคำสั่ง ไก่กับงูแท้ๆ ทีเดียวสองคนนี่”

“พี่ใหญ่พูดถูกแล้วค่ะ” มาเรียบอกมาปนหัวเราะชอบใจ

“เราอย่าไปสนใจอะไรเลย สองคนนี่เขารู้กันอยู่แล้ว เพียงแต่มองตากันเท่านั้น ฉันสังหรณ์แล้วว่าจะมีการ‘ลองวิชา’อะไรกันอีกแล้วระหว่างสองคนนี่ ตั้งแต่ไพรวัลย์ออกคำสั่งให้แงซายทดลองเดินนำมาก่อน เขาเป็นคนมีเหลี่ยมด้วยกันทั้งคู่ แล้วก็ไม่อยากจะเสียเหลี่ยมกันด้วย ฉันทายถูกด้วยว่า ตอนที่ไพรวัลย์ใช้ให้แงซายเดินนำหน้ามาก่อนนั้น ถ้าแงซายขัดข้องไม่ยอมก้าวแงไปเป็นคนแรก เขาก็จะเปลี่ยนทางทันที โดยไม่บอกให้เรารู้ด้วยว่ามันเนื่องมาจากอะไร แต่ถ้าแงซายเดินนำไปได้สำเร็จ เขาก็จะคอยสังเกตจับเคล็ด ว่ามีวิธีการผ่านไปอย่างไร แล้วปฏิบัติตาม”

ดารินไม่ยอมให้เหตุการณ์ผ่านไปเฉยๆเพราะข้องใจ

หนุ่มมาก หันไปทางแงซาย จ้องหน้าเหมือนจะแสวงหาความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่บนใบหน้าเรียบเฉยปกติกระเดียดไปในทางเด๋อๆ ซื่อๆ นั้น แล้วเล่นงานทันที

“แงซาย!เธอรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือว่าใบไม้ใต้น้ำนั่นมีอันตราย แต่ถึงได้เดินหลีกมันมาได้โดยไม่กระทบมันเข้า”

เจ้าคนฉลาดไปด้วยเล่ห์ลึกสบตานายหญิง แล้วก็รู้ในทันทีว่า ถ้าขืนตอบหน้าตาเฉยว่าไม่รู้เป็นถูกตบแน่ จึงเลี่ยงออก

“ผมเพียงแต่สงสัยเท่านั้น นายหญิง”

“สงสัยยังไง?”

“อยู่ๆ ผู้กองก็เจาะจงกำหนดสั่งให้ผมเดินล่วงหน้ามาก่อน คำสั่งเช่นนั้นทำให้ผมต้องคิด เพราะถ้ามันไม่มีสิ่งอันผิดปกติใดๆ ผู้กองคงไม่ใช้ผมให้ลงไปเป็นคนแรก ผมเห็นใบไม้ใต้น้ำนั่น ท่าทางมันชอบกลนัก สัญชาตญาณระวังภัยบังคับให้ผมเดินเลี่ยงออกห่างมันไปเสีย ถึงแม้ผมจะขึ้นมาถึงฝั่งนี้แล้ว ผมก็ยังไม่แน่ใจนักว่ามันจะมีพิษสงอันใดหรือไม่ และก็เห็นผู้กองนำพวกเราทุกคนมาในอาการเดียวกับผม จนกระทั่งผู้กองสั่งให้ผมทุ่มขอนไม้ลงไปทดลองเมื่อครู่นี้ จึงรู้ชัดว่าถ้าเรากระทบหรือเดินไปเหยียบใบมันเข้า เราจะถูกหุบห่อแล้วลากตัวจมหายตามใบของมันลงไปใต้โคลนนั่น”

คำตอบของไอ้คนที่พราวไปด้วยไหวพริบ ทำให้นายหญิงไม่สามารถจะจับผิดได้ถนัดนัก เพราะต้อนไม่จน ร้องออกมาอย่างขัดใจว่า

“ร้ายนัก! ทั้งสองคนนั่นแหละ โยนใส่กันไปมา ซัดทอดกันอยู่นี่เอง จนไม่รู้จะเค้นหาความผิดเอาจากใคร ได้ความจริงแล้ว ทั้งรพินทร์ก็ดี หรือแงซายก็ดี เมื่อรู้ถึงอันตรายนี้อยู่แล้ว ก็ควรจะบอกให้พวกเราทั้งหมดได้รู้ไว้บ้างล่วงหน้าจะได้ช่วยกันปรึกษาหารือหรือหาลู่ทาง นี่แกล้งหลอกให้เราเดินตามโดยไม่รู้ตัวอะไรเลย กว่าจะมารู้ก็ถึงฝั่งนี้แล้ว โชคดีเหลือเกินที่ไม่มีใครพลาดไปเหยียบถูกไอ้ใบผีนั่นเข้า”

รพินทร์ ไพรวัลย์ถอนใจยาว ไม่ได้มองไปทางเจ้าอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงคู่ปรับของเขาอีกเลย หากแต่พูดกล่าวแก้แทนให้ว่า

“โปรดอย่าถือเป็นความผิดของผมหรือแงซายเลยครับ ในเหตุการณ์ครั้งนี้ ทั้งผมและแงซายอาจเพียงแต่มีสังหรณ์ที่ตรงกันเท่านั้น สำหรับทางด้านผมเองนั้นสารภาพว่าผมสงสัยและระแวงในบัวประหลาดนั่นมากที่สุด ก็เลยสั่งให้แงซายลุยน้ำทดลองล่วงหน้าไปก่อน ก็ไม่ใช่ว่าผมจะแกล้งให้แงซายไปได้รับอันตรายก่อนคนอื่นอย่างที่คุณหญิงเข้าใจ แต่ผมอยากจะลองดูว่าแงซายจะมีความระแวงอย่างผมหรือไม่ และเมื่อถูกใช้ให้เดินลงไปก่อนนั้น แงซายจะมีวิธีเช่นไร เพราะคิดอยู่เหมือนกันว่าถ้ามันมีอันตราย แงซายก็คงจะไม่ยอมลง หรือมิฉะนั้นก็ยอมแสดงตามตรงว่ามันมีอันตรายลักษณะใดบ้าง แต่แงซายก็ไม่พูดอะไร การไม่พูด ผมก็ยังไม่อยากจะโทษแงซายนักว่าแกล้งเงียบเฉยปิดงำไว้ เพราะก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าแงซายรู้ชัดถึงอันตรายนี้แก่อนหรือเปล่า อาจเพียงระแวงอย่างผมก็ได้ เมื่อเดินลงไปก็เพียงแต่เดินระมัดระวังไม่ให้กระทบกับใบของมันเข้า และผมก็ไม่ได้ใช้ให้นั้นเดินนำพวกเราตามมา”

“มีความผิดร่วมกันทั้งสองคนนั่นแหละ!”

ดารินตอกหน้า หน้าบึ้ง

“จะบอกให้ก็ได้ว่าใครผิดอย่างไร สำหรับคุณผิดในข้อที่ว่าแงสงสัยหรือระแวงแล้วไม่ยอมบอกให้เรามีโอกาสรับบ้าง ส่วนแงซายผิดในข้อที่ว่า เมื่อถูกคุณใช้ให้เดินนำหน้าลงมาก่อน จังหวะนั้นก็ควรจะพูดบอกเราทั้งหมดได้ว่ามันมีอันตรายอะไรบ้าง นี่ล้วนแล้วแต่ใช้วิธีการเหนือเมฆข้ามหัวพวกเราทั้งหมดไปเลย โดยการรู้ทันกันเองเฉพาะสองคน อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับคุณพาพวกเราเฉียดเฉียดเหยียบผ่านมาบนความตายโดยไม่บอกให้รู้ตัวล่วงหน้าสักนิด

ฉันอ่านความหมายของคุณกับแงซายออกเดี๋ยวนี้เองว่า ที่คุณใช้ให้แงซายล่วงหน้าข้ามมาก่อน ก็คือการสอบถามหารือว่ามันจะมีอันตรายอะไรหรือไม่ ส่วนแงซายที่เดินนำล่วงหน้ามาตามคำสั่ง โดยค่อยๆ เลี่ยงหลีกใบมรณะไป ก็เป็นคำตอบโดยไม่ต้องใช้คำพูดว่า อันตรายมันอยู่ที่ไอ้ใบมหากาฬนั่นเอง ให้ทุกคนเดินหลบให้ดีไอ้วิธีส่งสัญญาณรู้กันเฉพาะสองคนโดยโทรจิตหรือใช้อากัปกิริยาแทนความหมายคำพูดแบบนั้น ฉันบอกมาหลายครั้งแล้วว่า ไม่ชอบใจเลย ทั้งคุณและแงซายทำให้พวกเราโง่กันไปหมด และเป็นการดูหมิ่นเราด้วย”

หมอดารินเป็นคนเอาเรื่องจริงๆ ต่อว่าเอาฉอดๆ ด้วยสีหน้าเคร่งเครียดอย่างไม่ลดละ หล่อนโกรธง่ายและมักจะถือเป็นเรื่องหงุดหงิดขุ่นใจเสมอ ถ้าหากมีเหตุการณ์กินในลองเชิงอย่างใดขึ้นในระหว่างเขากับแงซาย ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อนไม่พอใจทุกครั้ง **และมักจะใช้คำพูดที่ฉลาดด้วยเหตุผล ชนิดอาจพลอยพาให้เชษฐาและไชยยันต์ต้องคล้อยตามเห็นจริงด้วยเสมอ**

ข้อนี้แหละ ที่ทำให้พรานใหญ่อึดอัดใจ

รพินทร์ไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรอีก เดินผละมาหยุดยืนชิดริมตลิ่ง จ้องมองลงไปยังใบไม้น้ำลักษณะแปลกประหลาดเหล่านั้นอีกครั้งอย่างพิจารณา ดารินหันไปเล่นงานแงซายอีกหลายคำ เพราะยังหน้าเซ่ออยู่ใกล้ จนพี่ชายต้องยกมือขึ้นห้าม

“เอาละ อย่าเอาเรื่องแบบนี้มาถือเป็นเรื่องสลักสำคัญ

กะไรนักเลยน้อย สรุปก็คือทั้งรพินทร์และแงซายสามารถนำเรา
ผ่านพ้นวิกฤตการณ์ทุกชนิดมาโดยปลอดภัยเป็นใช้ได้ คิดเสียว่า
ทั้งสองคนไม่ใช่คนช่างพูดด้วยกันทั้งคู่ก็แล้วกัน ที่รพินทร์ไม่
บอกให้เรารู้ตัวล่วงหน้า บางทีจะเป็นเพราะเขาไม่ต้องการให้
พวกเราทั้งหมดเกิดความลังเลขวัญเสียแล้วก็ผ่านพ้นบริเวณนี้
ข้ามมาไม่ได้เสียเปล่าๆ พี่เองก็เหมือนกัน ถ้ารู้เสียก่อนว่า ไอ้ใบ
เพ้ากรรมนั่นมันดูดทุกสิ่งที่ไปกระทบมันเข้า ให้จมหายลงไปใต้
โคลนได้ พี่ก็คงไม่กล้าเสี่ยงเดินลุยน้ำผ่านมันมาแน่ๆ อย่างดีก็
ต้องถอยกลับ ไม่ยอมข้ามทางนี้แล้ว จะว่าเขาไม่เตือนให้เรารู้เลยก็
ทั้งไม่ถูกนัก รพินทร์คอยบอกเตือนเราอยู่ตลอดเวลาแล้วว่าให้
ระมัดระวัง เดินตามรอยเขาให้ดีที่สุด นั่นก็เป็นการบอกให้เรารู้
อยู่แล้วว่า ถ้าผิดเส้นทางของเขาออกไปมันเต็มไปด้วยอันตราย”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็หันไปถามแงซายเรียบๆ โดยไม่
เปิดโอกาสให้ทันคิดหรือตั้งตัวได้ว่า

“แงซาย สมมติว่าพวกเราคนใดคนหนึ่ง ขณะที่เดินผ่าน
ข้ามมา บังเอิญถูกไอ้ใบบัวผีนั่นเล่นงาน เราจะแก้ไขช่วยเหลือ
กันได้ยังไงนี่”

เมื่อนั้นเองเจ้าคนร้ายเล่ห์พันไหวพริบ ก็พลันหลวมตัว
ให้แก่สภาพบรุษในราชสกุลผู้ฉลาดกว่า

“ไม่ต้องกลัวหรอก นายใหญ่ แงซายยังยืนอยู่บนฝั่งนี้อีก
ทั้งคน พร้อมกับสายบาศในมือ ถ้ามันจะฉุดพวกเราลงไปใต้โคลน
แงซายจะขว้างบ่วงไปคล้องตัวไว้ แล้วรั้งยึดกับต้นไม้ใหญ่แถวนี้
มันจะฉุดลงไปไม่ได้ แล้วเราจะช่วยกันสาวสายบาศดึงพวกเรา
ข้ามมาจนได้”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ แฝงรอยเท่าทันทุกประการไว้ภายใต้สีหน้าเรียบปกติ ส่วนไชยยันต์มองหน้าแงซาย แล้วหันไปทางดาริน

“ไง น้อย! คราวนี้พอจะมองเห็นชัดหรือยังว่า ระหว่างพรานนำทางของเรากับเจ้าองครักษ์พิเศษคนโปรดของเธอนั่นนะ ใครจะน่าเตะกว่ากัน รพินทร์เพียงแต่สงสัยเท่านั้น ยังไม่อาจรู้แน่ได้ว่าไอ้ใบอัปรีย์นั่นมีพิษสงหรือเปล่า แต่คำตอบของเจ้าแงซายกับเชษฐาหยก ๆ นี่ มันก็บอกความหมายให้เรารู้ชัดอยู่แล้วว่ามันรู้ดีกว่ารพินทร์เสียอีก รู้จนถึงวิธีแก้ด้วยแล้วก็รอที่จะแก้ไขอยู่แล้ว ถ้าเราคนใดคนหนึ่งพลาด แต่ทำไมมันถึงไม่บอกเราเสียแต่แรก เธอพยายามหาจำเลยให้ได้ในเรื่องนี้ไม่ใช่รึ ว่าใครคือคนที่ควรบอกพวกเราให้รู้ไว้เสียก่อน และคนคนนั้นก็ควรจะเป็นคนที่รู้ตื้นลึกหนาบางมากที่สุด ไม่ใช่คนที่เพียงแต่นึกสังหรณ์เท่านั้น คราวนี้เห็นตัวจำเลยแท้จริงหรือยังล่ะ?”

“เอาเสียอีกฉาดดีรึ?”

ดารินขยับตัว แต่มาเรียรู้เชิงปราดเข้าสกัด จับแขนไว้แล้วฉุดห่างแงซายซึ่งยืนหน้าเซ่อออกมา

“ฉันบอกแล้วว่าเลิกสนใจเสียเถิดน้อย ไม่มีใครผิดหรือถูกมากไปกว่าใครหรอกในกรณีนี้ ระหว่างไพรวัลย์กับแงซายถ้าเรามัวแต่คิดที่จะให้สองคนนี่ทำอะไรต่ออะไรเปิดเผยออกไปให้เห็นชัดในสายตาของเรา พวกเราจะปวดหัวตายเสียเปล่า ๆ ความจริงเราควรจะรู้เคล็ดสองคนนี่มานานแล้ว ต่อไปไม่จำเป็นจะต้องไปคาดคั้นสอบซักอะไรให้เสียเวลา พยายามอ่านท่าทีของเขาทั้งสองคนให้ถี่ถ้วนหน่อย แล้วเราก็คงจะวินิจฉัยได้เอง

อะไรเป็นอะไร ไปดูลักษณะของใบชนิดนั้นกันให้เห็นชัดๆ ดีกว่า ดูซิว่ามันเป็นพืชประเภทไหน ปฏิกิริยาของมันแตกต่างกับพวกไม้กินคนบนบกอื่นๆ ที่เราผ่านมาแล้วหรือไม่เพียงใด”

คณะนายจ้างทั้งหมดชวนกันย้อนกลับมาริมตลิ่งตรงที่พรานใหญ่ยืนอยู่ก่อนแล้ว รพินทร์ตื่นจากอาการใคร่ครวญเมื่อรู้สึกว่าอีกสี่คนมายืนเรียงรายอยู่ใกล้ๆเขา พวกพรานพื้นเมืองทั้งหมด บัดนี้เพิ่งจะระงับสติอารมณ์ความตื่นตระหนกลงเป็นปกติได้ พากันค่อยๆ มุงเข้ามาดูอยู่ด้วย

“มันเป็นอะไรกันแน่ ผู้กอง สัตว์ หรือพืช?”

จอมพรานเต็มไปด้วยความมึนงงอัดอั้นตันใจ ตั้งแต่แตกจากหล่มช้างเป็นต้นมา เขาไม่สามารถจะให้ความสว่างใดๆ เกี่ยวกับสภาพของป่ามหัศจรรย์แก่นายจ้างของเขาได้เลยทั้งสิ้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่พานพบล้วนเป็นสิ่งที่ในชีวิตพรานอันโชกโชนของเขาไม่เคยประสบพบเห็นมาก่อน ยามเมื่อวิกฤติการณ์เกิดขึ้นก็ใช้ไหวพริบปฏิภาณและสัญชาตญาณอันเจนภัยของเขาเท่านั้นเป็นเครื่องแก้ไขคลี่คลาย นำทุกคนในคณะให้รอดปลอดภัยมาได้ แม้นตรายที่จะเกิดขึ้น ล้วนมาในแบบที่ไม่ทันรู้ตัวและคาดคิดไปไม่ถึงทั้งสิ้น

“ควรจะเป็นพืชมากกว่าสัตว์ครับ เพราะไม่สามารถจะเคลื่อนไหวได้ด้วยตัวเอง ยกเว้นแต่เราจะไปกระทบเซลล์หรือประสาทในการหดตัวของมันเท่านั้น แบบเดียวกับเครือเถากินแต่ที่เราผ่านพบมาแล้ว ถ้าเราไม่ไปกระทบมันเข้า หรือไม่อยู่ใน

เข้าใจวิธีการได้ดี แต่ดารินยังข้องใจอยู่เป็นอันมาก หล่อนมอง
การจัดเตรียมตัวของรพินทร์และแงซายแล้วมองไปทางพี่ชาย
คิดว่าจะมีอาการทักท้วงหรือห้ามปรามใดๆ บ้าง แต่ก็เห็นเชษฐา
ยืนมองสงบเฉยอยู่ อดรนทนอยู่ไม่ได้ หล่อนก็โพล่งขึ้น ในขณะ
ที่พรานใหญ่กับแงซายกำลังช่วยกันต่อสายเชือก โดยทำให้กลาย
เป็นเส้นยาวสองเส้น

"เอ๊ะ! นี่จะไม่มีใครบอกให้สองคนนี่รู้บ้างเลยหรือว่า การ
ทำโง่ๆ แบบนี้นะ นอกจากจะเป็นการเสี่ยงต่อชีวิตแล้ว ยังหา
ประโยชน์อะไรขึ้นมาไม่ได้เลย เปลืองเวลาเปล่า จะไปมัวสนใจ
อะไรอยู่กับเจ้าเห็ดมรณะน่าขยะแขยงนั่นอยู่อีก จนถึงขั้นที่ต้อง
ลงทนถอนขึ้นมา"

รพินทร์ชะงักนิดหนึ่ง แต่แล้วก็ก้มหน้าก้มตาต่อสายเชือก
ของเขาต่อไป โดยมีพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายเข้ามาช่วยกัน
คนละไม้ละมือ ไชยยันต์เองก็อยากจะสนับสนุนความคิดของ
ดารินอยู่เหมือนกัน แต่ไม่เห็นอาการใดๆ จากเชษฐาจึงสงบตู่
ที่ท่าอยู่ ส่วนมาเรียไม่มีใครสังเกตท่าทีได้ว่าหล่อนเต็มใจ หรือ
ขัดข้องที่จะให้ทั้งสองลงไปจัดการกับเห็ดมรณะ ยืนมองเงียบๆ
ด้วยตาอันเป็นประกายสนใจตื่นเต้น

พี่ชายเอามือวางบนไหล่ของน้องสาว กล่าวอย่างรู้ใจว่า

"ปล่อยเขา น้อย พี่เองก็อยากจะดูลักษณะของรากมันว่า
เหมือนกันว่าเป็นอย่างไร อาจเสี่ยงบ้างเหมือนกัน แต่เราก็มี
หลักการที่ดี ที่จะไม่ให้เกิดอันตรายร้ายแรงขึ้นกับสองคนนั่น
ประเดี๋ยวเรามาช่วยกันระดมแรงดึงสายเชือกดีกว่า นึกว่าเล่น

ชักเย่อก็แล้วกัน พวกเราอยู่บนนี้ตั้ง 10 คน มันฉุดแงซายหรือเพ็นทร์ลงไปข้างใต้ไม่ได้หรอก”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็ร้องกำชับไปทางพรานใหญ่กับทุกคนที่ช่วยกันผูกสายเชือกว่า

“ต่อปมเชือกให้รอบคอบที่สุดนะ อย่าให้เกิดขาดขึ้นในระหว่างการดึงเป็นอันขาด”

“วางใจเถอะ นายใหญ่”

เสียงบุญคำร้องตอบมา ทั้งๆ ที่สีหน้าอาการของแกก็ดูไม่เต็มใจนัก ที่จะให้เจ้านายของแกเสี่ยงลงไปเล่นกับเจ้าเห็ดผีแม่นอีกครั้ง

“รับรองว่าเชือกไม่ขาดแน่ ต่อขึงข้ามเหว แล้วเดินเหยียบหรือโหนไปตามสายเชือกที่ต่อไว้ก็ยังเคยแล้ว เรื่องชักเย่อน่ะเรื่องเล็ก เว้นแต่เราจะสู้แรงมันไม่ได้ ถูกมันฉุดตกน้ำไปหมดทุกคนก็ช่วยไม่ได้”

มาเรียเดินเข้ามาชิดดาริน กระซิบว่า

“ใจเย็นๆ น้อย ประเดี๋ยวเราจะได้เห็น เชื่อเถอะไม่เป็นไรหรอก ไพรวัลย์กับแงซายไม่ใช่คนโง่เลยในเรื่องแบบนี้ เขาคงมองเห็นช่องทางอยู่แล้ว”

“รนหาที่ไม่เข้าเรื่อง พี่ใหญ่ก็พลอยเป็นไปด้วยอีกคน”

ราชสกุลสาวบ่น สีหน้าไม่ดีนัก

“เมย์ เธอว่ากำลังฉุดดึงของไอ้เห็ดมรณะนั่นมันมีสักเท่าไหร่ และนอกจากแรงฉุดดึงลงแล้ว จะมีพิษอะไรจากใบมันอีกหรือไม่ อาจมีพิษประเภทที่ถ้ากระทบเนื้อทำให้เป็นง่อย เป็นอัมพาตหรือสลบไปก็ได้”

ผู้ชำนาญในทางโบราณชีวศาสตร์สะดุดใจคิดอยู่ชั่ววิบตาหนึ่งในคำพูดของหมอดาริน แต่แล้วก็สั่นศีรษะ

“เชื่อว่าคงไม่มีพิษอะไรจากใบของมันหรอกน้อย นอกจากแรงฉุดที่จะดึงให้จมหายลงไปใต้ดินเท่านั้น ส่วนรากเบื้องล่างของมันยังเป็นปัญหา อาจมีเซลล์ที่ย่อยเนื้อหนังของเหยื่อเพื่อให้กลายเป็นปุ๋ย หรืออาหารของมันในอันดับต่อไป ถึงเช่นนั้นก็ตาม ก็คิดว่าคงจะไม่สามารถย่อยเหยื่อได้อย่างปัจจุบันทันด่วนเหมือนสัตว์อื่นขบเคี้ยวอาหาร นอกจากว่ารอให้เหยื่อเน่าเปื่อยไปตามกาลเวลา แล้วค่อยๆ ดูดซึมเข้าไปหล่อเลี้ยงลำต้นภายหลัง”

ขณะกล่าวอย่างไตร่ตรองลึก ดวงตาของแหม่มสาวมองจับไปยังดอกที่เห็นใหญ่ที่สุดในละแวกใกล้ๆ ฝั่งนั้น ห่างจากสองคนที่แงซายโยนท่อนไม้ลงไป ทำให้มันรูดดอกหายไปใต้โคลนเมื่อครู่นี้เล็กน้อย รัศมีของใบหรือดอกที่แผ่กว้างออกไปนั้นมีเส้นผ่าศูนย์กลางถึงเกือบสามเมตร ถ้ามันตวัดเข้าหุบห่อร่างกายอันมีส่วนสูงของมนุษย์ธรรมดา ก็หมายถึงว่ามันย่อมหุบในรอบด้านขึ้นมามิดศีรษะหมดทั้งตัวทีเดียว มาเรียพยักหน้าให้ดารินดูไปที่ดอกนั้น

“สังเกตดจากลักษณะความกว้างใหญ่ของใบ ฉันกะว่าแรงฉุดดึงของมันอาจเท่ากับวัวสักตัวหนึ่ง ถ้าเชือกไม่ขาด กำลังพวกเราทั้งสิบคนที่ระดมกันให้เต็มที่ คงจะรั้งมันไว้อยู่แน่นอน แต่ส่วนจะถึงกับสามารถถอนรากให้มันหลุดขึ้นมาได้หรือไม่ยังเป็นปัญหา เพราะเราไม่รู้ว่ามันหยั่งรากมั่นคงลงไปในโคลนข้างใต้ลึกสักขนาดไหน”

ดารินถอนใจออกมาเบา ๆ สั่นศีรษะช้า ๆ อย่างไม่เห็นด้วยอยู่เช่นนั้น แต่ก็ไม่อาจคัดค้านอย่างใดได้อีก เพราะคนอื่น ๆ ในกลุ่มของพวกหล่อนไม่มีใครขัดขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่ชายผู้เป็นหัวหน้าคณะทั้งหมดโดยตรง

รพินทร์กับแงซายต่อสายเชือกไนลอนเสร็จสรรพ

ทดลองดูจนแน่ใจแล้วว่าทุกปมต่อเหนียวแน่นมั่นคง ชนิดที่จะไม่มีการขาดหลุดขึ้นในการใช้พลังฉุดดึงชักเย่อกันอย่างเต็มที่

แล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนเตรียมพร้อม ปลดเป้หลังติดตัว และไอเฟิลออกวางไว้ จนเหลือแต่ตัวเปล่าแคล่วคล่องที่สุด มีเพียงมีดหมออันคมกริบยาวประมาณศอกเศษ ซึ่งขอยืมมาจากจันเกรกระชับแน่นไว้ในมือแล้วซักซ้อมทำความเข้าใจกับคณะนายข้างของเขาอีกครั้ง

“เอาละครับ ผมจะเอาปลายเชือกข้างหนึ่งผูกติดเอวไว้ให้แน่น แล้วจะเดินลุยน้ำลงไปเหยียบกระทบดอก ให้มันหุบรัดแงซายนั้นจะถือเชือกอีกเส้นหนึ่งเดินตามผมเข้าไปด้วยในระยะพ้นวิสัยที่มันจะรัดเอาไว้ได้ ปลายเชือกของแงซายจะทำบ่วงกระตุก เพื่อคอยจ้องจังหวะสวมคล้องดอกของมันให้ลงไปชิดถึงที่โผล่พ้นดิน ระหว่างที่มันหุบใบรัดผม”

เขากล่าวช้า ๆ เพื่อให้ทุกคนเข้าใจอย่างถี่ถ้วนที่สุดสำหรับการประสานงานโดยพร้อมเพรียงชนิดคลาดเคลื่อนไปไม่ได้เลย

“หน้าที่ของคุณชายและพวกเราทั้งหมดที่รออยู่บนฝั่งนี้ก็คือ คอยผ่อนสายเชือกตามการเคลื่อนไหวของผมกับแงซายไป

ทุกระยะ โปรดระวังด้วยว่า อย่าผ่อนให้สายเชือกมีระยะหย่อนเกินไปนัก เอาพอตึงๆไว้ ในขั้นแรกนี้ขอให้พวกเราทั้งหมดเข้าแถวกันในลักษณะเตรียมชักเย่อจับปลายเชือกไว้ให้มั่น ระวังคอยยึดรั้งด้านผมไว้ก่อน อย่าเพิ่งสนใจกับสายเชือกทางด้านแงซายก่อน พอมันเริ่มตวัดใบหุบรัดผม รั้งตัวผมไว้ทันที อย่าให้มันทันลากผมจมลงไปใต้น้ำ ไม่ต้องออกแรงดึงฉุดจนถึงกับให้ผมต้องหลุดออกมาพ้นใบของมัน เพียงแต่ยึดดึงกันไว้เท่านั้น ระยะนี้เองแงซายจะเอาบ่วงไปคล้องใบที่หุบของมันไว้จนถึงก้านชิดดิน เมื่อแงซายจัดการคล้องบ่วงรัดก้านหรือคอดอกได้แล้ว จึงค่อยๆ ย้ายกำลังของเรามาทางสายเชือกของแงซาย อย่าเพิ่งปล่อยสายเชือกทางด้านผมพร้อมกันทั้งหมดเสียทีเดียว แต่เป็นการย้ายกำลังทีละคน เพราะเราจะเปลี่ยนจุดแรงดึงจากเชือกเส้นของผมไปยังเชือกเส้นแงซายโดยไม่เปิดโอกาสให้มันรูดดอกหนีหายลงไปได้ พอครบกำลังคนทั้งหมดที่ย้ายจุดดึงมายังเชือกเส้นที่สองนี้แล้ว ก็ระดมกำลังกันอย่างเต็มที่ ฉุดลากมันขึ้นมา...เคลียร์ไหมครับ? เท่าที่ผมอธิบายมานี่”

ทุกคนฟังเขาอย่างตั้งใจที่สุด เชษฐากล่าวทบทวนแผนที่เขาบอกนั้น เพื่อซักซ้อมอีกครั้งกันผิดพลาด แล้วพยักหน้า

“โอเค ผักกอง ทางฝ่ายผมเข้าใจดีที่สุด ตามแผนที่คณะกำหนดนี่แล้ว ลงมือได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์หันไปมองแงซายแทนความหมาย

เสือนั่นยิ้มพรายรอเขาอยู่ก่อนแล้ว ในมือถือปลายเชือกด้านซึ่ง

ทำเป็นบ่วงหูรูดไว้เรียบร้อย ถอดสิ่งของสัมภาระติดตัวทั้งหลายออกจนเหลือแต่ตัวเปล่าแล้วเช่นกัน เขาจึงสะบัดแขนขาทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวของร่างกายอีกครั้ง แล้วเอาผ้าขาวม้าสองผืนพับเป็นเบาะรอบกลางลำตัว ก่อนที่จะผูกรัดเชือกไนลอนอย่างแน่นหนาติดกับเอว โดยให้สายเชือกนั้นรัดตรงบริเวณที่ใช้ผ้าขาวม้าพันไว้อีกทีหนึ่ง กันไม่ให้เชือกรัด หรือบาดลงไปถึงผิวเนื้อเมื่อเกิดการกระชากดึงกันอย่างรุนแรงขึ้น ในมือขวาถือกระชับมีดหมอของจันพร้อม

"เตรียมตัวได้ครับ ผมจะลงเดี๋ยวนี้แหละ!"

เชษฐาผู้รับหน้าที่ควบคุมอยู่บนบก ก็สั่งการกับฝ่ายของเขาในทันทีนั้น ทั้ง 10 คนบนฝั่ง แม้กระทั่งดารินและมาเรียเข้ามาหยิบสายเชือกที่กองอยู่ข้างบนโดยเร็ว ทุกคนเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วที่สุด และประสานงานกันได้อย่างพร้อมเพรียง โดยไม่เกิดปัญหาอะไรมากนัก เพราะคุ้นเคยกับเหตุการณ์ดีที่สุดแล้ว

และด้วยความฉลาดรอบคอบของท่านหัวหน้าคณะ เขาไม่ได้ให้ฝ่ายที่คุมสายเชือกอยู่บนบกทั้งหมด เพียงแต่คอยยึดสายเชือกไว้ในแนวตรงเท่านั้น แต่สั่งให้อ้อมเชือกไปพันอ้อมต้นปรงกาเรียขนาดใหญ่ราวสองคนโอบ ซึ่งยืนต้นอยู่ใกล้ๆ ริมตลิ่งไว้โดยใช้ลำต้นอันแข็งแรงของไม้พันธุ์ที่ขึ้นอยู่ตามป่าชายเลนนั้นเป็นหลักยึดต่อต้านกับแรงฉุดของเจ้าเห็ดมรณะอีกชั้นหนึ่ง

แบ่งกำลังออกเป็นสองส่วนเท่าๆ กัน

พวกแรกจะยึดเชือกทางด้านที่ติดกับตัวของรพินทร์โดยตรง อีกพวกหนึ่งจะคอยคุมปลายเชือกส่วนที่อ้อมพันต้นไม้มา

แล้ว และซักซ้อมให้ทุกคนรู้ว่า ถ้าแม้เห็นเหลือกำลังที่จะฉุดหรือต่อต้านได้ ให้พวกที่คุมปลายเชือกพันทบไว้กับต้นไม้ทันที ซึ่งจะเท่ากับใช้ลำต้นขนาดใหญ่เป็นหลักต่อต้านแรงฉุดอันเหนียวแน่นมั่นคงที่สุด แทนที่จะใช้กำลังของคนโดยตรงทั้งสิบซึ่งอาจเสี่ยงเกินไป

แล้วก็บงการให้ค่อย ๆ โรยสายเชือกตามรพินทร์ไป ขนาดพอสายตึงทุกระยะ จอมพรานเหลียวกลับขึ้นมาแลเห็นความฉลาดรอบคอบในข้อนี้ของท่านหัวหน้าคณะ ก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ เขาปลอดโปร่งและไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลย ในการได้นายจ้างหรือผู้ร่วมเป็นร่วมตายอย่างอดีตนายพันโททูตทหารบกผู้นี้

แงซายก็ค่อย ๆ แหย่เท้าก้าวลงไปในน้ำตามหลังเขา เว้นระยะห่างประมาณ 2 เมตร ปล่อยสายเชือกทิ้งไว้บนฝั่ง โดยยังไม่มีใครต้องระวังยึดไว้ก่อนในขณะนี้ นอกจากคะหยิ่นจะหยิบปลายให้ทอดยาวเป็นแนวออกไปสำหรับที่จะให้แล่นมาตะครุบได้โดยสะดวก เมื่อเกิดการเปลี่ยนย้ายแรงฉุด

ทั้งสองเดินตามกันมาอย่างระมัดระวัง ลุยน้ำอันมีระดับสงถึงโคนขานั้นห่างตลิ่งออกไปเป็นลำดับ พยายามไม่ให้น้ำกระเพื่อม หรือมีอะไรกระโตกกระตากขึ้นเลย กำหนดหมายตาของรพินทร์ก็คือ ต้องการจะบ่ายหน้ามุ่งไปยังเห็ดมรณะดอกใหญ่ที่สุดและใกล้ที่สุด อันเป็นดอกเดียวกับที่มาเรียสะกิดชี้ให้ดารินดูเมื่อครู่นี้เอง

ทันทีนั้นเสียงลอย ๆ ของใครคนหนึ่ง ก็ดังเรียกมาทำให้

จอมพรานชะงักนิดหนึ่ง เอี้ยวคอหันกลับไปดูก็เห็นดาริน วราฤทธิ์ยืนมองอยู่

"บอกให้รู้กันไว้ล่วงหน้าหน่อยซิว่า คุณสามารถหายใจในน้ำได้สักกี่นาที ในกรณีที่มันฉุดคุณลงไปต่ำกว่าระดับน้ำผิวบน"

พรานใหญ่ยิ้มออกมานิดหนึ่ง

"อย่าล้อเล่นนะครับ คุณหญิง! พยายามรั้งตัวผมไว้ อย่าให้ศีรษะจมลงไปกว่าระดับน้ำได้เป็นดีที่สุด ผมหายใจในน้ำไม่ได้เลยแม้แต่นาทีเดียว และกลั้นใจก็ไม่ได้นานด้วย"

"เหรอ! อ้อ!! ถ้างั้นก็คิดเสียให้ดีนะ ถ้าจะถอยกลับขึ้นมาเสีย ก็ไม่มีใครว่าอะไรหรอก ต้องการจะโชว์ความเป็นวีรบุรุษให้ใครเห็นไม่ทราบ!"

หมอดารินร้องบอกหน้าตาเฉยมาอีกประโยคหนึ่ง ไชย-พันต์เกาหัวทำหน้ายู่ยี่

"ฮี้! น้อยนี่ อะไรก็ไม่รู้ คนกำลังจะทำงาน พูดแหย่โน่นแหย่นี่ทำลายขวัญอยู่ได้ หุบปากเสียเถอะ...ผู้กองไม่ต้องห่วงหรอก ถึงยายนี่แกไม่ช่วยคุณ พวกเราก็ยังอยู่อีกถึงเก้าคน ไม่ปล่อยให้มันดูดคุณหายลงไปหรอก"

ประโยคหลังเขาตะโกนบอกรพินทร์ลงไป

จอมพรานไม่หันมาสนใจอะไรอีก และท่ามกลางการเฝ้าจับมองของพรรคพวกบนฝั่ง ทั้งเขาและแงซายเดินเว้นระยะตามกันในแนวตรง เคลื่อนห่างอย่างแช่มช้าออกไปทุกที เชษฐาคอยทำหน้าที่ให้สัญญาณ พวกบนบกคอยผ่อนสายเชือกตาม

ไปทีละน้อย แถวของการคอยจับยึดเชือกไว้นั้นคนแรกคือเจ้าองคุลีมารแห่งหล่มช้าง-คะหยิ่น ซึ่งร่างกายสูงใหญ่กำยำยิ่งกว่าใครทั้งสิ้น ปักหลักยืนตระหง่าน มืออันแข็งแรงทั้งสองกระชับสายเชือกไว้มั่น คนถัดมาก็เป็นไชยยันต์ จัน บุญคำ และเกิดครบตามจำนวนหาคนของหาคนชุดแรก

ต่อจากนั้นสายเชือกก็ถูกพันโอบลำต้นอโรกาเรียหักทิศทางย้อนกลับ มีเส่ย ส่างปา สองคนยืนประจำรอคอยจังหวะอยู่ส่วนเชษฐา มาเรียและดาริน อีกสามคนนั้น ขณะนี้ยังไม่ได้จับสายเชือกไว้ เพียงแต่ยืนระวังคุมเชิงอยู่เท่านั้น และพร้อมที่จะเข้าร่วมแรงช่วยเส่ยกับส่างปาได้ทันที เมื่อเวลาสำคัญมาถึง ทุกคนคอยฟังสัญญาณจากเชษฐา ซึ่งคอยบงการควบคุมอยู่ตลอดเวลา สัมภาระที่จะเกะกะรุงรังถูกปลดออกมาหมดสิ้น แม้แต่ไรเฟิลประจำตัวก็วางพิงไว้ใกล้ๆ

เมื่อเรียงกำลังตามลำดับรายตัวตามแปลนไว้แน่นอนแล้วเช่นนั้น เชษฐาก็วางแผนกำหนดสั่งต่อไปว่า เมื่อถึงเวลาที่จะย้ายกำลังฉุดรั้งสับเปลี่ยนไปยังเชือกสายของแงซายนั้น ให้ผละย้ายไปตามลำดับบุคคลอย่างเป็นระเบียบ เพื่อรักษาพลังฉุดรั้งเชือกเส้นของรพินทร์ไว้ด้วย โดยไม่ถึงกับปล่อยอย่างฮวบฮาบทีเดียว ผู้ที่จะผละจากเชือกเส้นของรพินทร์ไปเป็นคนแรกคือคะหยิ่น ต่อมาก็ไชยยันต์ จัน บุญคำ และเกิดทยอยกันไปตามลำดับ เพื่อว่าอย่างน้อยที่สุด ชุดด้านหน้าทั้งห้าคนที่ถอนกำลังไปอีกห้าคนด้านหลังก็ยังได้อาศัยลำต้นอโรกาเรียเป็นหลักช่วยผ่อนแรงอยู่อีกชั้นหนึ่ง แล้วจึงทยอยเคลื่อนย้ายตามหลังไปเป็นระลอกที่สองตามลำดับอีกเช่นกัน

แบบเรียน
WBSWS:01
มาโลกล้านปี

แผนตามคำสั่งของเขา พวกพรานพื้นเมืองทุกคนเข้าใจเป็นอย่างดี แม้แต่คะหยิ่นและส่างปา เพราะบุญคำทำหน้าที่ล่ามอธิบายให้เจ้าสองคนทราบว่านายใหญ่สั่งเช่นไร

ทุกคนขณะนี้แลเห็นพรานใหญ่ไปหยุดอยู่ตรงบริเวณน้ำขุ่น อันเป็นตำแหน่งที่เห็ดมรณะสองดอก รูดหายลงใต้เลนไปและที่แงซายโยนขอนไม้ลงไปใส่ และมีอาการเหมือนจะใช้เท้าเขี่ยควานหาอะไรอยู่ตรงนั้น เค้าหน้ามีแววครุ่นคิดพิศวง

“เกิดอะไรขึ้นหรือ รพินทร์?”

เชษฐาร้องถามลงไปโดยเร็ว

“ตรงโคนก้านของดอกที่รูดหายลงไปเมื่อตะกี้นี้ รู้สึกว่าจะเป็นโพรง หรือหลุมลึกลงไปใต้ดินมากทีเดียวครับ เส้นผ่าศูนย์กลางของหลุมกว้างร่วมสามฟุต ลักษณะเป็นหลุมกลมดิกทีเดียว”

เสียงเขารายงานขึ้นมาอย่างตื่นเต้น

“ระวังนะ อย่าพยายามแหย่เท้าหยั่งลงไป!”

ไชยยันต์ร้องมาละล่ำละลักอย่างตกใจ

“พบส่วนอันเป็นดอกของมันบ้างไหม?”

ท่านหัวหน้าคณะถามเร็วปรื๋อมาอีก

“ไม่พบเลยครับ พบแต่ปากหลุมเป็นดินเหลวๆ กลวงลงไปข้างใต้”

เขาตอบมีอาการเหมือนจะพยายามใช้เท้าหยั่งๆ แหย่ๆ แล้วบอกมาทันทีว่า

“ตัดไม้ยาวๆ โยนมาให้ผมสักท่อนเถอะครับ ผมจะ

ทดลองเอาไม้แหย่ลงไป ว่ามันจะลึกสักแค่ไหน ข้างใต้ลักษณะเป็นอย่างไรบ้าง”

เชษฐารวดเร็วทันการเสมอ ปราดตรงไปที่พงไม้ที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ เลือกตัดได้กิ่งยาวตรงแหนวกิ่งหนึ่งออกมา ลิดใบและกิ่งเล็กๆ ที่งอกรอบด้านออกหมด จนเหลือเป็นลำยาวประมาณสองวาเศษ แล้ววิ่งกลับมาชิดชายตลิ่งโดยเร็ว พุ่งไม้ลำขนาดข้อมือนั้นไปปักสวบลงตรงหน้าของรพินทร์ผู้รอคอยอยู่

รพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง เหน็บมีดที่ถืออยู่ในมือไว้ที่เอว แล้วฉวยไม้ยาวที่เชษฐาพุ่งมาให้ถือกระชับไว้ทั้งสองมือ ยกมือค่อยๆ กดแหย่ปลายด้านหนึ่งต่ำลึกลงไปยังพื้นน้ำตรงหน้า ซึ่งคงจะเป็นบริเวณหลุมที่เขาค้นพบ ทั้งหมดเห็นเขากดปลายไม้จมลึกลงไปเป็นลำดับ จนกระทั่งมือที่กำด้านปลายสุดอีกด้านหนึ่งต้องกดจมมิดหายลงไปกว่าระดับน้ำ แล้วตัวพรานใหญ่เองก็อยู่ในลักษณะที่ต้องก้มหน้าเกือบจะจุ่มลงไปถึงน้ำด้วย

“โอ้โฮ ลึกถึงขนาดนั้นทีเดียวหรือ รพินทร์!!”

เสียงไชยยันต์กับเชษฐาอุทานออกมาอย่างตกใจพร้อมกันดารินกับมาเรียก็เบิกตาโพลงจ้อง หัวใจเต้นแรง ต่างเห็นจนพรานหยุดชะงักเหมือนจะลังเลอยู่นิดหนึ่ง แล้วก็ก้มต่ำลงไปอีก

“ถึงพื้นข้างใต้แล้วครับ”

เสียงเขาบอกมาเบาๆ ควานไม้ที่ปักลงไป ขยับหยั่งอยู่ไปมา

“ลักษณะของมันหยุ่นๆ อย่างไรบอกไม่ถูก มีอาการเหมือนจะเคลื่อนไหวได้นิดหน่อยด้วย”

ไม่ทันจะขาดประโยค เขาก็อุทาน ฮี้ยย์! ออกมาคำหนึ่ง

อย่างตกใจ ผงะถอยหลังมาสองก้าว ทำให้พวกที่ยืนคอยฟังข่าวจ้องเขม็งอยู่บนฝั่งผวาไปตามๆ กัน ร้องถามลั่นเป็นเสียงเดียว

"ทำไมน่ะ มีอะไรหรือ?"

จอมพรานทำหน้าพิกล เอาแขนเสื้อป้ายน้ำที่กระเซ็นมาเปรอะใบหน้า ท่าทางขยะแขยงขนลุกขนพอง

"มันหดตัวพรวดพราดขยับหนีลึกลงไปอีกครับ อาการเหมือนเอาไม้ไปเขี่ยถูกหอยทากงั้นแหละ"

"เอ...ถ้าจะไม่เข้าทีเสียละมั้ง ผู้กอง คุณกับแงซายถอยกลับขึ้นมาเสียเถอะ เลิกล้มความตั้งใจเดิมเสียดีกว่า"

เชษฐาชักไม่สบายใจเหมือนกัน บอกลงไปเสียงต่ำๆ พร้อมกับโบกมือเรียก

"เดี๋ยวครับ...เดี๋ยว!...ใจเย็นๆ ไว้ ผมคิดว่าไม่กระไรนักหรอก ระดับที่มันหดลึกลงไปใต้เลน ประมาณวาเศษเท่านั้น ที่เห็นว่าลึกมากก็เพราะไม้อันนี้ต้องหยั่งผ่านผิวน้ำข้างบนลงไปด้วย ถ้าจะวัดจากปากช่องชิดพื้นดินนี้ มันก็ไม่ลึกมากนัก และอาการของมันขยับหนีหดลงไปได้อีกนิดเดียวเท่านั้น"

พร้อมกับกล่าว เขาก็ดึงไม้อันนั้นขึ้นมาชูดูเหนือศีรษะให้ทุกคนมองเห็น มันเปียกจมน้ำตลอดทั้งท่อนอันยาวเหยียดก็จริง แต่ระดับที่เปื้อนโคลนอันหมายถึงบริเวณที่หยั่งจากปากโพรงลงไปสู่ก้นเบื้องล่างใต้ดินนั้น มีระยะอยู่ราวไม่เกินสองเมตร ไม่มีใครสามารถทายใจหรืออ่านความนึกคิดของเขาถูก ต่อมาก็เห็นเขาหักไม้ท่อนยาวนั้นออกเป็นสองท่อน ปักให้โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำ ตรงตำแหน่งปากโพรงทั้งสองแห่ง เพื่อเป็นสัญญาณให้

รู้ว่ามีหลุมลึกอยู่ แล้วชี้ไปให้แงซายกำหนดตาไว้ แทนคำเตือนไม่ให้เดินหลวมตัวเหยียบหล่นลงไปในหลุมนั้น

"ตามแผนเดิมครับ ผมจะเข้าไปตรงดอกที่เห็นอยู่นั่นเดี๋ยวนี้"

นั่นเป็นประโยคสุดท้ายของเขา ก่อนที่จะเริ่มเคลื่อนต่อเชษฐาก็สุดที่จะเหนี่ยวรั้งได้ ทั้งๆ ที่เกิดความไม่เต็มใจขึ้นมาเสียแล้ว อย่างไรก็ตาม เขาเชื่อมือบุคคลผู้นั้นอยู่เต็มที่แล้ว จึงโบกมือสัญญาณไปยังพวกพ้องให้เตรียมระวังคอยประจำที่ตามเดิม

เสียงดารินครางออกมาว่า

"นี่แหละ ที่เขาเรียกว่าสันดานพราน ล่าหมดทุกชนิด แม้กระทั่งสิ่งอันลึกลับน่ากลัวที่สุด ทั้งๆที่ตัวเองก็ยังไม่สามารถจะรู้จัก หรือเข้าใจได้แน่ชัดว่ามันเป็นอะไร"

บัดนี้ คนที่ถูกบ่นว่าไม่ได้ยินเสียงบ่นหรือหัวใจอันเต้นระทึกสั่นด้วยความเป็นห่วงของใครทั้งสิ้น ลากสายเชือกลุยน้ำตรงเข้าไปหาเป้าหมายอย่างเยือกเย็น และด้วยหัวใจอันมั่นคงแน่วแน่ที่สด ฝากชีวิตของตนเองไว้ในกำมือของพวกพ้องบนฝั่งโดยสิทธิ์ขาด แงซายย่างตามมาเป็นเงาทางเบื้องหลังเว้นระยะเท่าเดิม โดยเดินหลีกหลบหลุมที่พรานใหญ่ปักเป็นเครื่องหมายให้เห็น

อีกประมาณไม่เกิน 3-4 ก้าว จะถึงขอบดอกด้านนอกสุดของเห็ดมรณะที่บานอ้าเขียวขจีอยู่ใต้น้ำ รพินทร์ชักมีดหมา

แบบเรียน
WBSWS:01
ปรโลกสิ้นปี

ของจันออกมาถือไว้ในมือ ก้มสำรวจเงื่อนของเชือกที่ผูกเอวไว้อีกครั้ง เพื่อความแน่ใจที่สุดว่ามันยังมั่นคงเป็นปกติดีอยู่

หลายต่อหลายครั้งที่นักผจญภัยอย่างเขาเข้าถึงความจริงของคำพังเพยที่ว่า 'ชีวิตแขวนอยู่บนปลายเชือก' และนี่ก็เป็นอีกครั้งหนึ่งที่ชีวิตของเขาขึ้นอยู่กับเชือกโดยตรง ถ้ามันขาด มัจจุราชเท่านั้นที่จะบอกได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

ทั้งหมดบนฝั่งเงียบกริบ แทบไม่หายใจ!

ในระยะใกล้ที่เคลื่อนเข้ามาหยุดยืนดูเจ้าสิ่งน่าสะพรึงกลัวอย่างลึกลับ ชนิดที่แหย่ปลายเท้าก็ถึง รพินทร์ ไพรวัลย์มีโอกาสสังเกตเห็นลักษณะของมันโดยแลผ่านทะลุน้ำใสลงไปได้อย่างแน่ชัด พื้นใบหรือดอกของมันเขียวราวกับตะไคร่น้ำ และแลดูน่าจะอ่อนนุ่มเหมือนกำมะหยี่ ขอบปลายสุดมีส่วนหนาประมาณพิเศษ เป็นริ้วจีบคล้ายดอกจาก ขอบดอกรอบด้านตวัดโค้งงอนขึ้นเล็กน้อย บ่งลักษณะให้รู้ชัดว่ามันพร้อมที่จะรวบหุบได้ทันทีอย่างสะดวกสบาย มีขนเส้นยาวๆ เหมือนรากสาหร่ายพลิ้วแกว่งไกวอยู่ไปมาบนผิวของใบนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ใจกลางของมันเป็นช่องกลวงลึกลงไปลักษณะเป็นสีเข้มจนแลดำมืดอย่างน่าหวาดระแวง ช่วงกลวงกลางดอกนั้นไม่มีปัญหาเลย มันเป็นช่องทางกว้างขวางพอที่จะดูดและดูดร่างกายขนาดมนุษย์ให้ลงไปสู่ก้านเบื้องล่างได้อย่างสบาย โดยประสานสัมพันธ์กับขอบดอกโดยรอบที่หุบรวบเข้าหาวัสดุของดอกที่แผ่กว้างออกไปเป็นวงกลมรอบด้านนั้นก็อำนวยให้อยู่แล้ว เพราะมันมีระดับเทลาดจากขอบลงไปสู่ใจกลาง

“พร้อมหรือยังแงซาย?”
เขากระซิบถามไปเบื้องหลัง โดยไม่ได้เหลียวกลับ
“พร้อม ผู้กอง!”

จอมพรานสูดลมหายใจเข้าปอด แล้วทันใดก็ย่างเท้าเหยียบขึ้นไปบนขอบดอกของเจ้าเห็ดมหัศจรรย์นั้นทันที!

งงงัน! ผิดคาดหมายไปอย่างยิ่ง

เขาก้าวเข้ามาเหยียบยืนอยู่บนขอบดอก อันสัมผัสบอกให้ทราบว่ามีลักษณะเหมือนขึ้นมายืนอยู่บนแผ่นหนังกระด้างๆ ของมัน ก็หาได้เกิดปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น เจ้าเห็ดดอกนั้นยังคงแผ่ดอกอยู่ในสภาพปกติเดิมของมัน

รพินทร์ ไพรวัลย์ขมวดคิ้วอย่างแปลกใจขีดสุด ท่ามกลางหัวใจของตนเองที่เต้นระทึกสั่น เตรียมรับเหตุการณ์ ค่อยๆ ขยับเท้าในน้ำก้าวเข้าไปอีกอย่างทำนายอะไรไม่ถูก สองก้าว แล้วก็สามก้าว...ตัดเข้าสู่ใจกลางดอกอันแลเห็นเป็นโพรงอยู่นั้น จนกระทั่งล่วงเข้ามาถึงครึ่งของรัศมีกลีบดอก

ปัจจุบันทันด่วนนั้น ความรู้สึกของตนเอง ก็เหมือนกับว่าถูกธรณีสูบ! ประสาทหูสำเหนียกเสียงฮวบสนั่นเหมือนใครเอากระด้งขนาดใหญ่กระพือเข้ากระทบกัน

สัมผัสทางกายที่ตระหนักชัดว่าตนเองยืนอยู่นั้น

บัดนี้ เสียหลักเอียงวูบลงไปหาส่วนที่เทลาด และเหมือนจะมีพลังมหาศาลอะไรบางชนิดดูดวูบ จักษุประสาท

ที่แลเห็นท้องฟ้าอันสว่างอยู่ก็พลันมืดวับ เหมือนมีม่านเข้ามาตลบขึงกั้นอย่างรวดเร็ว ประดุจอุ้งหัตถ์ของพระกาฬ

แล้วพร้อมกัน ก็แว่วเสียงตะโกนกึกก้องบนฝั่งจากพรรคพวกว่า

"ฉุดไว้ เร็ว!"

ทุกสิ่งทุกอย่างมันสับสนอลเวงไปหมดในความรู้สึก เหมือนพลัดหล่นลงไปนรกนี้ จำได้แต่เพียงว่า มือซึ่งถือมีดเตรียมพร้อมอยู่แล้วเสือกพรวด สวนเข้าหาสิ่งที่มันหุบห่อเข้ามาท่วมศีรษะนั้นอย่างเต็มเหนี่ยว พร้อมกับแหวะกระชากมันออกไป ซึ่งสัมผัสของคมมีดที่ปักออกไปไม่ผิดอะไรกับทะลวงเข้าใส่หนังหนาหยุ่น ๆ ตัวเองกำลังจะถูกดึงจากพลังฉุดเบื้องล่างจมลงสู่ใต้ผิวน้ำ และพร้อมกันก็มีกำลังฉุดอีกด้านหนึ่งจากเอวพยายามจะดึงรั้งไปทิศใดทิศหนึ่งในระดับมุมทแยงกับพื้นน้ำด้านใต้ อึดอัด หายใจไม่ออก ประดุจอยู่ในห้องมืดแคบที่มีมือหยุ่น ๆ นับร้อยพัน อัดแน่นเค้นบีบเข้ามารอบด้านไปหมด ชนิดแม้จะร้องก็ยังร้องไม่ออก

เบื้องนอก**กลางสายตาอันตื่นโพลงของพรรคพวกทุกชีวิตซึ่งรอคอยนาทีวิกฤตินี้อยู่แล้ว แม้จะรู้กันล่วงหน้า ภาพที่ปรากฏให้เห็นชัดกับตา ก็แทบจะทำให้เลือดในกายจับเป็นก้อน**

ทุกคนเห็นร่างของจอมพรานหายวับไปกับตาราวกับเกิดปาฏิหาริย์ขึ้น โดยการตวัดวัดขึ้นห่อหุ้มของดอกเห็ดมฤตยูที่กระดกขอบทุกด้านขึ้นมาอย่างรวดเร็วพร้อมเพรียงกัน พ้นระดับที่มันเคยจมแช่อยู่ แลดูเหมือนห่อมหึมาอะไรชนิดหนึ่ง กลืน

เอารพินทร์ ไพรวัลย์ไว้ภายในพร้อมกัน ก็พยายามจะลดตัวมุดลงน้ำ เสียงที่ตะโกนสั่งการเป็นเสียงของเชษฐาระคนแซ่ส่ำไปด้วยเสียงอุทานอย่างตกใจลืมตัวของทุกคน แล้วพริบตาต่อมาทั้งสิบคนบนฝั่งก็ออกแรงฉุดรั้งสายเชือกนั้นไว้อย่างสุดกำลังที่มีอยู่ โดยมีคะหยิ่นเป็นหัวแรงอยู่ด้านหน้า

วูบแรกทั้งสิบคน ที่มีอาการเหมือนเล่นชักเย่อตกอยู่ในสภาพรวนเรระส่ำระสายกันไปหมด เพราะพลังของเจ้าเห็ดมรณะที่พยายามจะลดตัวลงใต้ผิวน้ำ ภายหลังจากห่อเอาพรานใหญ่เข้าไปแล้ว มันหดตามก้านดอกของมันลงไปได้ร่วม 2 ฟุต ทำเอาคนเหล่านั้นหัวปักหัวปำราวช้างฉุด และกำลังดึงอยู่ปึดๆ ด้วยพลังมหาศาล พยายามจะลดต่ำลงไปอีกให้ได้

"พันเชือก รอบต้นไม้ไว้!"

เชษฐาร้องเสียงหลง เมื่อรู้สึกว่าสายเชือกทางฝ่ายตนกำลังจะถูกดึงเคลื่อนตามลงไปทุกที เพราะแต่ละคนยังตั้งหลักไม่ได้ถนัด และเมื่อนั้นเองมาเรียกับดารินผู้ซึ่งถือเชือกไว้ในส่วนปลายสุด ก็คว้าสายเชือกวิ่งวนพันรอบต้นอโรกาเรียอย่างรวดเร็ว ทันทีที่ส่วนของเชือกพันรอบต้นไม้ยึดไว้เป็นหลักได้มั่น พลังฉุดดึงของไอ้เห็ดปีศาจก็หยุดชะงักอยู่เพียงแค่นั้น แต่เชือกที่ขึงโยงระหว่างมนุษย์กับพืชมฤตยู ซึ่งกำลังพยายามจะดึงเหยื่อลงไปเบื้องล่าง บัดนี้ตึงเปรี๊ยะ

ดอกที่หุบสนิทของมันจมหายลงไปใต้น้ำได้ครึ่งดอก ไม่มีใครสามารถจะบอกได้ถูกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ถูกกดจมลงไปใต้น้ำแล้วหรือไม่ เพราะมองไม่เห็นภายในกลีบอันห่อหุ้มหนาแน่นนั้น

“ไอ้แงซาย! ไอ้ชิบหาย! มึงยืนโด่อยู่หาหอกอะไร ทำไม ไม่เอาเชือกคล้องดอกมันไว้! มันกลืนพ่อมึงเข้าไปแล้ว ไม่เห็นหรือ”

ตาพรานเฒ่าบญคำแผดตะโกนสดเสียง ขณะที่ออกแรงตั้งสุดฤทธิ์จนขี้แทบแตก

เท่าที่ทุกคนเห็น แงซายเจ้าคนลึกลับคนนั้น ยืนสงบอยู่เบื้องหน้าของดอกเห็ดมฤตยูที่หุ้มห่อเอารพินทร์ไว้ ดูเหมือนกำลังจะทำอะไรอยู่กับบ่วงในมืออย่างใจเย็นเป็นทองไม่รู้ร้อน

มันเป็นวินาทีดับจิต ที่ทุกคนเต็มไปด้วยความฉงนคลางแคลง ไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ทั้งสิ้น และดูจะตกตะลึงกันไปหมดในพฤติการณ์ อันใจเย็นผิดปกติของแมงชาย ราวกับจะแกล้งให้รพินทร์ ไพรวัลย์ดับดิ้นสิ้นชื่ออยู่ภายใต้เงื้อมหัตถ์นฤตยูนั้น และก็ไม่มีใครสามารถจะปฏิบัติการอย่างใดลงไปได้ในขณะนี้ทั้งสิ้น

นอกจากการะจำเป็นสุดยอดเฉพาะหน้าซึ่งจะทอดทิ้งละมือไม่ได้ นั่นคือ การช่วยกันออกแรงยึดสายเชือกไว้อย่างเต็นเหนี่ยวป้องกันไม่ให้เจ้าเห็ดมรณะรูดดอกหายลงไปใต้น้ำได้

ทุกสายตาที่จับจ้องเหตุการณ์ตาเบิกโพลงแทบจะถลนออกมานอกเบ้า ด้วยความตกใจระคนงุนงงเหลือที่จะกล่าว

เจ้ากะเหรี่ยงโฉมงามยืนแก้บ่วงปลายเชือกที่รพินทร์สั่งให้ผูกไว้ก่อนหน้านั้นออกด้วยอาการเยือกเย็นไม่รีบร้อน จนกระทั่งมันคลายเป็นเส้นยาว แล้วจึงเดินลุยน้ำเข้าไปที่ดอกเห็ดมฤตยูที่หุบดอกอยู่ ใช้สายเชือกโอบพันในระดับที่ต่ำลงไปใต้น้ำนั่นเป็นคอหรือก้านของมันไว้ ผูกเป็นบ่วงรัดโดยไม่สะดุ้งสะเทือนต่อเหตุการณ์ใดๆ ทั้งสิ้น พอเรียบร้อยหันกลับมาโบกมือเป็นสัญญาณให้กำลังฉุดดึงของพวกพ้องบนฝั่งทั้งหมดย้ายมาอยู่ที่เชือกเส้นใหม่นี้ ตามที่ได้นัดและตกลงกันไว้

หลายคนจึงเพิ่งจะเข้าใจอะไรต่ออะไรขึ้นจากภาพที่เห็นนั่น พรานใหญ่พลาดอย่างถนัดใจ ที่สั่งให้แงซายผูกเป็นบ่วงเตรียมพร้อมไว้ก่อนหุบรัดเขา แต่ลืมคิดไปเสียแล้วว่า การเตรียมบ่วงสำหรับคล้องลงมาจากด้านบนนั้น มันไม่มีทางที่จะคล้องบ่วงลงมาถึงโคนดอกตามที่ต้องการได้เลย เพราะจะต้องติดสายเชือกฉุดรั้งของพรรคพวกที่ขึงขวางอยู่ชนิดที่ไม่สามารถจะหย่อนลงมาได้ และหรือถ้ายอมหย่อนเชือกเส้นที่รั้งเอวรพินทร์ไว้ก็แปลว่ายอมให้มันฉุดเขาลงต่ำกว่าระดับน้ำนั่นเอง

แงซายจึงจำเป็นอยู่เอง ที่จะต้องแก้บ่วงที่ถือเตรียมไว้แต่แรกออกให้เป็นเชือกเส้นยาว แล้วโอบพันผูกโคนดอกมันจากระดับเบื้องล่าง ไม่ใช่วิธีคล้องสวมลงมาจากเบื้องบน

เพียงแต่ว่า เจ้าคู่ปรับของรพินทร์ปฏิบัติการของมันลงไประหว่างฉุกเฉินขีดสุด ท่ามกลางความเป็นความตายนี้อย่างไรเสีย ผิดไปจากความรุ่มร้อนกระวนกระวายใจของทุกคนในขณะนี้เท่านั้น

ใครจะนึกด่าและโกรธแค้นแงซายสักเพียงใดขณะนี้ก็สุดที่จะบอกได้ แต่เชษฐาก็บงการในทันที เพราะนั่นเป็นสิ่งจำเป็นเฉพาะหน้าที่ต้องการทำก่อน

"ย้ายกำลัง เร็ว!"

จากการนัดแนะ ซักซ้อมกันเป็นที่เข้าใจไว้ก่อนแล้ว คะหยิ่นผละจากสายเชือกเป็นคนแรก กระโจนเข้าคว้าปลายเชือกอีกเส้นหนึ่งที่แงซายผูกไว้ และวิ่งก้าวมาพันอ้อมต้นไม้อีกต้นหนึ่ง เพื่อยึดไว้เป็นหลักเช่นเดียวกับเส้นแรก ต่อมาก็เป็นไชยยันต์ จัน บุญคำ และเกิดตามลำดับ โดยปล่อยทางด้านปลายเชือกเส้นแรกให้พันรอบต้นไม้เป็นด่านรับแรงฉุดดึงของเจ้าพีชมฤตยูไว้ ก่อนที่จะมาถึงกลุ่มของเชษฐา ซึ่งบัดนี้ยังช่วยกันรั้งอยู่ ทันทีที่มีการย้ายกำลังกันอย่างเป็นระเบียบเพื่อถ่วงสมดุลไว้ เชือกทั้งสองเส้นเริ่มมีบทบาทในการดึงประสานงานกันทันที สำหรับเส้นแรก แม้จะถอนกำลังไปก่อนแล้วถึงครึ่งหนึ่งก็ตาม แต่อันเนื่องมาจากมีต้นไม้ใหญ่เป็นหลักอยู่สำหรับยึด เห็ดมรณะไม่อาจใช้พลังของมันดึงตัวลงต่ำตามแรงหด ซึ่งพยายามอยู่ในขณะนี้ได้ ยิ่งมาประกอบกับด้านของฝ่ายคะหยิ่นซึ่งรั้งไว้ยังจุดบริเวณโคนดอกอีกเส้นหนึ่ง ก็เท่ากับเป็นสองด้านของแรงฉุด ไม่เปิดโอกาสให้มันขยับเขยื้อนได้เลย ตรงตามแผนที่เชษฐากำหนดไว้ทุกอย่าง

เมื่อเห็นว่าฝ่ายของคะหยิ่นที่ย้ายกำลังล่วงหน้าไปก่อนพอจะรั้งยันสายเชือกเส้นใหม่ไว้ได้แล้ว เชษฐาก็ร้องสั่งเร็วปรี๋ให้ทางด้านเขาอีก 4 คน ทยอยกันตามไปสมทบกับฝ่ายของ

ตะหยิ่นเพิ่มขึ้นอีก โดยผละย้ายไปตามลำดับเช่นกัน จนกระทั่งเขาเองเป็นคนสุดท้ายที่ทิ้งจากเชือกเส้นเดิมไปสู่เส้นที่สอง กลายเป็นย้ายกำลังครบหมดทั้ง 10 แรง ช่วยกันฉุดกระชากรั้งดึงเต็มที่

"ลากมัน...กระชากมันขึ้นมาให้ได้!"

เสียงไชยยันต์ตะโกนกึกก้อง พร้อมกับส่งเสียงให้ชักเย่อกันอยู่เป็นจังหวะ

แงซายนั้น เมื่อหันมาเห็นพรรคพวกบนฝั่งปฏิบัติการได้ตรงตามแผนที่กำหนดไว้แล้ว ก็ชักมีดเดินป่าประจำตัวที่ขัดแล้วออกมา ตรงเข้าฉะเฉือนดอกเห็ดมฤตยูที่ห่อรวบเข้าหากันเป็นกระพุ่มเหมือนดอกบัวตูม โดยกระหน่ำฟันลงไปยังบริเวณโคนเกลียวดอก ที่แลเห็นประดุจก้านหรือเส้นเอ็นที่แผ่เป็นเส้นอยู่ทั่วไป โดยเลือกฟันตัดลงไปตามแนวเส้นใหญ่ ๆ สำคัญเหล่านั้น ก็เกับจะรู้จุดอ่อนของมันดีอยู่แล้ว

เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น ที่อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงหวดมีดฉับลงไปจนน้ำกระจายว่อนไปทั่ว ทุกคนเห็นกลีบดอกที่แหุบประกบกันอย่างหนาแน่นรอบด้านเผยออ้าออก ร่างของพวกเขาใหญ่หลุดผลัวะจากที่ห่อรัดออกมาครึ่งตัว ดิ้นรนตะกายหาอากาศหายใจ อาการแลไม่ผิดกับปลาสำลักน้ำ

แงซายคว้าสายเชือกที่ยังรั้งดึงติดเอวเขาอยู่ในขณะนี้อย่างกระชากสุดแรงเกิด รพินทร์กระเด็นหลุดพ้นออกมาจากกลีบดอกที่บางส่วนยังห่อรัดอยู่ ศีรษะปักตูมจมดิ่งลงไปในน้ำ เจ้าหน้าที่พิเศษของดารินเผ่นเข้าหิ้วคอเขาขึ้นมาจากน้ำได้

ประคองหิ้วปีกนำวิ่งน้ำแตกกระจายตรงเข้ามาหาฝั่ง แล้วส่งเขาให้ขึ้นไปนอนสะบักสะบอมหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่บนฝั่งก่อนตนเองโดดเข้าไปช่วยฉุดสายเชือกเพิ่มขึ้นอีกแรงหนึ่ง ท่ามกลางความสับสนอลเวงของพรรคพวกทุกคนที่พากันเซลู่อยู่ไปมา

ทั้งหมดมีกำลังใจดีขึ้นในทันทีที่เห็นรพินทร์ ไพรวัลย์หลุดพ้นออกมาจากกลีบดอกเห็ดมฤตยู และมาถึงฝั่งเรียบร้อย แต่ก็ยังไม่สามารถทราบได้ว่าพรานใหญ่ตกอยู่ในภาวะเช่นไร รู้อย่างเดียวว่าคงไม่ถึงกับมีอันตรายมากมายนัก เพราะยังเห็นยันกายขึ้นมาคลานสี่ขาอยู่กับพื้นได้ พร้อมกับสะบัดหัวอยู่เร่า ๆ แต่ก็ยังไม่มีโอกาสจะตรงเข้าไปดูได้ ในภาวะเข้าด้ายเข้าเข็มเช่นนี้ เชษฐาและไชยยันต์ร้องเร่งให้กำลังใจพรรคพวกทุกคน ระดมออกแรงดึงกันอย่างเต็มกำลังเท่าที่มีอยู่เสียงเอ็ดอึงไปหมด

เห็ดมหากาฬเริ่มลู่ดอก เอียงเท่ไปตามทิศทางแรงฉุดของฝ่ายมนุษย์แล้ว พร้อมกับผิวน้ำที่ไหวสั่นเป็นระลอกอันเกิดจากการฝืนกำลังต่อต้านราวกับสัตว์มีชีวิต ฝ่ายมนุษย์ใช้วิธีออกแรงฉุดกระชากเป็นจังหวะเพื่อให้เกิดความพร้อมเพรียงกันที่สุด อึดใจต่อมานั้นเอง ก็ปรากฏเสียงลั่นปึดขึ้นจากพื้นเหมือนใต้น้ำ จนแผ่นดินบนตลิ่งไหว รู้สึกได้อย่างถนัด

“เร็ว ช่วยกันให้เต็มที่ มันกำลังเคลื่อนแล้ว”

เชษฐาร้องขึ้นอย่างยินดี ทั้งคณะกำลังใจบังเกิดขึ้นอย่างมากมาย ยิ่งระดมแรงกันขึ้นอีกจนสุดฤทธิ์

เสียงลั่นจากใต้น้ำดังถี่ขึ้นทุกขณะ ดอกของมันก็เริ่มขยับเผยอตามแรงฉุดขึ้นมาทุกทีเช่นกัน ยิ่งเคลื่อนขยับขึ้นมามากเท่าใด ประตูชัยความสำเร็จผลก็ยิ่งมองเห็นชัดขึ้นทุกที ทุกคน

เริ่มรู้ชัดถึงการเคลื่อนถอยหลังของตนเอง ห่างริมฝั่งออกไปทีละก้าว นั่นก็หมายถึงว่า เป้าหมายแห่งการฉุดกำลังจะถอนตามมา

ครั้งแรกๆ มันก็หนักเหมือนดึงภูเขาทั้งลูก ต่อมาก็เริ่มเบาลงทุกขณะ กระทั่งที่สุดวาระสุดท้ายของการฝังรากจมเลนเล็กของมันก็มาถึง ปรากฏเสียงลั่นปึดหนักหน่วงอีกครั้งเดียว ทั้งโคนทั้งรากก็พ้นจากระดับดินใต้น้ำหลุดออกมาทั้งยวง และผลจากการถอนขึ้นมาได้อย่างพรวดพราด ในขณะที่ออกแรงกันอย่างเต็มเหนี่ยวนั่นเอง ทั้ง 11 คนพากันถอยหลังชนกันเองเข้มระเนระนาด ส่วนเจ้าเห็ดมรณะก็ถูกลากตามน้ำอู้เข้ามาริมตลิ่ง ท่ามกลางสายน้ำที่แตกกระฉอกขุ่นข้นคลั่กไปหมด แลไม่ผิดอะไรกับลากควายทั้งตัว

ทั้งหมดรีบตะกายขึ้นมาโดยเร็ว พร้อมกับเสียงโห่ร้องเฮ่นอย่างยินดีของพวกพรานพื้นเมือง พวกนั้นกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจในชัยชนะ

เชษฐาร้องสั่งให้ช่วยกันฉุดลากมันขึ้นมาบนฝั่งทั้งยวง ตัวเขาเอง ดาริน มาเรียและไชยยันต์ ละมือจากเส้นเชือก พาตัวเองเข้าวิ่งตรงเข้าไปที่พรานใหญ่ ซึ่งบัดนี้พยายามจะยันกายขึ้นมาแต่ร่างยากเย็น อาการยังมึนงงกะปลกกะเปลี้ยหมดเรี่ยวหมดแรง ต่างช่วยกันเข้าไปประคองสอบถามอาการกันแซดแทบฟังไม่ได้ศัพท์

รพินทร์ ไพรวัลย์นั่งเหยียดแขนเหยียดขาอยู่กับพื้นเปียก

นนทเทียน
WBSWS:OU
ปาโลกลิ่นปี

น้ำโชกไปหมดทั้งตัว ครู่หนึ่งต่อมาอาการของเขาก็ดูจะดีขึ้น สลัดน้ำออกจากศีรษะและในช่องจมูก

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ต้องห่วง ผมหายใจไม่ออกไปชั่วขณะเท่านั้น มันรัดแน่นเหลือเกิน ราวกับงวงช้างก็ไม่ปาน ถ้าช้ากว่านั้นอีกนิดเดียวก็คงแย่ นึกไม่ถึงว่าพลังบีบรัดของมันจะมากมายถึงเพียงนั้น ตอนนี้ค่อยยังชั่วแล้ว”

เขาพูดหอบ ๆ หน้ายังซีดขาว

“แน่ใจหรือ ผู้กอง ว่าคุณไม่เป็นอะไร?”

จอมพรานพยุงกายลุกขึ้นมายืนเต็มส่วนสัด โดยการประคองของไชยยันต์กับมาเรีย ในขณะที่ทั้งสองพี่น้องราชสกุลจ้องสำรวจเป๋งมาอย่างไม่สู้จะวางใจนัก แต่แล้วก็เบาใจขึ้นถนัดเมื่อเห็นรพินทร์ก้าวออกเดินได้ด้วยอาการเป็นปกติ เขาปรี่ไปที่ชายฝั่งตรงที่พวกนั้นกำลังช่วยกันเฮละโลโหระพาฉุดลากเอาเห็ดมฤตยูให้ขึ้นมากองอยู่บนบกเป็นโกลาหล จึงตามเข้าไปโดยเร็ว

“เอาขึ้นมาให้พ้นตลิ่งมาก ๆหน่อย ลากมันขึ้นมา!”

เสียงพรานใหญ่บงการกับคนของเขาอย่างเร่งร้อน และคณะเจ้านายทุกคนก็เข้ามายืนมุงดูอยู่ใกล้ชิดด้วยความตื่นเต้นต่อภาพที่เห็น พวกนั้นช่วยกันฉุดดึงเจ้าสิ่งมหัศจรรย์โดยสายเชือกที่ยังมัดแน่นติดอยู่ตรงบริเวณคอดอกของมันให้เผยอเกยพ้นตลิ่งขึ้นมา ต่อจากนั้นก็ลากพรวด ๆ พ้นชายตลิ่งเป็นทางยาวไปกับพื้นดินอย่างง่ายดาย สุดช่วงระยะอันยาวเหยียดเป็นยวงของมัน ตั้งแต่ปลายดอกที่หุบเป็นลักษณะบัวตูม จนกระทั่งปลายรากด้านล่างสุด ที่เป็นหนวดฝอยรุ่มร่ามน่าขยะแขยงราวกับหนวดปลาหมึก

ต่างเข้ามารายล้อมจ้องรูปร่างลักษณะของมัน ที่แลได้แน่นัดตาชัดเจนขึ้น และนิ่งเงียบงันกันไปชั่วขณะหนึ่งด้วยความรู้สึกพิลึกพิลั่นบอกไม่ถูก

"ไม่น่าจะเป็นประเภทพืชเลย เหมือนปลาหมึก"

ใครคนหนึ่งคร่างออกมาเบา ๆ

"ดูให้แน่ซิว่ามันตายสนิท หรือว่าหมดพิษสงลงแล้วหรือยัง"

ดารินกระซิบ

รพินทร์ ไพรวัลย์กัดริมฝีปากเบา ๆ จ้องตั้งแต่ยอดปลายยกก ซึ่งบัดนี้อ้าเผยออกเล็กน้อย เพราะอำนาจมีดที่ฟันไว้ของแงซาย พิจารณาสำรวจลงไปทุกส่วนสัดของมันที่ทอดยาวเหยียดกองพะเนินอยู่กับพื้นตรงหน้า บริเวณดอกที่หุบเข้ามาทั้งหมดมีความยาวประมาณ 1 เมตรครึ่งจากส่วนปลายถึงโคนดอก ซึ่งป่องกลาง แลอีกทีก็เหมือนรูปร่างของแก้วบรั่นดี ถัดลงไปเป็นก้านซึ่งทอดเป็นลำตรงยาวลงไปอีก 1 เมตร จึงเชื่อมอยู่กับส่วนที่น่าเกลียดขยะแขยงที่สุดจากที่เห็นอยู่ในขณะนี้

ส่วนนั้น แลเหมือนถุงบรรจุของเหลวสีสกปรก กองพะเนินเทินทึกรูปร่างขรุขระตามผิวนอกเป็นกระเปาะ หรือมิฉะนั้นก็พวงของลำไส้สัตว์อะไรชนิดหนึ่ง มันไหวเต้นเยิบยวบอยู่ไปมา ขนาดพองมันอวบใหญ่ราวกับโอ่งสามโคก มียวงเล็กยวงน้อย แยกเป็นแฉ่งออกไปทางส่วนบนและส่วนล่างรอบตัวไปหมด กระทบแสงแดดที่ส่องลงมาในขณะนี้แลเป็นมันละเลื่อม และยามที่จ้องมองมันอยู่เดี๋ยวนี้ ดูประหนึ่งว่ามันจะขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวตนอยู่ได้น้อย ๆ เป็นลอนระลอกเหมือนลูกคลื่น ถัดจากกระเปาะ

ส่วนกลางอันใหญ่โตมโหฬารนี้ลงไป จึงเป็นส่วนรากฝอยที่แผ่ออกไปรุงรังรอบด้าน

ถ้าจะวัดตั้งแต่ปลายดอกลงไปจนสุดปลายรากฝอย เจ้าสิ่งประหลาดนี้ก็มีส่วนยาวร่วม 5 เมตร หรือกว่าเล็กน้อย

เมื่อเหลือบขึ้น ก็เห็นเชษฐามองหน้าเขาอยู่ก่อนแล้ว สีหน้าของท่านหัวหน้าคณะ เต็มไปด้วยความสยองใจระคนสะอิดสะเอียน ใช้ปลายไม้ยาวชี้จิ้มลงไปตรงบริเวณกระเปาะซึ่งมีลักษณะหยุ่นๆ ของมัน

“ไอ้ตรงนี้ของมันดูเหมือนท้องหรือกระเพาะของสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งไม่มีผิด ดูแล้วขนลุกเหลือเกิน”

“ถ้าตาไม่ฝาด ก็รู้สึกว่ามันจะขยับไหวเป็นลอนได้ด้วยค่ะพี่ใหญ่ ลักษณะของมันน่าจะเป็นสัตว์มากกว่าพืชเสียแล้ว เพียงแต่ว่างอกรากยึดติดอยู่กับดินเท่านั้น เธอคิดยังไงเมย์?”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปถามมาเรียซึ่งยืนจ้องนิ่งอยู่ด้วยความประหลาดใจขีดสุดไม่น้อยไปกว่าคนอื่นๆ

“ฉันเดาอะไรไม่ถูกเลย บอกได้อย่างเดียวว่ามันเป็นสิ่งน่าขยะแขยง และมีอันตรายที่สุด และไม่สงสัยเลยว่าทำไมม้าถึงสูบดูดเอาเหยื่อของมันลงไปเป็นอาหารได้ เหยื่อที่ถูกใบหูพาลงไปจะต้องลงไปสู่กระเปาะอันน่าเกลียดนั้นและบดย่อยละลายเป็นอาหารหล่อเลี้ยงลำต้นตรงนั้นเอง ลักษณะของมันดักเหยื่อเพื่อเสพย์กินเป็นอาหารแน่ๆ ไม่ใช่เพียงแต่สูบดูดไปเฉยๆ เท่านั้น”

“พ่อของบุญคำเคยเล่าให้ฟัง”

ตาพรานเฒ่าเอ่ยขึ้นด้วยอาการสยดสยิว ในขณะที่พวก

WBSWS:OM

พวกของแกทั้งหมด ยืนด้วยอาการขนลุกขนพองรอบด้าน สีหน้าของคนเหล่านั้นสุดที่จะบรรยายได้ถูก

“แกบอกว่า ชายบึงกลางป่าลึกที่ปู่เคยไปพบ มีอะไรอย่างหนึ่งเที่ยวได้ล่องลอยอยู่ใกล้ๆผิวน้ำ ลักษณะเหมือนกับดอกจอกพอคนหรือสัตว์ไปกระทบเข้า มันจะห่อม้วนตัวเอาไว้แล้วดึงจมลงไปใต้น้ำ บุญคำไม่เคยเชื่อเพราะไม่เคยเห็น แต่พ่อยืนยันว่าปู่พบและเอาชีวิตรอดมาได้อย่างหวุดหวิด สงสัยว่าจะเป็นไอ้ตัวศัปรีย์ที่เราดึงขึ้นมานี่เอง บุญคำไม่สบายใจ ตั้งแต่เห็นพรานใหญ่ลงไปแล้ว แต่ไม่กล้าห้าม”

ฝ่ายนายจ้างไม่มีใครสนใจกับคำพูดของตาพรานเฒ่า เพราะกำลังเพ่งอยู่กับการพิจารณาสิ่งที่เห็นเฉพาะหน้า พวกพรานพื้นเมืองอื่นๆ กำลังซุบซิบวิจารณ์กันแซดไปหมด ไชยยันต์หว้าไม้ยาวจากเชษฐามาถือไว้ แล้วใช้กำลังปักไม้นั้นลงไปยังส่วนกระเปาะตรงกลางของมันเพื่อทดลองดูความยืดหยุ่น เขาออกแรงกระทุ้งทิ่มเข้าไปเต็มที่ แต่ปรากฏว่าไม้ท่อนนั้นกระเด้งหยุ่นเป็นสปริงถอยกลับออกมา ไม่สามารถจะปักให้เสียบทะลุเข้าไปภายในได้ เพราะความเหนียวแน่นของผิวด้านนอก

รพินทร์เคลื่อนเดินดูมันไปรอบๆอย่างถี่ถ้วน จากด้านปะแจนถึงด้านล่างสุด อันเป็นส่วนรากฝอยยุ่มย่าม ชั่วขณะหนึ่งที่เขาชำเลืองแวบไปทางแงซาย เห็นเจ้านั่นเฉยยืนอยู่เงียบๆตามลำพังคนเดียว ไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น เขารู้สึกคลับคล้ายคลับคลาเหมือนกันว่า ในทันทีที่กลีบดอกรอบนอกของมันหุบ

ตัวขึ้นรัดคลุมมิดตัวและพยายามจะใช้มีดกรีดแหวก เพื่อโผล่หน้าออกมาหายใจนั้นมันเป็นภาวะที่น่าสะพรึงกลัวและทรมานขีดสุด

แงซายน่าจะปฏิบัติการอะไรลงไปในช่วงระยะเวลาที่เร็วได้กว่านั้น แต่มันก็เป็นการรอคอยความช่วยเหลือ เหมือนถูกกดจมอยู่ในนรกจนแทบจะหมดสติอยู่รอมร่อ ประสาทมึนงงและชาไปหมดจนไม่สามารถจะสำเหนียกสิ่งใดได้นอกจากคิดว่าวาระสุดท้าย เห็นจะมาถึงเสียเป็นแน่แท้ การถูกบีบรัดอยู่ในกลีบที่หุบเข้ามา พร้อมกับกำลังลึกลับอีกส่วนหนึ่ง ที่พยายามจะสูบให้จมลึกลงไปเบื้องล่าง ต่อต้านกับแรงฉุดจากสายเชือกของพรรคพวกที่ผูกติดเอวไว้ ประหนึ่งว่าร่างกายจะถูกบดให้แหลก-เหลวป่นเป็นภัสมธุลีไป

มีดหมอของจันที่เขาใช้เตรียมเพื่อช่วยตัวเอง ซึ่งหวังไว้ว่าอย่างน้อยก็พอจะตัดเป็นช่องให้โผล่หน้าออกไปหายใจได้บ้าง ก็ปราศจากผลโดยสิ้นเชิง กำลังของเขาหมดเสียก่อนเพราะการถูกบีบรัดนั้นและมีดซึ่งดูว่าคมกริบ ก็ไม่สามารถจะเฉือนใบของมันให้ขาดวิ่นออกไปได้อย่างใจนึก มารู้สึกตัวอีกครั้ง ซึ่งไม่ทราบว่า ระยะเวลามันเนิ่นนานห่างออกมาสักเท่าใด นับแต่ได้ถูกหุบรัดตัวในพริบตาแรก ก็พบว่ากลีบของมันที่รัดไว้แน่นนั้น เริ่มขยายหลวมออกเล็กน้อยแล้วกำลังฉุดดึงจากเบื้องนอกก็กระชากเขาหลุดผลัวะออกมา หัวทิ่มลงไปจมน้ำ

ต่อจากนั้นก็เห็นแงซายเป็นคนหิ้วประคองเขาขึ้นมาลากเข้าสู่ฝั่ง เขาไม่มีโอกาสจะรู้เห็นอะไรได้เลย ว่าเบื้องนอกมีการเคลื่อนไหวกันเช่นไรบ้าง ขณะที่ถูกหุบรัดตัวแล้ว คงได้ยินแต่

ห้องสมุด
WBSWS:01
ปาโลกลาษปี

เสียงตะโกนครั้งหลังสุดของเชษฐา ที่เร่งให้พรรคพวกฉุดรั้งเอาเขาไว้โดยสายเชือกโยงเท่านั้น

ตาคู่นั้นชำเลืองแลอยู่ที่เขาก่อนแล้วเช่นกัน มีอาการเหมือนจะยิ้มๆ

ไม่มีเวลาพอที่จะสะสางข้อข้องใจใดๆในขณะนี้ได้ทั้งสิ้น ระหว่างเขากับเจ้านั่น เมื่อเสียงท่านหัวหน้าคณะสั่งมาว่า

“เราต้องการดูให้เห็นชัดว่า อะไรก็ตามที่ถูกดูดจากกลีบดอกข้างบน ลงไปถึงกระเปาะตรงกลางนั่น มันจะเกิดอะไรขึ้นในลักษณะไหน”

“ชำแหละ ผ่ามันออกดูหรือครับ?”

“อยากเห็นข้างในของมัน ว่าเป็นอย่างไร”

จอมพรานออกคำสั่งไปทางคนของเขาทันที

คะหยิ่นกับบุญคำชักดาบออกมาคนละเล่ม ตรงเข้ามาเกระหน่ำฟันสุดแรงเกิด เสียงดังอยู่ฉัวะๆ คนทั้งสองแยกกันฟันคนละด้าน เงื้อดาบที่กำสองมือขึ้นสุดล้า แล้วหวดลงไปยังกลางกระเปาะของเจ้าพืชประหลาดที่กองอยู่ราวกับไส้พุงนั้น มันไม่ย่ยเกินไปจนเหมือนกับฟันหยวกนัก แต่ไม่เหนียวจนถึงกับทนทานดาบอันหนักหน่วงและคมกริบไปได้

ทุกครั้งที่คะหยิ่นและบุญคำจ้วงฟันลงไป น้ำเมือกๆ ที่คล้ำข้นปลิวกระเซ็นไปทั่วส่งกลิ่นหื่นคาวชวนวิงเวียนจนคนอื่นๆต้องผงะถอยห่างออกมา

ครู่ใหญ่ต่อมา กระเปาะส่วนกลางของมัน ก็ถูกผ่าเป็นแนว

ตามยาวลึกลงไปถึงส่วนใน แล้วแบะออกให้เห็นผิวในที่ขรุขระเป็นริ้ว ๆ เต็มไปด้วยสิ่งอันแลเหมือนขนอ่อน ๆ ดูน่าเกลียด หนาแน่นเต็มไปหมด มีน้ำเมือกสีคล้ำส่งกลิ่นคาวจัดทะลักทลายพรั่งพรูออกมาตลอดเวลาตามบาดแผลที่ถูกดาบฉะเฉือนแหวกออกไป ยิ่งมองเหมือนส่วนลำไส้หรือกระเพาะของสัตว์ไม่มีผิดมาเรียถึงกับต้องผงะถอยห่างออกไปอีกอย่างทนต่อกลิ่นและภาพที่เห็นไม่ได้ ไปยืนทำท่าขยักขย้อนคล้ายจะอาเจียนด้วยความคลื่นเหียน เชษฐา ไชยยันต์ และดารินก็ตกอยู่ในอาการคล้าย ๆ กัน

ในที่สุด กระเปาะที่ถูกควรจะเรียกว่ากระเพาะอาหารของมันก็ถูกเปิดออกไปเป็นสองซีก ขาดวิ่นกระจัดกระจายเกลื่อนบริเวณด้วยคมดาบของคะหยิ่นและบุญคำ ทันใดนั้นเองทั้งสองคนซึ่งกระหน่ำฟันเหยียบย่ำอยู่บนกองพะเนินของมันก็อุทานออกมาสุดเสียง กระโดดโหยงห่างออกมาอย่างขวัญหนีดีฝ่อ

รพินทร์ ไพรวัลย์พรวดเข้าไปในทันทีนั้น ขณะที่ทั้งตาเฒ่าและเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างชี้มือ ร้องโวยวายลั่นไม่เป็นภาษาแล้วตัวเขาเองก็จ้องตะลึง

“อะไร รพินทร์”

คณะนายจ้าง ซึ่งบัดนี้ถอยห่างออกไปไกล ร้องถามมาเป็นเสียงเดียว

“โครงกระดูกครับ โครงกระดูกมนุษย์!!”

เสียงพรานใหญ่ตอบมาแหบต่ำ โดยไม่ได้หันมาทางนายจ้างของเขา หากแต่ยืนจ้องเขม็งอยู่เช่นนั้น

สี่คนของฝ่ายนายจ้าง ก็เผ่นพรูเข้ามาถึงพร้อมกันหมด แล้วพลอยยืนตัวแข็งไปชั่วขณะจากสิ่งที่ปรากฏกับสายตา

ท่ามกลางอวัยวะส่วนในอันแลน่าเกลียดน่ากลัว ซึ่งถูกคมดาบสับขาดรุ่งริ่ง วัตถุคล้ำเป็นท่อนๆชนิดหนึ่งปะปนเรียงรายซุกอยู่ตามริ้วขนอุยเหล่านั้น ส่วนที่แลเห็นชัดที่สุดอันพอจะบอกได้ว่ามันเป็นซากโครงของมนษย์ ก็คือกระดกซี่โครงสองสามซีกที่โผล่ออกมาให้เห็น

มันเป็นแต่เพียงบางส่วนเท่านั้น ที่พอจะเห็นได้อยู่ในขณะนี้ ส่วนใหญ่คงยังซุกซ่อนอยู่ตามอุยหนาแน่นอันเป็นผนังส่วนในของกระเปาะ และถ้าหากขุดคุ้ยลงไป ก็คงพบได้ไม่ยากนัก

ทุกคนหน้าซีดเผือด

“กระดูกคนจริงๆ ...โอ! คุณพระช่วย!!”

เสียงดารินครางออกมาอย่างตกใจ

“ค้นให้ทั่วซิ! กระดูกคนหรือกระดูกสัตว์อะไรกันแน่”

เชษฐาพูดห้าวๆ อย่างพยายามระงับความรู้สึก

รพินทร์คว้าดาบจากมือของตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งยืนตาเหลือก ตัวสั่นเทาอยู่ ก้าวเข้าไปในกองนั้นด้วยกิริยาอันสงบเยือกเย็น ทุกคนเห็นเขาใช้ปลายดาบเขี่ยค้น และฟันสิ่งกีดขวางอยู่ อึดใจต่อมา ต่างก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว อุทานออกมาอย่างตกใจพร้อมกันเมื่อจอมพรานเอาปลายดาบเขี่ยวัตถุกลมๆ ชนิดหนึ่งกลิ้งขลุกๆ ออกมากลางพื้นที่โล่ง มันกลิ้งไปทางไชยยันต์และแก้วเรียซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ กัน จนคนทั้งสองถึงกับกระโดดอย่างผวาตัวปิน

เจ้าสิ่งนั้น คือหัวกะโหลกมนุษย์!

และนั่น ดูเหมือนจะบอกให้ทราบชัดแน่นอนเสียกว่ากระดูกซี่โครงอีก

เชษฐาหันมองดูหน้าน้องสาว แล้วเดินเข้าไปพิจารณาจนชิดโดยไม่สามารถจะพูดคำใดออกมาได้ในขณะนั้น ดารินก็สาวเท้าตามเข้าไปด้วยความรู้สึกอันหวั่นหวาดอย่างไรบอกไม่ถูก และเมื่อนั้นเอง คนอื่น ๆ ซึ่งตะลึงพรึงเพริดอยู่ในขณะนี้ ก็พลันได้สติค่อย ๆ ทยอยกันเข้าไปมุงพิจารณา

ก่อนที่ใครในกลุ่มเบื้องนอกจะได้เอ่ยคำใดออกมานั้นเอง รพินทร์ผู้ยังทำหน้าที่ค้นหาในกองนั้นต่อไป ก็เอาดาบเขี่ยกลิ้งมาให้เห็นอีกหัวกะโหลกหนึ่ง รวมเป็นสองหัวในเวลาไล่เลี่ยกัน

“ไพรวัลย์ ค้นอีกให้ทั่ว มีโครงกระดูกอะไรบ้าง อีกเท่าไหร่ ที่อยู่ในกระเปาะนั่น เขี่ยออกมาให้หมด”

มาเรียร้องออกมาเสียงสั่น

รพินทร์ก้าวออกมาจากกองกระเปาะลำไส้ของเจ้าพืชมหากาฬนั้น บอกด้วยน้ำเสียงเหือด ๆ ว่า

“ค้นตลอดแล้ว พบซากที่เคยเป็นคน อยู่สองซากนั่นเท่านั้น กระดูกส่วนอื่น ๆ ก็ดูเหมือนจะอยู่ครบถ้วน แต่ป่วยการที่จะเขี่ยออกมาให้เสียเวลา สองหัวกะโหลกก็พิสูจน์ชัดอยู่แล้วว่าสองคน”

ขณะที่พูด เขาเดินออกมารวมกลุ่มสมทบ เขี่ยกะโหลกที่สองซึ่งเพิ่งจะปัดออกมานอกบริเวณ เข้ามาเคียงกันกับกะโหลกทั้งคณะเงียบกริบเหมือนถูกสะกดกันไปพักใหญ่ ได้แต่จ้องมองอยู่ที่กะโหลกทั้งสองและแลตากันเองอยู่ไปมา

“มนุษย์ ได้ผ่านมาทางนี้ก่อนหน้าเราแล้ว”

ในที่สุด ไชยยันต์ก็พูดขึ้นเบาที่สุด

"และสองคนเคราะห์ร้ายได้ตกเป็นเหยื่อของเจ้าเห็ดปิศาจนี่ เหลือแต่กระดูกเป็นหลักฐานทิ้งไว้ในกระเพาะของมัน"

เจ้าของหัวกะโหลกทั้งสองหัวนั่นเป็นใคร?!

นี่คือปัญหาที่เกิดขึ้นกลางใจของทุกคนพร้อมกันหมด เว้นไว้แต่ไม่มีใครเอ่ยออกมาเป็นคำพูดเท่านั้น

รพินทร์ ไพรวัลย์เอง ขณะนี้ก็ยืนหน้าเครียดสงบนิ่ง ได้แต่มองจับนิ่งไปยังใบหน้าของนายจ้างแต่ละคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเชษฐา

"น้อย! อย่ามัวแต่ยืนงงอยู่ พี่คิดว่าเธอควรจะได้อะไรบ้างจากหัวกะโหลกทั้งสองหัวนี่ อย่างน้อยที่สุดก็บอกได้ว่าชนเผ่าไหน ตายมานานแล้วสักเท่าไหร่ อายุหรือวัย"

พี่ชายหันไปกระซิบเตือนน้องสาว

นักมานุษยวิทยาเลือดราชสกุลตื่นจากภวังค์ ทุกคนมองมาที่หล่อนเป็นตาเดียว หญิงสาวพยายามข่มความรู้สึกบางประการให้เป็นปกติลง ค่อย ๆ ทรุดตัวลงนั่ง เอื้อมมืออันสั่นเทาไปแตะที่หัวกะโหลกตากลวงโบ๋นั้น แล้วตรวจสอบด้วยความชำนาญ โดยขอมีดโบวี่จากไชยยันต์ไปใช้ขูดผิวกะโหลก ทั้งหมดไม่มีใครปริปากเลย หัวใจเต้นแรง มองดูการพิจารณาตรวจสอบของหมอดารินตาไม่กะพริบ

พักใหญ่ทีเดียว ทุกคนเห็นผู้ชำนาญทางมานุษยวิทยาถอยห่างออกมา แล้วนั่งพับเพียบแปะลงกับพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง ยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ

“พอจะบอกอะไรได้บ้าง น้อย!”

เชษฐาโพล่งออกมาดังๆ

โดยไม่เงยหน้า หรือเปลี่ยนอากัปกิริยาไปจากเดิม เสียงสั่นเครือของหมอดารินตอบมาว่า

“ชนเผ่าเอเชียตะวันออกไกล คนหนึ่งหนุ่มฉกรรจ์วัยประมาณ 30 ปี อีกคนหนึ่งวัยสูงอายุ ประมาณ 55 ถึง 60 ปี ตายมาแล้วราว 2 ปี...”

“น้อย!!”

ไชยยันต์ร้องลั่นแล้วยืนนิ่งตัวแข็งทื่อเชษฐาก็กายเย็นเฉียบหน้าซีดเผือดลงอย่างเห็นได้ชัด

มาเรียหน้าตื่น หล่อนเพิ่งจะเข้าใจอะไรได้รางๆ หันขวับไปทางไชยยันต์ทันที

“พี่ชายของน้อย อายุเท่าไหร่?”

“สามสิบสามหรือสามสิบสี่!”

ไชยยันต์นั้นตอบไม่ได้เสียแล้วเพราะมัวตะลึงงันอยู่ ผู้ตอบอย่างยากเย็นที่สุดคือเชษฐา

“แล้วหนานอิน คนนำทางคนนั้น?”

คราวนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนตอบขรึมๆ ขึ้นว่า

“ประมาณ 56-60 ปี”

“ระยะเวลาที่ทั้งสองนั่นหายสาบสูญไป ตรงกันหรือ?”

“ใกล้เคียง!”

มาเรีย ฮอฟมัน ยกมือขึ้นทำอาเมน ริมฝีปากขมุบขมิบไม่มีเสียงใดๆ ที่จะลอดออกมาได้

เชษฐา วราฤทธิ์ ได้สติขึ้นก่อนใครในหมู่ของเขา เดิน

แช่มช้าเข้ามาที่น้องสาว วางมือลงบนไหล่บีบหนักหน่วงเหมือนจะปลอบโยนแล้วประคองขึ้นมากอดไว้แน่นในอ้อมแขนข้างหนึ่ง ดารินบัดนี้ดวงตาแห้งผากเหม่อลอย แลไกลออกไปเบื้องหน้าอย่างปราศจากที่หมาย

“น้อยแน่ใจหรือว่า กะโหลกของชายที่พิสูจน์ได้ว่าอยู่ในวัยสามสิบกว่านั้น จะเป็นกะโหลกของอนุชา?”

ท่านหัวหน้าคณะพยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติที่สุด

“พี่กลางเป็นคนขากรรไกรกว้าง โหนกแก้มสูงและหน้าผากตัด กะโหลกที่เราเห็นอยู่นี่มีสัณฐานชนิดเดียวกัน”

ดารินตอบเกือบไม่มีเสียง

“คุณล่ะ รพินทร์ คุณมีความเห็นเช่นไร?”

“ผมไม่อาจแสดงความเห็นอย่างใดได้เกี่ยวกับกะโหลกศีรษะหรือโครงกระดูกของคนคู่นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในข้อวินิจฉัยของคุณหญิงดาริน ซึ่งชำนาญด้านนี้โดยเฉพาะ รวมทั้งคณะเจ้านายของผมเองทุกคนที่จะลงความเห็น”

เสียงห้าวลึกนั้นตอบมามีกังวานสลด ผู้พูดเว้นระยะเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อมาว่า

“แต่ผมก็มีหลักฐานอะไรบางอย่าง ที่จะให้ประกอบการพิจารณานี้ด้วย คือ ก่อนที่ผมจะนำทุกคนเดินลุยลงน้ำขึ้นที่ฝั่งแม่น้ำ ผมได้พบสิ่งนี้ตกอยู่ในพงหญ้าริมตลิ่ง”

พร้อมกับพูดพรานใหญ่แบมือออกไปตรงหน้าของทุกคน ซึ่งมองเห็นได้ถนัด เชษฐา ดาริน และไชยยันต์ซึ่งมีหัวใจอันเกี่ยวฝ่อหดหู่อยู่แล้วก็แทบเป็นลม

มันคือปลอกกระสุน .450 ไนโตรฯ อันเป็นกระสุนไรเฟิล

แฝดที่ ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์ หรือชายพเนจรที่ชื่อชด ประชากว
ใช้ประจำตัวนั่นเอง

ไชยยันต์คว้าไปพลิกดูโดยเร็ว มือสั่น ร้องลั่น

“หมายความว่ายังไงกันนี่ คุณพบตอนไหน และทำไม
เราถึงไม่รู้กันเลย?”

“ครับ ผมยังไม่ได้บอกให้พวกเราคนใดรู้เลย พบในขณะ
ที่สำรวจอยู่ริมฝั่งก่อนจะสั่งให้แงซายเดินนำล่วงหน้า และผม
ก้มลงเก็บไว้โดยไม่มีใครทันสังเกตเห็น การพบหลักฐานปลอ
กระสุนนัดนี้ทำให้ผมสงสัยว่า คุณชายอนุชากับหนานอินน่าจะ
เดินข้ามมาฝั่งที่เรายืนอยู่นี้ ในขณะเดียวกัน ผมก็สังเกตเห็น
ภูมิประเทศใต้น้ำที่จะต้องเดินลุยผ่าน มันไม่น่าจะปลอดภัยนั
จึงทดลองให้แงซายนำทางล่วงหน้ามาก่อนอย่างที่เห็นกันแล้ว
จนกระทั่งพวกเราเดินผ่านกันมาได้ทั้งหมด ภายหลังจากระวัง
ตัวแจ ต่อมาการค้นพบโดยให้แงซายทดลองโยนขอนไม้ลงไป
ยังใบไม้มฤตยูนั่น และเห็นปฏิกิริยาอันร้ายกาจของมัน ทำให้
ผมเกิดความสังหรณ์จนบอกไม่ถูก นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไม
ผมจึงขออนุญาตคุณชาย ทดลองหาวิธีฉุดถอนมันขึ้นมาพิสูจน์
ดูให้แน่ชัดสักต้นหนึ่ง”

เขากล่าวทิ้งช่วงไว้เพียงแค่นั้น เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น
พยักหน้าช้า ๆ ดวงตาเริ่มแดงช้ำ แต่ฝืนยิ้ม

“ผมเข้าใจละ รพินทร์ เข้าใจที่คุณอธิบายให้ฟังนี่ คุณ
สงสัยอยู่ก่อนแล้ว อนุชากับหนานอินจะจบชีวิตลงเพราะเจ้า
เห็ดอุบาทว์นี่ คุณจึงพยายามหาทางถอนมันขึ้นมาดู แล้วเราก็
พบกะโหลกเข้าสองกะโหลกซึ่งถูกมันกลืนกินเข้าไปจริง ๆ ระยะ

เวลาของคนที่ตายไป กับรูปทรงของหัวกะโหลก น้อยก็ยอมรับอยู่เดี๋ยวนี้ ละม้ายเหมือนทรงกะโหลกของอนุชามากที่สุด ถ้าเช่นนั้น เราก็เห็นจะมาถึงที่สิ้นสุดแห่งการเดินทางลงในครั้งนี้แล้ว..."

เสียงของท่านสุภาพบุรุษนายจางผู้สูงศักดิ์ของเขาแหบเครือหายไป กอดน้องสาวไว้แน่น ดารินปิดหน้าซบลงไปกับอกพี่ชายสะอื้นออกมาดังๆ อย่างสุดที่จะทนต่อไปได้ และในที่สุดก็ปล่อยโฮออกมา มือเท้าอ่อนไปหมด พี่ชายเองก็พูดอะไรไม่ออกยามนี้ เพราะน้ำตาของเขากำลังจะรินออกจากเบ้าเช่นกัน จึงได้แต่พยักหน้าเป็นเครื่องหมายไปทางมาเรีย แหม่มสาวโดดเข้าโอบประคองดาริน พาไปนั่งกอดพร่ำปลอบโยนอยู่ทางหนึ่ง

บัดนี้ เหลือแต่เพียงบุคคลชั้นหัวหน้าเพียงสามคนที่ยืนเผชิญหน้ากันอยู่ด้วยใบหน้าซีดราวกับศพ

"สิ้นสุดกันเสียที สำหรับการติดตามของเรา...ว่าแต่เราจะเอายังไงต่อไปดี"

ในที่สุด ไชยยันต์ก็ทำลายความเงียบขึ้นด้วยเสียงขาดๆ หาย

เชษฐาสะกดกลั้นความรู้สึกอันโทมนัสทั้งมวลลงได้อย่างรวดเร็ว สมกับที่เกิดมาเป็นลูกผู้ชายชาตินักสู้ แม้ว่าริ้วรอยแห่งความเศร้าสลดจะยังเปี่ยมล้นอยู่ในแววตา เขาไม่ยอมให้น้ำตาไหลออกมาแม้แต่หยดเดียว ตรงข้ามกับไชยยันต์ถึงอาบลงมาเต็มแก้มกร้านๆ

“เราจะหยุดอยู่ที่นี่ จัดการเผากระดูกของคนทั้งสองเหลือบางส่วนห่อไว้ แล้วก็เดินทางกลับ”

หัวหน้าคณะตอบแช่มช้า ราบเรียบที่สุด พลางหันมาตบไหล่จอมพรานหนักหน่วง

“ในที่สุด งานของคุณก็สิ้นสุดลงตามสัญญาจ้างแล้ว รพินทร์ที่รัก และถึงอย่างไร ผมก็ขอชมเชยว่า คุณเป็นพรานนำทางที่สามารถที่สุดนำพวกเรามาจนพบหลักฐานของอนุชาจนได้ ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป เข็มของเราก็คือหันหลังกลับ”

“ผมไม่สนใจหรอกครับ ว่าเราจะหันหลังกลับหรือจะเดินหน้าต่อไป อะไรก็ได้สำหรับผม ขอให้เป็นคำสั่งของนายจ้างเท่านั้น และไหน ๆ เราก็ได้เดินกันมาจนถึงครึ่งค่อนแล้ว ถ้าคณะเจ้านายของผมอยากจะมุ่งไปถึงเทือกเขาพระศิวะ อย่างน้อยก็เพื่อการสำรวจ ผมก็พร้อมแล้วที่จะนำต่อไป”

นั่นเป็นคำตอบของคนเลือดข้น

เชษฐาสั่นศีรษะ ยิ้มเศร้า ๆ

“เมื่อรู้แน่ชัดว่า อนุชาสิ้นไปแล้วเช่นนี้ก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ อีกที่ทางผมจะต้องทนเดินทางต่อไป ผมและทุกคนที่บากบั่นมาก็เพื่อจะตามอนุชาและเอาตัวเขากลับเท่านั้น ไม่ได้มีวัตถุประสงค์อื่นใดเจือปนอยู่ทั้งสิ้น”

“เป็นเช่นนั้นจริง ๆ รพินทร์ เราไม่ได้ปรารถนาจะให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ โดยไม่มีความหวังว่าจะพบอนุชาอีกเลย เว้จะกลับกันเพียงแค่นี้แหละ”

ไชยยันต์กล่าวเสริมมาอีกคนหนึ่ง ใช้หลังมือป้ายเช็ดน้ำตา

“ถ้าเช่นนั้นก็สุดแล้วแต่เถิดครับ...แต่เดี๋ยว! ขอให้ผมย้อนกลับลงไปในน้ำบริเวณนั้นอีกสักครั้ง เชื่อว่าข้าวของสัมภาระหรืออย่างน้อยก็ปืนของคนทั้งสองน่าจะตกอยู่ในบริเวณใกล้เคียง ถ้างมคงพบ”

ว่าแล้ว รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็หมุนตัวกลับเดินดุ่มไปยังริมตลิ่งเพื่อจะก้าวลงไปในน้ำอีกครั้ง

ทันใดนั้นเองร่างอันตระหง่านของแงซายผู้ยืนนิ่งเงียบราวกับภาพปั้นห่างทุกคนออกไป ก็ก้าวเข้ามาประจันสกัดหน้าพรานใหญ่ไว้

รพินทร์เงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นไรฟันขาวที่แย้มอยู่ในริมฝีปาก

“ไม่มีประโยชน์หรอก ผู้กองที่รัก ไม่มีประโยชน์ที่จะต้องเสียเวลาลงไปงมปืน หรือข้าวของสองคนนั่นให้เสียเวลา”

พรานใหญ่ตาลุกโพลง ขมวดคิ้ว เสียงของเขาเกือบเป็นตวาด

“หมายความว่ายังไง แงซาย?”

ร่างนั้น หัวเราะลึกอยู่ในลำคอ

“ก็หมายความว่าทั้งสองหัวกะโหลกที่พบนั่นไม่ใช่หัวกะโหลกของนายชดและหนานอิน อย่างที่ผู้กองและทุกคนคิดนะซิ!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ชะงักกึก...

เสียงพูดและสภาพประจันหน้าระหว่างคนทั้งสอง กระทบ

WBSWS:OU

กับสายตาการรู้เห็นของคณะนายจ้าง ซึ่งกำลังยืนซึมสลดอยู่ในขณะนี้ และเพ่งความสนใจทันที

เชษฐากับไชยยันต์ก็ก้าวพรวดเข้ามาในบัดนั้น

“ทำไม มีอะไรกันหรือ?”

หัวหน้าคณะถามหาวๆ มองหน้าทั้งสองคนสลับอยู่เช่นนั้น

แงซายสงบนิ่งเฉยอยู่ด้วยเค้าหน้าและอาการราบคาบปกติที่สุด รพินทร์ก็ยังจ้องหน้าอย่างครุ่นคิดพิศวง แล้วแลไปทางนายจ้างของเขา กล่าวแผ่วเบาแต่เคร่งขรึมเป็นการเป็นงานว่า

“แงซายบอกกับผมว่า กะโหลกที่เราแน่ใจกันว่าเป็นคุณชายอนุชาและหนานอินนั้น ไม่ใช่”

แววประหลาดใจปรากฏขึ้นกับสองนายจ้างทันที หันขวับไปจ้องเจ้าคนใช้พิเศษ

“แกพูดกับผู้กองเช่นนี้หรือ แงซาย?”

ไชยยันต์เน้นเสียงถามอย่างชัดเจน

“ครับ นายทหาร ผมพูดเช่นนี้จริง!”

“แกแน่ใจหรือ?”

แงซายก้มศีรษะลงอย่างอ่อนน้อม

“ครับ นายใหญ่ ผมแน่ใจ...อย่างน้อยที่สุดก็แน่ใจว่ากะโหลกหนึ่งซึ่งเป็นกะโหลกที่นายหญิงพิสูจน์ได้ว่าสูงอายุนั้นไม่ใช่กะโหลกของหนานอิน และเมื่อกะโหลกหนึ่งนั้นไม่ใช่กะโหลกของหนานอิน อีกกะโหลกหนึ่งก็ไม่ควรจะเป็นของนางชด ประชากรด้วย”

เชษฐา ไชยยันต์ และรพินทร์ต่างมองตากัน ไชยยันต์นั้นหันไปดีดนิ้วโดยแรง เรียกไปทางมาเรียกับดาริน ซึ่งนั่งเซื่องซึมอยู่ทางหนึ่ง อาการกวักมืออย่างเร่าร้อนชนิดนั้นทำให้มาเรียเอะใจ ประคองดารินขึ้น แล้วจูงมือราชสกุลสาวซึ่งขณะนี้ดวงตาแดงก่ำเข้ามาสมทบด้วย

“เกิดความขัดแย้ง ในด้านความเห็นกันขึ้นเสียแล้วสองเสือนี่”

ไชยยันต์บอกเพื่อนสาวทั้งสองโดยเร็ว

“รพินทร์และพวกเราทุกคนแน่ใจว่าสองกะโหลกนั่น คือกนุชาและหนานอิน แต่แงซายบอกว่าไม่ใช่”

คำบอกเล่านั้นทำเอามาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งปากกงง ส่วนดารินน้ำตาหยุดไหลลงอย่างกะทันหันด้วยความประหลาดใจขีดสุด ความตื่นเต้นต่อเหตุการณ์เข้ามาขวางแทรกการมณ์เศร้าโศกในขณะนี้ของหล่อนอย่างกะทันหันชั่วขณะ

“แงซาย...”

ราชสกุลสาวพยายามบังคับเสียง ฝืนใจพูดออกมาปนสะอื้น

“หลักฐานที่เราค้นพบและเห็นอยู่นี่ พรานใหญ่ก็ดี หรือพวกเราทั้งหมดทกคนก็ดี มีความเชื่อมั่นว่าเจ้าของกะโหลกทั้งสองนั่น คือบุคคลสาบสูญ หรือเธอมีเหตุผลและหลักฐานที่เหนือกว่าที่พรานใหญ่แสดงมาแล้ว”

“ผมมีเหตุผลและหลักฐานครับ นายหญิง แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่า ทั้งเหตุผลและหลักฐานของผม จะลบล้างหลักฐานของผู้กองและความเชื่อมั่นของคณะเจ้านายได้หรือไม่”

“แกมีหลักฐานอะไรก็บอกมาเถอะ พวกเราทุกคนกำลังต้องการรู้ ถึงฉันเองก็ไม่อาจยืนยันได้ว่า กะโหลกทั้งสองนั่นเป็นของนายชดและหนานอิน เพียงแต่สงสัยมากเท่านั้น หลักฐานทางด้านฝ่ายฉัน ซึ่งจะช่วยยืนยันให้แน่ใจที่สุดได้ ก็ต่อเมื่อเราค้นพบปืนและข้าวของติดตัวของเขามาประกอบเท่านั้น แต่ฉันกำลังจะลงไปงม แกก็มาสกัดและบอกให้ฉันเลิกล้มความคิดนี้เสียก่อน โดยบอกว่าไม่ใช่”

พรานใหญ่พูดเครียดๆ แต่ไม่ส่อแววว่าจะขัดเคือง ไม่พอใจอย่างใดทั้งสิ้น ในกรณีที่แงซายประท้วงขึ้น เพราะอย่างน้อยที่สุด เขาก็ต้องการจะทราบความจริงอยู่เช่นกัน

แงซายยิ้มออกมานิดหนึ่ง เดินช้าๆ ผ่านหน้าทุกคนไปยืนอยู่เหนือกะโหลกมนุษย์ทั้งสองกะโหลกซึ่งกลิ้งอยู่กลางพื้นเกลี้ยง พลอยพาให้ทุกคนตามเข้ามามุงรายล้อมอยู่อีกครั้ง สายตาของจอมพเนจรจับนิ่งไปยังกะโหลกคู่นั้น แล้วเอ่ยขึ้นด้วยเสียงสีแ
แช่มช้า ได้ยินชัดเจนไปทั่วทุกคนที่คอยสดับและจับตาเขม็งว่า

“กะโหลกของชายวัยห้าสิบเศษหรือหกสิบ ที่นายหญิงพิสูจน์ได้และที่สงสัยกันว่าจะเป็นหนานอินนั้น ถ้าหากเป็นกะโหลกของหนานอินจริง ก็ขอให้ตรวจดูที่ฟันกรามข้างล่างด้านซ้ายซี่ที่สอง”

พร้อมกับพูด แงซายชี้มือไปยังกะโหลกนั้น

ทุกคนงง ยังไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ในขณะนั้น ส่วนดารินร้องแหลมออกมาเร็วปรื๋อว่า

“ทำไม แงซาย มีอะไรที่ฟันกรามล่างด้านซ้ายซี่ที่สองของพรานที่ชื่อหนานอินหรือ บอกเร็ว!”

“มี นายหญิง...ฟันกรามซี่นั้นของหนานอิน จะมีรูเจาะไปด้วยรอยถูกถอน แต่กะโหลกนี้ ฟันกรามซี่นั้นยังอยู่ครบ เพียงแต่ไปหักตรงซี่ข้างหน้า เพราะฉะนั้นไม่ใช่หนานอิน!!”

ทั้งหมดที่เบิกตาโพลงฟังอยู่ อุทานฮือขึ้นในลำคอด้วยความแปลกใจขีดสุดในคำพูดของแงซาย และเกิดการไหวตัวขึ้นในฉับพลัน ดารินทรุดตัวลงตรวจกะโหลกนั้นอีกครั้งอย่างรีบร้อน แล้วเงยหน้าร้องออกมา

“กะโหลกหัวนี้ ยังมีกรามอยู่ครบ ไม่มีรอยหักหายหรือถูกถอนออกไปเลย”

“เดี๋ยว! อย่าเพิ่งตื่นเต้นกันไปนัก...”

เชษฐาโบกมือ เอ่ยขึ้นต่ำๆ แล้วมองไปยังอดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยง เหมือนจะล้วงลึกลงไปให้ถึงขั้วหัวใจ

“เอาละ! แงซาย บอกหน่อยซิว่า แกตรัสรู้มาได้อย่างไรว่า หนานอินไม่มีฟันซี่นั้น ซึ่งทำให้แกหยิบยกเอามาเป็นหลักในข้อพิสูจน์นี้”

“พระธุดงค์เข้าฝันอีกละซิ”

ไชยยันต์สวนมาอีกคนหนึ่งเสียงดังลั่น

แงซายส่ายหน้าช้าๆ ตาเป็นประกายลึก มองสบทุกคนไปเป็นลำดับและมาสิ้นสุดจับนิ่งประสานอยู่ที่พรานใหญ่ ซึ่งมองเงียบๆ มาก่อนแล้ว โดยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น พร้อมกับยิ้มนิดหนึ่ง พูดขึ้นเหมือนจะพูดไปทางเขาโดยเฉพาะ

“ถ้าแงซายบอกว่าพระธุดงค์มาเข้าฝันอีกในครั้งนี้ เห็นทีนายทหารจะกระทืบแงซายเสียเป็นแน่แท้...ก็ทำไมจะต้องรอให้พระธุดงค์ท่านมาเข้าฝันบอกด้วย แงซายบอกเองก็ได้...”

กล่าวกับรพินทร์จบประโยคเช่นนั้นแล้ว เจ้าคนลึกลับก็เบนสายตาไปทางคณะนายจ้าง

“สามปีเศษมาแล้ว ระหว่างรอนแรมติดตามแรดตัวหนึ่งอยู่ในแถบตะนิ่นตายี่ด้านตะวันตกกับพรานหนุ่มคนหนึ่ง กระดูกนกเงือกแหลมคมชิ้นหนึ่ง ตำเหงือกฟันกรามของหนานอิน จนเป็นบาดแผลอักเสบและกลัดหนองขึ้น นับวันล่วงผ่านไปขณะรอนแรมในป่าลึก บาดแผลที่เหงือกของหนานอินกลายเป็นแผลเน่า เจ็บปวดทรมานจนไม่อาจเคี้ยวอาหารได้ การติดตามแรดจำเป็นต้องสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น เพราะพรานเฒ่าไม่อาจเดินทางต่อไปได้ ทั้งสองคนบ่ายหน้าข้ามเขตมาแม่ฮ่องสอน อันเป็นแหล่งชุมนุมและความเจริญที่ใกล้ที่สุด และที่อำเภอหนึ่งนั่นเอง พรานหนุ่มเป็นคนนำพรานเฒ่าผู้ทรมานอยู่ด้วยโรคฟันเน่าเป็นพิษ ไปพบหมอฟัน...ไม่มีทางอื่นใดจะรักษาได้ นอกจากถอนทิ้งให้พ้นทรมาน”

ทุกคนเงี่ยหูสดับฟังแทบไม่หายใจ

“ใครเล่าเรื่องนี้ให้แกฟัง และมีอะไรมายืนยัน?” รพินทร์ทำลายความเงียบของทุกคนขึ้น “หรือว่า พรานหนุ่มคนที่พาหนานอินไปพบหมอฟัน และถอนฟันออกก็คือแก...แงซาย”

“ถูกแล้วครับ ผมเอง!”

ทั้งหมดตะลึง

รพินทร์ ไพรวัลย์ ลูบปลายคางอย่างใคร่ครวญลึกซึ้ง และถ้าหากสายตาของเขามีรังสีที่สามารถจะเจาะทะลวงได้ ก็

แทบจะทำให้ร่างกายอันประกอบไปด้วยเนื้อหนังหุ้มห่อของเจ้าคนลึกลับเหลือแต่โครงกระดูกไปทีเดียว

"ฉันไม่เคยระแคะระคายมาก่อนเลยว่าแกรู้จักหนานอิน"

"และก่อนที่ผมจะมาพบผู้กองที่หนองน้ำแห้ง ผมก็ไม่รู้เช่นกันว่า ผู้กองรู้จักหนานอิน"

"เราเดินทางร่วมกันมาโดยตลอด เราทุกคนรับรู้กันอยู่แล้วว่าอยู่ในระหว่างติดตามคนหาย คนหนึ่งคือนายชดประชากร อีกคนหนึ่งคือพรานเฒ่าที่ชื่อหนานอิน ระยะเวลาที่แล้วมาเหล่านี้ ทำไมแกไม่เคยแย้มให้ฉันฟังแม้แต่ครั้งเดียวว่าแกเคยรู้จักหนานอินมาก่อน"

"ผู้กองไม่เคยถามผมแม้แต่สักครั้งเดียวว่าผมรู้จักหนาน-อินมาก่อนหรือไม่"

พรานใหญ่เม้มริมฝีปาก พยักหน้าช้าๆ

"เอาละ! ฉันเข้าใจ และเพิ่งจะมารับรู้เอาเดี๋ยวนี้เองว่าแท้ที่จริงแกเคยรู้จักมักคุ้นสนิทสนม ถึงกับเคยร่วมล่าสัตว์กับหนานอินมาก่อน โดยที่ฉันเองคิดไปไม่ถึง และแกเองก็ไม่เคยบอก ทั้งๆ ที่หนานอินเป็นส่วนหนึ่งของเป้าหมายสำคัญ ที่เรากำลังจะค้นหากันแทบเลือดตากระเด็นอยู่ในขณะนี้ อยู่ไม่อยู่ก็เพิ่งจะมาเปิดเผยพรวดพราดขึ้นเดี๋ยวนี้เอง เป็นอันว่าแกแน่ใจว่าเกาะโหลกหัวนี้ ไม่ใช่ของหนานอิน เพราะหลักฐานเกี่ยวกับฟันซี่ซึ่งแกเป็นคนพาหนานอินไปถอนด้วยตัวเอง อย่างนั้นใช่ไหม?"

"แน่นอนครับ ผู้กอง หนานอินตัวจริงถอนฟันซี่ดังกล่าวนี้ออกไปแล้ว มันจะโผล่งอกขึ้นมาใหม่ตามที่ปรากฏอยู่บน

กะโหลกหัวนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะเป็นฟันกรามชุดถาวรของผู้ใหญ่ ไม่ใช่ฟันน้ำนมของเด็ก”

“เป็นหลักฐานทางสรีรวิทยาและนิติเวชที่รับฟังได้นะรพินทร์”

หมอดารินกล่าวโดยเร็ว น้ำเสียงตื่นเต้น แต่เชษฐายกมือขึ้น

“เดี๋ยว!...”

ท่านหัวหน้าคณะขัดเสียงหนัก ๆขณะที่ก้าวเข้ามาประจันหน้าแงซาย

“...แงซาย เหตุผลที่แกยกขึ้นมาอ้าง เพื่อพิสูจน์ว่ากะโหลกนี้ไม่ใช่กะโหลกของหนานอินนั้น เป็นหลักฐานที่ถูกต้องที่สุดแล้วทางสรีรวิทยา แต่แกจะมีเหตุผลให้เราเชื่อได้อย่างไรว่า แกเคยรู้จักหนานอินมาก่อน เคยแม้กระทั่งนำหนานอินไปถอนฟันซี่นั้นออก เพื่อนำมาเป็นหลักกล่าวอ้างกับพวกเราในการพิสูจน์ว่าไม่ใช่ แกอาจสร้างเรื่องขึ้นมาเองก็ได้ เพื่อวัตถุประสงค์ให้เราเชื่อว่าเจ้าของกะโหลกไม่ใช่หนานอิน ตราบใดก็ตามที่พวกเราทุกคนยังไม่มีโอกาสจะรู้มาก่อนเลยว่า หนานอินถอนฟันซี่นั้นจริงหรือไม่”

แงซายยิ้มออกมานิดหนึ่ง สบตาอดีตท่านทูตทหารบกอย่างคารวะ ระคนเคารพในไหวพริบปัญญา

“ผมไม่มีหลักฐานในการพิสูจน์ว่าผมเคยรู้จักหนานอินมาก่อน แต่ผมมีหลักฐานในการที่จะพิสูจน์ว่าบุคคลทั้งสองคือหนานอินและนายชด ประชากรได้ลุยข้ามน้ำ ผ่านเห็ดมรณะจากฝั่งโน้นมาถึงฝั่งนี้ได้โดยสวัสดิภาพเท่า ๆกับที่ผู้กองได้พิสูจน์

ว่า สองคนนั้นได้เดินทางมาหยุดชะงักอยู่ฝั่งโน้นชั่วขณะ ก่อนที่จะลงน้ำพยายามจะข้ามมายังฝั่งนี้ เราโต้เถียงขัดแย้งอยู่เพียงสองประเด็นเท่านั้นคือ สองคนนั่นมาถึงเส้นทางอันตรายนี้จริงแต่จะข้ามพ้นมาได้หรือไม่ได้ เช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ ผู้กอง?”

ประโยคหลังเจ้าคนซ่อนคมหันไปถามพรานใหญ่

“ถูกต้อง ว่าแต่แกมีหลักฐานอะไรที่พิสูจน์ได้อีกว่าสองคนนั่นผ่านมาถึงฝั่งนี้ได้”

“คนที่เสียชีวิตไปแล้ว ในน้ำในบ่วงดักของเห็ดมรณะนั่นคงไม่สามารถยิงปืนอยู่บนฝั่งนี้ได้ ไม่ใช่หรือครับ?”

พร้อมกับกล่าวเนิบ ๆ แงซายค่อย ๆ แบมือที่กำซ่อนหลังไว้ออกไปอย่างแช่มช้า ให้ทุกคนเห็นตรงหน้า

หลายคนอทานขึ้นอีกครั้งอย่างอัศจรรย์ใจ

วัตถุทรงกระบอก สองขนาด ที่กลิ้งอยู่ในฝ่ามือของแงซายขณะนี้ ชิ้นหนึ่งคือปลอกกระสุนไรเฟิล .450 ไนโตรฯ ส่วนอีกชิ้นหนึ่ง คือปลอกกระสุนลูกซองขนาด12 ของบริษัทคีน็อคด้วยกันทั้งคู่

เมื่อฝ่ามือนั้นยื่นตรงไปที่ท่านหัวหน้าคณะ เชษฐาก็หยิบขึ้นมาตรวจสอบอย่างระมัดระวัง และด้วยอาการอันอลหม่านวนเรไปหมดทั้งสมอง เขาก็พบความจริงโดยไม่มีอะไรต้องเคลือบแคลงเลยว่า ปลอกหนึ่งนั้นเป็นกระสุนไรเฟิลของอนุชาฆาฤทธิ์ และอีกปลอกเป็นกระสุนลูกซองของหนานอินแน่นอน จากหลักฐานปลอกกระสุนเก่า ๆ ที่ตามเก็บกันมาได้เป็นระยะ

เชษฐาไม่ทราบจะเอ่ยอะไรออกมาได้ถูกในขณะนั้น ส่งเปลือกปลอกกระสุนทั้งสองให้พรรคพวกดู และในที่สุดมันก็มา

ถึงรพินทร์ ซึ่งพอพิจารณาได้ชัดก็เป่าลมออกจากปาก เหลือบสายตาขึ้นมองแงซาย

“แกเก็บสองปลอกนี่ได้ที่ไหน เมื่อไหร่?”

“หลังพุ่มไม้นั่น ขณะที่ผมเดินล่วงหน้ามาถึงฝั่งนี้ใหม่ๆ”

พร้อมกับพูด แงซายชี้มือไปยังพุ่มไม้เตี้ยๆ หลังต้นอโร-กาเรีย ที่คณะพรรคพวกทุกคนใช้เป็นหลักยึดสายเชือกขณะที่ฉุดเจ้าเห็ดมรณะขึ้นมา

จอมพรานหันไปพยักหน้ากับเชษฐาเป็นสัญญาณให้เดินเลี่ยงจากกลุ่มนั้นออกมาพร้อมกับเขาเพียงสองคน แล้วกระซิบว่า

“ปลอกกระสุนของคุณชายอนุชากับหนานอินจริงๆแหละครับ ผมค้นพบฝั่งโน้นของคณชายเพียงคนเดียวหนึ่งปลอก ทำให้สงสัยว่าคุณชายกับคนของแกจะข้ามมาฝั่งนี้ ตอนที่ผมพบปลอกกระสุนนัดนั้น เชื่อเหลือเกินว่าแงซายคงไหวทัน และสังเกตเห็นอยู่เหมือนกัน แต่แล้วก็ปรากฏว่ามันเป็นคนมาพบทางฝั่งนี้อีกสองปลอก”

“ระหว่างคุณกับแงซาย ผมเชื่อในความสุจริตใจจริงจากคุณมากกว่าไอ้คนลึกลับนั่น”

อดีตทานทูตทหารบกกระซิบตอบ

“เราต้องไม่ลืมความจริงข้อหนึ่ง ที่พวกเรารู้กันอยู่ทุกคนดีแล้ว นั่นก็คือเจ้าแงซายไม่ต้องการให้การเดินทางของเราสะดุดชะงักลงเพียงแค่นี้ มันต้องการจะชักจูงหรือเหนี่ยวรั้ง ดึงพวกเราทั้งหมดไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ จุดหมายปลายทางของมันให้ได้ มันอาจไม่สนใจคำนึงถึงเลยว่า อนุชายังมีชีวิตอยู่

หรือตายแล้ว เราจะตามได้พบหรือไม่อย่างไร แต่ที่มันต้องการก็คือ เอาพวกเราทั้งหมดไปให้ถึงเทือกเขาพระศิวะ ซึ่งจุดประสงค์ลี้ลับของมันรอคอยอยู่ที่นั่น”

“ครับ ผมไม่เคยลืมในข้อนั้น และระมัดระวังอยู่อย่างที่สุดแล้ว ที่จะไม่ให้แงซายบิดเบือน หรือเอาพวกเราทั้งหมดเป็นเครื่องมือของมันในวัตถุประสงค์ลึกลับดังกล่าวนี้ นอกจากภารกิจหน้าที่โดยตรงของเราเองเท่านั้น แต่สำหรับในกรณีนี้ ผมเองก็ได้เรียนแล้วว่า ยังไม่อาจปักใจเชื่อได้แน่ว่า คุณชายอนุชาและหนานอินเสียชีวิตไปแล้ว เพียงแค่หลักฐานการพบหัวกะโหลกที่น่าสงสัยสองหัวกะโหลกกำลังจะหาทางพิสูจน์ให้แน่ชัดลงไปอีก แต่แล้วแงซายก็แสดงหลักฐานที่ทำให้ผมต้องสงสัยมากขึ้นทุกที การกล่าวอ้างว่ารู้จักหนานอินมาก่อน และหนานอินควรมีตำหนิที่ฟันกรามซี่ที่สองด้านซ้ายล่างหักนั้น ผมก็คิดอย่างเดียวกับคุณชาย คือไม่ถือว่าเป็นสิ่งที่จะเชื่อได้เพราะมันจะปั้นเรื่องสร้างหลักฐานขึ้นมาเองอย่างไรก็ได้ แต่การที่มันมาพบปลอกกระสุนอีกสองปลอกทางฝั่งนี้ ก็น่าจะพิสูจน์ได้ชัดพอสมควรทีเดียวว่า ทั้งสองคนไม่ได้ตายอยู่กลางดอกเห็ดที่เราสงสัยแต่แรก”

เชษฐาเต็มไปด้วยความคิดหนัก

“ก็แล้วถ้างั้น กะโหลกสองหัวที่เราพบนั่นจะเป็นกะโหลกของใครอื่นไปได้ ในเมื่อน้อยเองซึ่งชำนาญทางนี้โดยตรงก็ยืนยันออกมาแล้วว่า ตายมาแล้วประมาณ 2 ปี ลักษณะของกะโหลกก็แสดงถึงวัยและเผ่าพันธุ์ของเจ้าของเดิม ซึ่งใกล้เคียงกับอนุชาและหนานอินที่สุด”

“ข้อนี้ชิครับ มันทำให้เรางง ลังเลลำบากใจไปหมด”

เขาเว้นระยะไปอึดใจ ก็ว่า

“ลองหารือคุณหญิงดูอีกทีเป็นยังไงครับ สำหรับกะโหลกที่เราสงสัยว่าจะเป็นหนานอินนั้น พ้นปัญหาไปเถอะ มาตรวจสอบกันให้แน่อีกทีเกี่ยวกับกะโหลกที่เราสงสัยว่าเป็นของคุณชายอนุชา คุณหญิงนั้นนอกจากจะชำนาญในการพิสูจน์โครงกระดูกโดยเฉพาะแล้ว ความคุ้นเคยในฐานะที่คุณชายอนุชาเป็นพี่ชาย ถ้าหากเราแนะให้แนวเธอ เธออาจนึกอะไรขึ้นมาได้บ้างเกี่ยวกับตำหนิพอที่จะลงความเห็นได้แน่นอนขึ้นอีกก็ได้ แม้จะเป็นเพียงกะโหลกก็ตาม แงซายพูดถึงฟันของหนานอิน ก็ทำให้ผมคิดถึงเรื่องฟันขึ้นมาได้ ลองถามคุณหญิงดูชิครับว่าคุณชายอนุชาเคยมีประวัติในด้านการทำฟันไว้บ้างหรือเปล่า เป็นต้นว่าถอนอุด หรือใส่ฟันปลอมไว้ยังตำแหน่งซี่ใดบ้างหรือไม่”

เชษฐาก็หันกลับไปร้องเรียกน้องสาวกับไชยยันต์และมาเรียให้เข้ามารวมกลุ่มในทันทีนั้น โดยออกคำสั่งให้แงซายยืนคอยอยู่ที่เดิมก่อน

ภายหลังได้รับการอธิบายจากพี่ชายให้ทราบถึงความต้องการของรพินทร์ นักมานุษยวิทยาสาวนิ่งไปครู่ แต่แล้วสั่นศีรษะอย่างหมดหวัง

“ยากมาก ในข้อที่คุณต้องการให้พิสูจน์ในข้อนั้น เพราะฉันไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า พี่กลางจะมีข้อตำหนิอะไรอยู่บ้างเกี่ยวกับเรื่องฟัน เท่าที่รู้ เขาก็เป็นคนมีสุขภาพในด้านฟันดี

มาก ไม่เคยปรากฏว่าถอน อุด หรือตบแต่งฟันอย่างใดเลย และสภาพของฟันในกะโหลกศีรษะนั้น ก็ไม่มีรอยชำรุดเช่นกัน ฉันก็คิดอยู่เหมือนกันตอนที่ได้ยินแงซายเอ่ยถึงฟันกรามซี่ที่ถูกถอนของหนานอิน โดยหยิบยกมาเป็นข้อพิสูจน์ คิดว่าโดยหลักเดียวกันนี้ ฉันพอจะมีทางตรวจอีกกะโหลกหนึ่งได้บ้างไหม แต่ก็ยังปรากฏว่ามันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย ถ้าพี่กลางมีหลักฐานของฟันที่ชำรุดและตบแต่งโดยให้ฉันรู้มาบ้าง ก็คงจะง่ายขึ้น แต่นี่ไม่มี นอกจากสัณฐานจากขากรรไกรที่กว้าง และลักษณะกะโหลกตอนหน้าผากที่ลาดเท่านั้น ซึ่งบอกได้ว่าละม้ายมาก ถ้าเราอยู่ในเมืองท่ามกลางเครื่องมือเครื่องไม้ครบถ้วน การพิสูจน์กะโหลกก็จะทำได้ง่ายขึ้น ด้วยเทคนิคของภาพถ่ายเชิงซ้อน อันเป็นหลักสูตรทางนิติเวชวิทยาว่าจะใช่พี่กลางหรือไม่ สามารถแยกได้ชัดถึงกว่า 90 เปอร์เซ็นต์”

“ภาพถ่ายเชิงซ้อนอย่างไร?”

มาเรียถามอย่างสงสัย

“คือเราจะเอากะโหลกที่สงสัยนี้ ถ่ายลงฟิล์ม ขยายส่วนสัดให้ได้ขนาดเดียวกันกับภาพถ่ายใบหน้าตรงของผู้ต้องสงสัย แล้วซ้อนภาพกะโหลกลงซ้อนทับกับภาพในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่นั่น ตรวจสอบหาความกลมกลืนหรือขัดแย้งแตกต่างซึ่งจะเห็นออกไปได้ ถ้าเป็นกะโหลกของผู้ที่สงสัยจริง ภาพของกะโหลกนั้นจะซ้อนทับอยู่ในภาพใบหน้าซึ่งถ่ายขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างสนิท ถ้าไม่ใช่ก็จะพบส่วนที่ขัดแย้งไม่กลมกลืนขึ้นที่ใบหน้านั่น ภายหลังจากวัดอัตราส่วนโดยละเอียด”

“ไอ ซี! แต่มันเป็นไปไม่ได้ไม่ใช่หรือ ในการที่เราจะต้อง

เก็บข้อสงสัยทั้งมวลไว้ โดยการหอบเอากะโหลกหัวนี้เดินทางกลับไปเพื่อการพิสูจน์ โดยทฤษฎีของการถ่ายภาพเชิงซ้อนอย่างเธอว่า ถึงอย่างไรเราก็จะต้องหาทางรู้ให้ได้ที่นี่และเดี๋ยวนี้แหละว่า ใช่พี่ชายของเธอและพรานนำทางของเขาหรือเปล่าเพื่อการตัดสินว่าจะเดินหน้าต่อไป หรือจะถอยกลับ”

“แน่นอน เราจะต้องรู้ให้ได้ ที่นี่และเดี๋ยวนี้แหละ ม่ายงั้นเราตัดสินใจไม่ได้ว่าจะเดินหน้าหรือกลับหลังหัน”

ไชยยันต์ว่า

“ไพรวัลย์ คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับปลอกกระสุนสองปลอกที่แงซายอ้างว่าเก็บได้ที่ฝั่งนี้ เรากำลังเผชิญอยู่กับปัญหาที่จะต้องใคร่ครวญกันให้รอบคอบที่สุด”

แหม่มสาวหันมาถามรพินทร์

“ถ้าแงซายมาพบปลอกกระสุนทั้งสองปลอกนั่นทางฝั่งนี้จริง มันก็หมายถึงว่าทั้งสองคนนั่นไม่ได้ตายอยู่ในดอกเห็ดมรณะกลางน้ำนั่นแน่นอน”

“ถ้างั้น ปัญหามันก็มาอยู่ที่ว่า แงซายพบปลอกกระสุนสองปลอกนั่นทางฝั่งนี้จริงหรือไม่เท่านั้น ใช่ไหม”

“ก็ควรเป็นเช่นนั้น”

“ทีนี้ในบรรดาพวกเรา ใครเห็นแงซายเก็บปลอกกระสุนได้ทางฝั่งนี้บ้าง เห็นในขณะที่ก้มลงเก็บ”

มาเรียเปรยถามไปยังทุกคน

“ข้อนี้วินิจฉัยได้ยากมาก”

ผู้ตอบอย่างรอบคอบคือเชษฐา

“รพินทร์ค้นพบปลอกแรกทางฝั่งโน้น และลอบเก็บเห

ไว้โดยยังไม่บอกให้พวกเรารู้ พวกเราทุกคนก็ยังไม่อาจจับระแคะระคายหรือรู้เห็นได้ เพราะไม่คาดคิดสนใจคอยจับมองอยู่ถึงแงซายก็เช่นกัน เมื่อมาถึงฝั่งนี้แล้ว และพบปลอกกระสุนตลอดจนเก็บเอาไว้ พวกเราก็ย่อมจะไม่มีโอกาสมองเห็น”

ไชยยันต์มีอาการเหมือนเพิ่งจะเกิดความคิดอะไรขึ้นมาได้

“เดี๋ยว เชษฐา ตลอดเวลาที่เราพบร่องรอยของทั้งสองคนนั่นมาเป็นลำดับ เกี่ยวกับปลอกกระสุนที่เก็บได้มาเป็นระยะนั้นเห็นแกเป็นคนเก็บรักษาปลอกกระสุนเหล่านั้นไว้เพียงคนเดียวเป็นหลักฐาน แกพอจะจำได้ไหมว่า ในบรรดาปลอกกระสุนที่เก็บรวบรวมไว้ได้ทั้งหมดนั้น มีอยู่แล้วกี่ปลอก”

“จำได้ ทำไมหรือ?”

ไชยยันต์ตาลก ดีดนิ้วโดยแรง

“เอาละ ค้นเอาปลอกกระสุนของอนุชา และหนานอินที่เราเคยเก็บได้เหล่านั้นมานับ และตรวจสอบจำนวนดูอีกครั้งว่ามันยังอยู่ครบถ้วนเหมือนเดิมหรือเปล่า ถ้ามันขาดหายไปก็แปลว่าเจ้าแงซายแอบขโมยมาจากที่แกเก็บรักษาไว้ เพื่อสำหรับมา ‘แหกตา’ หลอกเรา เพื่อประกอบหลักฐานอ้างอิง แต่ถ้ามันอยู่ตรงตามจำนวนครบถ้วน ก็ไม่ต้องสงสัยอะไรอีก หมายถึงว่ามันเพิ่งจะเก็บได้ใหม่ทางฝั่งนี้จริง ซึ่งนั่นก็แปลว่าทั้งอนุชาและหนานอินไม่ได้เสียชีวิตลงในระหว่างลุยข้ามน้ำมาฝั่งนี้”

เชษฐาชะงัก กะพริบตาคิด แล้วก็เห็นจริงด้วยกับคำแนะนำของไชยยันต์ทันที รีบเดินตรงไปยังกองสัมภาระที่ถอดทิ้งกองกันอยู่บริเวณหนึ่ง ค้นย่ามหลังส่วนตัวของเขาโดยเร็ว โดยมีคนพรรคพวกทุกคนตามเข้ามามุงดูอยู่ด้วย

อึดใจเดียว เขาก็หยิบกล่องซึ่งบรรจุปลอกกระสุน ของบุคคลสาบสูญทั้งคู่ ซึ่งเก็บได้มาโดยลำดับเหล่านั้นออกมาเปิดนับดูแล้วร้องออกมาเบาๆ ว่า

"อยู่ครบหมดทุกปลอก"

ไชยยันต์ลืมตากว้าง ตาเริ่มสาดประกายความหวังขึ้นในทันใด ร้องเร็วปรื๋อ

"แน่ใจหรือ เชษฐา ตรวจดูให้แน่ที่สุดอีกทีซิ"

"ครบแน่นอน"

ท่านหัวหน้าคณะตอบหนักแน่น ภายหลังจากนับอีกครั้ง

"ถ้างั้นก็เห็นจะจริงของแงซายเสียแล้วละ รพินทร์ อนุชา กับหนานอินข้ามมาถึงฝั่งนี้ได้ พร้อมกับมีเรื่องที่จะต้องยิงอะไรอีกด้วย จากหลักฐานกระสุนสองนัดที่แงซายเก็บปลอกได้นั่น"

ไชยยันต์พูดอย่างปีติยินดี ซึ่งเกิดขึ้นจนแทบระงับความรู้สึกไว้ไม่ได้ในความผันแปรไปในด้านดีงามชนิดใหม่ที่ค้นพบนั้น ดารินกับมาเรียหันมามองหน้ากัน แล้วกำมือแน่น ส่วนพรานใหญ่หรี่ตาลงนิดหนึ่ง รับออกมาแผ่วต่ำว่า

"พวกเราทุกคนเข้าใจผิดกันไปหมด มีแงซายคนเดียวเท่านั้นที่เข้าใจได้ถูกต้อง และอย่างน้อยในผลของการพิสูจน์ครั้งนี้เป็นข่าวมงคลสำหรับเราในข้อที่ว่า คนตายทั้งสองคนไม่ใช่คนที่เรากำลังติดตามหาตัว"

กล่าวเพียงแค่นั้น เขาก็เดินตรงมาที่แงซาย ผู้ยังยืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิมตามลำพัง ทอดตาแลจับอยู่ที่กะโหลกมนุษย์ทั้งสองหัวนั้นเหมือนจะเข้าภวังค์

"พาฉันไปดูตรงที่แกเก็บปลอกกระสุนได้หน่อยซิ"

แงซายไม่พูดอะไร หมุนตัวกลับออกเดินนำหน้าไปด้วยอาการเยือกเย็น มาหยุดอยู่ที่พงไม้เตี้ยๆ หลังต้นไม้ใหญ่ที่สายเชือกของคณะทั้งหมดยังพันค้างอยู่ แล้วชี้ลงไปยังพื้นบริเวณหนึ่งแทนคำพูด

รพินทร์ก้มลงสำรวจอย่างถี่ถ้วน พบร่องรอยของการแหวกค้นและเหยียบย่ำพงไม้บริเวณนั้นไว้ใหม่ๆ ซึ่งคงเป็นรอยของแงซายขณะที่บุกเข้ามานั่นเอง

จอมพรานกวาดตาตรวจไปรอบด้าน แล้วเดินแหวกพงตัดไปทางด้านหลังของต้นไม้ใหญ่นั้น เพียงชั่วไม่กี่ก้าว เขาก็พบโครงกระดูกของสัตว์ชนิดหนึ่ง ลักษณะน่าจะเป็นสัตว์ประเภทสมเสร็จขนาดใหญ่ กองขาวโพลนอยู่ มิหนำซ้ำบริเวณที่รากไม้ไผ่ลขึ้นมาห่างออกไปไม่มากนัก ยังมีเศษดุ้นไม้อันมีลักษณะเป็นท่อนฟืนที่ถูกไฟกินจนกุดสั้นอีก 5-6 ท่อนทิ้งกองอยู่ บอกให้ทราบชัดว่าเป็นไฟก่อเพื่อย่างเนื้อหรือมิฉะนั้นก็พักแรม

หลักฐานที่ค้นพบใหม่นี้ มันชัดเจนเสียยิ่งกว่าปลอกกระสุนปืนเสียอีก ขณะนั้นคณะนายจ้างของเขาทั้งหมดยังไม่มีใครเดินตามเข้ามาด้วย คงมีแต่เขาและแงซายเพียงสองคน ซึ่งเดินเคียงใกล้กันมาเท่านั้น จอมพเนจรชะม้ายตาคมปลาบจับอยู่ที่เขาตลอดเวลา เหมือนจะสำรวจความรู้สึกภายในของรพินทร์ด้วย

“ผมเสียใจครับ ผู้กอง ถ้าหากบังเอิญว่าข้อพิสูจน์ของผมมันเป็นตรงข้ามกับความต้องการของผู้กอง”

สำเนียงเสียงนั้นจับกระแสความไม่ได้ว่า เยาะหยันหรือกล่าวออกมาอย่างบริสุทธิ์ใจ แต่คนพูดก็พูดด้วยน้ำเสียงที่ถ่อมและสำรวม แววตาคู่นั้นเท่าที่เห็นก็ดูเหมือนว่าเกรงใจเขาอยู่ในทีจอมพรานยิ้มแค่น ๆ

“แกคงนึกว่า ตลอดเวลาฉันคิดแช่งชักหักกระดูกให้คนสาบสูญสองคนนั่นตายเสียรู้แล้วรู้รอด เพื่อจะได้หมดภาระหน้าที่อันยากเย็นนี้เสียทีกระมัง?”

“ผมไม่เคยคิดว่าผู้กองจะใจแคบ และเห็นแก่ตัวถึงเพียงนั้น แต่ผู้กองก็อาจคิดอยู่ตลอดเวลาเช่นกันว่า ผมหาทางที่จะชักจูงเจ้านายและพวกเราทั้งหมด มุ่งหน้าเดินทางต่อไปโดยไม่จำเป็น”

“ถึงอย่างไร ความจริงมันก็หนีความจริงไปไม่พ้นหรอก แงซาย ฉันไม่ได้เขม่นหน้าหรือว่าขุ่นเคืองอะไรแกสักนิดเดียว ในกรณีที่แกสามารถหาทางพิสูจน์ออกมาได้ว่า สองคนนั่นไม่ได้ตายในเห็ดมรณะอย่างที่พวกเราส่วนใหญ่ปักใจ การพิสูจน์ออกมาได้เช่นนั้น แน่ล่ะ! มันจะต้องเป็นส่วนดีอย่างมากมายในความรู้สึกของเจ้านายของเราทุกคน เพราะเขาคงไม่ต้องการให้น้องชาย พี่ชายหรือเพื่อนของเขาตายลงเสียก่อนหรอก ถึงฉันเองตอนที่พบหัวกะโหลกทั้งสองหัวนั่นในเห็ดมรณะ ฉันก็ไม่ได้ยืนยันกับพวกเราว่าจะต้องเป็นกะโหลกของคนสองคนนั่นแน่นอน เพียงแต่ฉันมีหลักฐานในข้อสงสัย ฉันก็แสดงให้พวกเขาเห็น และวินิจฉัยเอาเองเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ฉันก็มีความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่อีกอย่างหนึ่งเหมือนกัน อยู่ที่ว่าแกจะยอมรับหรือไม่เท่านั้น”

“ความจริงอะไร?”

“ความจริงในข้อที่ว่า แกมองเห็นแล้วว่า คณะเจ้านายของเรากำลังเปลี่ยนความตั้งใจเดิม คิดจะบ่ายหน้ากลับ แกจึงจำเป็นจะต้องแสดงหลักฐานให้เขาเห็นว่า คนที่เขาต้องการติดตามนั้นยังมีชีวิตอยู่ เพื่อผลักให้พวกเราเดินหน้าต่อไป อันเป็นผลประโยชน์ร่วมของแก”

แงซายยิ้ม ครั้งนี้แลดูสุภาพอ่อนโยนอย่างประหลาด

“ความจริง ผมควรจะหุบปากนิ่งเสีย ปล่อยให้ผู้กองต้องเหนื่อยยากในการเดินกลับลงไปในน้ำนั้น เพื่องมหาปีนและแบกภาระติดตัวของคนต้องสงสัยทั้งสองเสียก่อน แล้วค่อยมาอ้าปากเปิดเผยทีหลัง ว่านายชดและหนานอินข้ามมาถึงฝั่งนี้ได้โดยปลอดภัย...อย่างนั้นหรือครับ”

พรานใหญ่อึ้ง แงซายกล่าวเสียงเบาพอได้ยินกันเฉพาะสองต่อสองต่อไป

“อีกประการหนึ่ง ผมได้ยินชัดอยู่ทั้งสองหูแล้ว ผู้กองไม่ได้พูดหรือแสดงอาการใดที่จะโน้มน้าวให้คณะเจ้านายหมดกำลังใจและเดินทางกลับเลย ตรงข้าม ผู้กองยังมีความตั้งใจที่แน่วแน่ที่จะกระตุ้นเตือนพวกเขาให้เดินทางต่อไปจนถึงเทือกเขาพระศิวะ ซึ่งนั่นหมายถึงน้ำใจอันหนักแน่น มั่นคง กล้าหาญปราศจากความท้อถอยหรือเห็นแก่ตัวของผู้กอง เมื่อเห็นชัดในน้ำใจของผู้กองแล้วเช่นนั้น ผมก็แน่ใจว่าการที่ผมจะหาหลักฐานมายืนยันว่า คนสาบสูญทั้งสอง แท้จริงนั้นยังมีชีวิตอยู่ คงไม่มีอะไรขัดกับจุดประสงค์ของผู้กอง”

รพินทร์หัวเราะฝืด ๆ

“แกนี่ฉลาดพูดเหลือเกินนะ วาจาคารมมันช่างแพรวพราว ไปเสียหมดรอบตัวทีเดียว...ก็แล้วถ้าเช่นนั้นทำไมแกไม่ห้ามฉันเสีย แต่แรก โดยบอกความจริงว่า แกมาพบหลักฐานปลอกกระสุนสองปลอกทางฝั่งนี้ ดันปล่อยให้ฉันต้องเสี่ยงเอาตัวเข้าไปล่อไอ้เห็ดมหากาฬนั่น เพื่อจะฉุดถอนมันขึ้นมาทำไม แกยืนมองดูฉันถูกมันหุบรัด และจะลากลงไปเป็นเหยื่ออย่างเลือดเย็นที่สุด กว่าจะลงมือปฏิบัติการช่วยเหลือลงไป ก็ต่อเมื่อฉันเกือบตายโหง-ตายห่าแล้ว”

“โปรดฟังผมด้วยความไตร่ตรองสักนิดครับ ผู้กอง ประการแรก ในขณะที่ผู้กองเจตนามุ่งมั่นอย่างเต็มที่ที่จะฉุดถอนเห็ดมรณะนั่นขึ้นมาให้ได้ ผมไม่ทราบ วัตถุประสงค์อันแท้จริงของผู้กองเลยว่าจะถอนมันขึ้นมาเพื่ออะไร นอกจากจะคิดว่า ผู้กองต้องการดูมันให้เห็นชัดเท่านั้น ว่ามันหุบรัดหรือกินสัตว์ได้อย่างไร ผู้กองไม่ได้บอกว่าเกิดความสงสัยว่าสองคนนั่นอาจลงไปเสียชีวิตอยู่ในเห็ดมรณะดอกใดดอกหนึ่ง ซึ่งถ้าบอกผมเสียเช่นนี้ ผมยังนิ่งไว้ไม่เตือนห้ามผู้กองเสียนั่น จึงจัดว่าเป็นความผิดของผมจริงไหมครับ? ข้อนี้”

พรานใหญ่ยืนอึ้งไปอีกครั้ง แงซายยิ้มพราย ก้มศีรษะให้เขานิดหนึ่ง แล้วกล่าวต่อมาว่า

“ประการที่สอง ขณะที่เราตกลงสัญญากันไว้แล้วว่าจะลงไปถอนมันขึ้นมา โดยมีผมกับผู้กองเสี่ยงร่วมกันเพียงสองคน ถ้าผมจะขันอาสาเข้าไปเหยียบล่อไอ้เห็ดนั่นให้มันรัดตัวผม โดยให้ผู้กองยืนคอยช่วยเหลืออยู่เบื้องนอก มันก็จะเป็นการหักหน้าผู้กองเกินไป เพราะผมเป็นแต่เพียงลูกน้อง ส่วนผู้กองเป็นหัวหน้า

ผมไม่รังเกียจหรือขลาดกลัวเลยในการที่จะเสี่ยงแทนให้แก่ผู้กอง อย่าว่าแต่แค่นี้เลย ยิ่งกว่านี้อีกร้อยเท่า ผมก็พร้อมเสมอ แต่เหตุการณ์ทั้งหลายมันเกิดขึ้นต่อหน้าคณะเจ้านายของเราทุกคน ผมไม่อยากจะให้ฝ่ายเจ้านาย และคนของผู้กองเองคลายความศรัทธาในตัวผู้กองลง จึงให้เกียรติในการเสี่ยงอย่างกล้าหาญที่สุดนี้แก่ผู้กองเสีย แงซายขี้ขลาดและเห็นแก่ตัว ไม่เป็นไร! แต่รพินทร์ ไพรวัลย์จะต้องกล้าหาญ และเป็นผู้นำที่ไว้วางใจได้เสมอจริงอีกไหมครับในข้อนี้...?"

อีกครั้งหนึ่งที่คนนามสกุลไพรวัลย์ร้องตะโกนอยู่ในใจว่า ฟ้าให้รพินทร์มาเกิดแล้ว ไฉนจึงได้ให้แงซายมาเกิดอีก และเขาก็ได้แต่ยืนนิ่งด้วยอับจนต่อถ้อยคำที่แย้งไม่ขึ้น

ไอ้คนเจ้าเล่ห์ จอมปัญญา ซึ่งฝังซ่อนลึกซึ้งอยู่ในคราบของคนดง ร่ายคารมชนิดที่เสียดแทงความรู้สึกอย่างสุภาพนิ่มนวลมาอีก เมื่อตระหนักแล้วว่าเขากำลังจำใจต้องฟัง

"ประการสุดท้าย ว่ากันถึงเรื่องที่ผู้กองหรือใครๆ บนฝั่งอาจเห็นว่าผมเชื่องช้าไปในขณะที่เกิดนาทีวิกฤติขึ้นกับชีวิตผู้กอง ตอนที่เห็ดมันหุบรัดผู้กองไว้ ข้อนี้ต้องหวนคิดไปถึง 'คำสั่ง' ของผู้กองเอง ซึ่งผมมีหน้าที่ในการรับปฏิบัติด้วย คือผู้กองสั่งผมว่าให้เตรียมทำบ่วงไว้ถือให้พร้อมในมือ ทันทีที่มันหบรัดผู้กอง ก็ให้ผมเอาบ่วงนั้นคล้องจากยอดดอก ลงไปให้ถึงโคนดอก ผู้กองอาจลืมคิดไป และผมหรือใครๆ ก็ลืมคิดจนไม่มีการทักท้วงกันเสียก่อนว่า วิธีการเช่นนั้นไม่ถูกต้อง ดอกเห็ดหุบรัดตัวผู้กองไว้ก็แต่จะสูบลงเบื้องล่าง สายเชือกที่มัดโยงเอวผู้กองไว้ก่อนจากพวกพวกข้างบน ก็จะช่วยกันดึงรั้งต่อต้านไว้ แล้วบ่วงที่แงซาย

ถือเตรียมพร้อมอยู่ จะสวมคล้องดอกที่หุบของมันลงไปถึงโคนดอกได้อย่างไร มันจะต้องไปติดคาอยู่กับสายเชือกที่มัดเอวดึงรั้งของผู้กองจากพวกบนฝั่ง ผมมองเห็นความจริงในข้อนี้ ก็ต่อเมื่อเหตุการณ์มันเกิดขึ้นให้เห็นเฉพาะหน้าแล้วเท่านั้น ระยะเวลาที่ผมแก้บ่วงที่ทำไว้โดยคำสั่งผู้กองนี้ออก และเอาสายเชือกไปผูกมัดโคนดอกมัน ซึ่งเป็นแผนที่ต้องเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันนี่เอง ทำให้ทุกคนมองเห็นว่าทำไมแงซายถึงได้เชื่องช้านัก ความจริงไม่ได้ช้าเลย แต่เหตุการณ์ทำให้ต้องเสียเวลาไปต่างหาก...เคลียร์ไหมครับ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมอธิบายให้ฟังนี่"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอนหายใจลึก แล้วพยักหน้าช้าๆ เอาหลังมือตบที่แผงอกของแงซายหนักๆ พร้อมกับกล่าวเรียบๆ ว่า

"เกมนี้แก 'เฉือน' ฉันอย่างขาวสะอาดที่สุดแงซายทั้งๆ ที่ฉันก็ระวังแกอยู่ทุกขณะจิตแล้ว เอาเถอะ! อย่าให้เป็นทีของฉันบ้างก็แล้วกัน เจ้าคนร้อยเล่ห์!!"

ขณะนั้นเอง คณะนายจ้างและพวกลูกหาบ
ทุกคนก็เดินแหวกพงตานเข้ามาถึงยังที่ซึ่ง
คนทั้งสองยืนพูดกันอยู่
แล้วหลักฐานการก่อไฟโดยฝีมือของมนุษย์
ตลอดจนโครงกระดูกสัตว์ที่ทิ้งเกลื่อนอยู่กับพื้นบริเวณนั้นก็
ปรากฏชัดกับสายตา เกินกว่าที่จะต้องอธิบายอะไรกันมาก พวก
พรานพื้นเมืองอุทานแซด พากันแยกย้ายเข้าไปตรวจดูท่อนฟืน
เก่า ๆ และซากโครงกระดูกนั่นโดยเร็ว เสียงจันร้องบอกมาว่า

"กะโหลกคล้ายตัวสมเสร็จ แต่ใหญ่เหลือเกิน เกือบเท่า
แรดทีเดียวแหละนาย!"

มาเรียกับไชยยันต์ปราดเข้าไปคุ้ยกองฟืน หยิบขึ้นมา
พิจารณา

"คุณคิดยังไง เมย์?"

แหม่มสาวผิวปากออกมาเบาๆ ไม่ตอบไชยยันต์ แต่เงยขึ้นพูดกับดาริน ผู้ใบหน้าแดงซ่านด้วยความปีติ

“ข่าวดี เป็นข่าวแน่ชัดเสียด้วย น้อย พี่ชายของเธอกับพรานนำทางยังไม่ตาย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ตายในขณะที่เดินลุยน้ำตอนนั้นอย่างที่เราสงสัยดุ้นฟืนที่เห็นอยู่นี่อายุของมันใกล้เคียงกับระยะเวลาที่พี่ชายของเธอเดินผ่านมา เมื่อประกอบหลักฐานจากโครงกระดูกของสัตว์ และปลอกกระสุนทั้งสองปลอก ก็คิวอีดีได้เลย”

เชษฐา วราฤทธิ์เองก็มีสีหน้าดีขึ้นอย่างเห็นชัด ถึงกับยิ้มออกมาได้ ตาเป็นประกาย ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าแงซายและรพินทร์

“ชัดแล้วใช่ไหม ผู้กอง”

“ครับ ชัดมาก!”

“แงซายคุ้ยพบกองไฟและกองกระดูกสัตว์นี่ก่อนแล้วหรือ?”

“เปล่า นายใหญ่”

แงซายตอบออมเสียง

“ผมเพียงแต่พบปลอกระสุนตรงโน้นเท่านั้นเอง ยังไม่มีเวลาที่จะเดินตรวจบริเวณในขณะนั้นได้ ผู้กองสงสัยเลยชวนผมเดินตรวจ แล้วเราก็พบหลักฐานที่แน่ชัดอีกยิ่งขึ้นอย่างที่เห็นอยู่นี่”

“เราจะสันนิษฐานจากหลักฐานที่เห็นกันอยู่นี่อย่างไรดี” ท่านหัวหน้าคณะกล่าวต่อมาอย่างปราโมทย์

“สองคนนั่น เดินมาถึงปลายฝั่งด้านโน้น ทันทีอนุชาก็คง

จะเหลือบเห็นสมเสร็จตัวนี้เข้า จึงยิงออกมานัดหนึ่ง คือปลอกกระสุนที่รพินทร์เก็บได้ในครั้งแรก นัดเดียวที่อนุชายิงมาอาจทำให้ไม่อยู่คาที่ ทั้งสองคนจึงชวนกันเดินลุยน้ำข้ามมาฝั่งนี้ และช่วยกันยิงอีกคนละนัด คือปลอกกระสุนอีกสองปลอกที่แงซายพบ แล้วก็เลยมาก่อไฟย่างกินกันอยู่ที่นี่ อย่างนั้นใช่ไหม?”

จอมพรานก้มศีรษะลงตามเหตุผลข้อคาดคะเนของเชษฐา

“ก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณชายคาดนั่นแหละครับ สังเกตจากรูปการณ์ การใช้ปืนคงไม่ได้เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินเพื่อป้องกันชีวิตอย่างใดทั้งสิ้น นอกจากแสวงหาอาหาร ซึ่งขณะนั้นคนทั้งสองอาจอยู่ในภาวะหิวโหย ถ้าเกิดจากภัยร้ายแรงฉุกเฉิน ก็คงไม่ใจเย็นจนถึงกับมาก่อไฟย่างกินตรงนี้ได้ เพราะภายหลังจากยิงแล้ว ก็คงจะต้องรีบผ่านไปเสียโดยเร็ว”

แล้วเขาก็หันมาทาง ม.ร.ว. ดาริน ซึ่งบัดนี้ความรู้สึกอันเศร้าโศกผันแปรไปหมดสิ้นแล้ว สามารถยิ้มแจ่มใสออกมาได้ทั้งคราบน้ำตา

“สบายใจได้แล้วครับ คุณหญิง คุณชายอนุชาและหนานอินยังมีชีวิตอยู่จริงตามที่แงซายว่า และโปรดยินดีเสียเถิดว่า บุคคลทั้งสองเป็นนักผจญภัยที่สามารถเยี่ยมยอดที่สุด สามารถเอาชีวิตรอดมาได้จนกระทั่งถึงดินแดนนี้”

“ฉันดีใจ รพินทร์”

หล่อนกล่าวออกมาจากใจจริง ดวงตาเป็นประกายแจ่มจรัสจับไปที่แงซาย แล้วกราดเข้าไปจับท่อนแขนอันเต็มไปด้วยพละกำลังนั้นบีบแน่น

“และต้องขอขอบใจแงซายเป็นอย่างมาก ที่สามารถพิสูจน์ความจริงนี้ออกมาอย่างชัดเจนสิ้นสงสัยที่สุด”

เจ้าคนลึกลับไม่ตอบคำใดนายหญิงหรือแสดงปฏิกิริยาอย่างใดต่อสายตาอันชื่นชมพอใจของคณะนายจ้างทุกคนที่แลจ้องมาเป็นตาเดียว เพียงแต่ยืนที่อวางหน้าตายในสภาพคนดงตามบุคลิกตามปกติของมัน ต่อมาก็เดินปลีกตัวย้อนกลับไปยังริมฝั่งที่เก่าอย่างเงียบ ๆ เสียงตาเฒ่าบุญคำร้องออกมาอย่างขุ่น ๆ ว่า

“อย่าไปขอบใจ หลงสันกะเสินอะไรมัน นายหญิง ไอ้เปรตนั่นเหลี่ยมจัดนัก มันรู้มาก่อนแล้วว่า นายชดกับหนานอินยังไม่ตาย แต่แกล้งเฉยเสีย ปล่อยให้พรานใหญ่ลงไปเหยียบเห็ดอัปรีย์นั่น จนถูกมันรัดเอาเกือบตาย ถ้ามันบอกเสียแต่แรก พรานใหญ่ก็คงไม่ถึงเกือบตาย และพวกเราก็จะไม่เสียเวลาฉุดเห็ดนั่นขึ้นมาให้เหนื่อยแรง”

คณะนายจ้างทุกคน กำลังอยู่ในอารมณ์ดี เพราะรู้ว่าบุคคลที่ติดตามนั้นยังมีชีวิตอยู่ อันเป็นความหวังที่แช่มชื่นขึ้นทำให้ไม่มีใครถือสาคำพูดของตาเฒ่าบุญคำ นอกจากเห็นเป็นเรื่องขบขัน ดารินหัวเราะ หันมาร้องบอกว่า

“ก็พรานใหญ่ของบุญคำอยากไม่รอบคอบเองทำไมล่ะ ถึงบุญคำก็เหมือนกัน ทำไมถึงไม่ค้นพบหลักฐานเหล่านี้ และบอกให้พวกเรารู้เสียก่อน บุญคำก็เป็นพรานใหญ่มีฝีมือเหมือนกันไม่ใช่หรือ ผลสุดท้ายช่วยอะไรเจ้านายของบุญคำเองไม่ได้เลย ต้องให้แงซายช่วย ยังจะคิดไปว่าเขาอีก”

“โธ่ นายหญิงเก๊าะ ไอ้แงซายนะมันนั่ง ‘ทางใน’ หยั่งรู้เรื่องป่าดงพงไพรไปทุกซอกทุกเหวทุกหุบ บุญคำไม่ได้เรียน

อย่างมันนี่ ลองให้ผีเข้ามันมั่งซิ ดูซิว่า ไอ้คำกับไอ้แงซายใครจะแน่กว่าใคร”

ตาเฒ่าเถียงข้างๆ คูๆ ไปตามประสาของแก แต่ไม่กล้าพูดดังนัก

มาเรีย ฮอฟมันยืนขึ้น หล่อนพลอยยินดีไปกับดาริน

และทุกคนด้วย

“เอาละไพรวัลย์ เดี๋ยวนี้เราก็รู้กันแน่ชัดแล้วว่า กะโหลกทั้งสองหัวที่แหวะพบในกระเพาะของเห็ดมหากาฬนั่น ไม่ใช่คนสาบสูญสองคนที่เรากำลังตามตัวเขา ก็แล้วความจริงคนเคราะห์ร้ายทั้งสองนั่นเป็นใคร เขามาพบกับมรณกรรมสยองเข้า ในระยะเวลาไล่เลี่ยกับที่คนของเราผ่านมาเสียด้วย”

คำพูดเช่นนั้นของมาเรีย ทำให้ทุกคนพากันย้อนกลับมาทางชายฝั่ง ตรงที่วางกองสัมภาระ และหัวกะโหลกทั้งสองหัวอีกครั้ง เห็นแงซายนั่งพักรอเหมือนจะไม่สนใจกับอะไรอีกอยู่ก่อนแล้ว

ไชยยันต์ก้มลงใช้มีดโบวี่เขี่ยกะโหลกทั้งคู่ ตรวจดูอีกครั้ง แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ก็มีอาการเหมือนจะหวนนึกถึงเรื่องราวแต่ๆ ขึ้นมาได้ หัวเราะก๊ากออกมา พลอยให้ทุกคนหน้าตื่นสงสัย

“ขำอะไรหรือ ไชยยันต์”

มาเรียถามขึ้น

“ขำความปราดเปรื่องรอบรู้ของนักมานุษยวิทยาของเรานะซิ”

ดารินตาลุก จ้องหน้า

“ทำไม มาขำอะไรฉัน ขำที่ฉันไม่สามารถพิสูจน์ออกมาได้ว่าเป็นหัวกะโหลกของใครแท้จริงนะรึ?”

“เปล่า ไม่ใช่ข้อนั้นหรอก จำได้ไหม สมัยที่เราพบโครงกระดูกของคณะสำรวจ แจน เครเมอร์ ก่อนจะเข้านิทรานคร”

“ทำไม ฉันไม่เข้าใจ?”

“อ้าว! ก็นักมานุษยวิทยาสามารถบอกได้อย่างปรุโปร่งหมดนะซิ สูงเท่าไหร่ วัยขนาดไหน เชื้อชาติเผ่าพันธุ์อะไร แต่พอตาพรานนำทางของเราถามว่า ชื่ออะไรเท่านั้น นักมานุษย-วิทยาก็ตุปัดตุป่องเป็นการใหญ่”

กล่าวจบไชยยันต์ก็หัวเราะออกมาอีกครั้ง พลอยทำให้คนอื่นๆ ต้องหัวเราะด้วยความขบขันไปด้วย เมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์ครั้งนั้น แม้แต่เจ้าตัวมานุษยวิทยาเอง ซึ่งบัดนี้ครึ่งหัวเราะ ครึ่งบึ้ง ตวัดสายตาไปที่รพินทร์

“บ้า! ก็มีอย่างรึ ถามโง่ๆ ออกมาได้ ฉันจะตรัสรู้ได้ยังไงว่าชื่ออะไร หวังว่าคราวนี้คงไม่ถามอีกนะ ถ้าถามเป็นโดนหลังมือแน่”

“ครับ คราวก่อนนี้ผมโง่มาก คราวนี้ไม่ถามแล้ว”

พรานใหญ่พดหน้าตาเฉย

“ไม่ใช่โง่หรอก เจตนาจะถามเพื่อรวนกันเสียมากกว่า กระบวนยวนโยยั่วโทสะกันละที่หนึ่งทีเดียว สมัยก่อนนี้ แล้วกลับไปว่าแงซายโย อย่างนายพรานรพินทร์น่ะ ต้องเจอคู่ปรับอย่างแงซายถึงจะเหมาะสม สมน้ำหน้า ที่ไอ้เสือนั่นแกล้งปล่อยให้สำลักน้ำเสียตาตั้งเมื่อตะกี้นี้ แงซายทำถูกแล้ว น่าให้รางวัล”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ แม่ดอกฟ้าของเขาฉะเขาให้เสียแล้วซึ่งๆ หน้า ดีหน่อยที่พูดด้วยใบหน้ายิ้มระรื่น ไม่ได้มีความจริงจังอะไรในน้ำเสียงนอกจากพูดเล่น แต่ถึงเช่นนั้นก็ทำเอาไม่สบายใจพิลึก ไม่รู้จะโต้ตอบได้อย่างไร นอกจากยืนเฉยเหมือนจะไม่สนใจอะไร

“พวกนี้เป็นยังไงนะ พอผ่านพ้นปัญหาหนักมาได้หยกๆ ก็แหย่กันอีกแล้ว ไม่รู้จักโตกันเสียทีหรือยังไง มาช่วยกันคิดดีกว่าว่า สองคนเคราะห์ร้ายนี่เป็นใคร ไปยังไงมายังไง ระยะเวลาที่เขามาเสียชีวิตลง มันเป็นเวลาไล่เลี่ยใกล้เคียงกับการผ่านมาของอนุชากับหนานอินเสียด้วย มีอะไรเกี่ยวข้องกับคนของเราบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้”

เชษฐาพูดขึ้นเป็นการงาน

“เกี่ยวข้องกันยังไง”

ไชยยันต์สงสัยคำพูดของสหาย

“จะเป็นไปได้ไหมระหว่างการเดินทางในช่วงหลังนี้บังเอิญอนุชากับหนานอินมาพบนักเดินป่าเข้าอีกสองคน จึงชวนกันร่วมทางมาด้วย แต่บังเอิญสองคนนั่นเคราะห์ร้ายถูกเห็ดมฤตยูสูบเอาตัวลงไป และตายอยู่ในนั้น ส่วนอนุชากับหนานอินหลุดรอดพ้นไปได้”

ภายหลังจากนิ่งคิดอยู่ครู่ มาเรียก็แย้งขึ้นว่า

“ไม่น่าจะเป็นไปในทำนองนั้นค่ะ พี่ใหญ่ สมมติว่าร่วมทางกันสี่คน โดยบังเอิญไปพบกันที่ไหนก็ตาม ระหว่างข้ามน้ำตอนนี้ก็เอาสองคนเคราะห์ร้ายถูกเห็ดดูดลงไป สองคนที่เหลือจะนิ่งดูดายโดยไม่ให้การช่วยเหลืออย่างไรได้ และถ้าสมมติว่าเหลือความ

สามารถที่จะช่วยเหลือได้ สองคนที่เหลือก็ไม่น่าจะใจเย็น จนถึงกับยิงสัตว์ย่างกินและพักแรมอยู่ตรงบริเวณที่พวกเขาเสียชีวิตอย่างสยดสยองไปต่อหน้าต่อตาได้หรอก ฉันคิดว่าสองคนสองฝ่ายผ่านบริเวณนี้ มาโดยไม่ได้ร่วมทางหรือรู้กันมาก่อนเลย อาจก่อนหรือหลังกันเพียงเล็กน้อย ซึ่งเราไม่สามารถจะหากำหนดเวลาได้แน่นอนว่าห่างกันเท่าไหร่ แต่ที่แน่นอนก็คือ คู่ของนายชดกับหนานอิน ผ่านพ้นไปได้โดยปลอดภัย แต่คู่ของคนลึกลับที่เรายังไม่อาจพิสูจน์ได้นี้ เคราะห์ร้ายเสียชีวิตลง”

“คงเป็นอย่างที่เมย์ว่าเสียมากกว่า”

ไชยยันต์สนับสนุนมาอีกคนหนึ่ง ในแนวทางสันนิษฐานของแหม่มสาว

“คุณไม่คิดบ้างหรือรพินทร์ สองคนที่ตายนี่ อาจเป็นคนที่คุณเคยพบเห็นมาก่อนแล้ว”

ในที่สุด ดารินก็เอ่ยขึ้น

“หมายความว่ายังไงครับ คุณหญิง?”

“กลุ่มของพวกเจ้าของลายแทงที่เราใช้นำทางอยู่ในขณะนี้ ฉันหมายถึงเนวินและคณะของเขา ซึ่งคุณพบเห็นพวกเขาที่ห้วยเสือร้องแล้วต่อมา เนวินก็ซมซานกลับมาตาย ในความดูแลของคุณ ตามที่คุณเคยเล่าให้ฟังในตอนแรกยังไงล่ะ อาจเป็นเพราะพวกเขาก็ได้”

จอมพรานครุ่นคิด แล้วส่ายศีรษะช้า ๆ

“มันเกี่ยวกับระยะเวลาด้วยครับ คุณหญิง เพราะคุณหญิงก็ลงความเห็นตามหลักวิชาที่ชำนาญแล้วว่า หัวกะโหลกของศพคู่นี้ เป็นกะโหลกที่ตายมาแล้วเพียงประมาณ 2-3 ปีเป็นอย่างสูง

แต่ผมพบเนวินกับคณะของเขาเมื่อห้าปีกว่ามาแล้ว อีกอย่างหนึ่ง ระยะทางจากที่นี่ไปถึงห้วยเสือร้องที่ผมได้พบเขากลับมาตาย มันก็ค้านกันอยู่ ระยะเวลาเพียงอาทิตย์เดียวเท่านั้น ที่ผมเห็นเนวินกับพวกบุกหายเข้าไปในนรกดำ หลังจากนั้นเขาก็ตะเกียกตะกายกลับมาเพียงคนเดียว เวลาเพียงแค่เจ็ดวันคณะของเนวินไม่มีทางที่จะบุกมาถึงนี่ได้ อย่างเก่งที่สุดก็คงวนเวียนอยู่แค่ขอบของนรกดำเท่านั้น”

ต่างเห็นด้วยกับเหตุผลของเขา

ถ้าเช่นนั้นคนคู่นี้เป็นใคร ทุกคนดูจะพ้นความคิด แต่อย่างน้อยก็ตระหนักได้ว่ายังมีมนุษย์อีกกลุ่มหนึ่ง เดินทางดั้นด้นมาในทิศทางเดียวกับชด ประชากร และพรานนำทางของเขา ระยะเวลาไม่ห่างกันเกินไปนัก แต่ได้เสียชีวิตลงเสียก่อน **และคงไม่มีปัญหา...‘ขุมเพชรแห่งพระอุมา’ แน่นอน ที่เป็นสื่อล่อใจของคนเหล่านั้น ให้ต้องตะเกียกตะกายซมซานกันมา และที่สุดก็เอาชีวิตมาทิ้งเสียอย่างเช่นที่ได้เคยปรากฏมาทุกยุคทุกสมัย**

นี่เป็นหลักฐานชิ้นที่สอง ซึ่งคณะเดินทางมหาวิบากค้นพบแววของผู้เสี่ยงโชคบนเส้นทางสายนี้ ภายหลังจากการพบกองกระดูกของคณะแจน เครเมอร์มาแล้ว ณ ปากทางเข้านิทรานคร

“ถ้างั้นก็ป่วยการจะมาเสียเวลาคิด”

ท่านหัวหน้าคณะตัดสินจากบุคลิกอันรวดเร็วฉับไวของเขา

“ก็คงพวกนักแสวงโชคอย่างเดียวกับ เครเมอร์ เนวิน, เมาเซาและคนอื่นๆ นั่นแหละ ทิ้งเขาไว้ที่นี่แหละ ถึงอย่างไรเราก็ไม่มีทางที่จะทำอะไรให้เขาได้ดีไปกว่านี้”

"ไพรวัลย์ รีบออกไปจากที่นี่เสียโดยเร็วเถอะ เราเสียเวลามากกันพอสมควรแล้วกับสิ่งที่ไม่ควรเสีย อย่าลืมด้วยว่าก่อนค่ำวันนี้ และนึกถึงเจ้าพวกเทอโรแดกทีลอยด์ประเภทสูบเลือดไว้ด้วย"

รพินทร์สั่งเก็บของในทันทีนั้น ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมาทั้งคณะก็ผละออกจากบริเวณนั้น รุดหน้าต่อไปโดยเร็ว

สันดอนดินฝั่งนี้ เป็นแนวยาวเหยียดติดต่อกันเป็นพืด ในระหว่างพันธุ์ไม้ที่ขึ้นตามป่าชายเลน ไปจนกระทั่งเชื่อมติดกับบริเวณต้นหญ้าตามที่ส่องกล้องกำหนดหมายกันไว้ก่อนแล้ว ไม่มีบริเวณใดที่จะต้องลุยน้ำไปเลย นอกจากทางที่ผ่านมาแล้ว เว้นแต่บริเวณน้ำแฉะเพียงไม่เกินข้อเท้าอันมีสลับอยู่อีกสองสามช่วงเท่านั้น พอพ้นดงในเขตลุ่มต่ำชายทะเลสาบออกมาได้ ทุกคนก็โล่งอกไปตามๆ กัน

ขณะนั้น ตะวันเริ่มบ่ายคล้อย รพินทร์ทำสัญญาณให้พวกลูกหาบที่ล่วงหน้าบุกป่ากกออกไปก่อน ตัดขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ มุ่งเข้าหาเนินเขาเตี้ยๆ ที่แลเห็นอยู่เบื้องหน้าแจะร้องเร่งให้ทำเวลากันอย่างเต็มที่ เพราะทางเดินเริ่มจะสะดวกโปร่งโล่ง เมื่อล่วงเข้าสู่ทุ่งหญ้าแตกระบัดสลับกับป่ายืนต้นเล็กๆ ที่เรียงรายกันอยู่ในระยะห่างๆ แงซายกับคะหยิ่นนำรุดไปเป็นคู่หาบแรกโดยทิ้งให้ฝ่ายนายจ้างรวมกลุ่มกันมาเป็นหมู่เบื้องหลัง ความโล่งของบริเวณ ทำให้สามารถสังเกตอะไรต่ออะไรไปได้ไกล

รอบทิศระยะห่างโดยไม่ต้องระแวงกังวลมากนัก ช่วยให้เคลื่อนกันไปได้อย่างสบายใจพอสมควร

พอห่างชายดงออกมาได้ประมาณหนึ่งกิโลเมตร พรานใหญ่ก็เร่งฝีเท้าขึ้นมาเดินเคียงแงซาย โดยทิ้งให้คณะนายจ้างของเขารวมกลุ่มอยู่เบื้องหลัง

“แกรู้จักหนานอินมานานสักเท่าไหร่แล้ว?”

“สี่ห้าปีมาแล้วตั้งแต่ครั้งผมยังเป็นทหารกองโจรกะเหรี่ยง”

“รู้จักกันได้อย่างไร เล่าไปให้ละเอียดซิ”

“ระหว่างตระเวนป่า ก่อกวนกองทหารพม่า ใกล้เขตแดนไทย หน่วยลาดตระเวนของผมจับชายชาวป่าลักษณะเป็นพรานพเนจรได้คนหนึ่ง บุกโดดเดี่ยวหาสัตว์ล่วงล้ำเข้ามาในเขตปฏิบัติการของเรา โดยสงสัยว่าจะเป็นหน่วยสอดแนมของศัตรู ชายคนนั้นถูกนำตัวมาให้ผมสอบสวน ภายหลังจากการสอบสวนโดยรอบคอบแล้ว ผมมองไม่เห็นท่าทีเลยว่า แกจะเกี่ยวข้องอย่างใดกับกองทหารพม่า หรือฝ่ายตำรวจตระเวนชายแดนไทย จึงช่วยให้แกรอดตายโดยสั่งปล่อยตัวไปเรารู้จักกันตั้งแต่ครั้งนั้น”

“แล้วยังไงต่อไป”

“ปีเศษหลังจากนั้น ผมก็หนีออกจากกองโจรกะเหรี่ยงอย่างที่เรียนผู้กองแล้ว เราพบกันอีกครั้งหนึ่งในหมู่บ้านเล็กๆ กลางป่าเขตรัฐกะยา หนานอินกำลังตามแรดตัวหนึ่ง ส่วนผมตามเสือดาวตัวที่คาบเอาลูกสาวนายบ้านไปเมื่ออาทิตย์ก่อน เราร่วมทางกันโดยมีสัญญาว่า หนานอินจะตามเสือดาวกับผมก่อน เมื่อเสร็จสิ้นเรียบร้อย ผมจะช่วยตามแรดตัวนั้น แล้วก็บังเอิญเกิดอุปัทวเหตุอย่างที่เล่าให้ฟังเสียก่อน”

“แล้วแกก็พาหนานอินมาถอนฟัน?”

“ครับ”

“แล้วหลังจากนั้น?”

“เราเที่ยวป่าด้วยกันอีกสองสามครั้ง หางามาขายแบ่งกัน ต่อมาผมไปเป็นกรรมกรเหมือง เราไม่ได้พบกันอีกตั้งแต่นั้นมา ได้ข่าวครั้งสุดท้ายว่า หนานอินได้เจ้านายคนหนึ่งชื่อนายชดประชากร และคบคิดกันออกเดินทางมุ่งเทือกเขาพระศิวะ ผมจึงออกติดตามไป หวังจะตามให้ทันเพื่อขอร่วมทางไปด้วย แต่ก็ตามไม่ทันอย่างที่ผู้กองทราบแล้ว”

รพินทร์เม้มริมฝีปาก พยักหน้าช้าๆ

“หนานอินเป็นคนลักษณะรูปร่างอย่างไร?”

แงซายยิ้ม

“ผอม บาง มีแผลเป็นจากรอยเล็บหมีพาดจากหน้าผากเหนือคิ้วซ้ายดั้งจมูกเป็นทางลงมาถึงโหนกแก้ม พกบ้องกัญชาติดย่ามอยู่ตลอดเวลาเหมือนส่างปา”

ไม่มีปัญหาอะไรให้ต้องเคลือบแคลงอีกต่อไป นั่นคือบุคลิกอันถูกต้องของพรานใหญ่หนานอินที่เขารู้จัก มันตรงกันทุกอย่าง

“ไม่น่าเลยนะ แงซาย ไม่น่าที่แกจะเก็บเงียบเฉยมาจนถึงบัดนี้ ความจริงแกควรจะบอกฉันเสียแต่แรกแล้ว ว่าแกรู้จักค้นเคยกับพรานประจำตัวของนายชดดีมาก่อน”

“เราไม่มีโอกาสจะได้พูดกันถึงเรื่องนี้นัก ผู้กองที่รัก และอีกอย่างหนึ่งการที่ผมจะบอกผู้กองว่าผมก็รู้จักหนานอินมาก่อน มันก็ไม่ได้ทำให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาทั้งสิ้น ถ้าผมไม่รู้จักหนานอินมาก่อน ผมก็คงไม่กล้าจะออกติดตามไปในครั้งนั้น

พอทราบว่า หนานอินเป็นพรานนำทางของนายชด ผมก็มั่นใจว่าผมพอจะสาวรอยได้ถูก เพราะคุ้นเคยรู้มือกันมาดี แต่เคราะห์-ร้ายถูกงูกัดเสียก่อน”

“แล้วแกได้ข่าวจากไหน เมื่อไหร่ ว่าหนานอินไปกับนายชดมุ่งเทือกเขาพระศิวะ”

“ระหว่างท่องเที่ยวรอนแรมอยู่กลางดง ผมพบกะเหรี่ยงหมู่บ้านหล่มช้างของคะหยิ่นโดยบังเอิญ มันเล่าให้ผมฟังว่าหนานอินพาชายคนหนึ่งเดินทางผ่านหล่มช้างไปโดยฝากเกวียนทิ้งไว้ที่นั่น บอกให้พวกหล่มช้างรู้ด้วยว่าจะบุกไปให้ถึงเทือกพระศิวะ ผมก็เลยรีบตามไป”

“ระหว่างที่คลุกคลีอยู่ด้วยกัน แกเคยได้ยินหนานอินเล่าอะไรให้ฟังบ้างหรือไม่ เกี่ยวกับเทือกเขาพระศิวะ มรกตนคร ซึ่งซ่อนอยู่ในเทือกเขานี้ และแหล่งขุมเพชรพระอุมา”

“ผมไม่แน่ใจว่าผมจะเคยได้ยินจากปากคำของหนานอินเองหรือไม่ แต่เรื่องเทือกเขาพระศิวะ มรกตนคร และเพชร-พระอุมา เป็นสิ่งที่พูดกันหนาหูมานานแล้วในหมู่พรานทุกเผ่าทางเขตพม่า”

“แล้วแกคิดบ้างไหมว่า หนานอินเอาอะไรเป็นเครื่องนำทางในการเดิน เส้นทางระยะหลัง ๆ นี่ จึงใกล้เคียงกับการเดินตามลายแทงของเรามากที่สุด ชนิดแทบจะเรียกได้ว่าทับรอยกันไปที่เดียว?”

จอมพเนจรนิ่งไปชั่วครู่ เหมือนจะสะดุดเข้ากับปัญหาที่วิพินทร์ถามเช่นกัน

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน หนานอินหรือนายชดอาจได้

แผนที่ลายแทงเส้นทางนี้มาจากที่ใดที่หนึ่งซึ่งใกล้เคียงกับลายแทงฉบับที่นำทางได้ถูกต้อง”

“แกนึกหรือว่า ลายแทงฉบับดังกล่าวนี้มันจะมีมากกว่าหนึ่งฉบับ”

“มันไม่แน่หรอก ผู้กอง หนทางบุกป่าฝ่าดง ที่จะบ่ายหน้าไปทางเทือกเขาพระศิวะ มันได้ถูกบันทึกเป็นแผนที่เพื่อแสดงเส้นทางแก่คนยุคหลังๆ มาเป็นเวลานานนมแล้ว อาจมีทั้งจริงและเท็จปะปนกัน อาจเป็นหนทางที่แตกต่างกันออกไป สำหรับตัวผมเองเท่าที่จำได้ เคยเห็นลายแทงชนิดนี้มาไม่ต่ำกว่า 2-3 ฉบับ แต่ละฉบับแตกต่างกันออกไปไม่เคยเหมือนกันเลย ความสำคัญมันไม่ได้อยู่ที่เส้นทางจะไปสู่เทือกเขาพระศิวะ เพราะถ้าใครมีความพยายามอย่างแท้จริง ก็อาจบากบั่นไปจนถึงได้ ถ้าไม่ตายเสียก่อน แต่กุญแจสำคัญสุดยอดมันอยู่ที่ความลี้ลับของเทือกเขาพระศิวะเอง ใครก็ตามที่ไปถึงที่นั้นแล้ว จะหาทางตัดขึ้นถูกหรือไม่เท่านั้น ถ้าค้นหนทางไม่พบเขาก็จะวนเวียนอยู่แถบตีนเทือกนั่นเอง ไม่มีวันจะเข้ามรกตนครได้ถูก พูดตามภาษาของชาวป่าชาวเขาก็คือ ผีหรือเทพเจ้าปิดบังอำพรางเส้นทางไว้ นับไม่ถ้วนของชีวิตนักเสี่ยงโชคได้มาล้มตายเสียระหว่างทาง และแถบตีนเทือกพระศิวะนี้ เป็นเวลาศตวรรษต่อศตวรรษมาแล้วเท่าที่ผมทราบ เคยมีคนบุกไปจนถึงเทือกพระศิวะ แต่ไม่เคยปรากฏแน่ชัดว่าจะมีใครหาทางตัดขึ้นได้ถูก เว้นแต่ผู้บำเพ็ญศีลอันมีญาณแก่กล้า ซึ่งท่านเหล่านั้นก็สละทางโลกย์แล้ว และปากของท่านก็มักจะปิดสนิท เพราะฉะนั้นระหว่างเส้นทางถ้าเราค้นพบหลักฐานการล้มตายของมนุษย์ ก็เป็นสิ่งไม่น่าแปลกใ

อะไร เพราะนั่นคือพยานบอกให้เรารู้ว่า ได้มีคนพยายามมา ก่อนหน้าเราแล้ว เขาเหล่านั้นเคยมาได้ถึง แต่ก็ไม่เคยรอดชีวิต”

“ประตูเข้าสำคัญที่สุด มันไปอยู่ที่ปริศนาของคำว่า ‘ปิ่นพระศิวะฉายแสงรองเรืองขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาจะปรากฏให้เห็น...’ นั่นใช่ไหม”

“หลวงปู่ อาจารย์ของผมก็ย้ำเตือนไว้หนักหนาในข้อความคล้ายๆ ทำนองนี้ มันเป็นความลับสำคัญสุดของเส้นทางเข้ามรกตนคร ผมเพิ่งมาทราบเอาไม่นานนักนี่เอง ว่าแม้ในลายแทงฉบับที่ผู้กองถืออยู่ในขณะนี้ ก็ระบุความสำคัญข้อนี้ไว้ด้วยมันตรงกัน”

แล้วแงซายก็หันมาสบตาเขาเป็นครั้งแรก ในระหว่างคำพูดโต้ตอบที่ไม่ได้มองหน้า ใบหน้านั้นแม้จะเกรียมกระด้างประดจสัมฤทธิ์หล่อ แต่บัดนี้ก็อิ่มเอิบเต็มไปด้วยความหวังอันแช่มชื่น กล่าวต่อมาอย่างชัดเจนน้ำเสียงกังวานว่า

“เราจะช่วยกันหาทางเข้าให้ได้ ผู้กอง ผมมั่นใจอยู่เสมอว่าจะต้องสำเร็จ ถ้าเราสองคนยังยืนอยู่เคียงข้างกัน ขอเพียงแต่ว่าให้เราไปถึงทันเวลากำหนดเท่านั้น”

รพินทร์เพ่งสายตาฝ่าแสงตะวันบ่าย ข้ามเนินเตี้ยๆ สลับซับซ้อนที่แลเห็นขวางกั้นอยู่เบื้องหน้า ไปสู่เส้นเขียวรางๆ เป็นเงาอยู่ในหมอกยันขอบฟ้าลิบๆ นั่นคือ ทิวด้านใต้ของเทือกพระศิวะ จุดหมายปลายทางที่บุกบั่นฟันฝ่าแทบจะเอาชีวิตไม่รอดกันมานาน บัดนี้แลเห็นอยู่ตรงหน้าเหมือนจะเอื้อมมือถึงนี่เอง

ความหวังใกล้เข้ามาทุกขณะ แต่อนาคตก็ยังเป็นภาพพร่า เหมือนภาพขุนเขาที่หมอกบังอยู่ในขณะนี้

จากหลักฐานครั้งสุดท้ายของการพบว่า ยังมีชีวิตอยู่รอดของคนสาบสูญที่กำลังติดตามทั้งสองคน ไม่มีปัญหาให้แคลงใจอีกเลย ทั้งชด ประชากร และพรานนำทางของเขาจะต้องบ่ายหน้าตามทิศนี้ เข้าถึงตีนเทือกพระศิวะแน่นอน

และก็อย่างที่แงซาย กับเขาคิดอยู่ในขณะนี้นั่นแหละ คนทั้งสองจะหาทางตัดขึ้นถูกหรือไม่เท่านั้น

“แงซาย ครั้งหนึ่งฉันเคยจำได้”

ที่สุดจอมพรานกล่าวขึ้นช้า ๆ พยายามทบทวน นึกย้อนไปถึงความทรงจำ

“มันดเหมือนจะเป็นวันสดท้าย ที่ฉันพบหนานอินกับนายชดที่โป่งกระทิง หนานอินบอกกับฉันในครั้งนั้นเกี่ยวกับหญิงชาวเขาคนหนึ่งซมซานบุกป่าฝ่าดงออกมาจากดินแดนนั้น หล่อนมีลูกชายเล็ก ๆ ติดมาด้วยคนหนึ่ง”

แงซายหรี่ตาลง

“แล้วยังไงครับ หนานอินเล่ารายละเอียดอะไรให้ผู้กองทราบบ้าง เกี่ยวกับเรื่องนั้น”

“ไม่มีรายละเอียดและฉันก็บังเอิญไม่ได้สนใจที่จะซักความต่อไปการที่หนานอินบอกกับฉันเช่นนั้น ฉันก็คิดว่าเขาต้องการจะแสดงหลักฐานให้ฉันรู้ว่า มีชนชาติเผ่าหนึ่งอาศัยอยู่เทือกเขาพระศิวะจริง เพื่อสนับสนุนให้ฉันคล้อยตามถึงเรื่องขุมเพชรพระอุมาว่ามันเป็นความจริง ฉันอยากจะรู้ว่าระหว่างที่คลุกคลีกันมา หนานอินเคยเล่าเรื่องนี้ให้แกฟังบ้างหรือเปล่า”

รอยยิ้มอย่างมีนซึมลึกลับ ปรากฏขึ้นริมฝีปากรูปงามนั้น

"หนานอินไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง"

"แกจำเหตุการณ์ขณะที่แม่ของแก นำแกเล็ดออกมาจากนครลับแลนี้ได้หรือไม่"

"ผมจำไม่ได้ ผู้กอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมพอจะรู้ถึงการเป็นมาของผม ก็เป็นแต่การบอกเล่าของหลวงปู่พระธุดงค์องค์นั้นเท่านั้น"

"มีแม่กับลูกชายสักกี่คู่ ที่ออกมาจากดินแดนนั้นให้โลกภายนอกได้พบเห็น?"

"ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน"

"จะเป็นไปได้ไหม เด็กผู้ชายเล็กๆที่ติดแม่ซมซานออกมาจากดินแดนนั้น ตามที่หนานอินพบและบอกฉัน แท้จริงก็คือแกนั่นเอง!"

แงซายนิ่งเงียบ และดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่พรานใหญ่เห็นกรามของใบหน้าเหลี่ยมคมสันคู่นั้น บดกันแน่นนูนเป็นสัน ตาแลเหม่อออกไปเบื้องหน้า แววตาทั้งคู่หล่อหลอมไปด้วยหยาดน้ำใส

"ทำไมแกไม่ตอบคำถามฉัน?" เขาย้ำถาม

เจ้าคนลึกลับ คงเฉยอยู่เช่นเดิม

"กองโจรกะเหรี่ยง ไม่เคยไว้ชีวิตคนที่เคยพลัดเข้าไปในเขตปฏิบัติการของพวกมันเลย ถ้าไม่ใช่พวกมันหรือสายของมันแล้ง"

อดีตนายร้อยตำรวจเอกตระเวนชายแดนไทยพูดเสียงเน้นหนัก ขณะที่ตาจับอยู่ยังใบหน้านั้นไม่เปลี่ยน

“และที่สำคัญที่สุดก็คือ หนานอินเป็นสายของตำรวจตระเวนชายแดนไทย ทำงานขึ้นตรงอยู่กับร้อยตำรวจเอกรพินทร์ ไพรวัลย์ในครั้งนั้น ถ้าแกซึ่งในขณะนั้นเป็นผู้บังคับหมวดของกองโจรกะเหรี่ยง ค้นไม่พบความจริงข้อนี้ แกก็คงไม่ใช่ร้อยโทแงซายแห่งกองร้อยเสือดาว เอาละ! บอกความจริงมาซิว่า ทั้งๆ ที่แกก็รู้อยู่ว่า หนานอินเป็นสายของตำรวจไทย ทำไมแกถึงไว้ชีวิตไม่ฆ่าเสีย...มันเป็นเพราะว่าแก ‘จำได้’ หรือมิฉะนั้นก็รู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม ว่าพรานเฒ่าหนานอิน สมัยหนึ่งนานมาแล้วได้เคยช่วยชีวิตของหญิงคนหนึ่ง พร้อมกับลูกชายเล็กๆ เอาไว้กลางป่าลึก แล้วก็พาไปฝากกับพระธุดงค์ เด็กผู้ชายคนนั้นก็คือแกนั่นเอง!”

แงซายถอนใจเฮือก และในที่สุดก็สารภาพออกมาอย่างจำนนว่า

“ครับผู้กอง เด็กชายผู้นั้นก็คือ ผมนี่แหละ!...”

เว้นไปครู่เหมือนจะกลั้นกลืนความรู้สึกบางอย่าง

“ความจริงผมจำเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ได้ ผมจดจำได้แต่คำบอกเล่าของพระธุดงค์เพียงว่า มีพรานป่าลาวโซ่งคนหนึ่งชื่อหนานอิน ได้ช่วยผมกับแม่ไว้ในขณะที่ชีวิตกำลังจะดับสิ้นกลางป่า แม่ตายภายในไม่กี่นาทีที่ได้พบผ้าเหลือง เหลือแต่ผมซึ่งรอดตายอยู่ภายใต้ร่มใบบุญของพระคุณเจ้า ผมจดจำชื่อหนานอิน คนมีบุญคุณไว้ในบันทึกของสมอง คิดว่าสักวันหนึ่งผมคงได้พบและได้ตอบแทนบุญคุณ แน่ละ...โดยไม่ต้องให้แกรู้ตัวด้วยว่ามันเนื่องมาจากอะไร ในที่สุดผมมีโอกาสนั้นจริงๆ โอกาสที่จับสายลับของตำรวจไทยได้ระหว่างเข้าไปสอดแนมกอง

โจรของผม นั่นเป็นการพบหน้ากันอีกครั้งหนึ่ง ระหว่างเด็กน้อยที่เคยถูกชุบชีวิตให้รอดตาย กับพรานเฒ่า ซึ่งขณะนั้นแกก็ไม่มีโอกาสจะรู้ตัว หรือจำผมได้เลย นอกจากชื่อของแกที่สะดุดหู ลักษณะท่าทีซึ่งเคยได้รับการบอกเล่าให้จดจำมาก่อน ทำให้ผมต้องเฉลียวคิดว่าจะเป็นหนานอินคนเดียวกัน และเมื่อสอบความย้อนหลังโดยไม่ให้แกรู้ตัว มันก็ยันกันได้ว่าไม่ผิดตัวไป คำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเบื้องสูงขึ้นไปต้องการให้ผมยิงเป้าสายของตำรวจไทย แต่ผมทำรายงานเท็จกลบเกลื่อน ทำลายหลักฐานการเป็นสายลับของหนานอินทั้งหมด เพื่อให้แกพ้นข้อหา และให้ปล่อยตัวแกไป จนกระทั่งบัดนี้ หนานอินก็ไม่เคยรู้เลยว่า แกรอดตายครั้งนั้นเพราะอะไร”

“ฮืมม์...”

จอมพรานครางในลำคอ

“แล้วหลังจากนั้น เมื่อมาพบกันอีกครั้ง คลุกคลีเที่ยวป่าอยู่ด้วยกันแกก็ไม่เคยบอกหนานอินให้รู้เลยว่า แกคือเด็กที่เขาเคยช่วยไว้ครั้งนั้น”

“หลวงปู่เคยสอนผมไว้ว่า ถ้าพูดออกไปแล้ว ไม่ได้ประ-โยชน์อะไรขึ้นมาแก่ใคร ก็สู้เก็บนิ่งไว้ดีกว่า ถึงอย่างไรผมก็ตอบแทนบุญคุณหนานอินไปแล้ว ผมช่วยชีวิตแกไว้ได้อีกหลายครั้ง ระหว่างที่เราตระเวนป่าอยู่ด้วยกันในช่วงหลัง”

ความจริงทั้งหลายแหล่ มันเริ่มจะมาคลี่คลายเอาในระยะหลังนี่เอง และสามารถจะปะติดปะต่อกันขึ้นเป็นเค้าโครงที่เห็นชัดเป็นลำดับ แงซาย เจ้าคนดงพเนจรซึ่งเก็บงำความลับซ่อนนิ่งไว้คนเดียวมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน

รัศมีที่ใบของมันจะหุบห่อเอาได้ มันก็ทำอันตรายอะไรเราไม่ได้ หรือถ้ามันจะเป็นสัตว์มันก็เป็นสัตว์ประเภทงอกรากติดอยู่กับดิน เคลื่อนไหวไปไหนไม่ได้ การรับรู้หรือปฏิกิริยาต่าง ๆ จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อถูกกระทบ สัมผัส ไม่มีหู ไม่มีตา ไม่มีระบบฆานประสาท แบบเดียวกับพวกสัตว์เซลล์ต่ำทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าเมย์น่าจะลงความเห็นได้ดีกว่าผมผู้มืดมนจนปัญญาไปหมดสำหรับสัตว์และพืชในป่าหลงสำรวจนี้"

"ฉันเองก็ไม่คิดว่าจะรู้อะไรดีไปกว่าคุณมากนัก"

มาเรีย ฮอฟมันสารภาพ

"แต่อยากจะสันนิษฐานเท่าที่เห็นอยู่นี่ว่า มันเป็นกึ่งสัตว์กึ่งพืชผสมกันอยู่ในตัวของมันเอง ดูให้ดีจะรู้สึกว่ามันคล้าย ๆ ดอกเห็ดที่บานอยู่ใต้น้ำ"

"ดูให้ดีซิ มันหุบห่อเหยื่อเอาไว้ในทันทีที่กระทบเข้าไปในบริเวณดอกที่แผ่บานของมัน แล้วดึงฉุดหายลงไปใต้ดินได้อย่างไร?"

ไชยยันต์พยายามจะศึกษาความจริงให้ได้ด้วยความฉงนฉงายใจ พรานใหญ่ก็ชี้ให้ดูไปที่ช่องลึกใจกลางของดอกที่บานแผ่อยู่ เส้นผ่าศูนย์กลางของช่องกลางดอกขนาดใหญ่นั้นประมาณ 3 ฟต

"ช่องที่เห็นเป็นรูลึกลงไปใจกลางดอกนั่นแหละครับ ผมคิดว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุด มันจะต้องเป็นแนวหรือโพรงกลางของก้านดอกซึ่งฝังลงไปในดินด้วย จะลึกสักขนาดไหนเราก็ไม่อาจทราบได้ ทันทีที่มีอะไรไปกระทบ ใบที่แผ่กลมออกไปในรัศมีรอบด้านจะทำหน้าที่หุบตวัด แล้วมันจะลากตัวเองลงไป

ตามแกนของก้าน โดยอาศัยช่องลึกใจกลางนั้นเป็นทางตั้งลง แบบเดียวกับเรากางร่มปลายเรียว โดยหงายทางด้านล่างของร่มขึ้น พอหุบร่มเป็นแนวเส้นขนานกันคันกลางของร่ม แล้วดึงลงเบื้องต่ำ เหยื่อที่ถูกใบหุ้มห่อไว้ จะถูกดูดหายลงไปในช่องนั้นด้วย ต่ำลงไปกว่าระดับน้ำ แล้วก็ลึกหายลงไปใต้เลนเบื้องล่างทีเดียวทีหนึ่ง มันจะลากเหยื่อเคราะห์ร้ายลงไปได้หรือไม่เพียงไร ก็สุดแต่ขนาดของเหยื่อด้วย ลำพังร่างกายส่วนสัดขนาดมนุษย์พวกเรา ก็ไม่ต้องสงสัยเลย วูบเดียว! ถ้าช่วยกันไม่ทันก็ถูกดูดจมหายตามใบห่อของมันลงไปตามแกนของก้านทันที ถ้ามันเป็นแต่เพียงพืชที่ไม่มีเครื่องย่อยสำหรับจะเสพเป็นอาหารด้วย เราก็จะตายเพราะสำลักน้ำหายใจไม่ออก แต่ถ้ามันเป็นสัตว์กินสัตว์ เราก็จะถูกบดย่อยเป็นอาหารอยู่ใต้ดินเลนต่ำกว่าระดับน้ำนั่นเอง”

ทุกคนขนลุกชันขึ้นอีกครั้งด้วยความสยองใจ เมื่อนึกวาดภาพในภาพตามที่พรานใหญ่บอก ทั้งหวาดเสียวขยะแขยงระคนกันจนสุดที่จะกล่าวได้ พรานใหญ่นิ่งคิดอะไรอยู่อีกครู่ก็กล่าวขึ้นอีกว่า

“ถ้าไม่เกรงว่าจะเสียเวลาเกินไปนัก เรามาลองพิสูจน์กันให้เห็นชัดออกไปเลยดีไหมครับ”

“พิสูจน์ยังไง?”

“หาวิธีถอนทั้งรากทั้งโคนของมันขึ้นมาดูให้เห็นชัดสักดอก เรารู้อยู่แล้วว่าธรรมชาติของมันคือพยายามจะฉุดทุกสิ่งทุกอย่างที่มากระทบมันลงไปใต้น้ำและใต้ดินที่มันฝังรากอยู่ แต่เราจะเป็นฝ่ายฉุดถอนมันขึ้นมาบนบกบ้าง งัดขึ้นมาทั้งยวงเลยจะได้

เห็นว่าก้านหรือรากที่ฝังอยู่ใต้ดินของมันมีลักษณะเช่นไร ลี้ลับแค่ไหน ผมคิดว่ากำลังของเราทั้งสิบสองคน ถ้าช่วยกันอย่างพร้อมเพรียง ควรจะมีทางถอนมันขึ้นมาได้สักดอกหนึ่ง”

ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียว

“แล้วคุณคิดว่าคุณมีวิธีอย่างไรถึงจะถอนมันขึ้นมาทั้งยวงได้?”

เชษฐาถามต่ำลึก...

ทั้งหมดเห็นรพินทร์ ไพรวัลย์เหลือบแลไปทางแงซาย อีกครั้ง แงซายผู้เป็นคนเดียวของคณะในขณะนี้ ซึ่งไม่ได้มายืนรวมกลุ่มอยู่ร่วมด้วย หากแต่ทรุดตัวลงนั่งพักเอาแรงอยู่ที่กองสัมภาระ ดูท่าว่าจะไม่สนใจอะไรอีกนอกจากจะทอดสายตามองไปยังทิศทางด้านถัดไป แล้วก็เห็นพรานใหญ่ก้มลงไปคว้าก้อนดินเขื่อง ๆ ก้อนหนึ่งขึ้นมาขว้างไปที่ร่างอันนั่งหันหลังให้นั้น ก้อนดินอ่อน ๆ ริมตลิ่งปลิวไปกระทบหลังอย่างถนัดถนี่ จนเจ้าของร่างสะดุ้งโหยงหันมา คนขว้างจึงพยักหน้าเรียก

ร่างโย่งใหญ่นั้นลุกขึ้นเดินเข้ามาหาอย่างเนือย ๆ

“นายหญิงเขม่นขี้หน้าแกกับฉันเต็มทีแล้ว”

เขาพูดดัง ๆ วางหน้าปกติ

“เกี่ยวกับข้อที่บางขณะฉันนิ่ง ส่วนแกไม่พูด ต่อไปนี้จะพยายามไม่นิ่งเฉย ส่วนแกก็จงอ้าปากให้ทุกคนได้ยินคำพูดที่จำเป็นเสียบ้าง ฉันเรียกแกเข้ามานี่ก็เพื่อจะบอกแกว่า เราต้องการถอนเห็ดมรณะชนิดนั้นขึ้นมาสักดอกหนึ่ง เพื่อพิสูจน์ให้

เห็นชัดว่ารูปร่างข้างใต้ หรือรากของมันที่ฝังอยู่ใต้โคลนจะเป็นอย่างไร และฉันต้องการความร่วมมือจากแก”

“โปรดสั่ง ว่าจะให้ผมทำอย่างไร?”

“แกก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นไปไม่ได้ในการที่เราจะเดินลงไปแล้วก็ฉุดถอนมันขึ้นมาได้ง่ายๆ เหมือนถอนสายบัว ฉันอยากจะฟังความเห็นของแก และต้องการให้เจ้านายของเราทุกคนได้ทราบด้วย”

แงซายนิ่งเงียบไปครู่ ทุกสายตามองจับมาที่จอมพเนจรเป็นตาเดียว

“ผู้กองคำนวณแล้วหรือไม่ ว่ากำลังฉุดดึงของมันประมาณเท่าขนาดไหน”

“ก็ไม่น้อยทีเดียว ลำพังเราคนสองคนก็คงรั้งมันไม่อยู่ แต่ถ้าใช้แรงอย่างพร้อมเพรียงทั้ง 12 คน และเลือกตำแหน่งให้ถูกจุด เราแน่ใจว่านอกจากเราจะรั้งพลังฉุดดึงของมันไว้แล้ว ยังจะเป็นฝ่ายที่ฉุดถอนมันขึ้นมาได้อีกด้วย และความจริงใบของมันก็ไม่ใหญ่โตมโหฬารเกินไปนัก แต่ละใบแยกกันอยู่เป็นเอกเทศไม่ได้มีส่วนเข้ามารวมพลังกันได้”

“ถ้าเช่นนั้น เราจะใช้กำลังของเราทั้ง 12 คน ตรงตำแหน่งที่แกเจาะจดที่สุด”

อดีตร้อยโทกองโจรกะเหรี่ยงกล่าวขึ้นช้าๆ ตามองจับนิ่งลงไปในน้ำ ซึ่งเห็ดมรณะดอกใหญ่น้อยบานพราวอยู่ใต้น้ำทั่วไปหมดแล้วนั้นสองดอกซึ่งเอาขอนไม้ทุ่มทดลองลงไปเมื่อครู่นี้ มันได้แตรธานรูดดอกใหญ่ทั้งดอกหายลงไปใต้ดินอย่างเงียบเชียบปราศจากร่องรอย ราวกับว่าเมื่อก่อนหน้านี้ ไม่มีดอกของ

มันบานแผ่ล่อตาอยู่ น้ำบริเวณนั้นขุ่นข้นคลั่ก ทำให้มองไม่เห็นพื้นตรงตำแหน่งที่มันรูดดอกหายลงไป สังเกตไม่ได้ว่าพื้นอันควรเป็นส่วนที่ก้านดอกโผล่ขึ้นมานั้น บัดนี้มีลักษณะเช่นไร และภายหลังจากหดหายลงไปใต้ดินเบื้องล่างแล้ว ก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะโผล่กลับขึ้นมา

เสียงแงซายกล่าวต่อมาว่า

“สองคนบุกลงไปในน้ำ คนหนึ่งทำหน้าที่ล่อโดยเดินไปเหยียบให้ใบมันหุบ อีกคนหนึ่งเตรียมระวัง คนที่จะทำหน้าที่ล่อมีสายเชือกผูกมัดตัวไว้ อีก 10 คนที่เหลือบนฝั่งคอยโรยสายเชือกตามลงไป และคอยยึดให้มั่นเตรียมฉุดรั้งเมื่อมันหุบห่อเอาคนที่ล่อไว้ แล้วพยายามจะลากลง คนบนฝั่งชักสายเชือกดึงรั้งไว้ ไม่ต้องฉุดให้หลุดออกมาจากการถูกห่อ แต่ฉุดยึดเพียงไม่ให้มันลากลงไปได้เท่านั้น ส่วนคนที่ตามลงไปด้วยอีกคนหนึ่งจะใช้เชือกคล้องโคนดอกของมันไว้ จากนั้นก็ระดมแรงเต็มที่ฉุดสายเชือกเส้นที่คล้องรัดโคนดอก ลากถอนมันขึ้นมา ถ้ารากเบื้องล่างมันไม่เหนียวแน่นนัก มันจะถอนขึ้นมาทั้งยวง แต่ถ้ารากเหนียวเกินกำลังฉุด ขั้วดอกจะขาดตามแรงฉุด เราจะได้เฉพาะดอกส่วนบนกับคนของเราที่ถูกมันหุบไว้ขึ้นมา”

ไม่จำเป็นจะต้องอธิบายซ้ำ คณะเจ้านายทกคนที่ยืนฟังอยู่สามารถจะเข้าใจได้ตามคำพูดของแงซายนั้นโดยปรุโปร่ง

“พวกที่รอคอยฉุดดึงอยู่บนฝั่งน่ะไม่มีปัญหาหรอก ปัญหามันอยู่ที่ว่าสองคนที่จะลงไปในน้ำคือใคร และในระหว่างสองคนนี้ใครคือคนที่จะเข้าไปล่อให้มันหุบรัดตัว และใครจะเป็นคนคอยเอาเชือกคล้องให้ถึงโคนก้าน เพื่อให้พวกข้างบนฉุด”

ไชยยันต์ถามขึ้นห้าวๆ

จอมพรานแยกเขี้ยวออกมานิดหนึ่ง สบตาเจ้ากะเหรี่ยงไพมงามคู่ปรับ

“แกไม่ขัดข้องที่จะลงไปกับฉันสองคนไม่ใช่หรือ?”

ริมฝีปากนั้นแย้มเห็นไรฟัน

“เสี่ยงมาก”

“แปลว่าแกปฏิเสธ?”

“ถ้าเป็นความจำนงของผู้กองผมก็เลี่ยงไม่ได้ แต่ว่า...”

“อะไร?”

“ใครจะเป็นคนเดินเข้าไปให้มันรัดตัว”

จอมพรานหัวเราะหึๆ

“แล้วแกคิดว่าควรจะเป็นใครล่ะ ระหว่างเราสองคน?”

“คนที่เป็นหัวหน้าและผู้นำของทุกคน”

รพินทร์คงหัวเราะในลำคอเช่นนั้น เท่าทันเล่ห์วาจาและเหลี่ยมคูซึ่งแสดงออกทุกเชิง

“เอาละ แกไม่ต้องกังวลหรอกในข้อนั้น ฉันจะเป็นคนล่อให้มันรัดเอง ส่วนแกมีหน้าที่ใช้เชือกเข้าไปคล้องก้านดอกของมันไว้ ขณะที่มันหุบรัดฉัน”

แงซายก้มศีรษะรับอย่างสงบ ซ่อนยิ้ม

จอมพรานก็เคลื่อนไหวในฉับพลันนั้น เกี่ยวกับการเตรียมตัวตามแผนซึ่งกำหนดไว้ คำพูดโต้ตอบระหว่างเขากับแงซายมีขึ้นต่อหน้าคณะนายจ้างทุกคนที่ล้อมฟังอยู่แล้วทั้งหมด

การสอบซักจำเป็นต้องสะดุดชะงักเพียงแค่นั้น เมื่อ คณะนายจ้างสาวเท้าไล่ขึ้นมาทัน ขณะนั้นตะวันยิ่งลอยตัวลงต่ำไปทุกขณะ ทั้งหมดกำลังจะลงจากเนินเขาเตี้ย ๆ ลงสู่บริเวณป่าโปร่ง ซึ่งอุดมไปด้วยโป่งและหนองน้ำ ไม่ว่าจะมองไปทางด้านใดล้วนแวดล้อมไปด้วยป่าทุ่ง และป่าเขาซึ่งไม่ทึบจนเกินไปนัก ทิ้งป่าชายเลนของทะเลสาบมรณะให้แลเห็นเขียวมืดอยู่เบื้องหลัง ทุกคนเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่แข่งกับเวลาค่ำที่ใกล้เข้ามาทุกที

"ลิบ ๆ ยันขอบฟ้าทางด้านขวามือโน่นใช่ไหม ทิวปีกครุฑด้านใต้ตามที่ระบุในแผนที่ ขณะที่เราส่องกล้องดูกันริมทะเลสาบมรณะ"

เชษฐาถาม พร้อมกับชี้มือ

"ครับ ใช่ รู้สึกว่าหนทางจะราบโล่งเดินสบายตลอด ถ้าทำเวลากันให้เต็มที่ กะว่าคงไม่เกินสี่วันคงถึง แล้วต่อจากนั้นเราจะเลียบชายทิว มุ่งขึ้นเหนือเลาะไปเป็นลำดับ หนทางระยะนี้ใสแล้วครับ"

"มีที่หมายอะไรในแผนที่ พอให้เราสังเกตอีกบ้างไหมก่อนจะเข้าถึงทิวด้านใต้นั่น"

"รู้สึกว่าจะมีกำหนดบอกอีก 2-3 จุดหมาย แต่ผมเห็นว่าไม่สำคัญเสียแล้ว เป้าหมายเราสามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่าอยู่นั่น หนทางก็โล่งปราศจากป่า หรือเขาสูงบัง ผมจะใช้วิธีขีดเส้นตามเข็มเลย โดยไม่สนใจว่าจะต้องค่อย ๆ คลำที่หมายไปเป็นระยะเหมือนครั้งก่อน ๆ เพราะจะทำให้เสียเวลาโดยใช่เหตุ ตราบใดก็ตาม ที่เราแน่ใจแล้วว่า นั่นคือทิวปีกครุฑตรงตามแผ่นที่"

“เกือบห้าโมงเย็นเข้าแล้วนะ อีกไม่นานก็หมดแสงตะวัน” เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้า “ข้ามเนินที่เห็นข้างหน้านั่นไปอีกลูกเดียว แล้วเราจะหาที่พัก แข็งใจเดินอีกหน่อยเถิดเท่านั้น”

“ขาฉันแทบจะหลุดแล้วนะ นายพราน แล้วก็หิวไส้แทบขาด”

เสียงดารินร้องอุทธรณ์ขึ้น ร่างกายโชกไปด้วยเหงื่อราวกับอาบน้ำทั้งเสื้อผ้า ตรงข้ามกับรพินทร์ซึ่งบัดนี้เสื้อผ้าที่เปียกน้ำของเขาแห้งสนิท นั่นเป็นเสียงร้องทุกข์ครั้งแรก ทำเอาตกใจเมื่อหันกลับมาดูก็ค่อยเบาใจลง สีหน้าของผู้พูดไม่ได้แสดงความหมายอะไรมากไปกว่าหาเรื่องบ่นแก้กลุ้ม

“ขาหลุดหรือไส้ขาด ก็ยังดีกว่ายอมให้ไอ้พวกแดร็กคูล่ามันยกโขยงมาสูบเลือดหมดตัวคืนนี้ เราต้องการฟืนก่อไฟอย่างมากมายในคืนนี้ ดงไม้ข้างหน้าเท่านั้นที่มันจะช่วยเราได้”

พรานใหญ่ตอบน้องสาวคนสวยขึ้งอแงของนายจ้างของเขา

ก่อนแสงสุดท้ายของตะวันจะสิ้นไปจากขอบฟ้า การางปางพักก็ได้กำหนดแน่นอนขึ้นบนพื้นโล่งเตียนของไหล่เนินตอนหนึ่งที่กำหนดหมายตาไว้ ซึ่งอุดมไปด้วยไม้สดและไม้แห้งพอที่จะอาศัยทำฟืนได้อย่างเหลือเฟือโดยไม่ขาดมือ และโดยไม่ต้องไปแสวงหาให้เหนื่อยแรงนัก ต่ำจากที่พักลงไปเล็กน้อยเป็นแหล่งน้ำซับลักษณะชุ่มฉ่ำสมบูรณ์ตลอดตาปี กลาดเกลื่อนไป

ด้วยรอยเท้าอันสับสนของสัตว์ที่ลงกิน และไม่ห่างเกินไปนักยังมีโป่งซึ่งโขลงช้างขุดคุ้ยไว้ใหม่ๆ

"คืนนี้ เราควรจะได้เสบียงเพิ่มเติมโดยไม่ต้องลงทุนลงแรงมากนัก"

พรานใหญ่บอกกับกลุ่มนายจ้างของเขา ขณะที่เดินตรวจตราดูในละแวกใกล้เคียง ก่อนที่จะกำหนดวางแค้มป์

"กะได้ไหมว่า ขณะนี้! เราอยู่ห่างดงของเจ้าพวกเทอโร-แดกทีลอยด์สักเท่าไหร่?"

ไชยยันต์ถาม พยายามจะเหลียวมองย้อนไปยังทิศทางเบื้องหลังอันเป็นตำแหน่งของบึงมรณะ ที่เดินผละจากกันมาตั้งแต่หลังเที่ยงไปแล้ว แต่ในขณะนี้ อากาศอันเริ่มขมุกขมัวและระยะอันห่างไกลออกมาทำให้สังเกตอะไรไม่ได้ อีกประการหนึ่งมีเนินสูงๆ ต่ำๆ และป่าโปร่งเป็นแนวกั้นขวางไว้

"ก็ราวๆ 6-7 กิโลเมตร"

"ตายละ! เดินกันตลอดทั้งครึ่งวันทีเดียวนะ มาได้แค่นี้เองหรือ?"

ดารินร้องอย่างตกใจ

"โธ่! คุณหญิงก็...ทำเป็นคนหัดเดินดงใหม่ๆไปได้ คุณหญิงเองเดี๋ยวนี้มือเดินป่าขั้นมหาวิทยาลัยแล้ว นักเดินป่าอาชีพทำอะไรไม่ได้เลย ก็รู้ดีอยู่แล้วว่าทางเดินในป่ามันไม่ใช่ถนนไฮเวย์ หนทางมันขึ้นๆลงๆ บางทีก็ต้องอ้อมเสียเวลาไปโดยใช่เหตุ เราจะวัดอัตราการเดินไปตามถนนได้อย่างไร ระยะเวลาเท่ากันเดินบนซูปเปอร์ไฮเวย์ จะไปได้ไกลกว่าเดินขึ้นเขา ลงห้วย บุกป่าแหวกพงมากันได้ตั้ง 6-7 กิโลเมตรแบบนี้ ก็นับว่าเก่งเหลือเกิน

แล้ว นี่ยังดีว่าเป็นทุ่งโล่งป่าละเมาะไม่รกนัก ถ้าเป็นป่าดงดิบหรือภูเขาสูงอย่างที่เราผ่านกันมาแล้ว โปรดทราบด้วยเถิดว่าวันวันหนึ่งเราคืบกันไปได้เพียงไม่เท่าไหร่เลย”

ม.ร.ว.สาวคนสวยไม่ตอบโต้อะไรอีก แต่ปรายหางตาเหมือนจะฝากไว้ว่า ‘ดีละ ทีใครทีมัน ได้ทีเป็นขี่แพะไล่ทีเดียวนะ’

“ถ้างั้น ในระยะขนาดนี้ เราก็ตกอยู่ในรัศมีหากินของมันทีเดียว รู้สึกว่าไอ้เจ้าพวกหน้าเหมือนบูลด็อกพวกนั้น บินเร็วเสียด้วย ขนาดกลางวันตาฟาง ลดความว่องไวลงไปตั้งครึ่งยังเห็นมันบินราวกับจรวด”

ท่านหัวหน้าคณะเปรยขึ้นทิ้งให้เป็นข้อคิด

“คิดเสียให้รอบคอบในตอนนี้นะ ไพรวัลย์ ม่ายงั้นจะลำบากไปตามๆ กัน ลูกปืนหยุดมันไม่ได้หรอก เพราะตัวมันเล็กว่องไวมาก ให้ตัวมันใหญ่ขนาดเทอราโนดอนเสียยังดีกว่า เราคิดกันไว้ว่า ถ้าสุมไฟให้ลุกโชติรอบด้านอยู่ตลอดเวลา มันคงไม่กล้าเข้าใกล้ แต่ถ้าหากปริมาณของมันมากจริงๆ มันอาจประดังกันเข้าใส่ก็ได้ ถ้าอย่างไรเราก็ก่อไฟได้เพียงตามทางเดินรอบๆ ที่พักเราเท่านั้น ไม่ได้ก่อกั้นไว้บนอากาศเหนือหัวของเรา และมันก็เป็นสัตว์ที่มาจากอากาศ ไม่ได้เดินหรือคลานมาตามพื้นดิน”

มาเรียเข้ามาพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดจริงจัง

ครั้งแรกพรานใหญ่ไม่มีความสนใจกังวลอะไรนักในข้อนี้ แต่เมื่อถูกสะกิดย้ำเตือนจากแหม่มสาว ผู้เชี่ยวชาญทางโบราณชีวศาสตร์ ซึ่งเขาก็เชื่อมือศรัทธาหล่อนอยู่ไม่ใช่น้อยในเรื่องนี้ จึงทำให้ไม่อาจมองผ่านไปได้

ไม้ถูกขนมากองไว้รายล้อมที่พักอย่างมากมาย ทั้งสด และแห้ง ชนิดที่จะสุมล้อมได้ตลอดทั้งคืนโดยไม่ขาดแคลนแข่งกับเวลาที่มืดลงทุกขณะ แล้วพรานใหญ่ก็เรียกประชุมคนของเขา

“ไอ้ค้างคาวหน้ายักษ์ ตัวเล็กๆ พวกนั้น อาจยกโขยงมาเล่นงานเราคืนนี้”

เขาบอก

“ถ้าสิบตัว ยี่สิบตัวก็ไม่กระไรนัก แต่ถ้าเป็นพันๆ ตัว และรุมเข้ามาพร้อมกัน เราจะไม่เห็นตะวันขึ้นพรุ่งนี้ นอกจากนอนตัวแข็งกันไปหมด มันเป็นพวกสูบเลือด”

“สัตว์ป่าแถบนี้ชุมมาก แทบจะเดินชนทีเดียวนาย ก่อนจะเล่นงานเรา มันน่าจะกระจายไปหาเลือดกินจากสัตว์ชุกชุมเหล่านี้เสียก่อน”

จันมีความคิดเช่นเดียวกับเขาในครั้งแรกให้ความเห็นมา

“ไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอนอะไรในป่า ที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อน”

จอมพรานประกาศกับคนเหล่านั้นในการประชุมหารือ

“ถ้ามันไม่มารบกวนเรา โดยหากินได้จากสัตว์พวกอื่นก็ดีไป แต่ถ้ามันม่งมาที่เราเป็นจำนวนมาก จะป้องกันแก้ไขไม่ทัน อีกอย่างหนึ่งเราก็ยังไม่รู้แน่ว่า สาบมนุษย์พวกเรากับสาบสัตว์ป่าอย่างไหนจะล่อจมูกกันได้ดีกว่า”

“ถ้างั้นจะเอายังไงดีล่ะนาย ยิงมันคงไม่ไหวแน่ แล้วเราจะไปขนลูกปืนจากไหนมารบกับมันได้ไหว ลูกซองก็มีกันเพียงแค่คนละกระบอกเท่านั้น”

เล่ยว่า

“แต่เราก็ก่อไฟล้อมไว้หมดทุกด้าน สุมไฟให้แรง ๆ ได้กลิ่นควันไฟมันคงไม่กล้าเข้าหรอก”

เกิดพูดสอดขึ้น ชี้มือไปยังกองฟืนที่เตรียมขนมาแวดล้อมไปอย่างมากมายรัศมีเป็นวงกลม แต่จันสะกิดแขน ชี้ให้ดูฝูงมดดำที่กำลังขนไข่กันอยู่เป็นทิวแถว เดินขบวนทั่วไปหมด ตามโคนต้นไม้และเนินปลวก

“เอ็งอย่างเพิ่งไว้ใจนัก ไอ้เกิด คืนนี้ดึก ๆ ฝนอาจตกใหญ่เหมือนเมื่อคืนวานอีกก็ได้ ถ้าฝนตกไฟจะดับหมด ปางพักเราอยู่กลางที่โล่งไม่มีที่กำบัง ข้าว่าคืนนี้มันไม่เข้าท่านัก อย่างไม่มีอะไรเลย ก็มีหวังเปียกฝนกันทั้งคืน หลังคาผ้าพลาสติกที่ใช้กันน้ำค้างน่ะ มันช่วยอะไรไม่ได้เลย”

คำพูดของจัน ทำให้รพินทร์และทุกคนฉุกใจคิดขึ้นมาในทันทีนั้นเกี่ยวกับเรื่องฝนตกกลางคืน และมันก็น่าจะเป็นไปได้จากธรรมชาติที่เห็นอยู่นี้ อีกประการหนึ่งภูมิประเทศแถบนี้ ก็พิสูจน์แล้วว่าไม่ได้แล้งฝนเลย เพราะเมื่อคืนวานตอนดึกมันยังซัดลงมาอย่างหนัก ขณะที่คณะทั้งหมด ยังเฝ้าคุมเชิงกับเจ้าไทรันโนซอรัสอยู่ทางเชิงเขาของแผ่นดินฟากที่ผ่านกันมาแล้ว และในคืนนั้นเองแทรคโคดอนสองตัวเดินเล่นน้ำผ่านช่องเขา ที่เจ้ามหายักษ์ดักเฝ้าฝ่ายมนุษย์อยู่ ซึ่งในที่สุดก็ตกเป็นเหยื่อแทนตามที่เห็นกันอยู่แล้ว มันก็เนื่องมาจากคืนฝนตกนั่นเอง

และถ้าฝนตกในคืนนี้ จะอาศัยอะไรได้กับกองไฟที่หวังไว้ที่เริ่มจะเป็นปัญหาใหม่ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันโดยลืมกันไปเสียอย่างสนิท

ความชุลมุนรีบด่วนกันอย่างผิดปกติก็พากันเดินตรงเข้ามาโดยเร็ว

"เกิดฉุกเฉินอะไรขึ้นหรือ ผู้กอง?"

เชษฐาถามโดยเร็วหน้าตื่น

พรานใหญ่เกรงคณะนายจ้างของเขาจะตกใจ ก็หัวเราะแล้วอธิบายให้ทราบคร่าวๆ ถึงแผนตั้งรับของตาบุญคำ ทุกคนได้ยินก็เข้าใจได้ในทันทีนั้น เต็มไปด้วยความยินดี

"กู๊ดไอเดีย!..."

มาเรียร้อง ตาเป็นประกายแจ่มใส

"ตาเฒ่าสัปดนมือขวาของคุณนั่น ความคิดไม่เลวเลย ฉันเห็นด้วยว่ามันจะต้องได้ผล แต่ตัวเองคิดไปไม่ถึงแต่แรก"

เชษฐาหัวเราะเสียงกังวาน

"บอกแล้วว่าพวกเราที่มากันนี่ทุกคนล้วนแต่มีสมรรถภาพทั้งนั้น อีก 11 คนอับจนก็จะต้องมีคนหนึ่งหาทางออกได้เสมอสุดแต่ว่าใครจะถนัดทางไหน จะทะลึ่งโลนชอบเล่นสนุกอย่างไร ตาบุญคำก็เป็นมือชั้นหนึ่งของเราเหมือนกันอย่าไปดูถูก แกแก้ปัญหาอะไรต่ออะไรที่เกิดขึ้นกับส่วนรวมพวกเราตกมาหลายครั้งแล้ว...แล้วนี่ยังไง คุณกับแงซายขยับท่าจะไปไหนกัน"

"ผมกับแงซายจะไปช่วยกันตัดไม้มาผกเป็นผนังรอบด้านเพิงพักของเราคืนนี้ครับ คือแทนที่จะเป็นเพิงธรรมดาพอกันน้ำค้างเหมือนเคย เราจะมีฝาทุกด้าน ลักษณะเป็นกระท่อมหยาบๆ ขึ้น ด้านนอกสะหนามไว้ให้หมดอย่างที่บอกแล้ว"

ท่านหัวหน้าคณะ หันไปทางพรรคพวกอีก 3 คน พยักหน้าชวน

"ถ้างั้นพวกเราอีกสี่คนจะอยู่เฉยๆ ทำไม ไปช่วยรพินทร์กับแงซายตัดไม้มาดีกว่า จะได้เสร็จเร็วๆ ขึ้น"

ไม่มีใครอิดเอื้อนนอกจากความเต็มใจ ต่างตรงเข้าไปหามีดประจำตัว จอมพรานขยับปากจะทักท้วง แต่แล้วก็เห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไร คณะนายจ้างของเขาปฏิบัติตนให้การร่วมมือในทุกด้าน สำหรับการที่จะร่วมชีวิตกันด้วยดีมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว โดยไม่มีใครงอมืองอเท้า วางท่าเป็นนายอยู่แต่ไหนแต่ไรแล้ว นับแต่ออกจากหล่มช้างมา และละเมาะไม้ที่แวดล้อมอยู่ก็ไม่ห่างที่จะต้องเดินไกลอะไรเลย เพียงแค่ก้าวไปพ้นบริเวณพื้นราบโล่งใจกลางหน่อยเดียวเท่านั้น

หกคนที่เหลืออยู่ยังปางพัก จึงกระจายกันเข้าหาต้นไม้ช่วยกันตัดกิ่งที่มีลักษณะยาวตรง และลิดใบออก เสียงรพินทร์ร้องบอกมาให้เลือกตัดกิ่งที่มีช่วงยาวเข้าไว้ ไม่ว่าจะเป็นมาเรียหรือดาริน ก็ร่วมมือในการนี้อย่างแคล่วคล่องแข็งขัน ต่างไม่ได้แยกกันห่างออกไปมากนัก อยู่ในระยะที่มองเห็นและพูดจาโต้ตอบกันได้ยินโดยไม่จำเป็นต้องตะโกน ยกเว้นแงซายเพียงคนเดียวที่เดินบุกลึกเข้าไปตัดใบไม้อันแผ่กว้างใหญ่ชนิดหนึ่งลักษณะคล้ายๆ ใบลานแล้วลากมากองไว้เพื่อสำหรับมุงหลังคา เสริมเข้ากับหลังคาผ้าพลาสติกซึ่งยังแคบอยู่

เพียงครู่เดียว ก่อนที่พวกที่ไปตัดกิ่งหนามจะโผล่กลับมาถึง ฝ่ายที่อยู่ปางพักก็ตัดกิ่งไม้สำหรับผูกทำโครงฝาได้มาก

มายเกินความต้องการเสียด้วยซ้ำ โดยการร่วมแรงกันคนละไม้ละมืออย่างพร้อมเพรียง

แล้วพรานใหญ่กับจอมพเนจร ก็ลงมือช่วยกันปักเสาหลักขยายอาณาบริเวณที่พักนอน ซึ่งจคนได้ทั้งหมด 12 ชีวิต จากนั้นก็ผูกกิ่งไม้ด้วยเถาวัลย์ทำโครงฝา โดยมีฝ่ายนายจ้างช่วยเป็นลูกมืออยู่

ทุกคนทำงานกันอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลา พร้อมกับสนทนาหารือกันไปพลาง ขณะนั้นมืดสนิทลงแล้ว ไฟกองใหญ่ที่เพิ่งจะก่อไว้เพียงกองเดียวใจกลางบริเวณ ลุกโชติเป็นเปลวพอจะอาศัยส่องบริเวณได้ตามสมควร ดารินกับมาเรียใช้ไฟฉายช่วยฉายส่องการผูกโครงฝาของรพินทร์และแงซาย ในขณะที่เชษฐากับไชยยันต์รับภาระเป็นลูกมือส่งอุปกรณ์ให้

“ฝนจะตกหรือ คืนนี้?”

ดารินถามขึ้นลอย ๆ

“มีหวังมาก พวกมดและแมลงมันเคลื่อนไหวกันผิดปกติดูบนท้องฟ้าโน่น ไม่มีดาวให้เห็นสักดวง อากาศมันก็กดต่ำอย่างไรพิกล”

“ถ้าฝนตกคืนนี้ก็คงลำบากกันอีก ไฟฟืนคงดับหมดหนาวกันแย่ทีเดียว”

หล่อนพึมพำ เหมือนจะพูดกับตนเอง ออกจะเข็ดต่อภาวการณ์ที่เคยผ่านพบทำนองนี้มาแล้วจนจับกระดูกดำ

“ถึงอย่างไรเราก็มีกระท่อมมุงหลังคา กันฟ้าฝนได้พอสมควรไม่ใช่หรือผู้กอง”

ไชยยันต์ว่า

“ผมพยายามจะสร้างกระท่อมหลบภัยของเรา เตรียมเพื่อสำหรับฝนตกคืนนี้ด้วย แต่ถ้าไม่ตกได้ก็ดี มันยังไม่แน่นัก”

“ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนเลยว่า ชีวิตนี้จะต้องมาลำบากยากแค้นแสนสาหัสถึงเพียงนี้”

เสียงใสๆ ของใครคนหนึ่งรำพึงขึ้นดังๆ แต่หางเสียงไม่ได้มีความหมายอะไรมากไปกว่าพูดไปตามเรื่อง

รพินทร์ ไพรวัลย์ เพียงแต่ฟังเงียบๆ มือยังทำงานเป็นปกติ แต่สหายชายผู้ร่วมคณะมาด้วยทำหน้าที่โต้ตอบแทนเขา

“ไม่ต้องบ่น! รู้สึกแล้วรึ ก็ห้ามแล้วว่าอย่ามา...อย่ามา... ไม่ยอมเชื่อ นอนอยู่บ้านดีๆ ไม่ชอบ”

“อย่าหาว่าทวงบุญคุณหรืออวดความสำคัญอะไรเลยนะพ่อไชยยันต์ คณะเดินทางชุดนี้ ถ้าขาดหมอดารินเสียคนเดียว หลายต่อหลายคนถูกฝังกันไปเสียนานแล้ว ไม่อยู่รอดครบหน้ากันมาจนถึงเพียงนี้หรอก”

“เอ้อ! ถ้าจะจริงแฮะ แล้วจะมาบ่นอยู่หาอะไร มาด้วยกันแล้ว”

“ก็มันลำบากมากๆ ก็ต้องบ่นมั่งซิ ใครมาห้ามปากฉันได้ล่ะ”

“นี่ยังไงล่ะ ที่เขาว่าปากหอยปากป...”

ไม่ทันจะขาดเสียงพูด ไชยยันต์ก็ร้องลั่นออกมาว่า “โอ๊ย!” เพราะถูกคน ‘ปากหอยปากปู’ เอาไฟฉายเคาะศีรษะพร้อมกับเอ็ดตะโรลั่งเล้ง

ความเหนื่อยยากหรือวิกฤติการณ์ใดๆ ก็ตามที ไม่เคยกล้ำกรายเข้ามาทำลายขวัญ หรือกำลังใจบุคคลชุดนี้ได้

ตราบใดก็ตามที่ทุกคนปราศจากอารมณ์ตึงเครียด หมกมุ่นกังวลจนเกินไปนัก นักผจญภัยเสี่ยงต่อชีวิต เยี่ยงเจ้านายทั้งสี่คนของรพินทร์ ไพรวัลย์ พลอยทำให้ลูกจ้างหรือผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีอารมณ์ครึกครื้นไปด้วย

แล้วเสียงหัวเราะตลอดจนการพูดจาหยอกล้อก็ยุติไปในฉับพลันกลายเป็นความเงียบขึ้น เมื่อเชษฐาเอ่ยดังๆ ออกมาว่า

“รู้สึกว่าพวกนั้นไปนานแล้วนะ ทำไมยังไม่มีวี่แววว่าจะโผล่กลับกันมาสักคน”

ในความเงียบที่หยุดพูดนั้นต่างเงี่ยโสต

แล้วก็จริงดังเชษฐาตั้งข้อสังเกต ไม่มีวี่แววอะไรจากพวกที่ไปตัดกิ่งหนามเลย ไม่ได้ยินแม้แต่เสียง

“พวกนั้นไปกันไกลสักขนาดไหน?”

ไชยยันต์ถามขึ้นบ้าง หางเสียงจริงจังขึ้นมาในทันทีนั้นปราศจากแววเล่น

จอมพรานมัดเถาวัลย์เปลาะสุดท้าย กระชากเงื่อนโดยแรงอย่างเหนียวแน่น แล้วเงยหน้าขึ้นหันมองออกไปยังราวป่าทิศทางที่พวกนั้นเดินกันไป ซึ่งบัดนี้ปกคลุมอยู่ด้วยความมืดกระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก

“เห็นบอกว่าไม่ไกลนัก”

“คุณรู้ดีอยู่แล้วใช่ไหม ไพรวัลย์ ขนาดเดินข้ามเขากันทั้งลูก พวกกะเหรี่ยงหรือชาวเขาทุกเผ่าจะไม่บอกเลยว่าไกล”

มาเรียพูดเบาๆ

ดารินส่องไฟฉายตรวจบริเวณ แล้วมาหยุดอยู่ที่กองสัมภาระซึ่งยังทิ้งเกะกะไม่เป็นระเบียบนัก แล้วหล่อนก็ร้อง “อี๊”

ออกมาเบา ๆ ในลำคอ จับไฟฉายนิ่งไปยังปืนประจำตัวของพวกนั้น ซึ่งวางเรียงกันอยู่บนห่อสัมภาระครบหมดทุกกระบอก แสดงว่าพวกนั้นรีบผลุนผลันไปตัดกิ่งหนาม โดยไม่ได้มีอาวุธคู่มือติดตัวไปด้วยเลยสักคนเดียว นอกจากมีดเท่านั้น

ราชสกุลสาว สะกิดแขนพี่ชายให้ดูไปที่ปืนเหล่านั้นพร้อมกับขมวดคิ้ว เชษฐาสาวเท้าตรงเข้าไปที่ปืนเหล่านั้นทันที พลอยพาให้ทุกคนพรูตามเข้ามาด้วย

“ประมาทกันจริง พวกนี้ ไม่มีใครเอาปืนติดตัวไปด้วยสักคนเดียว”

“คงเห็นว่าป่าโปร่ง และระยะไม่ห่างนักกระมังครับ”

รพินทร์บอกต่ำๆ แล้วก้มลงฉวยไรเฟิลประจำตัวขึ้นมากล่าวต่อโดยเร็วว่า

“เดี๋ยวครับ รอผมอยู่นี่แหละ ผมจะไปตามพวกนั้นเอง”

สั่งกำชับแงซายอีกคนหนึ่ง ให้อยู่เป็นเพื่อนคณะนายจ้างทั้งหมดที่ปางพัก และโดยไม่เปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นทันพูดอะไรอีก จอมพรานสาวเท้าผละออกจากบริเวณ ตัดทางไหล่ลาดของลูกเนินลงไปโดยเร็ว ท่ามกลางความมืดที่แผ่เงาครอบคลุมอยู่โดยรอบ

แม้สภาพป่าจะโปร่ง แต่ในเวลาค่ำมืดหมดแสงตะวันแล้วเช่นนี้ ประกอบกับไม่ได้สนใจถามให้แน่นอนไว้ก่อนว่าพวกนั้นจะแยกไปทิศใด ทำให้พรานใหญ่อึดอัดใจเล็กน้อย ต้องมาเสียเวลาคลำร่องรอยตามพื้นอยู่พักหนึ่ง จึงจับเส้นทางได้

ว่า เจ้าพวกนั้นยกขบวนแยกอ้อมเนินลงไปทางด้านใต้ อันเป็นละเมาะไม้ที่ค่อนข้างทึบในระหว่างตีนเนินสองลูกบรรจบกัน

เขาก็ออกสาวรอยไปอย่างรวดเร็วทันทีนั้น ใช้ไฟฉายส่องกราดสังเกตภูมิประเทศไปรอบ ๆ

หนทางนั้นลักษณะเหมือนใครมาตัดไว้เป็นถนนสำหรับคนเดินกว้างประมาณ 2 เมตร ค่อย ๆ ลาดต่ำลงเป็นลำดับ สองฝั่งทางเต็มไปด้วยจอมปลวก พงไม้เตี้ย ๆ และไม้ยืนต้นขนาดย่อม ๆ อันเป็นลักษณะของป่าโปร่ง แต่ยิ่งลึกต่ำลงไปสองฝั่งทางนั้น ก็ค่อย ๆ ทึบรกขึ้นเป็นลำดับ มีรากไม้โผล่งอกขวางเส้นทางเดินอยู่ทั่วไป รอยเดินเข้าขบวนและรอยตัดลิดกิ่งไม้ไว้ของพวกนั้น สังเกตเห็นได้ถนัด บางแห่งมีพวกเล็บเหยี่ยวใบเสมาและเถาไม้ล้มลุกอันอุดมไปด้วยหนามถูกตัดลากมาสุมไว้ริมทาง แสดงว่า ทิ้งไว้รอมาขนในเที่ยวขากลับ

รพินทร์ตรวจร่องรอยเหล่านั้นไปด้วยความพิศวงใจอย่างไรชอบกล พวกนั้นก็ไม่น่าจะเลยเถิดไปไกลนักตามที่บอกไว้ แต่ทำไมป่านนี้จึงยังไม่กลับกันมาเลยสักคน

โดยทางอันเทลาด เหมือนจะลงไปบรรจบกับส่วนที่ลึกที่สุดของปลายเนินลกนั้น อีกอึดใจใหญ่ต่อมา เขาก็แว่วเสียงน้ำไหลอยู่ในลำห้วยและเมื่อกราดไฟตรวจอย่างรอบคอบก็พบว่า มันเป็นลำห้วยทอดเป็นแนวคดเคี้ยวอยู่เบื้องล่างจริง ๆ ฝั่งตรงข้ามทึบไปด้วยป่ารกที่อยู่ในระดับต่ำลงไปอีก จอมปลวกที่ผุดโผล่อยู่ทั่วไปก็ดี ผิวของต้นไม้ที่ขึ้นอยู่บริเวณนั้นก็ดี แลเป็นสีดำคล้ำอย่างไรบอกไม่ถูก สภาพของความชุ่มชื้นของภูมิประ-

เทศใกล้น้ำ ทำให้เห็นร่องรอยของไม้ประเภทเฟิร์น [illegible]
หลายชนิดขึ้นหนาแน่นทุกขณะ บ้างก็ออกดอกผ[illegible]
ประหลาด ๆ

ลำห้วยลูกนั้นมีขอบฝั่งต่อฝั่งห่างประมาณ [illegible]
บริเวณร่องน้ำตื้น ๆที่ไหลเซาะไปในระหว่างโขดหินและพื้นเทว[illegible]
กว้างเพียงไม่เกิน 4-5 เมตรเป็นอย่างสูง นอกนั้นเป็นชายฝั่งที่
ต่ำลงไป ซึ่งงอกระเกะระกะอยู่ด้วยหมู่หินและพันธุ์ไม้ใกล้น้ำ
เมื่อค่อย ๆ ไต่ทางชันนั้นลงไป จอมพรานแว่วเสียงคนหมู่ม[illegible]
เดินเหยียบย่ำอยู่ชายป่าเหนือแนวฝั่งตรงข้าม พร้อมกับเสียงผ[illegible]
กิ่งไม้อยู่แสกสาก ระยะมันไม่ห่างออกไปเท่าใดนักกับระดับที่
เขากำลังเดินลงอยู่ในขณะนั้น จึงกู่ให้เสียงออกไป

ไม่มีเสียงกู่ หรือสำสำเนียงใด ๆ แสดงอาการตอบรับม[illegible]
แต่เสียงเดินเหยียบกิ่งไม้ และลากอะไรอยู่แสกสากยังดังอยู่เช่นนั้น

"บุญคำ!"

คราวนี้ เขาตะโกนเรียกชื่อพรานเฒ่ามือขวาออกไปเต็มเสียง

ไม่มีเสียงตอบอยู่ตามเดิม

แต่ให้ตายเถอะ เสียงเดินเสียงลากกิ่งไม้กันอย่างชลมนไฉนจึงยังปรากฏอยู่

รพินทร์ฉายไฟปราด ข้ามฝั่งห้วยลงไปในทันทีนั้นอย่างฉงนสนเท่ห์ใจขีดสุด

ภาพที่เขาเห็นทำให้จ้องงันอย่างไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ใด ๆ ได้และตกตะลึงไปชั่วขณะ

บุญคำ เกิด เสย จัน สี่คนอันเป็นพรานของเขา รวมทั้งคะหยิ่นและส่างปาพร้อมหน้าครบจำนวน ทั้งหกคนเหล่านั้นใช้สายเชือกมัดกิ่งหนามหวายที่ตัดไว้เป็นกองใหญ่พะเนินเทินทึกเดินลากกันอยู่สวบสาบเหนือริมฝั่งห้วยแลเห็นชัดกลางแสงไฟฉาย **คนเหล่านนมอาการเหมอนจะลากหนามหวายทผูกมดไว้เรียบร้อยแล้วเหล่านั้นข้ามห้วยมายังฝั่งนี้ แต่แล้วก็กลับเดินอ้อมต้นกระบากใหญ่ ที่ยืนต้นตระหง่านอยู่รอบแล้วรอบเล่า พากันเดินวนหมุนอยู่เช่นนั้น!!**

“เฮ้ย! อะไรกันน่ะ ตาคำ คะหยิ่น...ทำไมเดินวนอยู่อย่างนั้น”

พรานใหญ่แผดตะเบ็งสุดเสียง ด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกลาว

ไม่มีผลอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น จากเสียงที่ตะโกนไปก้องทั้งป่าของเขาดูราวกับว่าภาพที่มองเห็นอยู่ตำตาห่างกันไม่เกิน 60 เมตร ขณะนี้ไกลจากกันสักคนละขั้วโลกก็ไม่ปาน หรือมิฉะนั้นก็มีเขื่อนเพชรมาขวางกั้นไว้ไม่ให้คนเหล่านั้นได้ยินเสียงของเขาได้ ไม่สำเหนียกแม้กระทั่งลำไฟฉายขนาดแปดท่อนของจอมพรานที่ส่องจ้าเข้าไป ทั้งหกคนคงก้มหน้าก้มตาลากกองหนามหวายเดินวนรอบโคนไม้ใหญ่อย่างชนิดเอาเป็นเอาตายดราวกับว่าจะเร่งเวลาบ่ายหน้ากลับแค้มป์ให้เร็วที่สุด

ไม่มีใครพูดกับใคร นอกจากเดินและเดิน!

หน้าตาแต่ละคนดำคร่ำเครียดเหงื่อไหลไคลย้อย แสดงว่าได้เดินวนอยู่เช่นนั้นมาเป็นเวลานานแล้ว ระคนกับเสียงฝีเท้าย่ำและลมหายใจหอบที่แว่วมาให้ได้ยินชัด

พรานใหญ่กระโจนพรวดลงมาสองสามก้าว แต่แล้วก็ชะงักกึกอย่างตั้งสติได้ หยุดนิ่งสำรวมใจอยู่กับที่ แม้จะมั่นคงแข็งแกร่งสักปานใด บัดนี้ขนทุกเส้นในร่างกายของเขาลุกชันขึ้นด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก มือที่กำไฟฉายและไรเฟิลสั่นเทา สิ่งที่เขาเห็นชัดอยู่กับตาในขณะนี้ มันเป็นปรากฏการณ์พิสดารแทบจะทำให้ประสาททุกส่วนเป็นอัมพาตไปหมด

สิ่งแรกที่เขาจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ หลับตานิ่งลงชั่วขณะจิตหนึ่ง ระลึกถึงพระพุทธคุณเป็นลำดับแรก ต่อมาก็น้อมจิตบูชาไปถึงครูพรานผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาการเกี่ยวกับป่าดงพงไพรทั้งหลาย แล้วก็จบมือพนมขึ้นเหนือศีรษะ สักการะ ขอขมาต่อเจ้าป่าเจ้าเขาและวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ประจำพงไพรทั่วไป

ครู่ใหญ่จึงลืมตาขึ้นอีกครั้งเพื่อพิจารณาในสาเหตุ ด้วยสติสัมปชัญญะที่แน่วนิ่งมั่นคงขึ้น โดยใช้ไฟฉายในมือกราดส่องช้า ๆตรวจไปทั่วบริเวณฝั่งตรงข้ามเท่าที่รัศมีของฮันเตอร์จะกราดถึง

มันเป็นป่าหวายสลับกับไม้ประเภทเครือเถาวัลย์อันรกทึบลักษณะเป็นหุบในที่ลุ่ม มีไม้ใหญ่ยืนต้นแผ่กิ่งก้านสาขาปกทึบอยู่เป็นระยะ ลำต้นอันสูงตระหง่าน ที่คนของเขาทั้งหกคนกำลังลากหนามเดินรอบแล้วรอบเล่าอยู่ในขณะนี้ ลักษณะของมันคือต้นกระบาก สูงชะลูดเกลี้ยงเกลาขึ้นไปประมาณ 10 เมตรจึงถึงบริเวณที่เป็นกิ่งแผ่ออกไป

แม้จะดับไฟฉายปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้จมอยู่ในความมืดของราวป่ายามราตรี เสียงคนเหล่านี้ก็ยังเดินกันอยู่โดยไม่มีการหยุด

คราวนี้เขาฉายไล่จากโคนต้นขึ้นไปตามส่วนสูงช้า ๆ อย่างใคร่ครวญ พิจารณาตามกิ่งก้านสาขาอันหนาทึบเหล่านั้นโดยถี่ถ้วน

แล้วก็เย็นวูบขึ้นไปถึงสันหลัง เมื่อโฟกัสของลำไฟฉายสะท้อนเข้ากับดวงทับทิมวาวแสงคู่หนึ่ง ระดับกลางลำต้น ทับทิมคู่นั้นแลเห็นในครั้งแรก อุปาทานราวกับว่า แต่ละข้างของมันใหญ่ขนาดไข่ห่าน

เขากัดริมฝีปากแน่นกระดกลำไฟฉายล่อไปมา ทับทิมสะท้อนแสงทั้งคู่ก็คงปรากฏลอยเด่นอยู่ที่เดิม เพียงแต่ว่าถ้าลำไฟส่องเบี่ยงออกมาจากมุมตรงมันก็จางแสงลง และเมื่อกวาดเลยผ่านไปเสียทางอื่นก็ดับหายกลายเป็นความมืดตามเดิม

จอมพรานส่องตรวจไปจนตลอดทั้งลำต้นอันสูงใหญ่ โดยผ่านจุดประหลาดนั้นไปเสียก่อน ก็ไม่พบวี่แววผิดปกติอื่นใดอีก แล้วในที่สุดเขาก็กดลำแสงลดต่ำมาจับนิ่งอยู่ที่นั่นอีกครั้ง

ตาไม่ฝาดหรือหลอกลวงตัวเองแน่ **มีอะไรชนิดหนึ่งประดิษฐานอยู่เหนือกิ่งกระบากตอนนั้น ซึ่งมีคุณสมบัติในการสะท้อนแสงได้ เมื่อดับไฟก็มืดวับหายไปทันที เมื่อกระทบแสงก็สว่างโพลงสวนตอบมาเป็นเช่นนี้ทุกครั้งไป และไม่ขยับเขยื้อนไปจากตำแหน่งเดิมเลย**

รพินทร์ ไพรวัลย์ สะบัดหน้าแรง ๆ เอาฝ่ามือสาก ๆ ของตนเองลูบที่แขนเรียกความรู้สึก ใช้เวลานั่งพินิจด้วยประสาทของจอมพรานทั้งหมดในความมืดอีกพักใหญ่อย่างใจเย็น ครานี้เขาเริ่มตระหนักแล้วว่าแม้จะไม่ใช้ไฟฉายช่วยเลยก็ตาม เจ้าสิ่งที่เคยสะท้อนแสงตอบมาปานดวงทับทิมนั้น มีประกายเรือง ๆ อยู่

ในตัวของมันเองราวกับฟอสฟอรัสแยกออกมาได้เด่นชัดจากกิ่งใบอันดำสนิทมืดทึบ

พรานใหญ่ยกไฟฉายขึ้นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้ประทับกระ-โจมมือของไรเฟิล พานท้ายยันติดซอกไหล่ และนิ้วแตะอยู่ที่ไกแล้วเปิดสวิตช์ไฟสว่างเป็นลำไปอีกครั้งยังตำแหน่งนั้น โฟกัสของไฟได้ระดับ ประสานสัมพันธ์กันกับศูนย์

เขาเห็นกระจ่างตาแล้วในครั้งนี้...ร่างหนึ่งขนาดส่วนสัดใกล้เคียงกับมนุษย์มากที่สุด แต่รุงรังไปด้วยขนอันดำสนิท นั่งนิ่งอยู่บนกิ่งไม้ ขาข้างหนึ่งห้อย อีกข้างหนึ่งยันกิ่งที่นั่งชันเข่าขึ้นมือยาวเอื้อมขึ้นไปเกาะกิ่งเหนือหัว ทับทิมคู่นั้น คือดวงตาที่ฝังอยู่ในกรอบหน้า อันยังไม่อาจสันนิษฐานได้ถูกว่า ทรวดทรงของมันเป็นอย่างไร

กลางอกส่วนบนที่มีใบไม้บังลับ ๆล่อ ๆอยู่นั้น ทาบเข้ากลางศูนย์ไรเฟิลพอดี และระยะขนาดนี้รพินทร์ ไพรวัลย์จะไม่มีวันพลาดเป้าหมาย เว้นแต่กระสุนจะด้านเสียเท่านั้น

อธิษฐานแผ่ส่วนกุศลให้อีกอึดใจใหญ่ มาตรว่าถ้าไม่มีเวรกรรมต่อกันมาก่อน ก็ขอให้เจ้าสิ่งอันมีอำนาจลึกลับอย่างมหัศจรรย์นั้นเคลื่อนตัวผละไปเสียโดยเร็ว ปลดปล่อยคนทั้งหกของเขาออกจากรัศมีอำนาจสะกดของมันเสีย

เขาเริ่มต้นนับช้า ๆในใจ ให้โอกาสแก่มันในช่วงระยะเวลาจากหนึ่งถึงสิบ

สิบก็แล้ว มันยังสถิตอยู่ตรงนั้นอย่างดื้อดึงอหังการ

พรานใหญ่ลั่นไก...

.458 แม็กนั่มแอฟริกัน แผดคำรามปานสายอสุนีบาต สะเทือนก้องไปทั้งหุบ

พร้อมกับกัมปนาทนั้น กิ่งไม้ขนาดท่อนแขนกลางลำต้นขาดสะบั้น สอดประสานมากับเสียงร้องกรี๊ดแหลมโหยหวนราวกับเสียงร้องของปิศาจเมื่อต้องทัณฑ์ ตามมาติดๆ กันคือ เสียงหล่นปะทะกิ่งไม้ครืนโครมระลงไปเป็นลำดับ แล้วปรากฏเสียงตกฟาดลงกับพื้นดินเหนือลำห้วยดังตูมใหญ่จนดินสะเทือน

รพินทร์ถลันพรวดขึ้นยืนกระชากลูกเลื่อนป้อนนัดใหม่อย่างรวดเร็ว แล้วกราดไฟลงไปยังโคนต้น

บุญคำ เกิด จัน เส่ย ส่างปา และคะหยิ่น ซึ่งพากันเดินวนอยู่รอบโคนต้นกระบากขณะนี้ พากันหงายผึ่งล้มระเนน-ระนาดลงกับพื้น บางคนลงนอนแผ่เหยียดยาวอย่างเหน็ดเหนื่อยหมดแรง บางคนตะเกียกตะกายลุกขึ้นอย่างเพิ่งจะได้สติสำนึกตน ร้องกันเอะอะเอ็ดตะโรแซ่ไปหมดจนฟังไม่ได้ศัพท์

"เฮ้ย! อะไรเว้ย...ฟ้าผ่า ธรณีสู๊บ!!..."

นั่นเป็นเสียงโวยวายของตาเฒ่าบุญคำ ฟังชัดแหลมออกมาเหนือกว่าเสียงคนอื่น คนเหล่านั้นหมุนตัวคว้างลุกลี้ลุกลนอย่างตกใจขีดสุด ยิ่งเมื่อใบหน้าปะทะเข้ากับแสงไฟฉายของรพินทร์ที่สาดจ้ามาจากฝั่งตรงข้าม ก็งุนงงงอลหม่านจับต้นชนปลายไม่ถูกไปหมด ไม่เข้าใจด้วยว่ามันได้เกิดอะไรขึ้น

"นี่รพินทร์ ไพรวัลย์!!..."

เขาตะโกนก็กก้อง ประกาศออกไปให้คนเหล่านั้นได้ยิน

"ทุกคน เผ่นกลับมาให้ถึงฝั่งนี้ก่อน เร็วที่สุด!! กลับมา"

พร้อมกับคำสั่งอันดังสนั่นไปทั่วนั้นพรานใหญ่สาดไฟฉายวอบแวบแล้วส่องให้เห็นทาง

แม้จะยังไม่อาจเข้าใจสิ่งใดได้ในขณะนี้ ทั้งหกคนของฝ่ายพรานพื้นเมือง ซึ่งบัดนี้สำนึกกลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว ได้ยินและจำเสียงของนายได้อย่างดีที่สุด พากันเผ่นอย่างไม่คิดชีวิต วิ่งตะกายแข่งกันข้ามลำห้วย ลนลานปีนฝั่งเข้ามาหาจอม-พรานอย่างตาลีตาเหลือก

“นาย! เกิดอะไรกันขึ้นนี่ นายมาตั้งแต่เมื่อไร นายตามมาถูกได้ยังไง พวกเราทุกคนหลงทาง เดินเท่าไหร่ก็ไม่ถึงปางพักสักที เดินกลับทางเก่าไม่ถูกหาทางไม่พบ!”

ทั้งหมดละล่ำละลักชิงกันพูดเอ็ดอึงกระหึดกระ-หอบไปหมด จนจับสรรพสำเนียงใดๆ ไม่ได้...

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยังคงยืนสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น ใช้ไฟฉายส่องหน้าคนของเขาทั้งหมดที่กระหืดกระหอบมายืนรายล้อมรอบกายอยู่ในขณะนี้อย่างพินิจพิจารณา ทุกคนเหล่านี้ สีหน้าเต็มไปด้วยความตระหนกตกใจงงงัน จับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ก็ไม่มีใครส่ออาการให้เห็นว่าจะเจ็บไข้ได้ป่วย ได้รับภัยอันตรายใด ๆ เว้นไว้แต่อย่างเดียว คือเหนื่อนคนที่กรากกรำเดินหักมาอย่างแสนเหน็ดเหนื่อยเท่านั้น

เขาเรียกชื่อ เรียงไปตามลำดับจนครบคน และทุกคนก็มีอาการรู้สึกตัวครบถ้วน จะมีก็แต่เพียงความประหลาดใจต่อเหตุการณ์เหล่านั้น ประหลาดใจในข้อที่ว่าอยู่ไม่อยู่อย่างไม่คาดฝัน ก็ได้ยินเสียงปืนระเบิดกึกก้อง แล้วพรานใหญ่ก็มายืนฉายไฟเรียกอยู่ ซึ่งเหตุการณ์นี้มันเกิดขึ้นในระหว่างที่ทุกคนกำลังเดินเตลำหาทางกลับ

ความมืดของราวป่าที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ยิ่งทำให้พรานทั้งหก ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรรอบตัวได้ นอกจากพรานใหญ่ผู้ยืนส่องไฟอยู่ตรงหน้า ซึ่งในความรู้สึกของคนเหล่านั้น คล้ายๆกับว่า จู่ๆรพินทร์ก็โผล่พรวดพราดขึ้นมาให้เห็นได้อย่างปาฏิหาริย์

ทุกคนรุมประดังถามเขากันอยู่เซ็งแซ่เช่นนั้น ว่าเขาโผล่มาจากไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่ยิงหยกๆ นี้ยิงอะไร และบอกเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า ค้นหาทางกลับไม่พบ

จอมพรานผ่อนลมหายใจเฮือก ใจจริงของเขาอยากจะกลบเกลื่อนอำพรางเสีย ไม่อยากบอกว่าเหตุการณ์แท้จริงที่เขาเผชิญกับสายตาและแก้ไขนั้น มันคืออะไร แต่พยานหลักฐานมันก็ปรากฏชัดอยู่ มิหนำซ้ำพวกนั้นยังเพิ่งจะได้สติรู้สึกตัวขึ้นมาอย่างฉับพลัน โดยเหตุการณ์ต่อเนื่องสดๆร้อนๆ แม้จะปิดบังอย่างไรก็คงไม่วายสงสัยอยู่นั่นเอง

“ก่อนที่จะได้ยินเสียงปืน เสียงเรียกและเห็นลำไฟฉายจากฉัน ทุกคนกำลังทำอะไรกันอยู่?”

เขาสอบถามสภาพความรู้สึกของคนเหล่านั้น ก่อนที่จะตื่นตัวสำนึกกับสภาพเหตุการณ์แท้จริง

“จะทำอะไรกันอยู่...”

เสียร้องลั่นหน้าตาเลิกลั่ก จ้องหน้าเขาด้วยความพิศวงขีดสุด

“พวกเราเก๊าะกำลังลากหนามหวาย จะเดินกลับที่พักอยู่นะซินาย รีบกันอย่างที่สุดเพราะมันมืดลงแล้ว แต่เดินเท่าไหร่

ก็ไม่พบทางเก่าสักที ขามาจำได้ว่าเดินกันแค่ไม่กี่อึดใจ ขากลับเดินตั้งร่วมชั่วโมงยังไม่ถึงสักที ไม่น่าหลงเลย”

รพินทร์ถามเป็นรายตัวทุกคน แม้กระทั่งคะหยิ่นและส่างปา ก็ได้รับการยืนยันอย่างเดียวกันหมด

“ก็จะให้ถึงปางพักได้ยังไงเล่า พวกแกทั้งหมดลากหนามหวายเดินวนรอบอยู่โคนต้นกระบากนั่นเอง ไม่ได้เดินพ้นออกไปไหนเลย วนกันอยู่แค่นั่น และวนกันอยู่นานแล้ว จนกระทั่งฉันมาถึงที่นี่และเห็นเข้า”

ทั้งหมดพากันตาเหลือก ร้องลั่นออกมา

“ฮ้า! นาย...นี่นายพูดจริงหรือ?”

พรานใหญ่หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“จริงหรือไม่จริง ก็เห็นกันอยู่นี่แหละ ฉันตามพวกแกมาถึงฝั่งนี้ ส่วนพวกแกก็เดินกันอยู่ฝั่งโน้น ระยะเวลามันห่างกันเท่าไหร่แล้ว นับตั้งแต่พวกแกมาตัดกิ่งหนาม ความจริงควรจะกลับไปตั้งนานแล้ว นายใหญ่เห็นนานผิดปกติ ฉันเองก็เห็นว่ามันไม่ชอบมาพากลนัก ถึงได้ออกมาตาม”

“นายมายืนอยู่ตรงนี้ แล้วก็เห็นพวกเรา?”

“เออ!”

“เห็น...เห็นยังไง?”

“ก็เห็นทั้งหกคนนี่แหละก้มหน้าก้มตาเดินลากกองหนามหวายโกรกกราดวนต้นไม้ใหญ่อยู่นั่นเอง เอาไฟฉายส่องก็แล้ว ตะโกนเรียกก็แล้ว ไม่มีใครได้ยินหรือรู้สึกตัวเลย มัวแต่เดินวนกันอยู่นั่นแหละ”

“พุทธัง สังคัง!!...”

ตาพรานเฒ่าอุทาน หน้าซีดเผือด เกิด เส่ย จัน สีหน้าไม่ผิดอะไรกับถูกผีหลอก ส่วนคะหยิ่นกับส่างปาอ้าปากค้าง

“แล้วเมื่อตะกี้...ตะกี้นายยิงอะไร เสียงมันหล่นโครมลงมาเกือบถูกหัว กลิ้งอยู่ริมห้วยฝั่งโน้น”

“เอ้า! มาดูกันให้เห็นชัด ว่ามันเป็นอะไร?”

พร้อมกับบอกจอมพรานก้าวออกเดิน ไต่ทางอันลาดชันของตลิ่งลงไปยังลำห้วยที่คั่นฝั่งไว้ พวกนั้นพรูติดหลังเขาย้อนกลับไปยังฝั่งตรงข้ามอีกครั้งโดยเร็ว ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

เหนือฝั่งห้วยด้านตรงข้าม ห่างจากโคนต้นกระบากใหญ่ออกมาประมาณ 5-6 เมตร ร่างหนึ่งนอนหงายมือกางตีนกางอยู่ตรงนั้น เลือดกำลังทะลักปรี่ออกจากบาดแผลกลางทรวงอก ทางเข้าของกระสุนเกือบเท่าลูกมะนาว นั่นคือพิษสงของกระสุนหัวอ่อน 510 เกรนของ .458 แม็กนั่มยิงช้าง

พอเข้ามามุงล้อมและแลเห็นได้ถนัด จากลำไฟฉายของรพินทร์ บุญคำก็ร้องลั่นออกมาว่า

“โป่งค่าง!!”

คะหยิ่นกับส่างปาขยับถอยห่างออกไปสองสามก้าวอย่างตกใจ ส่วนเกิด เส่ย จัน ยืนตะลึงตัวแข็ง

แน่ละ! มันคือสัตว์ชนิดหนึ่ง ลักษณะอื่นๆ ทั่วไปคือค่างเราดีๆนี่เอง แต่ตัวใหญ่กว่าค่างธรรมดาหลายเท่า มีส่วนสัดเกือบเท่ากับคะหยิ่นซึ่งจัดว่าเป็นคนสูงใหญ่ ขายาวเป็นปุยหนา

ดำสนิทเป็นเงาละเลื่อมไปทั้งตัว หน้าอันน่าเกลียดน่ากลัวนั้น เหี่ยวย่นเหมือนคนแก่อัปลักษณ์ มีเขี้ยวขาว แหลมยาวโผล่แพลมออกมานอกริมฝีปาก ดวงตากลมในเบ้าลึก บัดนี้เปิดค้างลืมโพลง ดำสนิทราวกับเอานิลเข้าไปฝังไว้ แต่ในยามที่ตายสนิทแล้วเช่นนี้ ไม่ปรากฏว่ามันจะสะท้อนลำไฟฉายออกมา ผิดกับขณะที่มันยังนั่งขมึงทึงจ้องอยู่บนยอดต้นกระบากก่อนถูกปืน

"ไอ้นี่เอง ไอ้ชิบหาย เล่นพวกกูเข้าให้แล้ว!!"

บุญคำครางต่อมาขณะที่จ้องเขม็ง พรานเฒ่าผู้เจนไพรอย่างแกสามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ในทันทีนั้น

แล้วบุญคำก็เงยหน้าจ้องเขาถามเร็วปรื๋อ

"ไปยังไงมายังไงกันนี่ มันอยู่ตรงไหน ตอนที่นายสอยมันร่วงลงมา?"

พรานใหญ่ชี้ขึ้นไปบนยอดต้นกระบาก อันปกใบแผ่ครึ้มเป็นเงามืดทะมึนอยู่เหนือศีรษะทุกคนในขณะนี้

"โน่น! มันนั่งตาวาวอยู่บนต้น ระหว่างที่พวกแกทุกคนพากันเดินวนอยู่ใต้ต้น ฉันสังหรณ์แต่แรกแล้ว ตอนที่เดินมาถึงฝั่งโน่น ได้ยินเสียงลากกิ่งไม้กันอยู่กรากๆ กู่ก็แล้ว ตะโกนเรียกก็แล้ว ไม่เห็นมีใครได้ยินเสียงของฉัน หรือรู้สึกตัวกันสักคน เอาแต่เดินวนเป็นวงกลมรอบโคนไม้นี่ท่าเดียว ฉันเกือบจะหลวมตัววิ่งข้ามฝั่งมาเสียแล้ว แต่พอดียังคิดได้ เอาไฟฉายส่องตรวจก็เห็นไอ้ตัวเจ้ากรรมนี่แหละ มันนั่งจ้องอยู่เหนือหัวพวกแกทุกคนแต่ครั้งแรกก็ไม่ตั้งใจจะยิงมันหรอก พยายามแกว่งไฟไล่มันอยู่ตั้งนาน มันก็ไม่ยอมไป ก็เลยต้องซัดตูมเข้าให้ พอมันร่วงลงมานอนแอ้งแม้งอยู่กับพื้น พวกแกทุกคนก็ได้สติรู้สึกตัวกันขึ้นมาได้"

พวกนั้นสวดอะไรพึมอยู่ในลำคอ อาการเต็มไปด้วยความสยองพองขนในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง และเพิ่งจะมาได้รับทราบจากพรานใหญ่เดี๋ยวนี้ ตาเฒ่าบุญคำถึงกับสบถ ด่าพ่อล่อแม่ขรมถมเถไปหมด จ้องมองดูซากของค่างใหญ่ลักษณะประหลาดที่นอนตายอยู่อย่างเคียดแค้น

“บุญแท้เทียว ที่นายตามมาทันและเห็นเสียก่อน แล้วก็รู้เคล็ดแก้ไขได้ ถ้านายไม่มาหรือมาช้ากว่านี้ บุญคำกับไอ้พวกนี้คงเดินวนหลงอยู่ใต้ต้นกระบากนี่เอง ถ้ายังมีแรงเดินกันตลอดทั้งคืน ถ้าหมดแรงก็ลงนอนแผ่ คราวนี้ก็เสร็จกันทั้งหมด นายมาพบอีกทีคงนอนตัวแข็งตายกันหมดแล้ว บุญคำประมาทไปหน่อย ไม่คิดว่าไอ้ผีโป่งค่างนี่มันนั่งอยู่บนยอดไม้ และก็เห็นระยะทางใกล้ๆนี่เอง ป่าก็ไม่ทึบน่ากลัวนัก พอเดินผ่านใต้ต้นที่มันดักอยู่เท่านั้น ก็ตกอยู่ในรัศมีอำนาจสะกดของมันเลย หมอผีเกือบตายเพราะผีแท้ๆเทียว ถ้าบุญคำรู้ตัวเสียก่อนคงไม่เสียท่ามันถึงอย่างนี้ ป่าแถบนี้เผลอตัวไม่ได้เลยจริงๆ พับผ่ามันแรงเหลือใจ ดูเอาเถอะ เล่นเอาพรานผีอย่างไอ้คำเดินหลงเป็นบ้าไปเลย ฮึ่ม! นี่แน่ะ!”

ว่าแล้วแกก็เตะพลั่กเข้าให้ที่ท้องพลุ้ยใหญ่ของเจ้าสัตว์ประเภทค่างหรือลิงใหญ่ตัวนั้น

“ดีที่นายไม่พรวดพราดตามพวกเรามาเข้าใต้ร่มกระบากนี่อีกคนหนึ่ง ตอนที่มองมาเห็นพวกเราเดินวนกันอยู่”

จันพูดเสียงสั่น ยังไม่วายตื่นตระหนก

“ม่ายงั้นก็พลอยเสร็จไปอีกคน เดินวนเป็นบ้าอยู่กับพวกเราทั้งหมดนี่ โชคดีแท้ๆที่นายตามมาแก้ไขทัน นี่เราคงจะเดิน

วนกันอยู่ร่วมชั่วโมงแล้ว ตอนนั้นมันนึกอะไรไม่ออกไปหมดรู้สึกแต่ว่าเดินเท่าไหร่ก็ไม่พบทางเก่าสักที เหนื่อยเต็มทน นี่ถ้านายไม่บอกหรือไม่เห็นตัวมันถูกปืนนอนแผ่อยู่นี่ พวกเราก็คงไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น”

ทางด้านแค้มป์ ภายหลังจากที่รพินทร์เดินตามรอย

พวกนั้นหายไปในความมืด เชษฐาและทุกคนก็ไม่ได้เคลื่อนไหวทำอะไรอีกทั้งสิ้น แต่รวมกลุ่มรอคอยกันอยู่ที่กองไฟ เงี่ยหูสดับตรับฟังเสียงอยู่ด้วยจิตอันเป็นกังวลอย่างไรบอกไม่ถูก เวลายิ่งผ่านไปก็ยิ่งเพิ่มความกระสับกระส่าย

ในที่สุด ดารินก็อดรนทนอยู่ไม่ได้

“แงซาย ฉันคิดว่าเธอควรจะตามผู้กองไปอีกคนหนึ่งนะ”

หล่อนโพล่งขึ้น

องครักษ์พิเศษของหล่อนยิ้มน้อย ๆ พร้อมกับส่ายหน้าแช่มช้าไปมา

“คำสั่งผู้กอง ให้แงซายอยู่เฝ้าแค้มป์เป็นเพื่อนเจ้านายทุกคน ถ้าแงซายตามผู้กองไปก็จะเป็นการขัดคำสั่ง”

“บางขณะ เหตุผลและความจำเป็น มันก็ต้องเหนือคำสั่งเหมือนกัน เธอจะทำเถรตรงยึดคำสั่งของผู้กองโดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์ไม่ได้ พวกนั้นหายไปนานผิดปกติ จนกระทั่งมืดสนิท ปืนกับไฟฉายก็ไม่ได้ติดตัวไปเลย นั่นแสดงว่าพวกนั้นทุกคนจะต้องแน่ใจว่าจะกลับมาถึงแค้มป์ก่อนมืดและไปไม่ไกลนักแต่ทำไมป่านนี้พวกเขายังไม่กลับ นี่เป็นปัญหาใหญ่ ผู้กองไป

ตามอีกคนหนึ่ง ก็พลอยเงียบหายไปด้วย ถ้าเธอไปกับผู้กองเธอจะช่วยเขาได้มากไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม”

“ถ้าแงซายไป แล้วทางนี้เกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น ความผิดตกอยู่ที่แงซายอย่างเลี่ยงไม่ได้...นั่นประการหนึ่ง”

คำตอบราบเรียบ จากเค้าหน้าอันสงบไม่ได้แสดงอาการหวั่นไหวกังวลต่อเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น อันผิดไปจากความรู้สึกของคณะนายจ้างทุกคนในยามนี้

“ส่วนประการที่สอง ขอนายหญิงและนายจ้างทุกคนอย่าได้ห่วงใยไปเลย ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับคนของเขาเหล่านั้น ลงถ้าผู้กองไปตามเองแล้วเช่นนี้เขาจะต้องแก้ไขเอาคนของเขากลับมาได้โดยปลอดภัย แงซายเอาหัวเป็นประกัน”

ราชสกุลสาวเม้มริมฝีปาก ไชยยันต์ก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าของร่างตระหง่านนั้น

“แกบอกได้ไหมว่า คนพวกนั้นซึ่งควรจะกลับมาได้แล้วแต่ทำไมถึงยังไม่กลับ เงียบหายกันไปหมด?”

“แงซายไม่ทราบได้ นายทหาร...แต่รู้สึกเหมือนกันว่า มันออกจะผิดปกติไปเสียแล้ว แต่ลงผู้กองออกตามเองแล้วเช่นนี้ประเดี๋ยวก็กลับกันมาได้หมด”

“แกมั่นใจหรือ?”

“ชายคนที่ไปตามคนเหล่านั้น ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ คณะเจ้านายทุกคนบางทีจะลืมไปเสียแล้วกระมัง”

ทุกคนงันไปกับเสียงพูดอันมีกังวานลึกหนักแน่นและเต็มไปด้วยความหมายให้คิดนั้น

“เอาละ จะอย่างไรก็ตาม เธอจะดื้อรั้นขัดคำสั่งของฉันที

เดียวหรือ ถ้าหากฉันจะสั่ง ให้เธอตามผู้กองไปอีกคนหนึ่งเดี๋ยวนี้!”

นายหญิงพูดอย่างเฉียบขาด

แงซายก้มศีรษะลง

“ถ้าเป็นคำสั่งของเจ้านายซึ่งหักล้างคำสั่งของผู้กอง แง-ซายก็พร้อมเสมอที่จะปฏิบัติตาม เพียงแต่ขอให้เป็นคำสั่งที่แน่นอนลงไปเท่านั้น”

แล้วใบหน้านั้นก็หันไปทางเชษฐาผู้ตลอดเวลายืนอัดซิการ์สงบนิ่งอยู่ด้วยใบหน้าอันเคร่งขรึม

“โปรดเถิด นายใหญ่...จะให้แงซายออกติดตามผู้กองไปหรือไม่?”

ภายหลังชั่งใจวิบตาเดียว ท่านหัวหน้าคณะก็สั่นศีรษะ

“ไม่ต้องแงซาย แกอยู่ที่นี่แหละ ตามคำสั่งของผู้กองเขา...”

แล้วเชษฐาก็หันไปพูดกับพรรคพวกทุกคน

“แงซายพูดถูกแล้วเราไม่ควรมีกังวลหรือวุ่นวายอะไรกันให้มากนัก การใช้ให้แงซายติดตามไปอีกคนหนึ่งก็เหมือนกับว่าเราไม่ไว้วางใจไม่เชื่อมือรพินทร์ เรื่องห่วงนั้นเราห่วงแน่ แต่เราก็ต้องให้เกียรติและวางใจในฝีมือของเขา โดยการไม่ปฏิบัติอย่างใดออกไปให้เป็นการหักล้างคำสั่งเดิมของเขาด้วย อีกอย่างหนึ่งเราก็ไม่อาจจะรู้ได้ อะไรจะเกิดขึ้นทางนี้ ถ้าแงซายผละไปเสียอีกคนหนึ่ง รพินทร์ต้องมีเหตุผลอยู่ในคำสั่งของเขาและระหว่างสองคนนี่ รู้อะไรกันดีอยู่แล้ว พวกเราซิไม่รู้ เพราะฉะนั้นคอยฟังข่าวเขาอยู่ที่นี่แหละ ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น”

น้องสาวอึ้งภายในเต็มไปด้วยความร้อนรุ่มจนบอกไม่ถูก มาเรียเข้าใจความรู้สึกได้ดี โฉบเข้ามาคว้าแขนลากตัวออกไปห่างทุกคน แล้วกระซิบปลอบใจว่า

“อย่าแสดงจุดอ่อนให้พี่ชายของเธอเองจับได้ อย่าว่าแต่เธอเลย ฉันก็เป็นห่วงไพรวัลย์และพวกนั้นไม่น้อยไปกว่าเธอเหมือนกัน ถึงให้แงซายตามลงไปอีกคนหนึ่ง มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก และขอให้มั่นใจเถอะว่า สิบแงซายก็ไม่เท่าหนึ่งรพินทร์”

ดารินฝืนยิ้มกร่อย ๆ รู้สึกตัวตามคำพูดของแม่เพื่อนสาวต่างผิว

“เธอว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“หลงป่าแน่ ไม่มีปัญหา”

“หลงป่า!...”

นักมานุษยวิทยาสาวลืมตาโพลง ร้องออกมาเบา ๆ

“ป่าโปร่งอย่างนี้ และคนอย่างพวกนั้นนะรึ หลงป่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร”

“ฉันก็สงสัยอยู่เหมือนกัน ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร แต่มันก็ต้องอยู่ในความหมายนี้แน่นอน สาเหตุมันต้องเกิดจากการหลงก่อน ส่วนจะมีอะไรเกิดขึ้นติดตามมาอีก ก็สุดที่เราจะรู้ได้ม่ายงั้นเราก็ควรจะแว่วเสียงอะไรบ้างแล้วแต่นี่ไม่มีเลยเงียบเชียบกันไปหมด”

ไม่ทันจะสิ้นเสียงของมาเรีย ที่กระซิบพูดกับดาริน ทุกคนก็สะดุ้งสุดตัว

เสียงไรเฟิลแผดสนั่นป่า

กังวานอันกึกก้องสะเทือนไพรของมัน ไม่น่าจะดังห่างออกไปนัก

“เอาเข้าแล้ว”

ไชยยันต์ร้องลั่นอย่างลืมตัว เผ่นเข้าคว้าไรเฟิลและทุกคนก็ไหวตัวพรึ่บพร้อมกันหมดอย่างใจหายวูบ

“รพินทร์แน่...เกิดอะไรขึ้น!!”

เชษฐาพูดเร็วปรื๋อ

แน่ละ! ในภาวะเช่นนี้ เสียงไรเฟิลที่แว่วกังวานมาให้ได้ยิน มันเตือนสถานการณ์ร้ายได้อย่างแจ่มชัดที่สุด แม้ว่าจะยังไม่อาจทราบได้ในขณะนี้ว่า อะไรเกิดขึ้นทำนองไหน

มีแต่แงซายเพียงคนเดียว ที่ยืนสงบไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากดวงตาที่มองทอดฝ่าความมืดออกไปยังราวป่าเบื้องนอก และหูที่เปิดพร้อมเงี่ยสดับสำเนียงใดๆ ที่อาจลอยมาให้จับได้อีก

แต่ก็ไม่มีอะไรกระโตกกระตากตามมาอีกทั้งสิ้น ไรเฟิลนัดนั้นครืนสนั่นป่ายามวิกาลเพียงชั่วนัดเดียว สะท้อนไปทั้งเนินที่ทุกคนยืนอยู่ในขณะนี้ จากนั้นก็จางเงียบหายไปอย่างลึกลับ

“ทิ้งแค้มป์ไว้ที่นี่แหละ ไปตามกันทั้งหมดเดี๋ยวนี้ แงซายแกนำทางไปเร็ว!”

ท่านหัวหน้าคณะร้องสั่งอย่างตัดสินใจเฉียบขาด เขาเองก็ไม่อาจอดทนอยู่ต่อไปได้อีกแล้ว ทั้งหมดปราดเข้าหาไรเฟิลและไฟฉายประจำตัว แงซายก็ฉก .375 แม็กนั่มขึ้นมา พร้อมกับรัดผ้าคาดศีรษะให้แน่นกระชับ

ชั่วไม่กี่พริบตานั้น ทุกคนก็วิ่งลงมาจากเนินที่พักมา เป็นขบวนโดยตามหลังแงซายไปติดๆ พอลงมาถึงไหล่ตะพักระหว่างที่จอมพเนจรกราดไฟตรวจหารอย เชษฐาก็กู่ขึ้นเพราะรู้สึกว่าเสียงปืนไม่น่าจะห่างออกไปนัก เมื่อเขากู่ขึ้นคนเดียวไชยยันต์กับดารินก็ช่วยกันส่งเสียงขึ้นบ้างเป็นการเรียก

มีเสียงกู่ตอบมาทางเนินต่ำด้านเหนือ เชษฐาวิ่งล้ำหน้าออกไปก่อนในทันที แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก เพราะอุ้งมืออันกำยำของแงซายคว้าแขนเขาไว้เสียก่อน พร้อมกับสั่นศีรษะ

“ไม่ใช่ทางนั้น นายใหญ่”

“เอ๊ะ! มีเสียงกู่ดังมาจากด้านนี้นี่นา”

เชษฐาร้อง

“จริงด้วย เสียงกู่ตอบดังมาจากทางนี้”

ดารินกับไชยยันต์ บอกอย่างกระหึดกระหอบมาเป็นเสียงเดียวกัน แต่แงซายสั่นศีรษะอยู่ตามเดิม

“ในป่า เวลากลางคืน อย่ากู่ เสียงสะท้อนอาจลอยมาหลอกตัวเราเองให้หลงผิดได้ หรือมิฉะนั้นก็เป็นเสียงที่เกิดเลียนตอบขึ้นอย่างลึกลับหาสาเหตุไม่ได้ ถ้าตามเสียงไปจะหลงทันที โปรดอย่าทำเสียงใดๆขึ้นทั้งสิ้น คอยระวังตัวและตามแงซายมาดีกว่า”

ขาดคำเจ้าคนใช้พิเศษก็ตัดเข้าทางด่านด้านใต้ อันเป็นด้านตรงข้ามกับที่เชษฐา และทุกคนได้ยินเสียงโหวกๆ ตอบมาแล้วอ้อมไหล่เนินลงไปโดยเร็ว ทุกคนเงียบกริบ ตระหนักได้อย่างดีที่สุดว่า ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีอะไรดีไปกว่าจะตามแงซายไปอย่างเดียว

ไม่มีใครพูดอะไรกันอีกทั้งสิ้น ในการครึ่งวิ่งครึ่งเดินกันอย่างเร่งร้อนนั้น ต่างสังเกตเห็นแงซายฉายไฟส่องกราดอยู่ตามพื้น ชั่วไม่กี่อึดใจก็ตัดดิ่งไปอย่างแน่ใจที่สุดโดยไม่มีข้อลังเลอีกเลย ทั้งหมดถือไรเฟิลในลักษณะเตรียมพร้อมอยู่ในมือ และช่วยกันกราดไฟไปทั้งสองฝั่งทางอย่างระวังต่อสถานการณ์

ไม่ทันเหนื่อยต่างก็รุดกันลงมาตามทางอันลาดชันลงต่ำแล้วก็สังเกตเห็นแสงสว่างราง ๆ จากลักษณะของลำไฟฉายในความมืดทึบต่ำลงไป ต่อมาก็ได้ยินเสียงพูดกันแซดล้งเล้งไปหมด

“อยู่ในห้วยต่ำข้างล่างนั่นแน่แล้ว”

แงซายชี้มือบอก แล้วเร่งฝีเท้าขึ้นอีก คณะเจ้านายวิ่งตามกันลงมาเป็นพรวน ยิ่งต่ำลงมาก็ยิ่งเห็นลำไฟฉายและเสียงพูดจาเหล่านั้นถนัดขึ้นอีก

“รพินทร์”

เชษฐาตะโกนเรียกก็กก้องออกไป ในขณะที่ไต่ลงไปตามทางลาดนั่น ก็พลันเห็นลำไฟที่เดินส่องอยู่กับพื้นตวัดฉายกราดสวนมาทางด้านพวกเขา ที่แล่นตรงลงไปพร้อมเสียงตะโกนตอบ

“คุณชายหรือครับ”

“ผมเอง! เกิดอะไรขึ้น?”

เสียงจ้อกแจ้กดังขึ้นมาจากคนกลุ่มใหญ่ที่รวมอยู่เป็นเงาตะคุ่มอยู่ฝั่งตรงข้าม ยังไม่มีคำตอบจากรพินทร์ในขณะนั้นเพราะแลเห็นแล้วว่าพรรคพวกที่ให้อยู่เฝ้าแค้มป์ทั้งหมดกำลังลุยน้ำข้ามลำห้วยมา ไฟฉายหลายดวงส่องจ้าสว่างไสวไปหมด ทางฝ่ายเชษฐานั้น เมื่อใกล้เข้ามาจนเกือบถึงตัว พร้อมกับส่องไฟก็พบว่าพรานใหญ่ และพวกพรานพื้นเมืองที่มาตัดหนามหวาย

ทั้งหมด กำลังยืนมุงอะไรกันอยู่ใต้ต้นไม้ครบถ้วน ไม่มีใครขาดหายไปเลย

รพินทร์ผละจากวงนั้น ก้าวเข้าไปรับหน้าคณะนายจ้างของเขา

“เสียงปืนเมื่อตะกี้นี้ใช่ไหม ที่ทำให้พวกคุณตกใจตามมาถึงนี่”

“ใช่! มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นนี่ คุณยิงอะไร? พวกเราเป็นอะไรกันบ้างหรือเปล่า?”

ดารินเสียงสั่นแต่ก็ใจชื้นขึ้นเมื่อเห็นทุกคนอยู่กันครบหน้า

“เรียบร้อยปลอดภัยดีทุกคนครับ ความจริงไม่น่าจะต้องลำบากมาตามเลย พวกเรากำลังจะกลับไปเดี๋ยวนี้”

“คุณยังไม่ได้บอกเลยว่า คุณยิงอะไร?”

จอมพรานอึกอักในลำคออย่างตัดสินใจไม่ถูก ครั้งแรกคิดว่าจะปิดฝ่ายนายจ้างเสีย กลบเกลื่อนไม่ให้ทราบว่ามันได้เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับคนของเขาเหล่านี้ ก่อนที่เขาจะมาถึง แต่แล้วก็เห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะปกปิดไว้เพราะถึงอย่างไรนายจ้างทุกคนก็ตามมาจนถึงที่แล้ว พอดีกับที่บุญคำกับพวกนั้นร้องบอกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ผีโป่งค่าง นาย! พรานใหญ่ยิงผีโป่งค่าง พวกเรากำลังหลงป่าหาทางออกไม่ได้ มันนั่งสะกดอยู่บนยอดไม้ พอดีพรานใหญ่ตามมาทัน สอยมันร่วงลงมานอนแหงแก๋อยู่นี่”

“ผีโป่งค่าง อะไรกัน มันเป็นยังไง?”

ฝ่ายนายจ้างที่เพิ่งจะมาถึง อุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกันอย่างประหลาดใจ

แล้วชั่วอึดใจนั้นเอง ทุกคนก็มองเห็นที่สิ่งพวกพรานพื้น-เมืองเอ่ยถึง นอนเป็นซากจมกองเลือดอยู่ ด้วยความตกใจระคนอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว ในลักษณะรูปร่างของมัน

“เหมือนลิงใหญ่...ใหญ่กว่าอุรังอุตังหรือกอริลลาเสียอีก!!”

มาเรียร้องลั่น เมื่อมองเห็นได้ถนัด ส่วนเชษฐาครางออกมาว่า

“ค่าง! รูปร่างเหมือนค่างทุกอย่าง แต่ทำไมตัวมันถึงใหญ่อย่างนี้”

ทั้งหมดเข้ามามุงล้อมดูอยู่อย่างตื่นเต้นฉงนฉงาย พูดกันแซด ซักถามกันสับสนไปหมด เพราะยังไม่สามารถเข้าใจอะไรนัก ตลอดเวลาที่บุญคำทำหน้าที่อธิบายให้ฝ่ายเจ้านายฟัง และรพินทร์ยืนนิ่งอยู่นั้น แงซายจ้องไปที่ซากนั้นอย่างพินิจแล้วเงยขึ้นมองหน้าจอมพรานแวบหนึ่ง จากนั้นก็ฉายไฟในมือส่องขึ้นไปยังลำต้นอันสูงใหญ่ของกระบากที่แผ่เงาครึ้มอยู่เหนือศีรษะทุกคนในขณะนี้ โดยไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น

กว่าที่คณะนายจ้างซึ่งทำหน้าที่ซักไซ้พวกพรานพื้นเมืองจะรู้เรื่องได้ตลอดว่ามันได้เกิดอะไรขึ้น ก็เป็นเวลาถึงพักใหญ่

“เป็นความจริงหรือ รพินทร์?”

เชษฐาหันขวับไปถามจอมพรานโดยเร็วภายหลังจากสอบซักพวกนั้นด้วยความพิศวงใจขีดสุด

รพินทร์ ไพรวัลย์ รู้สึกลำบากใจไม่ใช่น้อย ในการที่จะยืนยันอะไรออกมา สำหรับสิ่งที่พวกนั้นเล่าให้คณะเจ้านายฟัง

“ผมก็ยังงงๆอยู่ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

เขาตอบไม่เต็มเสียงนัก พร้อมกับถอนใจเบาๆ

“แต่เท่าที่เห็น ขณะที่ผมถึงฝั่งโน้น เจ้าพวกนี้เดินเป็นบ้าเป็นหลังไม่รู้สึกตัวกันจริงๆ จนกระทั่งผมยิงไอ้ตัวเวรนั่นหล่นลงมาแล้วนั่นแหละ ถึงได้เป็นสติสตังรู้สึกตัวกันขึ้นมาได้”

“แล้วคุณว่ามันเป็นตัวอะไรกันนี่ รูปร่างหน้าตาน่ากลัวเหลือเกิน”

ไชยยันต์ถาม

“ผมก็ว่ามันเป็นสัตว์ประเภทลิงหรือค่างขนาดใหญ่นั่นแหละครับ แต่บุญคำว่ามันเป็น ‘โป่งค่าง’ อันหมายถึงค่างผีชนิดหนึ่ง ตามความเชื่อของพวกพรานพื้นเมือง ผมเองในชีวิตก็ยังไม่เคยเห็นลิงหรือค่างชนิดใดตัวใหญ่ขนาดนี้มาก่อน”

“ผีค่าง หรือโป่งค่างมันเป็นยังไง?”

ดารินงง ถามอย่างไม่เดียงสา จ้องหน้าเขาเขม็ง

รพินทร์ยิ้มฝืดๆ

“ก็อย่างที่ตาบุญคำอธิบายให้คุณหญิงฟังเมื่อตะกี้นี้แหละครับ พวกพรานป่าเขาถือกันว่าเจ้าสัตว์ชนิดนี้ มันครึ่งปิศาจครึ่งสัตว์ มีอำนาจในการสะกดคนหรือสัตว์ทั่วไปให้หลงป่าและหลับไหลไม่ได้สติ แล้วก็จะมาสูบเลือดในกายจนคนหรือสัตว์นั้นตาย ก็ได้ยินได้ฟังเล่ากันมาแบบนี้มานานนม ในชีวิตพรานของผมไม่เคยพบตัวจริงของมันสักที วินิจฉัยไม่ถกเหมือนกันว่ามันคืออะไรแน่ ยิงมันร่วงเค้เก้ลงมาจากต้นไม้เห็นๆ อยู่นี่ ผมก็เห็นอยู่ว่ามันเป็นค่างหรือลิงธรรมดานี่เอง เพียงแต่หน้าตาน่ากลัวแปลกไป และตัวใหญ่หน่อยเท่านั้น ผมไม่เชื่อมาก่อนเหมือนกัน ว่ามันจะมีอำนาจในการสะกดคนแล้วลงมาสูบเลือด บุญคำยืนยันว่ามันเป็น ‘โป่งค่าง’ คะหยิ่นหรือส่างปาก็เชื่อเช่นนั้น แต่

ถามดูแล้วว่าเคยเห็นตัวจริงมาก่อนหรือเปล่า ทั้งสามคนนี่ก็บอกว่าไม่เคยเห็น เพียงแต่เข้าใจเอาเองเท่านั้น”

“แปลว่าคุณเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน?”

“ผมไม่แน่ใจ ไม่อาจยืนยันได้อย่างที่บุญคำว่า”

ก็ไหนคุณบอกว่า คุณเห็นพวกนี้เดินวนรอบต้นกระบากนี่อยู่ จะเรียก จะส่องไฟฉายอย่างไรก็ไม่รู้สึกตัวกันเลย”

“ครับ ผมเห็นเช่นนั้นจริงๆ ยังอดแปลกใจไม่ได้อยู่จนเดี๋ยวนี้”

“ถ้าคุณไม่รู้อะไรเรื่องไอ้สัตว์ชนิดนี้มาก่อน คุณจะแก้ไขช่วยพวกนี้ให้คืนสติรู้สึกตัวขึ้นมาได้อย่างไร พอคุณยิงมันร่วงลงมาตาย พวกนี้ก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาได้ไม่ใช่หรือ”

ไชยยันต์ซักอย่างประหลาดใจ พรานใหญ่เป่าลมออกจากปากเบาๆ สีหน้ายุ่งยากอย่างไรพิกล กะพริบตาปริบๆ มองดูซากค่างใหญ่ตัวนั้น

“ผมบอกไม่ถูกเหมือนกัน สิ่งผิดปกติครั้งแรกที่ผมเห็นจากการเดินวนเป็นบ้าเป็นหลังของพวกนี้ ทำให้ผมเอะใจและไม่กล้าที่จะพรวดพราดข้ามฝั่งมา ผมฉายไฟส่องกราดไปรอบๆบริเวณ แล้วก็เห็นมันนั่งตาวาวอยู่ อาจเป็นเพราะสัญชาตญาณระแวงภัยของผมก็ได้ ที่สั่งการให้ผมยิงมันร่วงลงมาแล้วก็ปรากฏว่าพอมันตกลงมาตาย พวกนี้ก็รู้สึกตัวขึ้นมาได้ บุญคำบอกผมเหมือนกันว่า ถ้าผมหลวมตัวข้ามฝั่งเข้ามาอยู่ในรัศมีของร่มกระบากนี่ ผมก็จะพลอยเดินวนอยู่ด้วยอีกคน”

คณะนายจ้างทั้งหมดมองหน้ากันเองอยู่ไปมาด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก

“นี่หมายความว่า ไอ้ตัวที่บุญคำเรียกว่า ‘โป่งค่าง’ นี่เอง หรือที่ทำให้เจ้าพวกนี้ทั้งหมด มาเดินวนอยู่โคนต้นกระบากเป็นนานสองนานหาทางกลับไม่ถูก จนกระทั่งคุณมาตาม และยิงมันลงมากองอยู่นี่”

เชษฐาถามซ้ำอย่างไม่แน่ใจ

“ก็อะไรเสียละนาย ไอ้ตัวนรกนี่แหละ ถ้าพรานใหญ่ไม่มาตาม ป่านนี้พวกบุญคำก็ยังงมบ้ากันอยู่ตรงนี้เอง ไปไหนไม่พ้นหรอก บุญคำเผลอตัวจริงๆ ไม่นึกมาก่อนว่า ป่าที่แลตื้นๆ โปร่งๆ และอยู่ใกล้ที่เราจะพักเพียงแค่นี้ จะเจอดีเข้าถึงเพียงนี้ พรานใหญ่รู้เคล็ดไม่ยอมเข้ามาในรัศมีสะกดของมัน แล้วก็เอาปืนส่องเข้าให้ ถึงได้รู้สติกันขึ้นมานี่ เชื่อเถอะนาย มันสะกดได้จริงๆ มายังนพวกบุญคำตงหกคนจะหลงพร้อมกันหมดทีเดียวหรือ”

“แปลก! แปลกเหลือเกิน”

ดารินครางแผ่วเบา สั่นศีรษะไปมา

“ดูซากมันนี่ ก็สัตว์ประเภทลิงค่างธรรมดานี่เอง เจอลูกปืนเข้าให้ก็ร่วงไม่เป็นท่า”

หล่อนทรุดตัวลงตรวจอยู่ที่บาดแผล รอยลูกปืนเข้าอย่างใกล้ชิด แล้วเงยหน้ามองนักโบราณชีวศาสตร์สหายต่างผิวซึ่งบัดนี้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดได้โดยตลอด จากการแปลความของไชยยันต์

“เธอคิดอย่างไร เมย์ จากสิ่งแปลกๆ ที่รพินทร์บอก รวมทั้งคำบอกเล่าของบุญคำ?”

มาเรียเบิกตาโต โคลงศีรษะช้าๆ

ชมรมเทียน
WBSWS:OU
ปาโลคลับปี

“เหนือความรู้สึกของฉันจริงๆ น้อย แต่เท่าที่พอจะรู้มาบ้างนั้น สัตว์สามัญธรรมดาบางชนิดมีอำนาจในการสะกดอยู่ในตัวของมันเองเหมือนกัน อย่างเช่นแมงมุมบางพันธุ์ ถ้ามันขึ้นไปเกาะอยู่บนพื้นเหนือศีรษะของคนที่กำลังนอนอยู่ รัศมีตรงเก้าสิบองศา คนคนนั้นจะรู้สึกอ่อนเปลี้ยง่วงงงทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ จนกว่ามันจะเคลื่อนย้ายผิดองศาไป อำนาจสะกดของเจ้าค่างใหญ่ตัวนี้ อาจอยู่ในหลักเกณฑ์เดียวกันนี่กระมัง...”

หล่อนยักไหล่ หัวเราะออกมาปร่าๆ

“แต่ฉันดูมันว่า ไม่น่าจะเป็นสัตว์ประเภทดูดเลือดคนหรือสัตว์เลย ถ้ากระโจนเข้าใส่หักคอ หรือฉีกอกเราซึ่งๆ หน้ามันก็จะทำได้โดยไม่ยากนัก ดูจากรูปร่างขนาดของมันซึ่งน่ากลัวกว่ากอริลลาซ้ำไป อย่างน้อยที่สุด พละกำลังของมันก็จะต้องมากกว่ามนุษย์ไม่น้อยกว่า 10 เท่าจากรูปร่างส่วนสัดขนาดนี้”

“ก็น่าคิดทีเดียว”

เชษฐาว่า จ้องเขม็งอย่างพิจารณาอีกครั้ง

“มันจะมีอำนาจสะกดได้จริงหรือไม่ก็ตาม แต่ถ้ามันคิดจะเล่นงานเราซึ่งๆหน้าเมื่อไหร่มันก็จะทำได้อย่างสบายสำหรับ ‘ไอ้ทโมน’ นี่”

แล้วอดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะ ก็แลไปทางพรานใหญ่ เหมือนจะสำรวจสีหน้าอ่านความรู้สึกภายใน **บางสิ่งบางอย่างจากความคุ้นเคย ทำให้เขาอ่านออกว่ารพินทร์มีความไม่ปลอดโปร่งใจแฝงซ่อนอยู่อย่างไรพิกล แงซายนั่นเล่าก็ยืนสงบเงียบขรึมอยู่ตามลำพังคนเดียว โดยไม่ได้เอ่ยคำใด**

กับใครทั้งสิ้น ในระหว่างที่ทุกคนพูดกันจ้อกแจ้ก เพียงแต่ไซ้ไฟฉายในมือ ส่องกราดไปรอบ ๆ ราวป่าทั้งสูงและต่ำ

จอมพราน บัดนี้มองละไปตามจำนวนนายจ้างของเขาทุกคนตามลำดับ และมาสุดสิ้นที่แงซายคนสุดท้าย แล้วเอ่ยออกมาเบา ๆว่า

“นี่พวกเรามากันหมดทุกคนเลยหรือครับ ไม่มีใครอยู่ที่แค้มป์เลยสักคนเดียว?”

“ใช่! ผมสั่งให้มากันทั้งหมดนี่แหละ ครั้งแรกก็ไม่ตั้งใจจะตามมาหรอก แต่พอได้ยินเสียงปืน ก็เลยทนใจเย็นอยู่ไม่ได้ โชคดีอยู่บ้างที่คุณทิ้งแงซายไว้ให้เป็นเพื่อนได้อาศัยนำทางมา ลำพังพวกผมป่านนี้คงตามไปหลงทางไหนก็ไม่รู้ ทั้ง ๆที่ความจริงระยะมันก็ไม่ไกลนัก”

อย่างน้อยที่สุดในความรู้สึกของรพินทร์ เชษฐาก็ทำได้ถูกต้องและดีที่สุดแล้ว คือถ้าจะตัดสินใจมา ก็ควรมาด้วยกันทั้งหมด โดยมีแงซายเป็นผู้นำทางอย่างเช่นที่เป็นอยู่นี้ และถ้าจะเยือกเย็น พอที่จะสงบรอฟังข่าวอยู่ที่แค้มป์ก็ควรจะอยู่รวมกลุ่มกันให้ครบหน้าเช่นกัน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแยกกันเป็นจำนวนปลีกย่อยออกไปอีก

“เอาละครับ ไม่มีเรื่องร้ายแรงอะไรหรอก เรารีบกลับกันดีกว่า จะได้จัดการเรื่องที่พักของเราให้เรียบร้อยไป”

พรานใหญ่บอกกับกลุ่มนายจ้างของเขา แล้วสั่งให้พวกนั้นช่วยกันขนหนามหวายที่ตัดเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วเหล่านั้น รีบมุ่งหน้ากลับแค้มป์โดยทิ้งซากของเจ้าค่างใหญ่ให้นอนตายอยู่ที่เดิมของมัน โดยไม่เสียเวลาไปใส่ใจอะไรกับมันอีก

ทั้งหมด 12 คน เดินจับหมู่กันเป็นขบวน ข้ามมาฝั่งเดิมแล้วไต่ทางขึ้นเพื่อกลับทางเก่า หกคนของพรานพื้นเมืองร่วมมือด้วยแงซายอีกแรงหนึ่ง ช่วยกันลากกองหนามหวายเหล่านั้นล่วงหน้าไปก่อน โดยฝ่ายนายจ้างเดินคุมอยู่เบื้องหลัง

รพินทร์ทิ้งท้ายห่างอยู่ทางเบื้องหลัง เชษฐาก็ถ่วงฝีเท้าคอย จนลงมาเดินเคียงกัน

“รูปการณ์มันไม่ค่อยจะปลอดโปร่งนักหรือยังไงผู้กอง?”

เชษฐากระซิบ

“ทำไมหรือครับ”

“ปัญหาเฉพาะหน้าของเราในขณะนี้ก็คือ เตรียมรับมือป้องกันเจ้าพวกเทอโรแดกทีลอยด์ ที่อาจแห่กันมาเล่นงานคืนนี้แต่ผมรู้สึกว่ามันอาจมีปัญหาแทรกซ้อนที่น่าคิดกว่านั้นเสียแล้ว คุณก็คิดเว้นแต่จะไม่พูด”

“เจ้าทโมนใหญ่ชนิดนั้น ใช่ไหมครับ?”

“ใครจะบอกได้ว่า ถิ่นนี้เป็นดงของมันหรือเปล่า มีอยู่เป็นจำนวนสักกี่ตัว ผมไม่กลัวเรื่องอำนาจสะกดของมันหรอก แต่ออกจะไม่สบายใจอย่างไรบอกไม่ถูกเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของมัน ลิงเป็นสัตว์มีสมองและฉลาด ยิ่งถ้าเป็นขนาดใหญ่อย่างไอ้ตัวที่คุณยิงไว้นั่น และรวมกลุ่มอยู่กันเป็นฝูงหรือกองทัพ เราลำบากแน่...อาจลำบากกว่าทุกครั้งที่แล้วมาก็ได้!

“ผมก็ภาวนาอยู่นี่ ว่าขอให้มีเพียงไอ้ตัวนั้นตัวเดียวเท่านั้น!”

จอมพรานบอกนายจ้างเขาด้วยเสียงที่เบาที่สุด

ทั้งคณะกลับมาถึงบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ภายในเวลาอันไม่นานนัก พวกนั้นช่วยกันลากกองหนามที่ขนกันมาล่วงหน้าขึ้นไปก่อนบนไหล่เนิน กลุ่มนายจ้างทั้งสี่และพรานใหญ่คงตามมาเบื้องหลังเช่นนั้น

แต่แล้วทันทีนั้นเอง ทั้ง 5 คนก็สะดุ้ง เพราะอยู่ไม่อยู่ก็ได้ยินเสียงพวกพรานพื้นเมืองที่ลากกิ่งหนามขึ้นไปถึงปางพักก่อน ร้องกันเอะอะโวยวายแทบไม่เป็นภาษา

“เฮ้ย! นั่นอะไรอีกล่ะ?”

ไชยยันต์ตะโกนถามอย่างขวัญหาย

เงาของคนสองคนวิ่งสวนลงมา ดูเหมือนจะเป็นบุญคำกับจัน ทั้งคู่กระโดดโลดเต้น โบกมือวุ่นไปหมด พร้อมกับตะโกนร้องเรียงมา

“นายขึ้นมาเร็วๆ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!!”

สังหรณ์ร้ายที่กรุ่นอยู่ในความรู้สึกมาก่อนแล้วของรพินทร์กับเชษฐา ทำให้ทั้งสองวิ่งปราดขึ้นไปโดยเร็ว ดาริน ไชยยันต์และมาเรียก็กวดตามขึ้นมาติดๆ

ไม่จำเป็นจะต้องซักถามข้อความ **ภาพของบริเวณแค้มป์ที่ปรากฏอยู่กลางสายตาขณะนี้ บอกถึงสิ่งวิกลวิการที่อบัติขึ้นได้อย่างดีที่สด ทำเอาทั้งหมดยืนตรึงตัวเองอยู่กับที่ คิดอะไรทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ คงมีแต่พรานพื้นเมืองเท่านั้นที่พากันเอะอะโวยวาย วิ่งวุ่นอยู่เช่นนั้น**

ไฟกองใหญ่ที่ก่อไว้ ยังลุกโชติช่วงเป็นปกติดีอยู่ส่องแสงให้เห็นอะไรต่ออะไรได้รางๆ ตลอดบริเวณ

กระท่อมพักที่เตรียมก่อโครงมุงหลังคาไว้ เพื่อการรอเอา

หนามมาสะก็คงเรียบร้อยดีทุกประการ ไม่มีอะไรขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวไปจากเดิมเลย

แต่...

หีบห่อสัมภาระ อันเป็นปัจจัยสำคัญในการเดินป่าของคณะทั้งหมด ที่ตั้งกองรวมกลุ่มกันไว้ทางหนึ่ง รวมทั้งปืนยาวทุกกระบอกของพวกพรานพื้นเมืองที่วางรวมกันไว้ก่อนจะไปตัดหนามหวาย

อันตรธานไปหมดอย่างปราศจากร่องรอย!

มันสูญหายไปสิ้น แม้แต่คานไม้สำหรับหาบหาม หรือของปลีกย่อยเล็กน้อยที่สุด เช่น มีดสักเล่ม หรือเศษเชือกสักเส้นหนึ่ง ราวกับว่าสิ่งของทุกชิ้นเหล่านั้นเกิดงอกขาขึ้นมาได้ด้วยตัวของมันเอง และเดินพาตัวเร้นหายไปหมดในระหว่างที่มนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตผละทิ้งแค้มป์ไป

“มายก๊อด!!”

มาเรียร้องออกมา ตาเหลือก ส่วนดารินนั้นแทบช็อค มีอาการคล้ายจะเป็นลม ถึงกับทรุดตัวลงนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงกับพื้น เชษฐา ไชยยันต์ยืนขยี้ตาแรงๆ แล้วเบิกขึ้นจ้องเหมือนจะให้แน่ใจที่สุด ว่าตาไม่ฝาดหลอกตัวเองไป

แงซายนั้นแม้จะไม่มีปฏิกิริยาเช่นไรปรากฏเด่นชัด แวว-ตาและสีหน้าก็บอกได้ดีถึงความตระหนกตกใจขีดสุด ประสาททุกส่วนดูเหมือนจะยึดนิ่งให้แข็งค้างอยู่เช่นนั้น ราวกับถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

รพินทร์ ไพรวัลย์บอกกับตัวเองในฉับพลันนั้นว่า **นี่คือวิกฤตการณ์สุดยอดของชีวิตแห่งความเป็นตายของผู้ร่วม**

คณะทุกคน ยิ่งกว่าการเผชิญหน้ากับมหันตภัยใดๆ ทั้งสิ้นที่ผ่านมาแล้ว มันผิดวิกลและอยู่ในสถานการณ์อันเลวร้ายขีดสุดยิ่งกว่าทุกครั้ง จากพฤติการณ์ลึกลับที่ปรากฏให้เห็นอยู่นี้

เขายืนนิ่งอยู่กับที่ พยายามนับหนึ่งไปจนถึงสิบอยู่หลายเที่ยวเพื่อจะให้แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นอยู่นี้ไม่ใช่ฝันไป ตาอันคมกริบกวาดสำรวจไปรอบๆทั้งตัว ตั้งสติพร้อม ระหว่างนี้ความเงียบขนาดเข็มตกได้ยินย่างเข้ามาปกคลุม คงได้ยินแต่เสียงไฟที่ลุกฮืออยู่ในกองเท่านั้น เสียงร้องโวยวายของพรานพื้นเมือง ก็ดูเหมือนจะพลอยสงบนิ่งเงียบงันไปด้วยราวกับจะนัดกันไว้

ขณะจิตต่อมา พรานใหญ่ก็เริ่มเคลื่อนไหวช้าๆ ใช้ไฟฉายส่องตรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วนที่สุด ไปยังบริเวณที่กองสัมภาระเคยตั้งวางไว้ ซึ่งขณะนี้ว่างเปล่าคงเหลือแต่ผ้าใบที่ปูพื้นภายในกระท่อม และหลังคาผ้าพลาสติกที่ขึงกั้นอยู่เบื้องบนเท่านั้น ที่พอจะเหลืออยู่ในรูปรอยที่จัดไว้อย่างเดิม โครงกระท่อมใหญ่ที่ปลูกสร้างไว้ กับกองไฟสองกองเท่านั้น ที่ไม่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง

เชษฐากับไชยยันต์ เข้ามาหยุดยืนเงียบๆ อยู่ข้างๆ เขานายจ้างทั้งสองคงจะพูดอะไรไม่ออกในขณะนี้ ได้แต่กลอกหน้าอยู่ไปมา แล้วมาเรียก็ฉุดแขนดารินผู้แทบจะไม่มีกำลังทรงกายอยู่ได้เพราะความตกใจกลับเข้ามารวมกลุ่มสมทบ

“ไพรวัลย์ มัน...มันหมายความว่ายังไงกันนี่?”

แหม่มสาวละล่ำละลักขึ้น พรานใหญ่หัวเราะฮึๆในลำคอกระแทกเสียงอย่างหงุดหงิด

“ก็หมายความอย่างที่เห็นอยู่นี่นะซิ!”

“นอกจากผ้าใบกับผ้าพลาสติกที่ทำกระท่อมนี่แล้ว เราไม่เหลืออะไรเลยสักอย่างเดียว ปืนกระสุน วัตถุระเบิด ปัจจัยในการดำรงชีพแม้กระทั่งเครื่องเวชภัณฑ์...ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทิ้งไว้ที่นี่หายหมดแล้ว”

นักมานุษยวิทยาสาว พูดเสียงเครือเหมือนจะร้องไห้

“ใช่! ไม่มีอะไรเหลือ แม้แต่เศษเชือกสักเส้นเดียว...”

รพินทร์พูดเหมือนจะกล่าวกับตนเอง ยกแขนขึ้นป้ายเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“รพินทร์...”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบแห้ง

“เป็นความผิดของผมเอง ที่ขัดคำสั่งของคุณ ก่อนไปตามพวกนั้น คุณกำชับให้เราอยู่เฝ้าแค้มป์ทางนี้ แต่พวกเราตามคุณไปทั้งหมดเพราะเสียงปืน ความจริงแงซายก็ท้วงไว้แล้ว แต่ผมไม่เชื่อเองไม่ได้เฉลียวคิด”

จอมพรานฝืนยิ้มเกรียม ๆ

“แต่ผมว่าคุณชายตัดสินใจถูกแล้ว หรือมิฉะนั้นนั้นยังโชคดีอยู่ที่มีเหตุการณ์มาดลใจให้ออกจากที่นี่ไปตามผม และไปกันทั้งหมดทกคนโดยไม่เหลือใครอย่เลย ถ้ายังอย่กันที่นี่ ไม่ทราบว่าในเที่ยวขากลับผมจะได้พบเห็นคุณชายกับพวกอีกหรือไม่”

“คุณ...หมายความว่า”

“ไม่ต้องสงสัยหรอกครับ โปรดดูนี่...”

พร้อมกับกล่าว พรานใหญ่ส่องไฟฉายลงไปตามพื้นให้เจ้านายของเขาทุกคนเห็น

บริเวณพื้นที่ปัดกวาดไว้เกลี้ยงเกลาพอสมควรเพื่อสำหรับเป็นที่พักนั้น ปรากฏกลาดเกลื่อนไปด้วยรอยตีนขนาดใหญ่เหยียบย่ำไว้สับสนเปรอะไปหมด เป็นรอยตีนที่ดูผาดๆ ว่าน่าจะเป็นตีนมนุษย์ แต่มันก็ไม่ใช่ แต่ละรอยมีส่วนยาวเกือบหนึ่งฟุตและกว้างร่วมหกนิ้ว ทรงน้ำหนักตัวอยู่บนฝ่าตีนทั้งสอง

รอยตีนเหล่านั้นปรากฏออกมาจากป่ารอบด้านไปหมด ยกขบวนเข้ามาในบริเวณปางพัก ซึ่งขณะนั้นไม่มีฝ่ายมนุษย์เฝ้าอยู่เลย และก็ไม่มีอะไรจะต้องกังขาต่อไป สัมภาระสิ่งของทั้งหมดที่วางกองกันไว้ถูกขนย้ายเคลื่อนหายไป โดยเจ้าของรอยตีนพวกนี้นี่เอง

ทุกคนก้มลงตรวจรอยแล้วรู้สึกลำคอแห้งผากกันไปหมด ไชยยันต์กระซิบออกมาแทบไม่มีเสียง

“ไอ้ทโมนชนิดเดียวกันกับที่คุณสอยร่วงมาจากต้นกระบากตรงห้วยนั่นใช่ไหม?”

“มันละครับ...ในเที่ยวกลับกันมานี่ คุณชายยังเปรยๆอยู่กับผมเลยว่า ถ้ามันมีอยู่แค่ตัวเดียวก็ดีไป แต่ถ้ารวมกลุ่มกันอยู่เป็นฝูง...”

เขาชี้มือไปยังรอยตีนอันย่ำสับสนเหล่านั้น เสียงขาดหายไปในลำคอและทิ้งคำพูดให้ด้วนลงเพียงแค่นั้น

“มันชั่วระยะเวลาเพียงไม่เกินชั่วโมงเท่านั้น รพินทร์ ที่ผมผละออกไปตามฝ่ายคุณ”

“นานเกินพอเสียอีกครับ ที่มันยกพวกมาขโมยของเราที่แค้มป์นี่ ในกรณีที่มันจ้องรอคอยจังหวะอยู่แล้ว ผมสงสัยอยู่นี่ว่า ถ้าบังเอิญคุณชายกับทุกคนทางนี้ไม่ออกจากแค้มป์และมัน

บุกเข้ามาแบบนี้ จะเกิดอะไรขึ้น จากรอยตีนที่เห็นอยู่นี่ไม่น้อยกว่า 20 ตัว ขนาดใหญ่ทั้งนั้น ปืนห้ากระบอกของพวกคุณชายรับไม่อยู่แน่ อย่างเก่งก็จะยิงกันได้เพียงแค่คนละนัดสองนัดเท่านั้น แล้วต่อจากนั้นมันก็จะถึงตัว...เพราะฉะนั้นผมถึงได้บอกว่าโชคดีที่สุดแล้วที่คุณชายตัดสินใจไปตามฝ่ายของผม อย่างน้อยที่สุดเราก็ยังมีชีวิตอยู่รอด รวมกลุ่มกันได้ครบทั้ง 12 ชีวิต แม้อุปกรณ์ยังชีพส่วนใหญ่ทั้งหมดจะถูกมันขโมยไปก็ตาม”

เชษฐากัดริมฝีปากแน่น คนอื่นๆก็อยู่ในสภาพมึนงง

ประหลาดใจต่อเหตุการณ์จนคิดอะไรไม่ออกไปหมด พวกพรานพื้นเมือง ระงับความตระหนกอกสั่นวิ่งวนกันเป็นสิงคลีลงได้แล้ว ต่างช่วยกันออกตรวจร่องรอยไปรอบๆแค้มป์พร้อมกับพูดกันแซ่ ส่างปาเดินหน้าแห้งเข้ามาพูดอะไรอ่อยๆ กับนายแหม่มของมัน เมื่อไชยยันต์ถามว่า

“ไอ้ขี้ลิงของคุณมันว่าอะไร?”

มาเรียก็บอกว่า

“ส่างปาบอกว่า ไอ้พวกนั้นขโมยของไปทุกอย่าง แม้แต่บ้องกัญชาของมัน”

“ไอ้กุดถัง อย่างอื่นไม่เสียดาย เสือกเสียดายบ้องกัญชามันไม่ขโมยตับเอ็งไปด้วยน่ะดีเท่าไหร่แล้ว”

บุญคำซึ่งอยู่ใกล้ๆสบถออกมาอย่างหงุดหงิด

ดารินดูเหมือนจะเป็นคนเดียวที่พูดอะไรไม่ถูกในขณะนี้ หล่อนยืนตัวสั่นเทารู้อนาคตได้ในทันทีว่า **ความเลวร้ายมันจะ**

อุบัติขึ้นสักเท่าใด ปัจจัยในการดำรงชีพอื่นใดนั้นก็เว้นเสียเถอะ แต่ปืน เครื่องกระสุนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อน ที่ถูกขโมยหายไปด้วยนั้น เป็นการชี้ชะตาอันแจ้งที่สุด จะรอดหรือไม่รอด จะอยู่กันไปได้นานสักปานใด ก็ด้วยปัจจัยสำคัญสองสิ่งนี้เท่านั้น

ทุกคนใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงที่สุด

“สังเกตอะไรไหม ไพรวัลย์...”

มาเรียพูด

“มันเข้ามาเคลื่อนย้าย หรือขโมยข้าวของพวกเราไปอย่างมีระเบียบที่สุด ไม่ได้มีร่องรอยว่า รื้อค้นหรือฉีกทิ้งหีบห่อให้เรี่ยราดตกหล่นเหมือนวิสัยสัตว์ทั่วไปเลย แต่พากันยกขบวนเข้ามาอย่างมีระเบียบเรียบร้อย พอมาถึงก็ขนลำเลียงสัมภาระของเราไปแต่ละห่อ แต่ละกองทีเดียว และเก็บเอาไปจนเกลี้ยง ไม่มีรอยว่าจะทำลายของสิ่งใดด้วย นอกจากขนไปเฉย ๆ แบบขโมยที่น่าแปลกที่สุดคือ มันไม่ทำลายแตะต้องกระท่อมที่เราสร้างไว้เตรียมจะพักนอนคืนนี้ ไม่ไปยุ่งกับกองฟืนหรือกองไฟอะไรทั้งสิ้น เข้ามาเอาแต่ของไปอย่างเดียว เหมือนกับอาการกระทำของคนไม่มีผิด”

ทุกคนเห็นด้วยกับข้อสังเกตของมาเรีย มันเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ใจไม่น้อยทีเดียว โดยพฤติการณ์ที่เห็นนี้

ระหว่างที่รพินทร์นิ่งคิด ไชยยันต์ก็บอกว่า

“จริงด้วย น่าแปลกเหลือเกิน ความคิด หรือมันสมองแบบนี้ไม่น่าจะมีในสัตว์ดิรัจฉาน นี่แปลว่า มันมีแผนการอยู่

เรียบร้อยแล้วที่จะขโมยของเราไปเสีย ปัญหาก็คือมันขโมยของเราไปเพื่ออะไร”

“แก้แค้นที่เรายิงพวกมันตายไปตัวหนึ่งกระมัง มันน่าจะรู้ดีว่าของเหล่านี้ จำเป็นในการยังชีพของพวกเราก็ขโมยยืดไปเสียก่อน เป็นการตัดกำลัง ให้เราหายนะและขั้นต่อไปถ้าทายไม่ผิด มันก็จะบุกเข้าเล่นงานซึ่ง ๆหน้า”

ดารินเพิ่งจะปริปากออกมาได้

แต่พี่ชายผู้รอบคอบ สั่นศีรษะ

“เรายังทายอะไรไม่ถูกทั้งสิ้น แต่ที่รู้แน่ ๆก็คือเส้นตาย มันขีดรอบตัวเราอีกแล้ว จากพฤติการณ์ที่เห็นอยู่นี่ มันอาจไม่มีแผนอะไรเลยก็ได้ นอกจากธรรมชาติสันดานของสัตว์ประเภทลิงอย่างมัน พอเห็นเราทิ้งแค้มป์ไม่อยู่ ก็ดอดมาขโมยของเอาไปเพราะความอยากรู้อยากเห็นและอยู่ไม่เป็นสุข”

“อะไรก็ช่างเถิดค่ะพี่ใหญ่ แต่แน่ ๆก็คือ พวกเราจะดำรงชีพกันอยู่ต่ออีกไม่ได้นาน ถ้าไม่ได้ปัจจัยสำคัญเหล่านั้นคืนมา มันเอา‘หัวใจ’ในการยังชีพของเราไปทีเดียว ไหนจะกระสุนไหนจะเครื่องเวชภัณฑ์ ต่อให้ไม่ต้องมารุกรานโจมตีอะไรเราอีกเลย แผนการเดินทางทั้งหมดของเราก็ต้องชะงักลงแล้ว ไปกันไม่รอดหรอก”

“อย่าเพิ่งวิตกวิจารณ์ถึงอนาคตที่ไกลออกไปก่อนเลยครับว่ากันถึงเดี๋ยวนี้ก่อนดีกว่า”

จอมพรานขัดขึ้นเสียงเครียด ๆ ภายหลังจากยืนสงบนิ่งอยู่หลายอึดใจ

“สิ่งที่เราจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ หาทางป้องกันตัวเองให้

รอดพ้นคืนนี้ไปก่อน ถ้ามันหวนกลับมาอีกในตอนนี้ เราจะตายกันหมดทันที ปัญหาอื่นค่อยว่ากันทีหลัง และผมไม่แน่ใจเสียแล้วว่า มันจะเป็นโป่งค่างชนิดเดียวกันกับที่บุญคำบอกหรือเปล่า”

กล่าวขาดคำ เขาก็ตะโกนเรียกพรานพื้นเมืองทั้งหมดเข้ามารวมกลุ่มเพื่อสั่งการทันที โดยไม่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปอีกแม้แต่น้อย

คำสั่งของรพินทร์ก็คือ ให้คนเหล่านั้นแบ่งกำลังออกเป็นสองฝ่าย พวกหนึ่งเร่งลงมือเอาหนามเข้าสะโครงกระท่อมใหญ่ที่สร้างไว้ตามแผนเดิมในทันที อีกพวกหนึ่งให้ขยายกองไฟก่อกั้นไว้รอบทิศ รายล้อมที่พักเป็นรัศมีวงกลม แต่ละกองมีระยะห่างประมาณไม่เกิน 3 เมตร แล้วหันมาพูดโดยเร็วกับคณะนายจ้าง

“ถึงอย่างไร คืนนี้เราก็ไม่มีทางติดตามมันได้ นอกจากพักสงบคุมเชิงอยู่ในที่มั่นตรงนี้แหละ จนกว่าตะวันจะขึ้นพรุ่งนี้เจ้าพวกเทอโรซอร์พันธุ์ดูดเลือดที่เราเตรียมระวังกันแต่แรกนั้นเรื่องเล็กเสียแล้ว สัตว์พวกนั้นไม่มีอันตรายอะไรกับเราน่าวิตกนัก เพราะถึงอย่างไรเรากำบังปลอดภัยเพียงพอแล้ว แต่เจ้าสัตว์เหมือนลิงขนาดใหญ่ที่ย่องมาขโมยของเราไปเหล่านี้ เป็นปัญหาหนักที่สุด ถ้ามันย้อนกลับมาอีกในคืนนี้ ผมเดาอนาคตไม่ถูกเลย เกรงจะรับมือไม่อยู่ เท่าที่เห็นหลักฐานอยู่นี่ พวกมันอยู่กันเป็นฝูง หรืออาจเป็นกองทัพเลยก็ได้ สามารถทำการร่วม

กันได้อย่างสามัคคีพร้อมเพรียง และเต็มไปด้วยความฉลาดราว กับมนุษย์ เราอาจตกอยู่ในภาวะเดียวกับครั้งเมื่อ ‘สางเขียว’ เข้าโจมตีก็ได้ แต่เจ้าทโมนดำพวกนี้ร้ายกาจกว่า‘สางเขียว’ อันเป็นมนุษย์อย่างเดียวกับเราถึงสิบเท่า และเราก็ไม่มีอาวุธพอที่จะรับมือมันได้ด้วย กระสุนส่วนใหญ่และระเบิดของเรา มันยึดเอาไปหมดแล้ว เหลือแต่ปืนที่ติดมือพวกเราอยู่หกกระบอก กระสุนติดตัวก็คงไม่มากนัก”

ฝ่ายนายจ้างทั้งสี่คนจึงเพิ่งรู้สติ คิดถึงปัญหาเฉพาะหน้าขึ้นมาได้

“ทุกคนตรวจสอบเดี๋ยวนี้ ใครเหลือกระสุนติดตัวอยู่คนละกี่นัด”

การสอบกระสุนเท่าที่พอมีติดตัวอยู่ในขณะนี้ ทำเอาทุกคนต้องใจหายลงอีกครั้ง กระสุนส่วนใหญ่นั้น นอกจากจะบรรจุรวมกันอยู่ในหีบลังกระสุนกลาง ซึ่งถูกเจ้าพวกทโมนไพรขนขโมยไปแล้ว ส่วนมากทุกคนมีสำรองไว้ในเป้หลังคนละ 20 นัด เป็นประจำ แต่โชคร้ายอย่างยิ่ง ย่ามหลังของทุกคนปลดออกจากตัวและวางกองรวมกันไว้ด้วย ในขณะที่ปลงหาบสัมภาระวางแค้มป์ด้วยไม่คิดล่วงหน้าว่าจะมีเหตุฉุกเฉินใดๆขึ้น เพราะฉะนั้นจึงเหลือติดตัวอยู่จริงๆ ตามกระเป๋าเสื้อและกางเกงกันคนละอีก 2-3 นัดเท่านั้น นอกเหนือจากที่บรรจุเต็มอัตราในไรเฟิลแต่ละกระบอก แม้แต่รพินทร์เอง ซึ่งจัดว่าเป็นคนรอบคอบที่สุดในเรื่องนี้ ก็มีกระสุนสำรองมัดรวมกันไว้ด้วยยางรัดของใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อข้างละ 6 นัด รวมทั้งในปืนด้วย ไชยยันต์มี 4 มาเรียเหลืออยู่ 10 ในแมกกาซีน 5 และสำรองติดตัวอัก 5 แงซายเหลือ

อยู่ 10 นัดเช่นกัน ส่วนดารินหละหลวมกว่าเพื่อน .300 แม็กนั่ม ของหล่อนมีกระสุนเฉพาะที่ติดอยู่ในตัวปืนแค่ 3 นัดเท่านั้น แต่มีกระสุนปืนสั้น .357 แม็กนั่มที่บังเอิญทั้งปืนและกระสุนยังติดเข็มขัดอยู่อีก 22 นัดเชษฐากับไชยยันต์ก็มีปืนสั้นขนาด .44 แม็กฯ พร้อมลูกปืนติดเข็มขัดกันอยู่อีกคนละ 10 กว่านัด ส่วนปืนสั้นของรพินทร์และมาเรียติดอยู่ในย่ามอันถูกขโมยไปด้วย

รวมเบ็ดเสร็จ กระสุนที่มีใช้สำหรับปืนทุกกระบอกเท่าที่เหลืออยู่มีไม่เกิน 90 นัด ทั้งไรเฟิลและปืนสั้น เป็นไรเฟิลขนาด .375 แม็กฯ ของมาเรียกับแงซายคนละกระบอก .460 เวฯ แม็กฯของเชษฐา 1 กระบอก .600 ไนโตรของไชยยันต์ .300 ของดาริน และ .458 ของรพินทร์รวม 6 กระบอก ปืนสั้นประจำตัวของเชษฐา ไชยยันต์ ดาริน ที่บังเอิญยังติดเอวอยู่อีกคนละกระบอก

ส่วนปืนที่ถูกขโมยไปพร้อมกับสัมภาระทั้งหมด คือ .375 แม็กฯของตาเฒ่าบุญคำ 30/60 ของเกิดกับเสย่คนละกระบอก และลูกซองห้านัด แบบกึ่งอัตโนมัติที่จันถือกับแบบปั๊มแอ็คชั่นของคะหยิ่น โดยไม่นับปืนสั้นของรพินทร์กับมาเรียและลูกกรดสั้นของดาริน ซึ่งหลงติดอยู่ในย่ามที่ถูกขโมยไปด้วย

"ซวยละซิ เหลือปืนกับกระสุนสำรองกันแค่คนละ 2-3 นัดเท่านั้น โดยเฉพาะไรเฟิล ลูกปืนสั้นไม่ต้องไปนับมันละ ไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับสถานการณ์แบบนี้"

ไชยยันต์คราง้อู้

"ก็ยังดีกว่าไม่เหลือเลยสักนัด ปืนยาวของเราทั้งหมดมี

อยู่ 11 กระบอก ถูกมันฉวยเอ่าไปเสีย 5 เหลืออยู่ 6 ก็นับว่ายังบุญแล้ว เห็นจะต้องใช้สมองแทนปืนเสียแล้วละครับในครั้งนี้”

รพินทร์เอ่ยขึ้นอย่างปลอบใจ ฝืนยิ้มให้แก่ทุกคน ซึ่งหน้าซีดไม่มีสีเลือด

“เอายังไงดี ผู้กอง?”

เชษฐาพยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

พรานใหญ่ยกมือขึ้นขยี้ปลายคาง มองไปยังกระท่อมซึ่งบัดนี้พวกพรานพื้นเมืองจัดการเอาหนามสะสุมไว้รอบด้านอย่างหนาแน่นแข็งแรง เปิดเป็นช่องว่างไว้เพียงช่องเดียวสำหรับให้คลานมุดเข้าไปอาศัยภายในเป็นช่องแคบ ๆ พอตัวผ่านได้ โดยมีกิ่งหนามอีกส่วนหนึ่งแทนประตูปิดเปิดส่วนรอบบริเวณขณะนี้ก็ลุกโชติไปด้วยกองไฟที่ก่อล้อมไว้เป็นแนว

“เราหวังไว้ว่ากองไฟเหล่านั้น จะเป็นรั้วด้านนอกกั้นล้อมพวกเราไว้ในคืนนี้”

เขาชี้บอก พร้อมกับกล่าวอย่างระมัดระวัง

“และพวกเราทั้งหมด จะเข้าไปหลบกำบังอยู่ในกระท่อมสะหนามนั่นอีกชั้นหนึ่ง ถึงอย่างไรก็ช่วยกันภาวนาให้ผ่านพ้นคืนนี้ไปเสียก่อน”

“ฝนอาจตกและไฟทุกกองจะดับ หรือต่อให้ลุกสว่างไสวอย่างนี้ก็ตาม ก็ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้ว่าไอ้ทโมนพวกนั้นกลัวไฟหรือเปล่า อาจไม่กลัวก็ได้เพราะถ้ากลัวก็คงไม่บุกเข้ามาขโมยของในแค้มป์ของเราไปได้ ทั้ง ๆที่เราก่อไฟทิ้งไว้ แล้วอีกอย่างหนึ่งระยะที่ก่อไฟก็เว้นห่างกันพอที่จะให้มันเดินเลี่ยงกองไฟ ฝ่า

เข้ามาจนถึงที่มั่นของเราได้ แล้วคิดหรือว่า เพียงกระท่อมสะหนามจะไปครนามืออะไรมัน ช่วยกันทั้งตัวละทีสองทีเท่านั้น”

“ถ้ามันบุกเข้ามาถึงที่มั่นของเรา และแตะต้องหนามที่สะไว้เมื่อไหร่ เราจะยิงมันอย่างประณีตที่สุด ตัวละหนึ่งนัดจากกระสุนที่เรามีเหลืออยู่ทั้งหมด โดยยิงจากในที่มั่นออกไป ซึ่งระยะเผาขนขนาดนั้นเชื่อว่านัดละตัวคงไม่พลาด ถึงอย่างไรกิ่งหนามก็จะเป็นอุปสรรค ไม่ให้มันรื้อทลายกระท่อมของเราได้เร็วนัก และเข้ามาเจอกับปากกระบอกปืนของเราในระยะใกล้ที่สุด มันจะทุ่มเทกำลังกันเข้ามาตายจนกระสุนของเราหมดปืนทุกกระบอก ก็ช่วยอะไรไม่ได้แล้วหลังจากนั้น ที่พอจะอุ่นใจได้ก็คือ มันไม่อาจจู่โจมบุกตะลุยเข้ามาถึงตัวเราได้โดยฉับพลันเปิดโอกาสให้เรายิงได้อย่างถนัดที่สุดทีละตัว เพราะจะต้องเข้ามาติดหนามกั้นไว้ก่อน”

“จริงของรพินทร์”

ท่านหัวหน้าคณะมองเห็นความจริงในข้อนี้ภายหลังจากพิจารณาใคร่ครวญลักษณะอันมั่นคงแข็งแรงของกระท่อมสะหนาม

“ถ้าเข้าไปหลบอยู่ในที่มั่นนี่เราพอมีทางจะสกัดกั้นมันได้จนกระสนนัดสุดท้ายทีเดียว เพราะมันไม่สามารถจะบุกเข้ามาถึงโดยเร็วได้พอยิงทันไม่ว่าจะบุกเข้ามาพร้อมกันสักกี่ตัวก็ตาม”

“ถ้าเช่นนั้นเราจะใช้กระสุนทุกนัดให้ได้ประโยชน์ที่สุดเมื่อเวลาจำเป็นนั้นมาถึง”

มาเรียพูดอย่างปลงใจแน่วแน่หันมาบีบมือปลอบใจเพื่อนสาว

“ให้มันรู้ไป น้อย ว่าพวกมันจะยกโขยงเข้ามาเป็นเป้ากระสุนเราจนครบทั้งเกือบ 90 นัดที่เหลืออยู่ ฉันคิดว่าถ้าโดนเรายิงคว่ำไปสัก 3-4 ตัวเท่านั้น โดยที่มันก็มองไม่เห็นว่าจะบุกเข้ามาให้ถึงตัวเราโดยเร็วได้อย่างไร มันคงจะต้องถอยไปเองระยะใกล้ๆ ที่มันจะเข้ามาทลายรั้อหนามที่เราสะไว้ อย่าว่าแต่ไรเฟิลเลย ต่อให้ลูกปืนสั้นของเธอก็เชื่อว่าเก็บได้นัดละตัวอย่างสบาย ขอให้ยิงเข้าขมองเถอะ เมื่อเราหลบอยู่ในที่มั่นนี้ เราจะมีโอกาสเลือกยิงมันได้อย่างใจเย็นที่สุด”

“ฉันกลุ้มใจแทบจะเป็นบ้าตายอยู่แล้ว สัมภาระข้าวของสำคัญของเราที่มันเอาไป จะทำยังไง อะไรก็ช่างเถอะ เครื่องเวชภัณฑ์ของฉันสำคัญที่สุดป่านนี้ไม่รู้พวกมันเอาไปทำลายย่อยยับไปหมดแล้ว ปืนกับเครื่องกระสุนก็เหมือนกันคงป่นปี้หมดไม่ได้คืนแน่”

“ใจเย็นไว้ครับ คุณหญิง ผมบอกแล้วว่าให้เราผ่านพ้นคืนนี้ไปเสียก่อน ค่อยแก้ปัญหาขั้นต่อไปกันใหม่ ผมยังคิดหวังอยู่ว่ามันคงไม่ได้เอาข้าวของของเราไปทำลายนอกจากจะเคลื่อนย้ายเอาไปซ่อนเสียเท่านั้น เพราะถ้าหากมันจะทำลาย ก็ไม่จำเป็นต้องขนไป มันทำลายย่อยยับลงเสียที่นี่ก็ได้ แต่นี่เราไม่เห็นร่องรอยอะไรเลย หีบห่อแพ็กไว้อย่างไรก็รัสึกว่ามันจะขนไปทั้งห่ออย่างเรียบร้อย ไม่ได้เปิดค้นกระจุยกระจายให้เห็นเลย”

“แงซาย...!”

ดารินร้องเรียกเสียงแหบแห้งไปยังร่างที่ยืนสงบนิ่งราวภาพปั้นหันหน้าออกไปยังราวป่าอันมืดมิดข้ามกองไฟออกไป

ใบหน้านั้นหันกลับมาช้า ๆ แววกังวลไม่อาจซ่อนเร้นได้ ปรากฏให้สังเกตจากดวงตาทั้งคู่

“เธอเป็นคนห้ามพวกเราทุกคน ไม่ให้ตามผู้กองไป แต่แล้วเธอไม่อาจขัดความต้องการของเราได้ และผลแห่งการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของพวกเรา ทำให้เกิดเรื่องร้ายขึ้นถึงเพียงนี้ เดี๋ยวนี้เธอไม่มีความคิดอะไรบ้างทีเดียวหรือ?”

“พวกเราทุกคน ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเสียแล้วนายหญิง”

เสียงห้าวลึกนั้นตอบเนิบช้า

“แต่ผู้กองรพินทร์ก็วางแผนไว้อย่างรอบคอบที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว แงซายไม่มีความคิดอ่านอันใดที่จะดีไปกว่านี้ แงซายรู้แต่เพียงว่า นายใหญ่ตัดสินใจถูกแล้ว ที่บังคับให้แงซายนำออกจากที่นี่ไปตามผู้กอง ถ้าเราทั้ง 4 คนยังเฝ้ารออยู่ที่นี่ในขณะที่มันบุกเข้ามาในปางพัก เราจะตายกันทั้งหมด ไม่มีใครเหลือเลย!”

“แกน่าจะรู้ตัวล่วงหน้านะแงซาย เพราะขณะที่เราอยากจะตามผู้กองไป แกพยายามคัดค้านเราไว้ นั่นมันน่าจะแปลว่าแกอาจรู้ว่า ถ้าเราผละแค้มป์ไป ข้าวของทางนี้จะถูกมันมาดอดขโมยไปหมด แล้วทำไมแกไม่บอกเราเสียตอนนั้น”

ไชยยันต์ว่า

แงซายสั่นศีรษะ

“นั่นเป็นแต่เพียงการยึดถือคำสั่งของผู้กองโดยเคร่งครัดเท่านั้น แงซายไม่อาจรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็มีสังหรณ์ร้าย สังหรณ์ที่บอกไม่ได้ว่า อะไรมันจะเกิดขึ้นทำนองไหน เราตาม

ผู้กองไป และเราก็อยู่รอดได้ ดีกว่าที่เราต้องตายกันทั้งหมด เพราะอยู่เฝ้าของในขณะนั้น ชีวิตยังอยู่ เราก็ยังมีโอกาสที่จะแก้ไขปัญหาต่อไป ไม่ว่าจะหนักสักเพียงใด ขณะนี้เรายังทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากสงวนชีวิตรักษาตัวไว้จนกว่าตะวันจะขึ้นอย่างที่ผู้กองบอก ขอให้เจ้านายทุกคนเข้าไประวังตัวอยู่ในกระท่อมหนามนั่นเถิด แงซายจะขอรับหน้าที่เฝ้ายามอยู่ข้างนอกคอยเติมฟืนในกองไฟทุกกองไว้เอง ถ้าภัยจวนตัวใกล้เข้ามาก็จะตามเข้าไปทีหลัง”

อากาศเริ่มเย็นลงทุกขณะตามเวลาที่ล่วงผ่านไปภายหลังจากตรวจดูความมั่นคงของกระท่อมหนามที่มั่นจนแน่ใจแล้ว รพินทร์ก็ขอร้องให้คณะนายจ้างของเขาเข้าไปหลบพักอยู่ภายในกระท่อมนั้น พร้อมทั้งพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ซึ่งบัดนี้ปราศจากอาวุธปืนประจำมือเพราะถูกฉกเอาไปหมด คงเหลือแต่มีดเท่านั้น

เบื้องนอกจึงมีแต่เพียงแงซายคนเดียว เดินถือปืนเคลื่อนไหวช้า ๆ ไปตามแนวกองไฟล้อมรอบเหล่านั้น รพินทร์ยืนอัดก้นซิการ์อยู่ตรงปากประตูกระท่อมหลบภัยคอยดูแลความเรียบร้อยจนกระทั่งนายจ้างและพรานพื้นเมืองของเขาทุกคนทยอยคลานมุดลอดเข้าไปภายในจนหมดสิ้น เขายังไม่มีความคิดที่จะเข้าไปในกระท่อมขณะนั้นก่อน แต่ก็ไม่อาจขัดความประสงค์ของนายจ้างได้ เพราะเชษฐาเรียกให้ตามเข้าไปด้วย เนื่องจากยังมีเรื่องอีกมากมายที่จะวางแผนหารือ

หนังเทียน
WBSWS:OM
ปาโลคลับปป

ภายในกระท่อม ซึ่งมีเนื้อที่ประมาณ 6-7 ตารางเมตร นั้นมืดเหมือนอยู่ในถ้ำ แต่ก็กว้างขวาง และระบบการถ่ายเทอากาศได้ เนื่องจากฝาผนังทุกด้านเป็นไม้โปร่งสะสุมด้านนอกไว้ด้วยกิ่งหนาม เมื่อสายตาชินกับความมืดภายในก็จะสังเกตเห็นรัศมีจากกองไฟรายล้อมเบื้องนอก ส่องลอดรอยโปร่งเข้ามาได้วับแวม พอจะเห็นกันได้ตะคุ่มๆ พรานพื้นเมืองนั่งกอดเข่าเจ่าจุกรวมหมู่กันอยู่ทางฝั่งหนึ่ง ส่วนกลุ่มนายจ้างก็รวมกันอยู่อีกทางฝั่งหนึ่งริมประตูทางเข้า มีมาเรียคนเดียวที่ลงนอนเอนหลังชันเข่ากับพื้นอย่างไม่ยอมเก็บอะไรมาเป็นอารมณ์ให้มากเกินไปนักตามวิสัยคนที่ไม่อินังขังขอบกับชีวิต นอกนั้นยังนั่งทรงตัวตรงกันอยู่ ปล่อยให้ความคิดแผดเผาสมอง

บัดนี้ทั้ง 12 ชีวิตอุปมาเหมือนคนที่หมดตัว และแทบจะไม่มีความหวังใดๆเหลืออยู่เลย อย่าว่าแต่สัมภาระอุปกรณ์ส่วนใหญ่เลย แม้แต่เครื่องยังชีพประจำตัว ซึ่งตามปกติแล้วจะติดอยู่ในเป้หรือย่ามหลังก็ไม่เหลืออยู่ อันเนื่องจากคาดไม่ถึงในเหตุการณ์ และวางใจปลดถอดออก สิ่งที่ยังพอเหลือตกค้างอยู่บ้างในขณะนี้ ล้วนเป็นสิ่งที่ติดมือหรือติดเสื้อผ้าขณะสวมใส่อยู่เท่านั้น

ทั้งหมดยังไม่มีอาหารตกถึงกระเพาะเลย สำหรับค่ำนี้และก็สิ้นหวังเสียแล้ว เพราะแม้แต่เนื้อย่างรมควันอันเป็นเสบียงที่บรรจุไว้ในถุงตั้งใจไว้ว่าจะนำออกมาประกอบอาหารมื้อสุดท้ายของวัน ภายหลังจากวางแค้มป์เรียบร้อย ก็ถูกฝูงทโมนไพรหิ้วเอาไปเสียด้วย แต่เหตุการณ์คับขันที่เผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้ มันทำให้ทุกคนลืมนึกถึงเรื่องท้องไปได้ชั่วขณะ

“ไอ้ชิบหายนรกจกเปรต ขโมยไปโมดทุกอย่าง สิ้นเนื้อประดาตัวเลย เหลือแต่พร้าเล่มเดียว”

ในความเงียบนั้น เสียงใครคนหนึ่งบ่นอุบอิบมาเบาๆ จากกลุ่มพรานพื้นเมือง ก็คงจะเป็นบุญคำ ซึ่งนั่งเข่าสูงท่วมหัวเอามือกุมกระบาลอยู่ในขณะนี้

“เราประมาทกันเกินไป และเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นอย่างคิดไปไม่ถึงด้วย”

เชษฐ์ากล่าวอย่างปลอบใจพวกพรานพื้นเมืองทุกคน ซึ่งบัดนี้เต็มไปด้วยความหงุดหงิดเดือดแค้น ร่ำๆจะบ้าเลือดกันไปตามๆ กัน

“พวกของบุญคำพากันไปตัดกิ่งหนามคิดว่าระยะมันใกล้และคงจะรีบไปรีบมากันได้ในระยะสั้นๆ เลยไม่มีใครสนใจเอาปืนประจำตัวติดตัวไปด้วย”

“พวกฉันก็เหมือนกัน คิดว่าถึงที่พักแล้ว ย่ามหลังติดตัวมันก็หนักเกะกะ ก็ถอดออกวางกองหมด ครั้นพอเกิดเรื่องคว้าปืนติดมือได้อย่างเดียวก็วิ่งตามไป มันถึงได้โอกาสขนของเราไปได้หมดแบบนี้ ก็ยังดีที่พอเหลือปืนอยู่บ้าง อีก 6 กระบอก”

“คนขโมยไป บุญคำไม่เจ็บใจเลย นี่ลิงมันขโมยปืนซะด้วย เกิดมาเป็นไอ้คำยังไม่เคยปล่อยให้สัตว์ดิรัจฉานมันดูถูกถึงเพียงนี้”

“ก็ไหนว่าเราเก่งนักยังไงล่ะ”

ไชยยันต์ว่าพร้อมกับหัวเราะหึๆ

“แค่ขโมยปืนกับของอื่นๆ ไปได้น่ะยังดี มันกะจะขโมย

ตัวบุญคำไปเสียด้วยซ้ำ เดินวนเป็นบ้าหลงทางกันอยู่ใต้โคนต้นกระบากนั่นปะไร ดีที่พรานใหญ่ตามไปแก้ไว้ได้ทัน ม่ายงั้นป่านนี้ก็คงถูกมันหิ้วเอาไปหมดแล้ว ทั้ง 6 คนนั่นแหละ”

“จริงของนายทหาร...”

ตาเฒ่าครางอ่อย ๆ เอามือลูบหัวอยู่ไปมา

“ไอ้พวกนี้มันลิงดำมีฤทธิ์ สงสัยเป็นพวกนิลเพชร นิลพัท ทหารลิงพันธุ์ดำเมืองขีดขินในเรื่องรามเกียรติ์ทั้งนั้น ไอ้พระรามแงซายของเราหมดท่าเลย เพราะศรพรหมมาสตร์ถูกขโมยไปเสียด้วย น่าชมกันแหละอีคราวนี้”

การบ่นบ้าไปตามประสาของเฒ่าจอมกะล่อน ทำให้อารมณ์อันตึงเครียดของกลุ่มนายจ้างคลายลงบ้าง กลายเป็นขบขันอดหัวเราะออกมาไม่ได้

“ก็ไหนบุญคำว่า โป่งค่าง ประเภทดูดเลือดไงล่ะ?”

ดารินถามปนหัวเราะ

“บุญคำก็พูดส่งเดชไปงั้นเอง เคยเห็นตัวโป่งค่างจริง ๆที่ไหน เห็นมันมีอำนาจจิตสูงนั่งอยู่บนต้นไม้ ส่งกระแสจิตลงมาสะกดพวกของบุญคำให้เดินหลงป่าอยู่ใต้ต้นไม้ได้ บุญคำก็นึกว่ามันเป็นโป่งค่าง แต่นี่มันมาขโมยของเราไปหมด แล้วก็ยกโขยงกันมาเป็นฝูง คงไม่ใช่ผีโป่งค่างเสียแล้ว คงจะเป็นไอ้พวกคิงคองทโมนดำอย่างที่บุญคำเคยดูหนังขายยาเขาเอามาฉายนั่นแหละ... เฮ้อ! หิวข้าว...มันน่าจะออกไปลากเอาตัวที่พรานใหญ่ยิงตายไว้ตัวนั้นมาย่างกิน แก้หิวแก้แค้น”

“เก่งจริงก็ออกไปเอาซิ พวกเราก็หิวเหมือนกัน”

ไชยยันต์ท้า อดพูดเล่นด้วยไม่ได้

บุญคำเงียบกริบไปในทันที แต่ชำเลืองค้อนปะหลับปะเหลือก

“มาช่วยกันคิดสักนิด...”

ทันใดนั้น น้ำเสียงแผ่ว แต่เป็นงานเป็นการของมาเรียก็ดังแทรกขึ้นกลางคัน จากเจ้าของร่างผู้นอนนิ่งอยู่ในเงามืด

“กระท่อมที่เราหลบอยู่และหวังยึดเป็นที่มั่นนี้ ตอนที่มันบุกเข้ามาขโมยของเราที่นี่ เรายังไม่ได้สะหนามเตรียมป้องกันไว้เลย เพียงแค่กระชากกันคนละทีสองทีก็ถล่มพังหมด ทำไมมันจึงปล่อยไว้โดยไม่แตะต้องเลย มีรอยเท้าของพวกมันเข้ามาเดินวนดูอยู่ใกล้ชิด ผ้าใบปูพื้นก็ดี ผ้าพลาสติกที่ขึงกั้นหลังคาก็ดี มันน่าจะรื้อเอาไปด้วย หรือมิฉะนั้นก็ฉีกทำลายเสีย”

ทุกคนเงียบกริบและยอมรับว่าสะดุดใจอย่างแรงเข้ากับคำพูดของมาเรีย

แหม่มสาว ดึงกายลุกขึ้นนั่ง

“ไพรวัลย์ คุณคิดในข้อที่ฉันพูดนี่มั่งไหม?”

“ก็...น่าแปลกอยู่เหมือนกัน”

พรานใหญ่แบ่งรับแบ่งสู้

“จะเป็นไปได้ไหม...มันรู้อยู่แล้วว่านี่คือกระท่อมที่พักของเราและมีเจตนาโดยตรง ที่จะให้พวกเราพักอยู่ที่นี่ จึงไม่ทำลายเสีย ทั้งๆ ที่มันจะทำ มันก็ทำได้ง่ายๆ”

“อะไรที่ทำให้เธอคิดว่า มันจะมีเจตนาที่ดีกับเราถึงเพียงนั้น”

ดารินถามโดยเร็วอย่างไม่เข้าใจความคิดของเพื่อนสาวต่างผิว

มาเรียสันศีรษะ

“ฉันไม่ได้หมายถึงว่ามันจะมีเจตนาที่ดีต่อเรา ในการทิ้งกระท่อมไว้ให้ แต่หมายถึงเจตนาจงใจของมันโดยเฉพาะอะไรสักอย่างหนึ่ง เพื่อให้เราได้เข้าอาศัย”

“อย่าลืมว่ามันขโมยของของพวกเราไปหมด เท่าที่มันจะหยิบฉวยได้ทีเดียวนะ”

ไชยยันต์กล่าวมาอีกคนหนึ่ง

“ใช่! ตัดกำลังเรายังไงล่ะ มันรู้อยู่แล้วว่า ปราศจากอาวุธหรือเครื่องยังชีพจำเป็น เราจะเสียเปรียบมันทุกด้าน และในขณะนี้เราก็ตกเป็นเบี้ยล่างมันแล้ว เข้าที่คับขันที่สุด มิหนำซ้ำยังต้องมาออรวมกลุ่มอยู่ในกระท่อม ที่ดูเหมือนกับว่ามันกำหนดไว้ให้เราอยู่เสียด้วย ถ้าไม่เป็นสิ่งแอบเสิร์ดจนเกินไปนัก ฉันอยากจะพูดว่านี่คืออุทธวิธี ที่จะบีบบังคับให้ข้าศึกหรือฝ่ายตรงข้ามยอมจำนน ซึ่งมาจากสมองบงการ มีประสิทธิภาพขั้นมนุษย์ทีเดียว ถ้ามันไม่ใช่มนษย์”

เชษฐาเม้มริมฝีปาก ดารินเบิกตาจ้องมาเรีย ส่วนไชย-ยันต์ร้องออกมาว่า

“เอ! น่าคิดเสียแล้วซิ อย่างที่เมย์พูด ถ้างั้นการที่คนของเราหลงป่า การที่รพินทร์ต้องออกตาม และพวกเราพลอยติดร่างแหตามไปทั้งหมดด้วย ก็ล้วนแล้วแต่น่าจะเป็นแผนที่มัน

วางไว้แล้วละซิ คือต้องการให้เราผลุนผลันทิ้งแค้มป์ไปกันหมด จะได้ออกมาขโมยของทางนี้”

“ก็ต้องลองช่วยกันคิด เผื่อว่ามันจะมีอะไรที่น่าจะเป็นไปได้บ้าง อย่าลืมนะว่าเดี๋ยวนี้เราก็รู้ชัดแล้วว่า มันไม่ได้มีอยู่ตัวเดียว แต่มีอยู่เป็นฝูง จะมากสักเท่าไหร่ก็สุดที่จะเดา ถ้าคิดจะเล่นงานกันซึ่ง ๆหน้า ต่อให้เรารวมกลุ่มกันอยู่และมีเครื่องมือพร้อม มันพรูกันเข้ามาพร้อมกันทุกด้านชั่วไม่กี่พริบตาเท่านั้น พวกเราจะถูกฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยไปหมด แต่นี่ทำไมมันถึงไม่ทำอย่างนั้น ออกอุบายเพียงขั้นแรกมาขโมยยุทธปัจจัย และเครื่องยังชีพไปเท่านั้น นี่ก็น่าจะแสดงแล้วว่า มันประสงค์เพียงต้องการบั่นทอนกำลังของเราลงก่อนเท่านั้น เพื่อวัตถุประสงค์ลึกลับอะไรของมันสักอย่างหนึ่ง”

ไม่ทันจะขาดคำของมาเรีย ฮอฟมัน ป่าอันเคยสงบเงียบรอบด้านก็ปรากฏเสียงไหวสวบสาบอย่างมีเลศนัย ทุกคนกำลังพูดกันอยู่ ชะงักเงี่ยหูผึ่ง คะหยิ่นกับส่างปาเอาหน้าตะแคงลงแนบกับพื้น แต่นั่นไม่จำเป็นเพราะชั่วอึดใจต่อมานั่นเอง ทุกคนก็สามารถบอกได้จากสำเนียงที่ได้ยิน

คล้าย ๆ ทหารเป็นกองร้อย เคลื่อนขบวนเข้ามารายล้อมแค้มป์ที่พักไว้รอบทกทิศ เป็นการเคลื่อนเข้ามาอย่างมีระเบียบไม่เบาจนถึงกับย่องเงียบ แต่ไม่หนักถึงกับตึงตังโครมครามนัก

“เห็นจะไม่มีเวลาให้คิดนานเสียแล้วละครับ เพราะต้น-เหตุที่เราคิด มันถึงตัวเราเสียแล้ว”

รพินทร์ ไพรวัลย์พูดแผ่วเบา พร้อมกับลากไรเฟิลคลานมุดช่องประตูกออกไป ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับร่างของแงซายซึ่งยืน

อยู่ปลายสุดของริมกองไฟด้านหนึ่ง กำลังก้าวถอยหลังช้า ๆ ไม่
มือกระชับไรเฟิลมั่น ตาจ้องไปเบื้องหน้าไม่กะพริบ

ในกระท่อมไหวตัวพรึ่บ แต่เชษฐาร้องเร็วปรื๋อ
“นิ่งอยู่กับที่ เราจะฟังคำสั่งรพินทร์อย่างเดียวเท่า
นั้น!!”

ท่ามกลางแสงไฟที่ก่อไว้ ลุกเป็นเปลวสว่าง โชนรอบปางพัก แขงชายจะมีความรู้สึกเช่นไร รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่อาจทราบได้ แต่ตนเอง บัดนี้ ภาพที่ปรากฏกับสายตา ทำให้หัวเข่าอ่อน แทบหมดสิ้นกำลังวังชาไปในบัดนั้น

ราวป่ารอบทิศในรัศมีวงกลม ปรากฏร่างดำทะมึนแหวก พงไม้โผล่ออกมาเต็มพืดไปหมด แต่ละร่างเหล่านั้นอย่างย่อน ที่สุด ก็มีส่วนสูงขนาดเขาเมื่อยืนในลักษณะสองขา แขนยาว เลยเข่า ปุกปุยไปด้วยขนสีดำสนิท และดูใหญ่โตล่ำสัน บอกให้ทราบถึงพละกำลัง แผงอกและช่วงไหล่ปานนักมวยปล้ำ

หมีควายขนาดใหญ่ที่สุดก็ยังดูไม่ทรหดอดทนเท่า

มิหนำซ้ำอาการเคลื่อนไหวก็บ่งให้ทราบชัดว่า ว่องไว ปราดเปรียวประดุจปรอท อันเป็นคุณสมบัติของสัตว์ประเภทลิง

ไม่จำเป็นจะต้องใช้เขี้ยวอันแหลมคม ที่โผล่ยื่นออกมาจากริม-ฝีปากเหล่านั้นเลย รพินทร์สามารถบอกได้ทันทีว่า เพียงแต่พละกำลังจากสองแขนมันแต่ละตัว พวกนั้นก็อาจฉีกร่างกายมนุษย์ออกได้เป็นชิ้น ๆ อย่างสบาย

บุญคำน่าจะพูดส่งเดชของแกออกมาได้อย่างถูกต้องกับความจริงเท่าที่เขาแลชัดกับตา ณ บัดนี้แล้ว เจ้าพวกนี้มันน่าจะเป็นทหารพระรามแห่งนครขีดขิน ในเรื่องรามเกียรติ์เสียเป็นแน่ มันคือลิงชนิดไม่มีหางขนาดใหญ่ที่สุด...ใหญ่กว่ากอริลลาอย่างมาเรียว่า!

แงซายก้าวถอยหลัง ในขณะที่พรานใหญ่ก้าวออกไปเบื้องหน้า ทั้งสองกระทบชนกันเบา ๆ

“อย่าเพิ่งยิงเป็นอันขาด”

รพินทร์กระซิบลอดไรฟันออกมา

“มันเอาเราแน่ ผู้กอง ล้อมไว้รอบปางพักเราเลย แล้วบีบเข้ามาทุกทิศมากมายเหลือเกิน...”

แงซายกระซิบเช่นเดียวกัน จ้องตาไม่กะพริบ

“เฉยไว้ อย่าเพิ่งกระโตกกระตาก หรือทำอะไรให้ผิดปกติขึ้นทั้งสิ้น”

ทั้งสองยืนปักหลัก หันหลังชนกัน ถือไรเฟิลซูขึ้นสูง สี่สิบห้าองศาอย่างระวังเตรียมพร้อม ประสาทเขม็งเกลียวเครียดจนแทบไม่ยอมหายใจ ระหว่างที่กวาดตาไปในรัศมีรอบตัว ซึ่งบัดนี้ เงาทะมึนเหล่านั้นค่อย ๆ เคลื่อนใกล้แนวกองไฟเข้ามาทุกขณะ ป่าทุกด้านไหวยวบยาบลู่เอนไปหมด

มันเคลื่อนขบวนหรือเคลื่อนทัพเข้ามาอย่างมีระเบียบที่สุด ราวกับจะอยู่ภายใต้บังคับบัญชา หรือคำสั่งจากแม่ทัพนายกองของพวกมันกันเอง ไม่สามารถจะนับได้ในขณะนี้ว่ามีจำนวนสักเท่าใด แต่ดำมืดเต็มไปหมดทั้งป่า

จากเงาที่แลเห็นเพียงตะคุ่มๆเริ่มจะชัดถนัดขึ้นทุกที เมื่อใกล้กองแนวล้อมของไฟเข้ามา แล้วฝูงทโมนไพรเหล่านั้นก็มาหยุดตั้งขบวนห่างกองไฟออกไปประมาณ 4-5 เมตร ห่างจากรพินทร์กับแงซาย ผู้ยืนอยู่ในกลางบริเวณปางพักไม่ถึง 15 เมตร โดยรัศมีรอบตัว

“ถอยไปคอยระวังอยู่ที่ปากกระท่อม”

เขากระซิบสั่งแงซายต่อไปเบาที่สุด ราวกับเกรงว่ากระแสเสียงใดๆก็ตามที่กระโตกกระตากออกไปถึงหูของพวกมันจะทำให้วินาทีนรกอุบัติขึ้นฉะนั้น

“เกิดอะไรขึ้น ไม่ต้องห่วงฉัน รีบหลบเข้าไปอยู่ในที่กำบังโดยเร็วที่สุด บอกทุกคนอย่าให้ใครยิงขึ้นก่อนทั้งสิ้น”

“แล้วผู้กอง...”

“ฉันจะดูท่าทีมันก่อน ถึงอย่างไรก็เผ่นตามเข้าไปทันไม่ต้องห่วง!”

สหายศึกของเขาในทุกสถานการณ์คับขัน ค่อยๆก้าว ถอยหลังทีละก้าว ผละห่างจากที่เดิมเข้าไปจนถึงปากประตูกระท่อม แล้วทรุดกายลงคุกเข่าอย่างแผ่วเบา เชษฐาคลานออกมานอนพังพาบครึ่งตัวก่อนแล้วตรงปากทางเข้านั้น ในมือทั้ง

สองประทับ .460 เวฯ แม็กฯ ส่วนในกระท่อมปากกระบอกไรเฟิลอีกสามกระบอกก็โผล่ลอดรอยโหว่ของผนังสะหนามออกมาจ้องพร้อมอยู่แล้ว เพื่อเตรียมยิงคุ้มกันให้พรานใหญ่

ทุกคนหัวใจเต้นราวกับพระย่ำกลองเพล

“ผู้กองสั่งไม่ให้ยิง จนกว่าเขาจะยิงขึ้นเป็นคนแรก”

แงซายพูดเบาที่สุดในลำคอบอกกับนายใหญ่

“ไม่ต้องห่วง พวกเราในนี้ทุกคนรู้ดีว่าควรจะปฏิบัติอย่างไร ว่าแต่มันผ่านกองไฟเข้ามาไหม แงซาย”

เจ้าคนใช้พิเศษแยกเขี้ยว

“แงซายอ่านใจมันไม่ออก นายใหญ่ แต่เราทุกคนเข้าเส้นตายแล้ว!”

“แล้วนั่นผู้กองเขายืนดมันอยู่ทำไม ทำไมไม่ถอยกลับเข้ามารวมกันอยู่ในกระท่อมนี่”

“แงซายก็อ่านใจผู้กองไม่ออกเหมือนกันในครั้งนี้ รู้แต่ว่าถ้าปืนลั่นขึ้นเมื่อไร เมื่อนั้นมันพรวดเข้าเล่นงานเราทันที”

เชษฐากำชับสั่งดาริน ไชยยันต์และมาเรีย ให้คุมเชิงในรัศมีรอบตัวของรพินทร์ตามเดิม แล้วตนเองก็คลานออกมานอกกระท่อมอย่างระมัดระวัง

“นายใหญ่อย่าออกมา!”

แงซายร้องเบา ๆ

“แกอยู่ตรงนั้นแหละแงซาย คอยระวังให้ฉันกับผู้กองด้วย”

ท่านหัวหน้าคณะบอก แล้วจรดเท้าเข้ามาจนถึงตัวจอม-พราน ซึ่งยังยืนนิ่งอยู่ในลักษณะเดิม

“คุณชาย...”

“ผมเอง...ถอยเถอะ รพินทร์...”

“เดี๋ยวครับ ให้ผมดูทีมันอีกนิด อาการของพวกมันพิกลอยู่ ยังไม่มีท่าทีว่าจะเข้าเล่นงานเราเดี๋ยวนี้ นอกจากจะล้อมไว้เฉย ๆ”

“ติดกองไฟกระมัง มันคงรอให้ไฟมอดลง”

“ก็ยังไม่ทราบเหมือนกัน แต่ท่ามันแปลกมาก ยกขบวนเข้ามาล้อมเราเงียบ ๆอย่างมีระเบียบที่สุด อย่าเพิ่งให้ใครยิงขึ้นก่อนเป็นอันขาด”

“ผมกำชับไว้ทุกคนแล้ว”

ขณะจิตที่พวกมันยืนล้อมดูฝ่ายมนุษย์อยู่ด้วยอาการเป็นดุษณี ต่อมาก็ค่อย ๆ ปรากฏเสียงคำรามครอกครากเบา ๆ อยู่ในลำคอแล้วแยกเขี้ยวยิงฟันสลอน เริ่มเคลื่อนไหวด้วยอาการหลอกล้อ ขู่ตะคอกอันเป็นวิสัยของวานร

ครั้งแรกก็เป็นไปอย่างเบาบางก่อน แล้วก็เริ่มจะหนักหน่วงขึ้นทุกขณะ จนกระทั่งปรากฏเสียงอื้ออึงไปหมดทั้งป่า ยามวิกาล กระชากทึ้งต้นไม้รอบด้านหักสะบั้น บางต้นถอนรากถอนโคน แสดงกิริยาอาละวาดดุร้าย ข่มขู่ขวัญป่าสะเทือนอยู่ครืนโครม แลดูสับสนจ้าละหวั่นไปหมด ราวกับแผ่นดินจะถล่มทลาย ผงคลีตลบคลุ้งเป็นควันมัวไปทั่ว แต่ก็ยังไม่มีตัวใดบุกล้ำผ่านแนวกองไฟเข้ามา คงเต้นแร้งเต้นกาสำแดงอภินิหารกรรโชกอยู่นอกเขตกองไฟเท่านั้น

รพินทร์เริ่มถอยหลังสะกิดเชษฐาให้ถอยตามด้วย จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่ปากทางเข้า ตาจับไปยังภาพแวดล้อมของฝูงทโมนไพรรอบด้านโดยไม่ยอมละ

"เข้าประจำที่มั่นเถิดครับ ถ้าจะไม่ได้การเสียแล้ว"

เขาบอกเอามือปัดเป็นสัญญาณไปทางเบื้องหลัง

เชษฐาถอยลอดช่องเข้าไปก่อน ต่อมาก็เป็นแงซายและเขาเป็นคนสุดท้ายที่ค่อย ๆคลานถอยหลังมุดตามเข้าไป แต่ยังหมอบสังเกตท่าทีคาอยู่ปากประตูครึ่งตัว พร้อมที่จะลากหนามกองใหญ่ที่เตรียมทำไว้เป็นประตูเข้ามาปิด

พรรคพวกที่อยู่ภายในกระท่อมทุกคนยามนี้ เลือดในกายแทบจะจับเป็นก้อนแข็งจากภาพและเสียงที่เห็นอยู่นั้น

"มันเล่นสงครามจิตวิทยา เขย่าประสาทเราเข้าให้แล้วให้มันบุกเข้ามาเสียเดี๋ยวนี้ ยังดีกว่าขู่ตะคอกหลอกอยู่แบบนั้น"

ไชยยันต์ร้องออกมาอย่างเหลืออด ขยับจะลั่นไกปืนตูมออกไป แต่มาเรียตะครุบมือไว้ได้ทันห้ามเสียงหลง

"อย่าเพิ่ง! ยิงเมื่อไหร่ มันจะถึงตัวเมื่อนั้น"

"ก็ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ทนไม่ไหวแล้ว!"

อดีตนายทหารปืนใหญ่ตะโกนก้อง

เชษฐาโดดเข้าตะครุบตัวไว้อีกคน แย่งไรเฟิลมาส่งให้บุญคำถือไว้

"แกจะบ้าหรือ ไชยยันต์! ให้มันถึงวินาทีสุดท้ายจริง ๆ เสียก่อน เราอาจรอดตายก็ได้ ถ้าไม่ทำอะไรลงไปโง่ ๆ"

ไชยยันต์ได้สติรู้สึกตัวอีกครั้ง เงียบกริบไปในทันทีนั้น ขบ

กรามแน่น ทุกคนประสาทตึงเครียด แทบจะขาดสะบั้นไปด้วยความร้อนรุ่มกระวนกระวายใจต่อเหตุการณ์ที่คาดหมายไม่ถูก

พอเห็นฝ่ายมนุษย์ล่าถอยเข้าไปรวมกันอยู่ภายในกระ-ท่อมที่มั่นกลางที่พักกันหมด พวกมันก็สร่างซาสรรพสำเนียงอันโกลาหลวุ่นวาย และการเคลื่อนไหวกันอย่างชุลมุนลงอีกครั้ง เหมือนจะได้รับสัญญาณบงการจากเจ้าตัวหัวหน้าที่ควบคุมมาเพื่อดำเนินแผนคืบหน้าต่อไปอย่างใดอย่างหนึ่ง คงได้ยินแต่เสียงครอกคราก ส่งภาษาร้องบอกกันคล้ายจะเป็นภาษาพูดของมัน

ต้นไม้และกิ่งไม้ขนาดเขื่อง ๆหลายท่อน ถูกพวกมันกระ-ชากถอนและหักทิ้งเหวี่ยงโยนข้ามเขตแนวกองไฟเข้ามาในบริเวณกลาดเกลื่อนไปหมด บางขณะยังแถมด้วยก้อนดิน หรือหินโต ๆขนาดครก ซึ่งถูกระดมขว้างเข้ามาด้วยแต่ก็ดูไม่รุนแรงอะไรนัก เป็นอาการข่มขู่อวดอภินิหารพลังศักดาของมันเสียมากกว่า

“เอ๊ะ! มันจะเอายังไงกับเราแน่...”

ดารินครางออกมาเหงื่อแตกซิก แม้อากาศจะเย็นเยือก

“ประเดี๋ยวก็รู้ รอให้ไฟโทรมลงกว่านี้อีกหน่อยเท่านั้น”

เชษฐาบอก

“ทำไมเราไม่ฉวยโอกาสยิงให้ตายลงก่อนสักตัวสองตัวระหว่างที่กองไฟของเรายังลุกโชติมองเห็นอะไรถนัดอยู่อย่างนี้ บางทีอาจทำให้มันแตกถอยไปได้”

ราชสกุลสาวมีความคิดเช่นเดียวกับไชยยันต์

“ใจเย็น ๆไว้ครับ คุณหญิง ผมบอกแต่แรกแล้วว่าเราเห็นจะต้องใช้สมองแทนลูกปืนเสียแล้ว ถ้ายิง และมันแตกพ่าย

ถอยไปตามที่หวังก็ดีไป แต่ถ้าเป็นการยุยั่วให้มันบุกตะลุยเข้ามาเร็วยิ่งขึ้น โอกาสแก้ไขของเราจะน้อยลง ผมไม่คิดว่ามันจะกลัวกองไฟของเรา จะบุกเข้ามาเมื่อไหร่ก็คงเข้ามาได้ เพียงแต่มันยังต้องการแค่ล้อมอยู่ข้างนอกก่อนเท่านั้น”

แล้วก็จริงตามที่พรานใหญ่ตั้งข้อสังเกต

ท่ามกลางสายตาของฝ่ายมนุษย์ที่จ้องตะลึงตาไม่กะพริบอยู่ที่มั่นนั้น ประมาณ 4 หรือ 5 ตัวจากฝูงของมันที่ชุมนุมล้อมแน่นอยู่เบื้องนอก บัดนี้ค่อย ๆ เดินผ่านแนวกองไฟที่เว้นระยะช่องห่างกันพอสมควรนั้น ล่วงเข้ามาภายในบริเวณลานอาณาเขตที่พัก แต่ละตัวที่ผ่านล้ำเข้ามามีขนาดใหญ่มหึมา ขนาดเดียวกับที่รพินทร์ยิงร่วงลงมาจากต้นกระบากทั้งสิ้น ลักษณะจะเป็นไอ้หัวโจกนายฝูงที่ควบคุมกันมา

อาการผ่านแนวกองไฟล้อมของฝ่ายมนุษย์ เป็นการผ่านเข้ามาอย่างหน้าตาเฉย ไม่มีวี่แววจะหวาดกลัวสะทกสะท้านกับรัศมีเปลวไฟในกองอย่างใดทั้งสิ้น ผิดกับธรรมชาติของสัตว์ป่าทั่วไปราวกับคน อาศัยเดินผ่านเข้ามาทางช่องว่างระหว่างกองไฟนั้นอย่างสบาย ลักษณะเดินของมันโหย่งตัว เอามือยาวเหยียดทั้งสองระมากับพื้น ซึ่งเป็นลักษณะการเดินของลิงใหญ่ ประเภทปราศจากหางทั้งหลาย แต่พอยืดตัวยืนสองขาขึ้นสุดช่วงเหยียดก็ตระหง่านเงื้อมทะมึนทึนปานหกฟุต บังร่างใหญ่ขนาดคะหยิ่นหรือแงซายมิดทีเดียว

พวกมัน 4-5 ตัวเหล่านั้น เมื่อผ่านแนวไฟเข้ามาได้ก็เดินสวนกันเพ่นพ่านพร้อมกับส่งเสียงขู่คำรามในลำคอเบา ๆ ตามริมบริเวณกองไฟชายลาน ประเดี๋ยวหันไปส่งเสียงครอก ๆ อยู่

กับพรรคพวกที่ล้อมมุงอยู่เบื้องนอก ประเดี๋ยวก็หันมาทำปากยื่น เชิดหน้ามาทางกระท่อมที่มนุษย์เข้าไปหลบภัยตั้งมั่นอยู่ บางตัวก็ทำอาการขย่มตัวอยู่กับพื้นแล้วตีลังกากลับหลังอยู่แผล็ว ๆ

"ชิบหายละซินาย มันไม่กลัวไฟจริง ๆ ด้วย"

บุญคำรอง ตาเหลือก

"ทำยังไงดีล่ะ รพินทร์ มันล้ำเข้ามาได้จริง ๆ นั่นแหละ!"

เชษฐากับกลุ่มนายจ้างทุกคนตกใจแทบสิ้นสติ ละล่ำ-ละลักออกมา

"โปรดเชื่อผม!! อย่าเพิ่งยิง จนกว่ามันจะเข้ามาแตะต้องหนามที่เราสะกระท่อมนี่เมื่อไหร่ ก็เมื่อนั้น"

จอมพรานย้ำคำหนักแน่นที่สุด ตาจ้องจับดูอาการของเจ้าพวกหัวหน้า ที่ผ่านเข้ามาเดินเพ่นพ่านในบริเวณ สังเกตอากัปกิริยาของมันทุกขณะจิต

"ดูนั่น นาย มันลากปืนของเรามาด้วย!!"

ทันทีนั้น จันก็ร้องโวยวายขึ้น

ทุกคนแลออกไปก็เห็นได้พร้อมกันหมด เจ้าตัวที่ลุกล้ำผ่านแนวกองไฟเข้ามาเป็นตัวสุดท้ายของชุดนั้น ลากวัตถุดำ ๆ ยาว ๆ อะไรชนิดหนึ่งติดมือเข้ามาด้วย แสงไฟส่องให้เห็นชัดว่าสิ่งนั้นคือลกซองเบราว์นิ่งกึ่งอัตโนมัติประจำมือของจันนั่นเอง มันลากติดมือเข้ามาเหมือนลากไม้ท่อนเล็ก ๆ แล้วยกขึ้นเหวี่ยงกราดฟาดอากาศอยู่ไปมา โดยถือทางปลายลำกล้องไว้ส่งเสียงตะคอกคำรามไปพลาง มีอาการเหมือนจะฟาดปืนลงกับพื้นตรงหน้าให้แหลกย่อยยับไปคามือ แต่ไม่ถึงกับฟาดลงจริง ๆ คงทำด้วยอาการยั่วหลอกอยู่เช่นนั้น

มาเรีย ฮอฟมันแทบลมใส่

“โอ! พระเจ้า...โปรดเถิด อย่าให้มันทำลายปืนของเราเสียเลย”

หล่อนพึมพำออกมาโดยไม่รู้สึกตัว

ไชยยันต์นั้นทั้งเดือดแค้นและตระหนกต่อเหตุการณ์เสียจนกลายเป็นอารมณ์ขันหัวเราะออกมา

“มันจะหวดปืนของเราป่นไปก็ช่างมันเถอะ สำคัญอย่าเสือกเอาปืนของเราเองมายิงใส่เราก็แล้วกัน จัน! ปืนแกบรรจุลูกพร้อม ขึ้นลำไว้แล้วไม่ใช่หรือ”

“ครับ นายทหาร”

“เจ้าประคัณ...”

ไชยยันต์บนบาน

“ขอให้ปืนลั่นตูมขึ้นมาสักทีเถอะ ไอ้พวกลิงวายร้าย!!”

ใครจะมีความรู้สึกอย่างใดขณะนี้บ้าง ก็เหลือที่จะทราบได้ สำหรับพรานใหญ่รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เขากำลังจ้องดูปฏิกิริยาของเจ้าทหารพระรามพันธุ์ดำเหล่านั้นด้วยความพิเคราะห์ใคร่ครวญหนัก มันน่าจะมีความหมายอะไรแฝงอยู่ในอากัปกิริยาของพวกมันอยู่ไม่น้อยทีเดียว เพียงแต่จะแปลออกหรือไม่เท่านั้น เพราะถ้าจะว่ามันมุ่งมาล้อมเพื่อพิฆาตทำลายมนุษย์ในกลุ่มนี้ทั้งหมด มันก็ไม่มีความจำเป็นอย่างใดเลย ที่จะต้องรอรั้งอยู่เช่นนี้จะพรูเข้าถึงตัวเสียเมื่อไหร่ก็ได้ จากปริมาณอันเป็นกองทัพมากมายซึ่งยกกันมาเต็มป่า จะว่ากลัวอำนาจของ

ไฟ บัดนี้ก็พิสูจน์ออกไปแล้วว่า มันไม่ได้กลัวเล่ยจนนิดเดียว มิหนำซ้ำ อาวุธปืนที่พวกมันดอดขโมยเอาไปก่อนแล้ว เดี๋ยวนี้ มันก็ยังลากติดมือมาทำการยั่วแหย่ให้เห็นเชิงเยาะเย้ยเสียอีก ทำนองว่าตกอยู่ในกำมือยึดครองของพวกมันแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นความนัยเหล่านี้ ล้วนน่าจะเป็นผลมาจากสมองที่เจริญเหนือขั้นดิรัจฉานธรรมดาทั้งสิ้น

ยังไม่ทันจะสร่างจากตะลึงงัน ฝ่ายมนุษย์ทั้งหมดก็ขนหัวลุกชันขึ้นมาอีก เมื่อเห็นเจ้าตัวหนึ่งเข้าไปเอามือเขี่ยเล่นที่ดุ้นฟืนในกองไฟอันลุกโชติช่วงอยู่ โดยจับทางด้านนอกซึ่งยังไม่ติดไฟแล้วก็ลากออกมา เปลวไฟติดส่วนปลายสุดฮือราวกับไต้ ถือแกว่งเล่นอยู่ในมือ

“โอ้ย! อีแบบนี้มันเผากระท่อมคลอกเราทั้งเป็นได้แล้วนาย! ลงลากฟืนติดไฟออกมาได้ยังงั้น”

รพินทร์ตวัดปืนขึ้นไหล่ในพริบตานั้น จ้องศูนย์ไปยังอกของเจ้าตัวที่ทะลึ่งคว้าฟืนติดไฟขึ้นมาถือแกว่งในมือ เขาปลงใจเด็ดขาด ถ้ามันถือดุ้นนั้นปรี่เข้ามาใกล้กระท่อม หรือแสดงอาการอื่นใดให้เห็นว่า มันจะใช้ไฟเผาที่มั่นเมื่อใด เขาจะยิงมันทันที ผู้ร่วมคณะทุกคนที่มีปืนอยู่ในมือก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันอย่างใจหายใจคว่ำ เงียบงันกันไปหมดในวาระนั้น

ก็น่าประหลาดไม่น้อยอีกเช่นกัน เจ้าตัวที่อุตริดึงไฟออกมาจากกอง ไม่สำแดงอาการโน้มเอียงชวนให้คิดว่ามันจะเอาไฟเข้ามาจุดเผากระท่อมเสียเดี๋ยวนี้ อย่างที่เข้าใจกันแต่แรก มันเขม่นมองมาที่กระท่อม กวัดแกว่งไฟเล่นอยู่พักใหญ่ก็โยนฟืนเข้าไปในกองตามเดิม

มิหนำซ้ำฟืนดุ้นไหนที่ถูกไฟกินมอดจนเหลือส่วนโคนโผล่ล้ำออกมานอกกอง มันยังเสือกซุนเข้าไปเพิ่มเติมในกองให้เสียอีกด้วย ทำเอาฝ่ายมนุษย์อ้าปากค้าง ไม่อาจคาดคะเนสิ่งใดได้ถูก งงงันอัศจรรย์ใจกันไปหมด

“ไพรวัลย์ มันมีอาการพิกลอย่างที่คุณว่าจริง ๆแหละ มันเป็นสัตว์ไม่กลัวไฟ หรือเข้าใจอำนาจของไฟได้อย่างนั้น แล้วมันจะเอาไฟเข้ามาเผากระท่อมเราเสียเมื่อไหร่ก็ได้ เมื่อกี้นี้ตอนที่มันหยิบไฟขึ้นมาฉันก็นึกว่ามันเอาแน่แล้ว แต่ทำไมมันถึงไม่ทำ มิหนำซ้ำยังสุมไฟซุนฟืนให้เสียอีกด้วย”

มาเรียพูดเสียงสั่น กะพริบเปลือกตาถี่ ๆ ขณะที่จ้องเขม็งไปยังไอ้ทหารพระรามเหล่านั้น

“นั่นซิ! แล้วมันบุกเข้ามาได้จนถึงบริเวณของเราแล้วมันก็น่าจะเข้ามาถึงกระท่อมเราได้ด้วย แต่นี่มันมีอาการเหมือนจะยึดบริเวณเฉย ๆ โดยไม่เล่นงานเราในขั้นแตกหัก”

เชษฐาพูดอย่างตื่นงงโดยเร็วเสริมขึ้น

รพินทร์ตอบอะไรใครไม่ได้ทั้งสิ้นในขณะนั้นป้ายแขนเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ซึ่งแตกพลั่ก ลดปืนจากอาการที่จ้องจริงจังเมื่ออึดใจที่แล้วลง นอนพังพาบคาอยู่ปากประตูพิจารณามันเงียบ ๆ อยู่อีกพักใหญ่ เจ้าพวกที่ผ่านแนวกองไฟเข้ามา ก็คงอยู่ในอาการเดิม ๆ ของมัน โดยไม่มีอะไรจะส่อไปในทางร้ายเพิ่มขึ้น พวกมันนั่งบ้าง เดินบ้าง วนเวียนกันอยู่ริมกองไฟด้านในราวกับจะเป็นแค้มป์พักของพวกมันกันเอง หรือมิฉะนั้นก็เป็นบริเวณยึดครองที่มันกุมอำนาจไว้โดยสิทธิ์ขาดแล้ว นาน ๆ จะหันมาทำท่าขู่ตะคอกมาทางกระท่อมเสียทีหนึ่ง

ส่วนไพร่พลส่วนใหญ่ที่ล้อมอยู่เบื้องนอก ก็คงชุมนุมเป็นแนววงกลมอยู่ตามเดิมเหมือนจะตรึงกำลังไว้อย่างเหนียวแน่น ป้องกันไม่ให้ฝ่ายมนุษย์ตีฝ่าออกไปได้ แต่ก็ไม่รุกล้ำล่วงเข้ามาในบริเวณเพิ่มเติมอีก คงมีแต่เจ้าตัวใหญ่ๆ อันเป็นจ่าฝูงที่บุกเข้ามาในชุดแรกเท่านั้น เสียงเขย่าต้นไม้หักทั้งกิ่งและขู่ตะคอกโครกครากดังอยู่เป็นระยะ

“ผมไม่คิดว่า มันมีเจตนาจะฆ่าเราเสียแล้วละครับ”

ในที่สุด พรานใหญ่เอ่ยขึ้น

“แล้วถ้างั้น มันยกมาล้อมเราอยู่อย่างนี้ทำไม?”

“ผมก็กำลังคิดอยู่และอยากจะเชื่อว่า ในระหว่างเส้นเป็นกับเส้นตายนี้ บางทีเราน่าจะมีทางเลือกได้ ถ้าเราคิดออกพฤติการณ์ของมันตรงกับข้อสังเกตของมนุษย์ที่ตั้งไว้แต่แรกแล้วนับตั้งแต่มันย่องเข้ามาขโมยของของเรา แล้วทิ้งกระท่อมไว้ให้โดยไม่รื้อทำลายเสีย”

“ภาษาชาวป่าชาวเขาทุกแขนง ก็ล้วนแล้วแต่พูดได้ทั้งนั้น ทำไมคุณถึงไม่หัดพูดภาษาลิงไว้บ้างนะ จะได้ออกไปเป็นทูตเจรจา ถามความดซิว่ามันจะเอายังไงกับเรา”

คนพูดคือน้องสาวคนสวยของนายจ้าง คนฟัง ฟังแล้วถึงกับกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ

“นั่นนะซิครับ ถึงว่า...ผมก็เสียใจจริงๆที่ไม่ได้หัดพูดภาษาลิงไว้ แต่ไม่เป็นไร ถึงอย่างไรมันก็เป็นสัตว์ในพิภพโลกนี้เหมือนกัน น่าจะมีภาษากลางอะไรสักอย่างที่ทำให้ผมกับพวกมันพอ

จะใช้เป็นสื่อกลางเข้าใจกันได้ ทุกคนโปรดระวังคุมเชิงอยู่ในนี้ตามเดิมก่อนนะครับ ผมจะออกไปเจรจามันเอง ผมก็เชื่อเหมือนกันว่ามันคงอยากจะเจรจากับเราโดยสันติวิธี ม่ายงั้น คงไม่มีพฤติการณ์แบบนี้หรอก”

ว่าแล้วเขาก็ขยับตัวอีกครั้ง แต่เชษฐากดที่ต้นขาไว้

“คิดดีแล้วหรือ รพินทร์ ที่จะออกจากที่มั่นนี่ไป ก็เห็นอยู่ทนโท่นั่นแล้ว ว่ามันเพ่นพ่านเต็มบริเวณด้านในของเราหมดแล้ว”

“ผมมีความเชื่อมั่นอยู่สองอย่างครับ อย่างแรก คือถ้าผมไม่ทำอะไรมันก่อน มันก็คงยังไม่ทำอะไรผมเหมือนกัน อย่างที่สอง ถ้าเกิดจำเป็นหลีกเลี่ยงไม่ได้ พวกมันที่ใกล้ชิดผมที่สุดเพียง 6 ตัว พวกเราทั้งหมดคงจะช่วยยิงหยุดยั้งไว้ได้ทัน เปิดโอกาสให้ผมเผ่นกลับมาถึงที่นี่ได้ ก่อนที่พวกมันส่วนใหญ่จะฮือเข้ามา ระหว่างที่ผมเดินออกไป โปรดระวังเตรียมปืนคอยยิงคุ้มกันไว้ด้วยก็แล้วกัน”

“เอางั้นรึ?”

ท่านหัวหน้าคณะยังไม่แน่ใจนัก จ้องหน้าเขาเขม็ง

“เอายังงี้แหละครับ เราจะได้หยั่งท่าทีของมันให้แน่ใจขึ้นอีกว่ามันจะเอายังไงกับเรา”

“ถ้างั้นบอกแผนให้แน่นอนเสียก่อน พวกเราอาจตื่นเต้นหรือตกใจเกินไป ดีไม่ดียิงออกไปเสียก่อนเวลาสมควรก็ได้ แล้วแผนการจะกลับตาลปัตรไปหมด”

“เอางี้ครับ ผมจะเสี่ยงอีกครั้ง ทิ้งไรเฟิลของผมกระบอกนี้ไว้ให้บุญคำเพื่อให้เป็นปืนคุ้มกันอีกกระบอกหนึ่งในที่มั่นนี่แล้ว

ก็ขอปืนสั้นของคุณชายหรือคุณไชยยันต์ให้ผมสักกระบอกหนึ่งเท่านั้น จะเดินออกไปให้มันเห็นว่ามือเปล่า ไม่ได้มีอาวุธออกไปด้วย แล้วดูซิ! ว่ามันจะทำยังไงกับผม”

“เอาละ ผมเข้าใจในข้อนั้น แต่ไหนลองบอกซิว่า คุณมีหลักเกณฑ์เชื่อมั่นอย่างไรว่า จะออกไปส่งภาษารู้เรื่องกับมันได้ มันเป็นสัตว์ เราเป็นคน ถ้าคุณอธิบายให้ผมพอใจไม่ได้ ก็ไม่จำเป็นต้องออกไปเสี่ยง ตั้งมั่นดูท่าทีมันอยู่ในนี้แหละ”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ผมจะเลือกหลักเกณฑ์อะไร แต่มีความมั่นใจว่า สัตว์ทุกชนิดมีธรรมชาตินิสัย และสัญชาตญาณในการรับรู้เข้าใจความของมันได้เอง ซึ่งอาจเข้าใจกับคนได้เหมือนกัน ถ้าเราพยายามจะเข้าใจกับมัน อีกประการหนึ่งเจ้าลิงพวกนี้ก็เป็นสัตว์ฉลาดมาก อย่างที่เราเห็นอยู่แล้ว ซ้ำยังน่าจะมีแผนการอะไรสักอย่างหนึ่งที่วางแผนที่ดำเนินกับเรา สำคัญที่สุดก็คือ ผมจะไม่แสดงให้มันเห็นว่าผมจะออกไปต่อสู้หรือทำอันตรายอะไรมัน แล้วดูท่าทีซิว่า มันมีการเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไป การเคลื่อนไหวคืบหน้าของมัน บางทีอาจช่วยให้เราอ่านเจตนาของมันได้”

เชษฐาชั่งใจแล้วถอดปืนสั้นที่ติดเอวอยู่ส่งให้เขาทั้งเข็มขัด

“ตกลง ทางฝ่ายเราจะรอดผล ถ้าคุณยิงเมื่อไหร่เราก็ยิงเมื่อนั้น”

จอมพรานรับเข็มขัดซองปืนของนายจ้าง เอามาคาดเอวไว้ แล้วส่ง .458 ไปให้บุญคำ ขณะนั้นเองดารินก็ท้วงมาอ่อย ๆ ว่า

“ฉันพูดเล่นหรอกนะ ไม่ได้มีเจตนาที่จะให้คุณไปส่งภาษา

ลิงกับไอ้ทโมนพวกนั้นเลย ถ้ายังไงละก็อยู่ในที่ของเราดีกว่า ฉันไม่แน่ใจว่าจะยิงคุ้มกันให้คุณทันเวลาหรือไม่ ถ้ามันเกิดจะนึกอยากรุมกันฉีกเนื้อคุณขึ้นมาในกรณีที่คุณไปฆ่าพวกมันเข้าก่อนตัวหนึ่งตรงลำห้วยนั่น”

รพินทร์หัวเราะ พูดให้เป็นเรื่องเล่นขบขันว่า

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณหญิง บางทีมันมุ่งเข้ามาล้อมให้เราจำนนอยู่นี่ อาจต้องการยื่นเงื่อนไขต่อคณะของคุณหญิงเพื่อขอตัวผมไปเป็นเชลยมันเพียงคนเดียวก็ได้ เพราะผมไปทำผิดฆ่าพวกมันตายเข้า ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ผมก็ยินดีที่จะเป็นนักโทษของมัน พวกเราทุกคนจะได้ปลอดภัย”

พร้อมกับกล่าวจบ จอมพรานผลุบออกไปสู่บริเวณเบื้องนอกกระท่อมอีกครั้งอย่างระมัดระวัง

ทันทีที่เหลือบเห็นการโผล่ล้ำของมนุษย์ ออกจากกระท่อมที่หนีเข้าไปรวมกันอยู่ ไอ้ทโมนไพรตัวเขื่องๆที่ป้วนเปี้ยนอยู่เหล่านั้นส่งเสียงถี่ๆ สั้นๆ ในลำคอคล้ายจะร้องบอกกันแล้วหันขวับมาจ้องให้ความสนใจในทันที พวกมันมองเขม็งมาเป็นตาเดียว บ้างยืนตระหง่านสองขาจังก้า บ้างลงค่มตัวสี่ขากับพื้นขยับโยกอยู่ไปมา ทำปากยื่นหน้าผากเริด อาการเดียวกับลิงวอกที่ทำหลอก

รพินทร์มองหมายตาไปที่พวกมันทุกตัว อย่างไม่ยอมให้ตัวไหนพ้นการสังเกตไปได้ในรัศมีการกวาดตาของเขา ทั้ง 6 ตัว ใหญ่ เรียงรายเป็นเส้นหน้ากระดานแนวกว้างอยู่เบื้องหน้าเขา

ยังไม่มีตัวไหนที่จะแสดงอาการว่าโอบตลบมาเบื้องหลัง ซึ่งพอจะช่วยให้มองเห็นการเคลื่อนไหวของมันทุกตัวได้ถนัด

ด้วยสติพละกำลังใจที่คุมมั่น รพินทร์ก้าวออกไปอย่างแช่มช้า ทำทีเหมือนเจตนาจะให้มันเห็นว่า เขาเดินเข้าไปหามันอย่างปกติที่สุด ไม่ได้เป็นศัตรูอย่างใดทั้งสิ้น ปืนสั้นของเชษฐาอยู่ในซองข้างเอว ถึงอย่างไรในวินาทีสำคัญที่สุด เชื่อว่าคงจะกระชากออกมาทัน และอานุภาพขนาด .44 แม็กนั่ม ในระยะยิงเผาขนเช่นนี้ก็ควรจะทำให้มันผงะหลังไปได้ สำหรับเจ้าตัวแรกที่จะจู่เข้าถึงตัวเขา ส่วนหลังจากนั้นก็ฝากชีวิตไว้กับไรเฟิล 6 กระบอกของพรรคพวก โดยตนเองจะทิ้งตัวลงนอนราบกับพื้นทันที

มันมีอาการลังเลเหมือนจะอ่านใจ อ่านดูท่าทีเขาอยู่เช่นกัน ระหว่างที่พรานใหญ่เคลื่อนใกล้กลุ่มของมันเข้ามาเป็นลำดับอย่างไม่แสดงว่าจะมาร้าย ขณะเดียวกัน ก็ไม่ส่อว่าจะหวาดเกรง พรั่นพรึงอะไรกับอาการขู่หลอกนั้น เจ้าตัวไหนที่เขาส่งสายตาจ้องมันอย่างจริงจังก็เริ่มเคลื่อนไหวถอยห่างออกไปคุมเชิง ด้วยสัญชาติระแวงภัยเช่นกัน

รพินทร์เริ่มใจชื้นขึ้นในทันทีนั้น ภายหลังจากจับเคล็ดได้ขณะเดียวกันก็ต้องระวังการเคลื่อนไหวของตนเองทุกฝีก้าว ถ้าเขาเซสะดุดหรือทำอะไรให้กระโตกกระตากผิดปกติขึ้น ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะพรืบเข้าถึงตัวหรือไม่

ทางด้านในกระท่อม ไรเฟิลทั้งหกกระบอกกำหนดแบ่งหน้าที่กันไว้เรียบร้อยแล้ว ศูนย์ของแต่ละกระบอกเหล่านั้น จับ

จ้องตามการเคลื่อนไหวของเจ้าทโมนทั้งหกอยู่ทุกขณะจิต รอเวลาที่จะแผดคำรามขึ้น เมื่อความจำเป็นสุดยอดมาถึงเท่านั้น เชษฐานัดแนะทุกคนไว้เรียบร้อยแล้วว่าใครคุมตัวไหนเพื่อไม่ให้เกิดสับสนและพลาดลงได้

เบื้องหน้าท่ามกลางสายตาอันเบิกโพลงไม่กะพริบของทุกคน ร่างของสุภาพบุรุษไพรอันเป็นหลักประกันและกุญแจชีพของทุกคนเคลื่อนเข้าไปสู่เงื้อมมหันตภัยเข้าไปทุกขณะ ไม่มีใครเห็นว่าเขาสะทกสะท้านหรือลังเล เพียงแต่ไม่ประมาทเท่านั้น

แล้วรพินทร์ก็มาสู่การประจันหน้ากับข้าศึกผู้บุกรุกเข้ามาด้วยความทะนงอหังการนั้น ในระยะห่างเพียงไม่เกิน 4-5 เมตร นับจากตัวที่ใกล้ที่สุดซึ่งกำลังค่อมตัวลงเอาแขนหน้ายันพื้นขย่มโยกกายอยู่เป็นจังหวะจ้องเขาอยู่เช่นกัน ระยะนั้นมันกระโจนพรวดเดียวจะถึงตัวในพริบตา

หัวใจอันเหี้ยมห้าวคุ้นเคยกับสารพัดสัตว์ร้ายของเขาบัดนี้เต้นแรง จะปรับจิตใจมาเป็นอย่างดีแล้วเช่นไรก็ตาม บัดนี้ยังยอมรับกับตนเองว่า ความรู้สึกภายในอดที่จะหวั่นไหวระทึกสั่นเสียมิได้

เจ้าทโมนใหญ่พวกนี้ แต่ละหน่วยชีวิตของมันก็ใช่ว่าจะมีฤทธิ์เดชศักดาสักแค่ไหน แม้จะว่องไว ปราดเปรียวและเต็มไปด้วยพละกำลังก็จริง ถ้าลำพังตัวสองตัว เขาจะไม่เห็นว่ามันมีความหมายอะไรทั้งสิ้น

แต่นี่มันยกกันมาเป็นกองทัพใช้ปริมาณมากเข้าว่า ซ้ำยังเป็นสัตว์มีสมองฉลาด เพียบพร้อมไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบายร่วม

หมู่ร่วมใจกันอย่างสามัคคีพร้อมเพรียง ข้อนี้แหละ ที่ทำให้สถานการณ์ของฝ่ายมนุษย์ต้องตกเป็นรองทุกประตู

จอมพรานชำเลืองหางตาไปทั้งสองด้าน อีก 5 ตัวกระจายห่างกันออกไปทางด้านข้างของเขา ทำอาการกระสับกระส่ายอยู่ไปมา คงมีเจ้าตัวข้างหน้าในแนวตรงเท่านั้น ที่ไม่ยอมผละถอยหรือเคลื่อนหนีไปที่อื่น นอกจากจ้องระวังคุมเชิงอยู่เช่นนั้น ลักษณะของมันก็ใหญ่ทะมึนพ่วงพีเหนือกว่าทุกตัวในกลุ่ม คงจะเป็นนายใหญ่ที่คุมฝูงมาทั้งหมด

และแน่ละ! **ถ้าไอ้ตัวนั้นตัดสินใจอย่างไร ไอ้ตัวอื่นๆ ก็จะฮือตามในทันทีอย่างพร้อมเพรียง ขณะนี้พวกมันทั้งหมดคงจะรอคำสั่งหรือสัญญาณจากจ่าฝูงตัวเบิ้มที่สุดของมันนั่นเอง**

เขายืนนิ่งประจันหน้ากับมันอยู่ขณะจิตหนึ่ง แล้วค่อยๆ อ้าแขนออกไปห่างตัวเล็กน้อย เชิงบอกให้มันทราบจากอาการนั้นว่า ไม่มีอาวุธใดๆติดตัวอยู่ทั้งสิ้น มันจะเข้าใจอาการนั้นของเขาหรือไม่ก็ไม่อาจทราบได้ เห็นทำปากยื่นออกเสียงครอกๆ ในลำคอเป็นระยะอยู่เช่นนั้น ท่าทีมันลดตัวลงยืนจ้องสี่ขาน่าหวาดเสียวอย่างยิ่งว่าจะกระโจนคว้าคอหอยเขาเสียพริบตาใดพริบตาหนึ่งก็ได้

รพินทร์ฝืนยิ้มออกมานิดหนึ่ง คราวนี้เขาทดลองเสี่ยงอีกครั้ง ค่อยๆ ลดตัวลงจากท่ายืนลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น ระดับเดียวกับมันพร้อมกับกลั้นใจ ก็ควรจะเป็นจังหวะนี้แหละ ที่มันน่าจะลงมือเล่นงานเขาหากมันมีประสงค์ร้ายอยู่ก่อนแล้ว

ไม่เกิดผลในทางร้ายอย่างใดขึ้นทั้งสิ้น มันพินิจระวังการเคลื่อนไหวช้า ๆ ของเขาอย่างดูเชิง พอเห็นว่านั่นไม่ใช่การเคลื่อนไหวที่จะเล่นงานหรือเป็นอันตรายอย่างใดต่อฝ่ายมัน ไอ้ทโมนจ่าฝูงก็ขยับตัวจากอาการคุมเชิงเดิมถอยออกไปอีก 2 ก้าว แล้วหมุนตัวส่ายอยู่ไปมา ส่วนตัวอื่น ๆ ก็ถอยห่างออกไปอีก ไม่ได้ห่างไปไหนไกล หากแต่คราวนี้โอบตีวงล้อมเขาไว้รอบด้าน ทั้งหน้าและหลัง ออกลวดลายวานรหลอกหลอนระคนไปกับขู่ตะคอก เพียงแต่ยังไม่ลงมือราวีเท่านั้น

รพินทร์กวาดสายตาไปรอบ ๆ บังเกิดความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ด้วยสัญชาตญาณหรือสังหรณ์อะไรสักอย่างจากพฤติการณ์ที่เห็นอยู่นี้ แล้วก็เกิดใจเย็นขึ้นอย่างประหลาด ไอ้พวกทหารพระรามเหล่านี้คงไม่ได้มีเจตนาเพื่อจะ 'มาร้าย' กับคณะของเขาแน่นอน ถ้าฝ่ายของเขาไม่แสดงว่าจะต่อสู้ หรือทำอันตรายพวกมันตัวใดตัวหนึ่งขึ้นก่อน

ลูกซอง 5 นัดของจัน บัดนี้ตกอยู่กับพื้นห่างจากด้านซ้ายมือของเขาออกไปประมาณ 2 เมตร ก็เจ้าทโมนจ่าฝูงตัวนั้นแหละที่ลากเข้ามาเอามากวัดแกว่งทิ่มดินเล่นอยู่เมื่อครู่ใหญ่และบัดนี้มันโยนทิ้งตกอยู่กับพื้นเหมือนจะละความสนใจ รพินทร์เม้มปากชำเลืองจับอยู่ที่เบราว์นิ่งเอฟเอ็นกระบอกนั้น มันปกติดีทุกอย่างไม่ได้ชำรุดเสียหายใด ๆทั้งสิ้น เพียงแต่เปื้อนฝุ่นดินมอมแมมไปเท่านั้น

แล้วเขาก็ค่อย ๆขยับเข้าไปใกล้ปืนกระบอกนั้นด้วยเจตนาว่าจะลองใจดีสู้เสือหยิบขึ้นมา เจ้านิลเพชรของบุญคำจ้องการเคลื่อนไหวของเขาทุกระยะ พออีกวาเดียวเขาจะเลี่ยงเข้าไปถึง

ปีนที่ตกอยู่นั้น มันกระโจนพรวดรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ ฉวยกระชากเบราว์นิ่ง 5 นัด กระบอกนั้นออกมาพ้นการเอื้อมคว้าถึงของเขา อาการที่มันพรวดพราดเข้ามาแย่งปืน ทำให้รพินทร์ตกใจถึงกับผงะหลังจ้ำเบ้าลงกับพื้น

ไอ้ทโมนฉวยแย่งปืนไปได้ ก็ยื่นหน้าเข้ามาแยกเขี้ยวขู่ตะคอกเสียงดังสนั่น เหมือนจะเป็นการบอกให้รู้ว่ามันเท่าทันลูกไม้ของเขา แล้วกระโดดโลดเต้นแกว่งปืนอยู่เป็นจักรผัน ทำอาการเหมือนจะทุบฟาดลงกับพื้นอีก ตัวอื่นๆ ก็เคลื่อนไหววิ่งวุ่นอย่างรวดเร็ว ทำเสียงโครกครากอื้ออึง เพียงแต่ยังไม่ถึงกับเข้ามาทำร้ายเขา รพินทร์นั่งจ้ำเบ้าตะลึงงันไปชั่วพริบตา แล้วเขาพอจะเข้าใจอะไรได้ชัดเจนขึ้น ถึงกับหัวเราะออกมาเบาๆ ด้วยความขบขันแท้จริง

อาการจากที่เห็นนี้พิสูจน์ได้ชัดว่า มันจะต้องรู้ว่าวัตถุสิ่งนั้นสามารถเป็นภัยกับมันอย่างร้ายแรง ถ้าหากตกไปอยู่ในมือมนุษย์ พอเห็นว่าเขาขยับจะตีหน้าตายหยิบขึ้นมาดื้อๆ มันก็เข้ามาฉวยแย่งไปเสีย มิหนำซ้ำยังทำท่าขู่ให้เห็นเสียอีกว่า มันอาจจะทุบปืนไปเมื่อไหร่ก็ได้

“เออ เอา! เอ็งจะไม่ให้ข้าหยิบปืนก็ได้”

เขาพูดปนหัวเราะ กำลังใจดีขึ้นอย่างมากมาย เมื่ออ่านเจตนาของมันได้ ผายมือกว้างออกไปพร้อมกับยักไหล่อย่างยอมจำนน

“ว่าแต่พวกเอ็งจะเอายังไงกันแน่ บอกมาซิ ยกพลมาล้อมยึดปืนของพวกข้าไปหมดแบบนี้”

เขาร้องถามออกไป เป็นการพูดกับตนเองเสียมากกว่าจะพูดกับมัน ซึ่งแน่ละ! ภาษาคนกับภาษาลิง มันเป็นคนละภาษากัน

และก็จริงดังว่าไอ้ทโมนไพรเหล่านี้ ไม่สนใจกับถ้อยคำที่หลุดปากออกมาอย่างไม่ตั้งใจของเขา ถ้าจะรู้โดยสัญชาตญาณของมัน ก็รู้แต่เพียงว่ามนุษย์ตัวกระจ้อยร่อยที่ออกมาเผชิญหน้ากับมันด้วยอาการสงบเชิงจำนนนี้ ไม่มีทางจะมีพิษภัยอย่างใดต่อมันได้ทั้งสิ้น และพวกมันจะฉีกทึ้งขยี้เสียเมื่อไหร่ก็ย่อมทำได้เช่นกัน

มันตะคอกหลอกหลอน สำแดงอาการขู่ขวัญอยู่พักหนึ่ง เจ้าตัวที่ฉวยปืนไปแกว่งเล่น ก็โยนปืนกระบอกนั้นส่งไปให้พวกมันต่อเป็นทอด ๆ อย่างน่าหวาดเสียวว่าปืนจะชำรุดเสียหายแล้วที่สุดก็เหวี่ยงหายข้ามกองไฟออกไปยังพรรคพวกส่วนใหญ่ที่ล้อมแน่นอยู่ด้านนอก

รพินทร์ถอนใจเฮือก เลยนั่งกอดเข่าอยู่กลางวงล้อม ของมันทั้ง 6 ตัวนั่น โดยไม่คิดจะเตรียมต่อสู้ระวังตัวอะไรอีก ดมันไปตามเรื่องว่ามันจะทำอย่างไรกับเขา

มันเดินกันขวักไขว่รอบตัวเขา ในระยะใกล้กว่าครั้งแรก เข้ามาชะโงกหน้าทำด้อม ๆ มอง ๆ เหมือนจะพิจารณาดูสัตว์ประหลาดของพวกมัน ครู่ใหญ่ทีเดียวที่จอมพรานสำรวมสมาธิเป็นอุเบกขา เพื่อจะดูท่าทีมันให้ถึงที่สุด คิดปลงเสียว่า ถ้ามันจะฆ่าเขาก็สุดแล้วแต่เวรกรรม ไม่คิดจะไประวังเตรียมต่อสู้หรือ

เอาตัวรอดอย่างใดอีกทั้งสิ้น เพราะถึงอย่างไร ฝ่ายของเขาทั้งหมดก็ตกเป็นรองมันทุกประตูแล้ว

ก็น่าอัศจรรย์ไปอีกขั้นหนึ่งพอเห็นเขานั่งอย่างทอดอาลัยมองมันเฉยๆ ไม่สนใจสะดุ้งสะเทือนว่ามันจะออกลิงออกค่างข่มขู่อย่างใดบ้าง พวกมันก็สงบอาการกรรโชกคุกคามนั่นลง ไม่สนใจกับเขาอีกเหมือนกัน แต่กระจายกันเดินเพ่นพ่านไปรอบที่พักภายใน ราวกับเป็นถิ่นของมันเอง

บางตัวไปด้อมๆ มองๆ อยู่ใกล้กระท่อมที่พักซึ่งบัดนี้ ปืนทุกกระบอกยังจ้องระวังอยู่ แต่คนหลังปากกระบอกเหล่านั้นกำลังพบกับความแปลกประหลาดใจไม่น้อยไปกว่ารพินทร์เช่นกัน บางตัวก็นั่งลงทำหยุกหยิกแกะเกาไปตามเนื้อตัวของมันเองตามธรรมชาติวิสัยของสัตว์ประเภทลิง เจ้าตัวหัวหน้าปีนขึ้นไปนั่งอยู่บนขอนไม้ใกล้กองไฟกองหนึ่งไม่ห่างจากเขานัก หันหลังให้เขาอย่างไม่สนใจเข้าให้เสียอีก เอื้อมมืออันใหญ่โตมาเกาหลังตัวเองดังคว้ากๆ นานสองนานก็เหลียวมาเริดหน้าทำปากยื่นดูเขาเสียทีหนึ่ง

รพินทร์ลุกขึ้นอีกครั้งเดินไปทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้อีกท่อนหนึ่งห่างจากไอ้จ่าฝูงตัวนั้นออกไปเล็กน้อย ควักก้นซิการ์ออกมาจุดสูบกะพริบตาปริบๆ มองหน้ามันอย่างงงงวย ไอ้ทหารพันธุ์ค่างของพระรามในเรื่องรามเกียรติ์ (ซึ่งความจริงมันก็น่าจะเป็นอย่างนั้น) เปิดริมฝีปากหนาอวดเขี้ยวอันขาวโง้งทั้งสี่ข้างให้เขาดู ซึ่งดูอย่างไรก็ดูไม่ออกว่าลักษณะนั้นเป็นอาการยิ้มของ

มัน แล้วหมุนตัวหันตะแคงข้างให้ ขณะที่หันเบี่ยงข้างยังเสือกเอาตีนตะกุยถีบดินทางเบื้องหลังงัดเอาฝุ่น และสะเก็ดดินลูกรังใส่หน้าเขาเสียอีก จนรพินทร์ต้องผงะหลบ เขาอยากจะลุกขึ้นเตะมันเข้าให้สักพลั่ก แต่ก็ไม่กล้า

ลักษณะที่มันนั่งห่อตัวอยู่บนขอนไม้ มองดูจากด้านข้างผาดๆ คล้ายๆ หมีควายไม่มีผิด ละม้ายไปทางอุรังอุตัง น่าจะอยู่ในขนาดฉกรรจ์ทั้งนั้น เพราะสังเกตดูหน้าตาของมันไม่เหี่ยวย่น ผิดจากไอ้ตัวที่เขายิงร่วงหล่นลงมาจากต้นกระบากเมื่อตอนหัวค่ำ ท้องก็ไม่พลุ้ยป่องจนน่าเกลียด ตรงข้ามที่หัวไหล่และแผงอกเป็นปั้นๆ ราวกับลูกมะพร้าวเข้าไปยัดไว้ แสดงให้ทราบถึงพละกำลัง

โดยเฉพาะไอ้ตัวจ่าฝูงที่นั่งวางท่าอยู่ใกล้ๆเขาขณะนี้ คำนวณว่าน้ำหนักตัวอยู่ในระหว่าง 160 ถึง 180 กก. ซึ่งแรงของมันจะต้องเป็น 7-8 เท่าของคนเป็นอย่างต่ำ สามารถหักคอนักมวยปล้ำขนาดหนักของโลกได้ภายในพริบตา หรือต่อให้เสือใหญ่ขนาดแปดศอก มันก็คงจับสองขาหลังฟาดกับพื้นได้อย่างสบาย

ระหว่างที่รพินทร์นั่งใคร่ครวญอยู่ ก็ปรากฏเสียงฟ้าร้องคำรนอยู่เหนือศีรษะ พร้อมกับละอองฝนบางๆ เริ่มโชยมา ลมเย็นเฉียบพัดแรงขึ้นทุกขณะทันทีนั้นแสงไฟฉายดับเปิดในจังหวะถี่ห่างสลับกัน ก็พุ่งเป็นสัญญาณมาที่เขา

นั่นคือรหัสสัญญาณติดต่อระบบมอร์สจากไชยยันต์ ซึ่งใช้ส่งความมาที่เขาแทนเสียงตะโกนพูด เพราะคงไม่ต้องการใช้เสียงกระโตกกระตากผิดปกติออกไป อึดใจที่เขาผสมตัวอ่านก็ได้ความว่า

'กลับเข้าที่พักเร็ว หาทางเลี่ยงมันมาให้ได้ อย่าให้มันไหวตัวเล่นงานเอาเสียก่อน!!'

รพินทร์ทรงกายขึ้นยืนอย่างระมัดระวัง ขณะนั้นลมเริ่มพัดแรงยิ่งขึ้น ฝนก็เริ่มจะหนาเม็ดสาดลงมากระทบใบไม้ในราวป่ารอบด้านดังกราวไปหมด ลักษณะฝนไล่ช้างคำนวณว่าถ้าลมยังแรงอยู่เช่นนี้ อาจพัดเมฆฝนผ่านไปตกบนยอดเขาไกล ปรากฏการณ์อันเปลี่ยนแปลงของธรรมชาตินี้ ทำให้เกิดการเคลื่อนไหวขึ้นในหมู่ของเจ้าทโมนไพรทั้งหลาย พวกมันวิ่งเจี๊ยวจ๊าวกันสนั่นดง ดูไม่ออกว่าจะเกิดความตื่นเต้นยินดี กับฝนที่กำลังจะตกลงมาหรือว่าตื่นกลัว โดยเฉพาะไอ้ตัวใหญ่ๆ ที่เข้ามาเพ่นพ่านใกล้ชิดกับเขาอยู่ภายในบริเวณขณะนี้ หกคะเมนตีลังกาส่งเสียงกู่ร้องอยู่กึกก้องไปทั่ว เจ้าตัวใหญ่จ่าฝูงที่นั่งอยู่บนขอนไม้เบื้องหน้า กระโจนพรวดไปลงคลานสี่ขาอยู่ใจกลางบริเวณและเดินพล่านอยู่ไปมา

พวกมันทั้งหมดละความสนใจกับเขาโดยสิ้นเชิง ราวกับว่าเขาจะกลายเป็นส่วนประกอบธรรมดาส่วนหนึ่งของพวกมันไป ฉะนั้น

จอมพรานบังคับจิตใจให้มั่นคงแน่วแน่ นึกทายไม่ถูกอีกเช่นกันว่าในการที่เขาจะเดินผ่านพวกมัน เพื่อกลับเข้าไปในกระท่อมที่มั่นตามที่พรรคพวกเรียกมาด้วยสัญญาณนั้น จะได้รับการสนใจขัดขวางจากพวกมันหรือไม่ เพราะพวกมันกลุ่มนั้นหลายตัวเดินป้วนเปี้ยนขวางอยู่เบื้องหน้าทิศทางของเขา ซึ่งถ้าจะผ่านไป ก็หมายถึงว่าต้องผ่านไปกลางกลุ่มของมันในระยะใกล้ชิดที่สุด รวมทั้งไอ้ตัวจ่าฝูงซึ่งกำลังงุ่นง่านอยู่ในขณะนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาใช้หลักใจดีสู้เสือแบบเดิม คือเดินช้าๆ ปกติทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ประหนึ่งจะถือว่าพวกมันก็เป็นธรรมดาพวกเดียวกันกับเขาเช่นกัน เฉียดใกล้ผ่านไปกลางกลุ่มของพวกมัน!

แล้วก็รู้สึกเย็นตั้งแต่เส้นผมลงไปจรดปลายเท้าอีกครั้ง เมื่อเจ้าทหารพระรามตระกูล 'นิล' เหล่านั้นหยุดเคลื่อนไหวพากันหันมาเริดหน้าจับจ้องสนใจเขาเป็นจุดหมายเดียว ขณะที่มันเห็นเขาเดินตัดกลางวงมาเงียบๆ ตัวไหนก็ไม่สำคัญเท่ากับไอ้นายฝูงตัวนั้น ซึ่งบัดนี้ยืดกายขึ้นยืนจังก้าสองขาสูงพ้นศีรษะของเขาไปเกือบศอก เปิดริมฝีปากบนขึ้นไปแปะติดไว้กับจมูกอันแบนน่าเกลียดของมัน ทำให้มองเห็นฟันน่าสะพรึงกลัวแถบหน้าครบหมดทุกซี่

พรานใหญ่เกือบจะชะงักแต่แล้วก็กลั้นใจเดินหลีกมันเสียอย่างสงบ เจ้า 'นิล' เมืองขีดขินหมุนตัวหันมองตามเขาชนิดที่ไม่อาจจะอ่านความรู้สึกภายในหรือเดาจิตใจของมันได้ แต่ก็ไม่ได้เคลื่อนไหวติดตามขัดขวางหรือจู่โจมเข้าใส่อย่างใดทั้งสิ้น จนกระทั่งรพินทร์ผ่านพวกมันทุกตัวที่กำลังเฝ้าจับมองอยู่มาถึงปากกระท่อม ก่อนที่จะคลานเข้ากระท่อมไป เขายังทรุดตัวลงนั่งดูมันอีกพักหนึ่งด้วยกำลังใจ และความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมต่อสถานการณ์ซึ่งมองเห็นช่องทางที่ดีขึ้น

ทุกคนในกระท่อม บัดนี้มีสีหน้าต่างๆกัน แต่ก็อยู่ในความหมายเดียวกันหมด คืออัศจรรย์ใจขีดสุดจากพฤติการณ์ที่

แลเห็นต่อหน้าต่อตา คนเหล่านั้นมึนงงเสียจนพูดอะไรไม่ออกในปรากฏการณ์พิสดารซึ่งแทบจะเชื่อเสียมิได้

“รพินทร์...นี่พวกเราไม่ได้ฝันไปนะ คุณ...คุณออกไปประจันหน้ารวมกลุ่มอยู่กับพวกมัน แล้วก็ยังเดินกลับเข้ามาหาพวกเรานี่ได้ โดยไม่เกิดอะไรขึ้นสักอย่างเดียว มันเป็นไปได้อย่างไรนี่”

เชษฐาจับแขนเขาไว้บีบแน่น จ้องหน้าเขม็ง

“นายมีดีอยู่กับตัว บุญคำรู้มานานแล้ว แต่ไม่รู้ว่านายมีอะไรดีเท่านั้น บางทีจะเป็นเพราะ ‘ของ’ ที่อาจารย์ลงไว้ให้ในตัวนายก็ได้”

ตาเฒ่าบุญคำพึมพำอย่างตื่นตะลึง ตัวแกเองยังสั่นเทาอยู่จนบัดนี้ นับตั้งแต่เห็นเจ้านายเดินเข้าไปประจันหน้ากับไอ้ทโมนดำขนาดใหญ่เหล่านั้น

พรานใหญ่ไม่สนใจกับสายตาของทุกคนที่แลจับมาที่เขาเป็นเป้าหมายเดียว ด้วยความแปลกใจขีดสุดเหล่านั้น เอ่ยขึ้นแผ่วเบากับกลุ่มนายจ้างของเขาว่า

“พวกมันไม่ได้มีเจตนาที่จะมาฆ่าหรือมาร้ายกับเราหรอกครับ ขอเพียงอย่างเดียวเท่านั้น อย่าแสดงว่าหวาดกลัวตื่นตกใจหรือทำร้ายมันเข้าก่อน ขณะนี้พวกมันเพียงแต่เข้ายึดครองและควบคุมบริเวณที่พักของเราเท่านั้น”

“รูปการณ์ที่พวกเราทุกคนเห็น มันก็น่าจะเป็นอย่างที่คุณพูดนั่นแหละ พวกเราหัวใจเกือบหยุดเต้น ขณะที่คุณเดินเข้าไปอยู่กลางวงล้อมของมัน ไม่คิดว่ามันจะไม่ทำอะไรคุณเลย มันแค่เพียงปล่อยให้คุณเดินกลับเข้ามาในกระท่อมนี่ได้เสียอีก

ถ้ามันไม่คิดจะมาโจมตีแก้แค้นเรา มันก็น่าจะมีจุดประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่งแน่นอน”

ไชยยันต์พูดด้วยเสียงที่ระงับอารมณ์ตื่นไว้ไม่ได้

“ครับ มันต้องมีประสงค์อะไรแน่ เพียงแต่เรายังไม่อาจเข้าใจมันได้เท่านั้น ขณะที่ผมออกไปเผชิญหน้ากับพวกมันเมื่อครู่นี้ พอจะสังเกตเห็นได้ว่า มันจ้องระวังดูท่าทีว่าผมจะออกไปร้ายกับมันหรือไม่เท่านั้น เมื่อรู้แน่ว่าผมไม่เป็นพิษเป็นภัยหรือมีปัญญาจะไปต่อกรอะไรกับมันได้ มันก็ไม่ทำอะไรผมเหมือนกัน แต่วางท่าให้เห็นชัดว่า มันยึดครองบริเวณของเราไว้หมดทุกประตูแล้ว ไอ้ตัวที่แย่งปืนกับผมนั่นแหละครับ รู้สึกว่าจะเป็นตัวจ่าฝูงมีอำนาจมากที่สุดของพวกมันทั้งหมดที่แห่มาล้อมเราไว้”

“พวกเราเห็นเหตุการณ์โดยตลอดทุกระยะแล้ว ลักษณะของมันโอหังวางอำนาจมากทำราวกับว่าพวกเราทุกคนยอมจำนนไม่มีทางจะต่อสู้มันได้อีกแล้ว และถ้าฮึดสู้เมื่อไหร่ก็จะฆ่าเราให้ตายให้หมดทีเดียว”

ดารินพูดโดยเร็วเสียงสั่น ไม่วายมองลอดช่องโหว่ออกไปจับสังเกตฝูงไอ้ทโมนไพรที่พล่านกันอยู่ทั่วบริเวณ อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากความตื่นงงอัศจรรย์ **บัดนี้ ทุกคนเริ่มมีกำลังใจและขวัญดีขึ้นอย่างมากมาย จากพฤติการณ์ที่เห็นมันเป็นเหตุการณ์ที่ผันแปรผิดจากที่คาดคิดไว้จนเดาล่วงหน้าไม่ถูก บางทีอาจไม่มีการเสียเลือดเนื้อขึ้นก็ได้ ทั้งฝ่ายมนุษย์และฝ่ายกองทัพทโมนเหล่านั้น ถ้าหากสามารถทำความเข้าใจอะไรกันได้**

“จะตีความหมายว่าอย่างไรนี่พวกเราทั้งหมดตกเป็นเชลยอยู่ภายใต้ควบคุมของมันเสียแล้วหรือ และเพื่ออะไร? มันจะดำเนินการกับเราต่อไปอย่างไร ถ้าไม่ใช่เพราะยกพวกมาหมายจะฆ่าเราเสียให้หมดอย่างที่เราเข้าใจแต่แรก?”

มาเรียเปรยขึ้น ยังไม่ยอมวางใจต่อสถานการณ์อันแปลกประหลาดพิสดารเป็นปริศนานี้

“ขโมยปัจจัยทั้งหมดไป...แล้วต่อมาก็ยกพลมาล้อมบุกเข้ามายึดบริเวณจนถึงตัวเรา โดยทิ้งกระท่อมไว้ให้เป็นที่รวมกลุ่มพักอาศัยเท่านั้น ไม่ทำอันตรายฝ่ายคนของเราเลยเมื่อเห็นว่าไม่ต่อสู้...”

ดารินหรี่ตาลง พึมพำเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ใช่แล้ว ไม่น่ามีปัญหาอื่นใดให้คิดอีก นอกจากสรุปได้อย่างเดียวว่ามันต้องการให้พวกเรายอมจำนนโดยดี...มันต้องการให้เรายอมแพ้!”

“ยอมแพ้ลิง อันเป็นสัตว์ดิรัจฉานนะรึ?”

ไชยยันต์ร้อง ลืมตาโพลงขึ้น

ต่างนิ่งเงียบกันไปชั่วขณะบัดนี้ฝนกระหน่ำลงมาหนาเม็ดขึ้นทุกที พายุก็ยังพัดอื้ออึงทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ การคาดคะเนไว้ล่วงหน้าของกลุ่มพรานพื้นเมืองแม่นยำที่สุด ฝนตกใหญ่ในคืนนี้จริงๆ กองไฟที่ก่อไว้ถูกสายฝนที่โปรยพรมลงมาค่อยๆ หรี่เปลว และทำท่าว่าจะดับมอดไปทีละกองสองกอง

ความมืดมนเริ่มย่างกรายเข้ามาครอบงำบริเวณไว้โดยทั่ว

ประดุจม่านสีดำที่โรยลงมาขึงกั้น เศษกิ่งและใบไม้ปลิวกระเจิงตลบอบอวลไปหมด

กระท่อมที่พักซึ่งเตรียมปลูกสร้างกันไว้เผื่อสถานการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วอย่างแข็งแรงพอสมควร ช่วยให้เป็นที่หลบพักฝนและพายุแก่ฝ่ายมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตได้เป็นอย่างดี แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ถ้าเกิดพายุหมุนแรงขึ้นกว่านี้ กระท่อมปลูกคร่อมดินหลังนั้นจะทนทานต่อไปได้นานสักเท่าใด

เสียงเจี๊ยวจ๊าวของไอ้ทโมนจำนวนมากมายเหล่านั้น เงียบหายไปแล้ว คงได้ยินแต่ฝนและพายุอันกระหน่ำป่าอื้ออึงอยู่ในขณะนี้เท่านั้น รพินทร์ใช้ไฟฉายสาดลอดปากประตูกระ-ท่อมออกไปตรวจดูท่ามกลางละอองน้ำสีขาวมัวที่ปกคลุมเป็นม่านควันฟ่องอยู่ทั่วไปนั้น ไฟฉายจากแบตเตอรี่แห้ง 8 ท่อน ตัดเป็นลำพวยพุ่งออกไป บริเวณภายในที่พัก ซึ่งเคยมีบรรดาหัวหน้าฝูงเข้ามาเพ่นพ่านอยู่ บัดนี้ว่างเปล่า ครั้งแรกเขานึกว่าพวกมันคงจะเคลื่อนพลผละถอยไปแล้วกระมัง

แต่เมื่อกราดไฟสังเกตอย่างถี่ถ้วนไปรอบ ๆ ในวัศมีที่ห่างออกไปอีกก็พบว่า ไอ้เจ้าพวกทหารพระรามเหล่านั้นไม่ได้ผละถอยไปไหนไกลเลย เพียงแต่เผ่นออกนอกบริเวณแสงไฟที่ขีดกั้นเขตไว้ด้วยกองไฟไป พากันนั่งเจ่ายึดโคนไม้ใหญ่ห่อตัวนิ่งหลบฝนกันอยู่แลเป็นเงาตะคุ่ม ๆ เต็มไปหมด หลายต่อหลายตัวปาฏิหาริย์ขึ้นไปนั่งอยู่บนต้นไม้รอบด้านสงบนิ่งไม่ทำเสียงอื้ออึงใด ๆ ขึ้นอีกทั้งสิ้น

ในความเงียบนั้น เสียงเชษฐากล่าวขึ้นอย่างไตร่ตรองหนักว่า

“ไชยยันต์แกพูดว่าเราจะยอมแพ้ลิง อันเป็นสัตว์ดิรัจฉานนะรึ เราต้องมาพิจารณากันให้รอบคอบด้วยว่า เราสูญเสียหรือได้อะไรขึ้นมาบ้างจากการหวังในด้าน ‘แพ้’ หรือ ‘ชนะ’ นั้น เราไม่ได้มีเจตนาอะไรที่จะทำสงครามสู้รบตบมือกับมันเลย ถ้าจำเป็นขีดสุดก็จะทำเพียงในความหมายป้องกันตัวและข้าวของจำเป็นของเราเท่านั้น มันไม่ใช่วิสัยที่เราจะมาเอาชั้นเอาเชิงอะไรอยู่ เกี่ยวกับคำว่า ‘แพ้’ หรือ ‘ชนะ’ จะถือว่าพวกเราแพ้มันก็ได้ แต่ขอให้ชีวิตของเราทุกคนรอดปลอดภัย และได้สัมภาระข้าวของเรากลับคืนมาทุกชิ้น รวมทั้งเดินทางต่อไปได้ตามแผนเดิม คุณคิดอย่างนั้นไหม รพินทร์?”

“แน่นอนครับ แต่รูปการณ์มันจะลงเอยอย่างใดผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกัน”

“แงซาย...”

ไชยยันต์เรียกเสียงต่ำ

“ทำไมแกไม่ให้ความเห็นอย่างใดบ้าง”

ร่างที่นั่งเป็นเงาตะคุ่มอยู่ในความมืดมิดของบรรยากาศในกระท่อมแลประดจท่อนหินนั้นไหวเล็กน้อย

“แงซายมีความคิดเช่นเดียวกับนายใหญ่ เรายอมจำนนและหาทางทำความเข้าใจกับมันให้ได้ โดยหลีกเลี่ยงการปะทะซึ่งเราเสียเปรียบมันทุกประตู เพื่อให้ได้ของคืน ทุกคนปลอดภัยและเดินทางต่อ ปัญหาในขณะนี้ก็มีอยู่อย่างเดียว คือเราจะรู้ได้อย่างไรว่ามันต้องการอะไรจากเรา และเราจะให้มันหรือไม่ โดย

ไม่เสียผลที่เราตั้งไว้ การทดลองพิสูจน์ท่าทีของมัน เท่าที่ผู้กองปฏิบัติไปแล้วเมื่อครู่นี้ ก็บอกชัดอยู่แล้วว่ามันไม่ประสงค์ความเป็นศัตรูกับเราโดยตรง”

“แกไม่มีสัญชาตญาณหยั่งรู้บ้างทีเดียวหรือว่ามันต้องการอะไรจากพวกเรา?”

“ผู้กองไม่รู้ แงซายก็ยากที่จะรู้ได้...”

เจ้าคนลึกลับเว้นระยะไปครู่ ก็เอ่ยต่อมาด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“ผิดหรือถูก แงซายไม่อาจยืนยันรับรองได้ แต่อยากจะคิดว่าพวกเราทุกคนเผชิญหน้าอยู่ในขณะนี้ เป็นสิ่งเดียวกันกับที่อาจารย์ของแงซายเคยบอกไว้”

“อะไร?”

ทุกคนไหวตัว

“มนุษย์วานร ที่อาศัยสิงสู่อยู่ตามแถบใกล้เคียงตีนเขาพระศิวะ”

“มนุษย์วานร!”

ทั้งหมดอุทานลั่น

และก่อนที่ใครจะชิงกันแสดงข้อสงสัยขึ้นเช่นไร ท่านหัวหน้าคณะก็ยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้อยู่ในความสงบ แล้วเอ่ยถามมาเรียบ ๆ ว่า

“อธิบายให้ชัดซิ แงซาย ในสิ่งที่พระฤๅษีอาจารย์ของแกเคยบอกหรือเล่าอะไรไว้ให้ฟังเกี่ยวกับคำว่า ‘มนุษย์วานร’ ที่แกพูด”

“เส้นทางใดก็ตาม ที่มนุษย์ใดบุกบั่นบ่ายหน้ามา...”

เสียงแช่มช้า แผ่วเบาอยู่ในกระแสเดิมของแงซายได้ยินไปทั่วทุกคนที่เงี่ยหูคอยสดับอยู่อย่างตั้งอกตั้งใจ

“เพื่อจะเข้าให้ถึงเทือกพระศิวะ ปากทวารแห่งมรกตนคร อันเป็นดินแดนที่ถูกปิดบังอยู่ด้วยมนต์ของเทพเจ้า มาตรว่าผ่านพบสิ่งมีชีพประหลาดชนิดหนึ่ง ลักษณะภายนอกเป็นลิงใหญ่ ขนสีดำสนิท ปราศจากหาง อาศัยเป็นชมรมหมู่คณะอยู่ตามถ้ำหินตามเชิงเขา มีอำนาจและความฉลาดเหนือกว่าดิรัจฉานสัตว์ป่าทั้งปวงความรู้สึกนึกคิดและมันสมองในร้อยส่วนเต็มแบ่งเป็นดิรัจฉานประเภทลิงเสีย 75 ส่วน อีก 25 ส่วนเป็นคุณสมบัติของมนุษย์ มีภาษาแน่นอนที่ใช้ติดต่อระหว่างพวกกันเองได้ รู้จักใช้ประโยชน์ของไฟ ก็จงแน่ใจเถิดว่า เส้นทางที่ผ่านมานี้เป็นเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว ให้บ่ายหน้าขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ ระยะทางเดินอีกไม่เกิน 8 วัน จะถึงยอดสูงสุดของเทือกพระศิวะ...นี่คือถ้อยคำที่หลวงปู่อาจารย์ของผมท่านกำหนดบอกไว้”

สิ่งที่ผ่านออกมาจากคำบอกเล่านั้น สร้างความตื่นตะลึงกันไปหมด

เสียงดารินครางอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ นอกนั้นเงียบงันกันไปพักใหญ่ทีเดียว ได้แต่นั่งทรงกายตรงมองหน้ากันเองในความมืด

“อาจารย์ของแกให้รายละเอียดอะไรมากกว่านี้ไหม เกี่ยวกับธรรมชาติการเป็นอยู่หรืออุปนิสัยใจคอของมนุษย์วานรที่ว่านี่”

ท่านหัวหน้าคณะสอบถามอย่างสงบ

แงซายสั่นหน้าช้า ๆ

“ท่านบอกไว้เพียงแค่นี้ นายใหญ่ แงซายก็บอกแล้วว่ายังไม่แน่ใจกองทัพลิงดำที่ยกมาล้อมยึดครองที่พักของเราอยู่ในขณะนี้จะเป็น ‘มนุษย์วานร’ ตามที่หลวงปู่กล่าวถึงใช่หรือไม่”

“เป็นลิงเสีย 75 เปอร์เซ็นต์ เป็นคน 25 เปอร์เซ็นต์ รู้จักใช้ประโยชน์จากไฟ...”

เชษฐาทวนคำพร้อมกับจับปลายคาง หรี่ตาคิดหนัก

“คุณสมบัติเท่าที่แงซายบอกมานี่ มันก็น่าจะตรงกันกับที่เราสังเกตเห็นได้จากไอ้พวกทโมนเหล่านี้อยู่แล้วหรือยังไงผู้กอง?”

“ก็เข้าเค้ามากทีเดียวครับ ถ้าแงซายไม่เล่นตลก ผูกเรื่องขึ้นมาให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เราพบเห็นอยู่นี่”

“เดี๋ยวก่อน รพินทร์...”

ดารินพูดมาโดยเร็วเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้

“คุณพอจะนึกออกบ้างไหม ในลายแทงฉบับมังมหานรธาเอ่ยอ้างอะไรไว้ถึงมนุษย์วานรที่แงซายพูดถึงนี่บ้างหรือเปล่า?”

จอมพรานขมวดคิ้ว กัดริมฝีปาก พยายามนึกทบทวนแผนที่ลายแทง ที่แทบจะหลับตามองได้หมดทุกเส้นทางอันเนื่องจากศึกษาเสียจนคุ้นตาเข้าสมอง

“ในแผนที่ลายแทงไม่ได้กำหนดบอกถึงสัตว์ชนิดใดทั้งสิ้นเป็นแต่ระบุเฉพาะสถานที่เท่านั้น...แต่เดี๋ยว!...”

เสียงประโยคหลังของเขาแสดงอาการตื่นเต้นขึ้นมาจากสภาพมึนงงแต่เดิมใช้นิ้วจี้ที่ขมับของตนเอง

“ชักเข้าเค้าจริงอย่างที่คุณชายว่าเสียแล้วครับ ผมพอจะจำได้ว่า บริเวณที่เราเดินผ่านและที่ตั้งแค้มป์พักกันอยู่นี่ ใน

ขณะนั้นส่างปา คะหยิ่นบุญคำสามคนพูดปรึกษาอะไรกันอยู่พึมพำแล้วตาเฒ่ากระดูกเหล็กก็หันไปทางเจ้านายของแก

"นาย! ไอ้ตัวประเภทนกมีหู หนูมีปีกนั่น ปีกมันเป็นพืดหนังไม่ใช่หรือนาย เหมือนตัวผีกระหัง"

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว ยังไม่เข้าใจอะไรนัก

"ก็ใช่นะซิ แล้วยังไง"

"บุญคำหารือไอ้สองตัวนี่ดูแล้ว ไอ้ส่างปาบอกว่า เราน่าจะหาทางป้องกัน แบบเดียวกันกับผีกระหัง ที่ชอบบินมาล้วงตับไตไส้พุงผู้หญิงเวลาออกลูกน่ะ"

"ฉันยังไม่เข้าใจที่บุญคำว่า"

เขายิ่งงงหนัก ตาเฒ่ามือขวาของเขา หัวเราะฮ่าๆ

"ฮีโธ่ มันจะยากอะไรเล่านาย ไอ้ผีห่าปีกพืดหนังพรรค์นี้มันกลัวหนาม เรามุงหลังคาด้วยกิ่งไม้แผ่ออกไปให้กว้างกว่าผ้าพลาสติกที่กั้นไว้เดิม ผูกไม้แทนฝาผนังรอบด้าน แล้วไปช่วยกันตัดหนามประเภทเล็บเหยี่ยวเกี่ยวไก่ หนามพุงดอ และหนามหวายมาสะไว้รอบด้าน สะสมไว้ให้เต็มทีเดียว แล้วพวกเราก็มุดเข้าไปนอนในนั้น ไอ้พวกผีกระหังมันจะกล้าบินแหวกหนามเข้ามาถึงตัวเราได้ ก็ให้มันรู้ไป บุญคำจะทำพิธีตามไสยศาสตร์แบบป้องกันผีกระหัง กำราบมันอีกทีหนึ่ง รับรองว่านอนสบายไม่ต้องพึ่งไฟเสียด้วยซ้ำ"

รพินทร์ลืมตาโพลงอย่างยินดี และมองเห็นตามคำพูดของเฒ่าบุญคำในทันทีนั้น ลุกขึ้นมาตบไหล่สมุนขวา หรือพ่อมดหมอผีประจำคณะโดยแรง ยิ้มออกมาได้

"เด็ดมาก บุญคำ! ฉันเองก็ลืมเสียอย่างสนิท ว่าเจ้าสัตว์

ประเภทค้างคาวมันกลัวหนาม ขืนบินโผเข้ามาเป็นถูกหนามเกี่ยวติดปีกทันที เราไม่ต้องไปสู้รบตบมืออะไรกับมันด้วย เพียงอยู่ในที่คุ้มกันหรือเพิงสะหนามนี่เท่านั้น ว่าแต่เราจะไปหาหนามมาก ๆ มาจากไหน”

คะหยิ่นยิ้มแยกเขี้ยว ยืนขึ้นเต็มสัดส่วนอันสูงใหญ่

“ถมไป นาย! ไม่ต้องห่วงหรอก จะเอาสักกี่เกวียนก็ได้ ตอนที่คะหยิ่นกับส่างปาไปหาไม้มาทำฟืน พบป่าหวายไม่ห่างออกไปเท่าไร เล็บเหยี่ยวหรือหนามพุงดอก็มีอยู่เกลื่อนไป แล้วยังมีต้นหนามอีกหลายชนิดที่คะหยิ่นไม่เคยรู้จักมาก่อน”

“เป็นความจริงนาย ต้นหนามมีเยอะแถบนี้”

เจ้าต่องสู่ของมาเรียรีบยืนยันมาอีกคนหนึ่ง

“ถ้างั้นทั้งหมดนี่แหละ เร็วเข้า ไปช่วยกันตัดกิ่งหนามมาขนมาให้มากที่สุด รีบกันหน่อย มืดลงเต็มทีแล้ว”

พรานใหญ่สั่งเร็วปรื๋ออย่างยินดี แล้วหันมาทางแงซายซึ่งเป็นคนเดียวที่ยืนสงบอยู่ ในขณะที่คนอื่น ๆ พากันลุกพรวด-พราด เฮละโลตามคะหยิ่นกับส่างปาไปโดยเร็ว

“สำหรับแก ไปตัดกิ่งไม้เล็ก ๆ มาผูกเป็นฝากั้นเพิงของเราให้รอบด้าน ช่วยกันสองคนกับฉัน ประเดี๋ยวพวกนั้นขนกิ่งหนามมา จะได้เอาสะไว้ข้างนอกอีกทีหนึ่ง ลงมือเดี๋ยวนี้เลย เวลาไม่คอยท่า”

แงซายพยักหน้ารับคำสั่ง ก้มลงกระชากดาบเดินป่าที่ปักอยู่กับพื้นขึ้นมา เดินตรงเข้าไปยังละเมาะไม้โดยไม่กล่าวคำใด รพินทร์ก็หมุนตัวกลับ ปรี่ไปที่มีดปะแดะที่พวกนั้นวางลืมไว้เล่มหนึ่ง แต่แล้วทันใดนั้นเอง คณะนายจ้างซึ่งสังเกตเห็น

แผนที่ระบุไว้ว่า หมู่เขา ‘นิลกาญจน์’ อันหมายถึงภูเขาที่มีก้อนหินสีดำ แต่แรกผมคิดว่ามันน่าจะหมายถึงแร่ประเภทนิลปะปนอยู่มาก ตามภูเขาเตี้ย ๆ ที่มีลักษณะเป็นเนินอยู่หลายร้อยยอดเหล่านี้ เมื่อมาฟังคำบอกเล่าของแงซายประกอบเข้า มันก็น่าจะเป็นถิ่น หรือแดนของเจ้าพวกลิงดำพวกนี้นั่นเอง ในชีวิตของผมก็ยังไม่เคยพบว่า มีสัตว์ป่าชนิดใดแม้กระทั่งลิงพันธุ์ที่ฉลาดที่สุด จะกล้าเล่นกับไฟได้ แต่ไอ้พวกนี้ถึงกับดึงดุ้นฟืนติดไฟออกมาถือแกว่งเล่นได้ราวกับคน มันก็น่าจะเป็นมนุษย์วานรจริงอย่างที่แงซายพูดเหมือนกัน”

“ตายละวา...”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ร้องขึ้นดัง ๆ

“นี่พวกเราเห็นจะหลงเข้านครขีดขินของไอ้พวกทหารพระรามในเรื่องรามเกียรติ์ จริงอย่างตาบุญคำว่าเสียแล้ว ถ้าลิงก็ให้รู้ไปว่าลิงเสียเลย หรือคนก็ให้มันเป็นคนชัด ๆ ออกไปยังพอมีทางแก้ไขกันได้บ้าง ไอ้ครึ่งลิงครึ่งคนนี่ ถ้ามันจะยุ่งเสียแล้ว อะไรก็ช่างเถอะ หวังว่ามันคงไม่จับพวกเราไปใส่กรง เพื่อออกงานเก็บสตังค์ค่าดูพวกมันกันเองนะ หรือม่ายก็เอาเราไปเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์ของมัน”

“หยดพดเป็นเล่นเสียทีเถอะ ไชยยันต์!”

ดารินหันไปตวาดเบา ๆ อย่างหงุดหงิดขัดใจที่เห็นเพื่อนชายออกจะฟุ่มเฟือยอารมณ์ขันไม่เลือกสถานการณ์

“แทนที่จะช่วยกันคิดแก้ไขหรือเตรียมรับมือกับเหตุการณ์ที่เรายังเดาไม่ถูกว่ามันจะมาในรูปใด กลับเห็นเป็นเรื่องเล่นไปเสียหมด ไม่มีใครขันไปกับเธอด้วยหรอกในสถานการณ์เช่นนี้”

ไชยยันต์หัวเราะหึๆ ยักไหล่

“จะคิดอย่างไร ก็คิดกันได้เพียงแค่หดหัวสุมกันอยู่ในกระท่อมแคบๆ ที่มันกำหนดให้เราอยู่นี่แหละ แล้วก็รอเวลาให้มันไปเอาเถาวัลย์มามัดลากตัวเราไป หรือมิฉะนั้นก็ยิงมันจนหมดกระสุนทั้งเก้าสิบนัดที่เหลืออยู่ หลังจากนั้นก็นอนรอให้มันควักตับไตไส้พุงออกมา ลูกปืนของเราไม่พอกับจำนวนกองทัพของมันหรอก”

“หุบปากเสียทีได้ไหม!”

นักมานุษยวิทยาแผดเสียงแหลมลั่น อย่างโมโหเต็มที่ ไชยยันต์ไม่โต้ตอบหรือยั่วโทสะอะไรอีก เคลื่อนถอยห่างออกไปจากการนั่งจับกลุ่มรวมหัว ทอดกายลงนอนเหยียดยาวอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเหมือนจะทอดอาลัยไม่สนใจอินังขังขอบต่อเหตุการณ์ใดๆอีก

“อย่าเพิ่งคิดอะไรในขณะที่เรายังคิดไม่ออกเลยครับ”

ในที่สุด รพินทร์ ไพรวัลย์ก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแก่คณะนายจ้างผู้กำลังอยู่ในภาวะวิตกกังวลของเขาทุกคน กระแสสำเนียงนั้นปลอบใจ

“พักผ่อนเอาแรงกันดีกว่า ผมรับรองว่า ตลอดทั้งคืนนี้มันจะไม่บุกเข้ามาทำอันตรายอะไรพวกเราอย่างเด็ดขาด เอาไว้ตะวันขึ้นพรุ่งนี้ค่อยดูท่าทีมันอีกครั้ง”

“ตกลง! นอนก็นอน เพราะถึงอย่างไรเราก็คงไม่สามารถจะทำอะไรให้ดีไปกว่านี้ได้”

เชษฐาเห็นด้วย

พรานใหญ่สั่งคนของเขาทั้งหมด ที่นั่งจับกลุ่มกอดเข่ากันอยู่ทางซีกหนึ่งของกระท่อมให้นอนพักทันที คนเหล่านั้นก็ว่าง่ายดีหมือนกัน พากันล้มตัวลงนอนเหยียดยาวเบียดรวมหมู่แบ่งเขตซีกหนึ่งของบริเวณกระท่อม ไม่มีใครพูดหรือแสดงวิตกวิจารณ์ใดๆ อีก

แงซายลากกองหนามหวายอันใช้แทนประตูเข้ามากั้นขวางปากทางเข้าไว้ มัดสายเถาวัลย์ที่โยงติดอยู่กับกองหนามนั้นผูกไว้กับเสากระท่อมอย่างหนาแน่น เพื่อไม่ให้กำลังจากภายนอกฉุดดึงออกไปได้ง่ายๆ แล้วทอดกายลงนอนขวางปากทางไว้ พรานใหญ่นอนกลับศีรษะสวนทางกับแงซายไปอีกด้านหนึ่งเป็นคนถัดมา ต่อไปก็เป็นเชษฐา ดาริน ตามลำดับ

ส่วนมาเรียคลานไปล้มตัวนอนแยกต่างหากออกไปอีกมุมหนึ่งเพื่อคุมสถานการณ์ทางด้านของพวกพรานพื้นเมืองซึ่งปราศจากอาวุธในกรณีที่ถ้าหากไอ้ทโมนจะรื้อผนังสะหนามทางด้านนั้นออก

ขณะนี้ทุกหนทุกแห่งมืดมิดจนมองอะไรไม่เห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายในที่จำกัดของบริเวณกระท่อมที่พักฝ่ายมนุษย์กองไฟเบื้องนอกถูกฝนเปียกและดับสนิทลงหมดแล้วทุกกองต่างได้ยินแต่เสียงพายุฝนและต้นไม้ที่ไหวเอนลู่ลมอยู่อึงคะนึงทั่วไปแต่เท่านั้น

แหม่มสาวนอนหงายเอาท่อนแขนหนุนศีรษะลืมตาโพลงอยู่ในความมืด ภายหลังจากเสียงพูดปรึกษาหารือในกระท่อมเงียบหายไปครู่ใหญ่ แสดงว่าทุกคนคงจะเข้าภวังค์นิทรากันหมด หล่อนก็รู้สึกว่ามีร่างอุ่น ๆของใครคนหนึ่งเบียดเข้ามาชิดทางด้านซ้าย พร้อมกับขาและแขนที่ป่ายขึ้นมาเกยอยู่บนลำตัวอย่างแผ่วเบา

พอขยับไหวตัวอย่างตกใจ ก็เลยถูกกอดไว้แน่น มิหนำซ้ำริมฝีปากและจมูกของผู้จู่โจมในความมืดยังแนบเข้ามาเคลียไคล้อยู่ที่พวงแก้มและริมซอกหู ใครเล่าที่จะออดอ้อนวอนเว้าหล่อนเช่นนี้ในทุก ๆ ครั้งเท่าที่จะหาโอกาสได้ ถ้าไม่ใช่ไชยยันต์

“พลิ้ส...”

หล่อนกระซิบเบาที่สุด จับข้อมือข้างหนึ่งนั้นไว้แน่น ตรึงให้หยุดนิ่งกับที่

“คิดถึงคุณเหลือเกิน เมย์...เต็มกลั้นทีเดียว...”

“ฉันรู้และเห็นใจ แต่...ควรจะมีเหตุผลบ้างไม่ใช่หรือ?”

“ช่วยผมสักนิด ได้ไหม?”

“ยังไง?”

“อย่างที่คุณเคยช่วยครั้งแรก”

“อยากจะช่วย...แต่ลำบากเหลือเกิน...พวกเราคนใดคนหนึ่งอาจฉายไฟขึ้น สถานการณ์มันไม่เหมาะเลย”

“ทุกคนถนอมไฟฉาย ถ้าไม่จำเป็นจะไม่มีใครใช้มันเลย”

“ถ้าคุณเชื่อฉันบ้าง คุณจะน่ารักกว่านี้”

ไชยยันต์ถอนใจยาว

“เอาละ ผมเชื่อคุณ”

ถอนตัวจากอาการกอดรัดอย่างแน่นกระชับนั้นมาเป็นนอนเคียงใกล้ชิดขนาดไหล่เบียด มาเรียเอียงหน้ามากระซิบที่หูว่า

“ขอบคุณ ฉันจะไม่ขัดใจคุณเลยถ้าโอกาสให้ เราจะเอาอารมณ์ที่ไหนมาคิดถึงเรื่องนี้ได้นะ ในสถานการณ์เช่นนี้”

“ไม่ว่าจะสถานการณ์ไหน ต่อให้กำลังจะตาย ถ้าอยู่ในความมืดและเงียบ เมื่อนั้นผมระลึกถึงคุณอย่างจับใจทุกครั้ง บางทีจะเป็นเพราะคุณเคยนำแนวทางให้ผมไว้ก่อน”

“ฉันรู้ตัวมานานแล้วว่า ฉันเลวมาก ในเรื่องนี้”

“ถามจริงๆเถอะหายโกรธผมหรือยัง ที่ผมทำร้ายคุณอย่างชั่วชาติที่สุดคืนนั้น”

มาเรียวางมือลงบนฝ่ามือของเขาแล้วบีบกระชับแน่น

“ฉันรู้ว่าคุณรักฉันจริงๆ ไชยยันต์ และฉันโกรธคนที่รักฉันไม่ลงหรอก แม้ว่าเขาคนนั้นจะฆ่าฉันก็ตาม”

“ก็แล้วทำไมคุณไม่รักผมบ้างล่ะ?”

แม่สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสยิ้มเศร้าๆ ในความมืดบีบมือเขาอีกครั้ง

“ฉันจะพยายาม ไชยยันต์ ถ้าคุณยังไม่เปลี่ยนความตั้งใจ...เรานอนหลับกันเถอะ”

ทั้งสองเข้าใจกันได้ง่ายๆ แล้วต่างก็หลับไป

รพินทร์ไพรวัลย์กะการณ์ไว้ก็ไม่ผิดไปอีกเช่นกัน อันเนื่องมาจากที่พายุแรง ฝนจึงกระหน่ำหนักอยู่ไม่นานนัก ลม

บนพัดเมฆกระจายแผ่ไปทางด้านใต้ของเนินเขาที่พัก ในรัศมีกว้างไกล ดังนั้นเวลาประมาณ 2 นาฬิกาของวันใหม่ ปรอยฝนที่เบาบางลงเป็นลำดับจึงหยุดสนิท มีแต่หยาดน้ำที่เกาะค้างอยู่บนกิ่งใบไม้ถูกลมดึกพัดหวนมาครั้งคราวสลัดร่วงกราวลงกับพื้นลำห้วยใต้เนินต่ำลงไป สายน้ำไหลผ่านแง่หินดังอยู่ริก ๆ

พรานใหญ่หลับ ๆตื่น ๆ อยู่ตลอดเวลา รู้สึกตัวสะดุ้งตื่นขึ้นมาครั้งไรก็เงี่ยหูนอนฟังเสียงแปลกปลอมใด ๆ ที่จะแว่วผิดปกติขึ้น แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบเชียบไปหมด ดูราวกับว่ากองทัพทโมนเหล่านั้น จะเคลื่อนพลหายไปพร้อม ๆ กับพายุฝนที่ขาดสนิทไปฉะนั้น ส่ำสำเนียงของจตุบท ทวิบาทอื่น ๆ อันเป็นรอยอยู่กลาดเกลื่อนเมื่อตอนเย็นก่อนวางแค้มป์พักเล่าก็ไม่ปรากฏขึ้นเลย พวกมันอันมีหลักฐานบอกให้ทราบชัดว่าชุกชุมแทบจะเรียกได้ว่าเนินเขาเตี้ย ๆ แถบนี้จะเป็นแหล่งเลี้ยงปศุสัตว์มาคืนนี้ดูราวกับว่าพวกมันย้ายถิ่นหากินเร้นตัวหลีกหายกันไปหมดสิ้นเป็นที่ผิดสังเกตไป ซึ่งก็คงจะเป็นเพราะกลิ่นไอของเจ้าพวกทโมนไพรที่ยกโขยงกันมาเป็นกองทัพนั่นเอง

เชษฐารู้สึกตัวขึ้นครั้งหนึ่งเอื้อมมือมาสะกิดเขาเมื่อรพินทร์ส่งสัญญาณ โดยอาการสัมผัสตอบเชิงบอกให้ทราบว่าเขาก็ตื่นอยู่เช่นกัน ท่านหัวคณะจึงกระซิบแผ่วเบา

“คล้าย ๆ มันจะไปกันหมดแล้ว”

“อย่าเพิ่งไว้ใจครับ อาจล้อมสงบนิ่งอยู่ก็ได้”

ท่านหัวหน้าคณะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูจากพรายน้ำ

“ลองออกไปฉายไฟดูไหม?”

“ไม่มีประโยชน์หรอกครับคุณชาย เสียเวลาแล้วก็เปลือง

ถ่านไฟฉายเปล่าๆ ถึงอย่างไรเราก็ยังไม่อาจตัดสินใจทำอะไรลงไปได้ในคืนนี้ จนกว่าจะรุ่งเช้า มันเปิดโอกาสให้เราได้นอนพักผ่อนกันในกระท่อมนี้ โดยไม่เข้ามาราวีรังควาน ก็นับว่าดีที่สุด”

เชษฐาถอนใจเบาๆ พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“เดาไม่ถูกจริงๆว่าไอ้ลิงพวกนี้จะดำเนินการอย่างไรกับเรา เราจะไปถือเหตุผลอะไรกับสัตว์ไม่ได้ทั้งสิ้น ลักษณะของพวกมัน เท่าที่ผมสังเกต มันเป็นเจ้าพวกดุร้ายและซุกซน จริงอยู่ในชั่วโมงนี้ นาทีนี้ มันอาจยังไม่ทำอะไรเราก่อน ป้วนเปี้ยนเข้ามาทำทีเป็นใกล้ชิดคุ้นเคยด้วย แต่อาจมีสักเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ ที่มันเกิดมันเขี้ยวลงมือเล่นงาน และถ้าตัวเดียวเท่านั้นที่นำขึ้นก่อน พวกมันก็คงจะรุมเข้ามาทั้งหมด ทางฝ่ายเราก็เหมือนกัน คนใดคนหนึ่งเกิดตกอยู่ในอันตรายเราก็ต้องช่วยกัน ผมกลัวว่าเราจะหลีกเหตุการณ์ตะลุมบอนไปไม่ได้”

“ผมก็คำนึงถึงอยู่ในข้อนี้เหมือนกัน”

“ถามจริงๆเถอะรพินทร์ คุณมีแผนไว้อย่างไร สมมติว่าตะวันพรุ่งนี้แล้ว เราก็ยังเห็นมันล้อมที่พักเราหนาแน่นอยู่ตามเดิมแบบนี้ มิกลายเป็นว่าเราถูกมันปิดล้อมอดตายกันอยู่ในนี้หมดหรือ มันอาจไม่ทำอะไรเราเลย เพียงแต่ยกพลมาล้อมอยู่เฉยๆกันไม่ให้เราออกไปจากที่นี่ได้เท่านั้น”

“ผมก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกันครับ”

พรานใหญ่บอกตามตรงอย่างหนักใจ

“เวลาและเหตุการณ์เฉพาะหน้าเท่านั้น ที่จะบอกได้ว่าเราควรจะทำอย่างไรบ้างเพื่อให้ดีที่สุด ถึงอย่างไร ผมก็ตั้งใจไว้

อย่างเด็ดขาดแล้วที่จะหาทางเอาของของเรากลับคืนมาให้ได้ และหลีกพ้นผ่านพวกมันไปให้ได้ด้วย โดยไม่เกิดอันตรายขึ้นแก่พวกเราคนหนึ่งคนใดเลย และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมขอฝากการตัดสินใจทางด้านฝ่ายของคุณชายไว้ด้วย หูตาของผมเองอาจระวังดูไม่ทัน สมมติว่าวิกฤติการณ์สุดยอดมาถึงเมื่อไรที่คุณชายพิจารณาเห็นว่าจะต้องยิงมันแน่ ๆ ก็ขอให้คุณชายออกคำสั่งด้วย ที่ควรจะระวังให้มากที่สุดเป็นอันดับแรกคือคุณหญิงถัดมาก็คุณไชยยันต์ ทั้งสองคนอาจตัดสินใจเร็วเกินกว่าที่ควรก็ได้ ส่วนเมย์ แงซาย หรือคุณชายเอง ผมไม่ห่วงเลยในเรื่องนี้”

“เอาละ! ผมรับที่จะคอยคุมระวังสองคนนั่นไว้เอง ให้ตายเถอะ ไอ้ยักษ์ไทรันตัวเท่าภูเขาเสียอีก ยังไม่ทำให้เราต้องเดือดร้อนยุ่งยากเท่าลิงวายร้ายพวกนี้ มันทำให้ผมหวนนึกไปถึงสมัยที่เราเคยประจัญบานกับไอ้ฝูงลิงกัง ตอนเริ่มออกเดินทางระยะต้น ตอนนั้น ปีน กระสุน และคนของเราพร้อมกว่านี้หลายเท่า และเจ้าลิงพวกนั้นเป็นลิงตัวเล็ก ๆเท่านั้น พวกเรายังเกือบแย่ไปตาม ๆ กัน ลิงกังพวกนั้นเทียบกับเจ้าทโมนพวกนี้ได้เมื่อไหร่ ยี่สิบตัวยังไม่ลงตัวหนึ่งเลย ความฉลาด เล่ห์เหลี่ยม ก็ผิดกันมาก ร้ายที่สุดก็ตอนที่มันดอดมาขโมยยึดเอาระเบิดของเราไปเสียก่อน ตัดกำลังเราหมดทุกทางเลย”

กล่าวจบ เชษฐาก็หัวเราะหึ ๆอย่างปลงอนิจจัง ทุเรศต่อสถานการณ์

“แต่ผมเชื่อว่า ต่อให้พวกมันฉลาดสักแค่ไหน ก็คงไม่ฉลาดเกินไปกว่าสมองมนุษย์อย่างเราไปได้ เหตุการณ์ครั้งนี้เห็นจะต้องใช้วิธีใจดีสู้เสือแล้วละครับ”

“อย่างที่คุณทดลองมาแล้วน่ะรึ?”

“ก็ต้องทำนองนั้นแหละครับ พวกเราทั้งหมด จะต้องไม่แสดงว่าเกรงกลัวมัน ไม่ตื่นตกใจด้วย ไม่ว่ามันจะสำแดงอาการข่มขู่อย่างใด ทำทีเป็นเห็นว่าพวกมันไม่มีความหมายเกินไปกว่านกหนูตัวเล็กๆที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ ในขณะเดียวกัน ก็ต้องเตรียมระวังตัวพร้อมไว้ทุกขณะด้วย นี่เป็นแต่เพียงแผนขั้นต้นเท่านั้น ต่อไปก็แล้วแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้า พรุ่งนี้พอตะวันขึ้นพวกเราทั้งหมดจะออกจากกระท่อมที่พักนี่โดยปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย แล้วดูว่ามันจะมีการเคลื่อนไหวอย่างใด”

“สมมติว่าถ้ามันบุกเข้ามาแย่งปืน?”

“อ้อ! ไม่มีปัญหาครับเรื่องนั้น ถ้ากำแหงเข้าแย่งปืนเราเมื่อไหร่ ก็ยิงเมื่อนั้น เพราะเลี้ยงไม่ได้แล้ว ถึงอย่างไรเราก็ไม่ยอมปลดอาวุธให้แก่ข้าศึกซึ่งเป็นลิง”

รพินทร์กล่าวพร้อมกับหัวเาะ

“คุณคิดถึงเรื่องอำนาจลึกลับบางชนิดของพวกมันบ้างหรือเปล่า อย่างที่มันสะกดเล่นงานคนของเราตรงลำห้วยแล้วคุณยิงร่วงลงมาน่ะ”

จอมพรานนิ่งไปครู่

“ผมไม่คิดว่าพวกมันมีอำนาจลึกลับอย่างนั้นทุกตัวไปอาจมีอยู่ในตัวแก่ๆ ประเภทพ่อมดของมันโดยเฉพาะเท่านั้น สังเกตดูไอ้ตัวที่ยิงร่วงลงมาที่ลำห้วยนั่น แม้จะเป็นลิงพันธุ์เดียวกับพวกนี้ ซึ่งความจริงมันก็ฝูงเดียวกันนั่นเอง แต่ลักษณะรูปร่างของมันแตกต่างไปจากพวกนี้มาก ดูแก่ หน้าเหี่ยว ท่าทางไม่ฉลาดว่องไวคล่องแคล่วเหมือนพวกนี้เลย”

“ไอ้ตัวนั้นอาจเป็นตัวจ่าฝูงหัวหน้าใหญ่ที่สุดของมันก็ได้”

“ก็ยังสันนิษฐานไม่ถูกเหมือนกันครับ”

ขณะที่ทั้งสองกำลังหารือกันด้วยเสียงกระซิบก็หยุด ชะงักลงอย่างกะทันหัน เมื่อเสียงประหลาดชนิดหนึ่งดังแว่วมากระทบโสต ท่ามกลางความเป็นดุษณีภาพของไพรยามดึกที่เงียบแสนเงียบ

มันเป็นเสียงดังหวิว ๆคล้ายกังหันลมติดลิ้นสำหรับเป่าให้เกิดเสียง ยามเมื่อปะทะลมหมุนเร็วเต็มที่ หรือมิฉะนั้นก็นกพิราบสื่อสาร ที่เจ้าของเอานกหวีดผูกข้อเท้าไว้ปล่อยให้บินในอัตราความเร็วสูง เสียงนั้นครั้งแรกก็แว่วมาแต่ไกลแผ่วเจือจางก่อน คล้ายประสาทหูจะหลอนไปเอง

แต่แล้วชั่วอึดใจใหญ่ ๆที่สะกดกลั้นใจจับฟัง มันก็ปรากฏชัดเจนขึ้นทุกขณะ และดังใกล้เข้ามาทุกที จนกระทั่งรู้สึกว่าท้องฟ้าเหนือศีรษะและราวป่ารอบด้าน ระงมไปด้วยสำเนียงประหลาดนี้แซ่ไปหมด

เชษฐาดึงกายขึ้นนั่งในทันทีนั้น รพินทร์ใช้เท้าเขี่ยไปที่สีข้างของแงซาย ซึ่งเจ้านั่นก็ชันหัวงบขึ้นมาอย่างรวดเร็วราวกับเครื่องจักรกลที่ถูกกดด้วยสวิตซ์ ดาริน ไชยยันต์ และมาเรีย ใครจะเป็นคนปลุกใครขึ้นก่อนก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ทั้งสามผวาตื่นขึ้นมาในลักษณะพรวดพราด กลุ่มพรานพื้นเมือง 6 คนเท่านั้นที่คืนนี้พากันหลับเป็นตายไปหมด อาจเป็นเพราะเหน็ด-เหนื่อยอย่างเต็มที่ แต่ก็ทิ้งระยะกันไม่นานนัก

คะหยิ่นรู้สึกตัวก่อน จึงพลอยทำให้อีก 5 คนที่นอนกรนอยู่ไหวตัวหมดเพราะตีนหนัก ๆของเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างที่กวาดออกไปยังพรรคพวก

"ไอ้นิลเพชรมันรื้อกระท่อมเราแล้วหรือนาย?"

ตาเฒ่าบุญคำสะดุ้งพรวดพราดขึ้นมาได้ ก็เผลอตัวหลุดปากลั่นออกมาเพราะหวาดระแวงอยู่ก่อนแล้วแต่ไชยยันต์ตะครุบคอไว้ได้ อุดปากแน่น

"เงียบ! แล้วก็ฟังเสียงนั่น!!..."

ตาพรานเฒ่าลืมตาโพลง สงบนิ่งไปในทันทีนั้นอย่างเพิ่งจะรู้สึกสำรวมสติได้

ทั้ง 12 ชีวิตร่วมตายในกระท่อมที่มั่น ไม่มีใครทำเสียงใด ๆขึ้นอีก นอกจากสะกดใจนั่งจับฟังเสียงลมปีกกระพือถี่ยิบตัดอากาศอยู่รอบตัว พร้อมทั้งสำเนียงร้องแหลม คล้าย ๆสัตว์ประเภทหนูหรือค้างคาวที่ดังราวห่าพายุลูกเห็บมันเพิ่มปริมาณทวีขึ้นทุกขณะอย่างรวดเร็วจนสุดที่จะอนุมานได้

แล้วผนังกระท่อมด้านนอก ทางทิศเหนือก็ไหวยวบอย่างแรงเหมือนถูกอะไรบินเข้าชนดิ้นรนปรากฏเสียงพึ่บพั่บ กิ่งหนามที่สะไว้เขย่าสะเทือนไปหมด มาเรียฉายไฟปราดทะลุรอยโปร่งของผนังสะหนามออกไป พอมองเห็นเจ้าสิ่งนั้นได้ถนัด หล่อนก็ร้องลั่นออกมาอย่างลืมตัว

"เทอโรแดกทีลอย!! มันพยายามจะฝ่าหนามเข้ามาให้ได้!"

จากลำไฟฉายนั้น ทุกคนเห็นภาพพร้อมกันหมด

เจ้าสัตว์ปีกหนังเป็นพืดพันธุ์หน้าหัก ตัวขนาดค้างคาวแม่ไก่เขื่อง ๆ ตัวหนึ่ง ดิ้นพรวด ๆ ติดอยู่กับกิ่งหนามหวายที่สะสุมแทนผนังไว้ด้านนอก มันห้อยต่องแต่งอย่ตรงริ้วหนามนั่นเอง พยายามดิ้นรนกระพือปีกอย่างสุดฤทธิ์ แต่ยิ่งดิ้นรนวัดวาดปีกหนังของมันออกไปมากเท่าใด ริ้วหนามก็ยิ่งเกี่ยวตรึงตัวมันไว้แน่นหนาขึ้นทุกที ส่งเสียงร้องลั่นอยู่ด้วยความเจ็บปวดระคนโกรธแค้น

อีกหลายต่อหลายตัวของกลุ่มที่บินโฉบฉวัดเฉวียนอยู่รอบด้าน ถลาเข้ามาอีกโดยแลเห็นช่องทางเป็นกิ่งไม้ลักษณะโปร่ง ซึ่งกลิ่นไอของมนุษย์โชยออกมายั่วจมูกนั้น ถูกหนามที่สะไว้ดิ้นอยู่แด่ว ๆ จนกิ่งหนามไหวยวบยาบสะเทือนไปหมด ตัวแล้วตัวเล่าและทุกด้านที่มันพยายามจะแทรกตัวบินเล็ดลอดเข้ามา

ท่ามกลางการจ้องตะลึงของฝ่ายมนุษย์ผู้สะดุ้งตื่นขึ้นมาพบกับเหตุการณ์ร้ายชนิดใหม่อย่างกะทันหันจนแทบปรับตัวไม่ทัน